

DE VALSE KONING
HET WAPENGERICHT

HET GOUD DER OZMECS
HET GEHEIM VAN HET GRAFGEWELF

de VALSE KONING

DOOR HANS G. KRESSE

Een Avontuur van

ERIC de Noorman

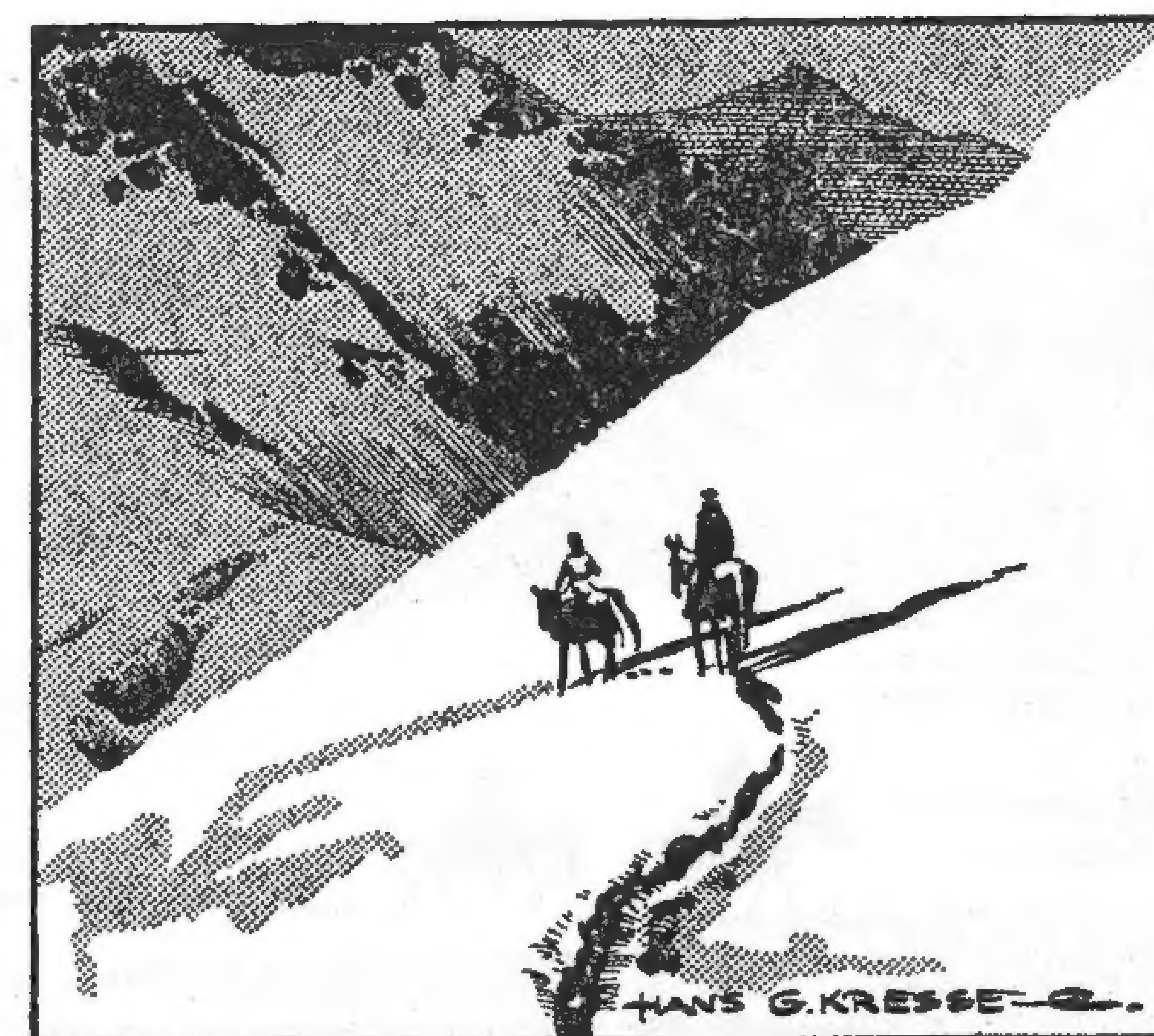

Wolters-Noordhoff n.v., Groningen, The Netherlands.

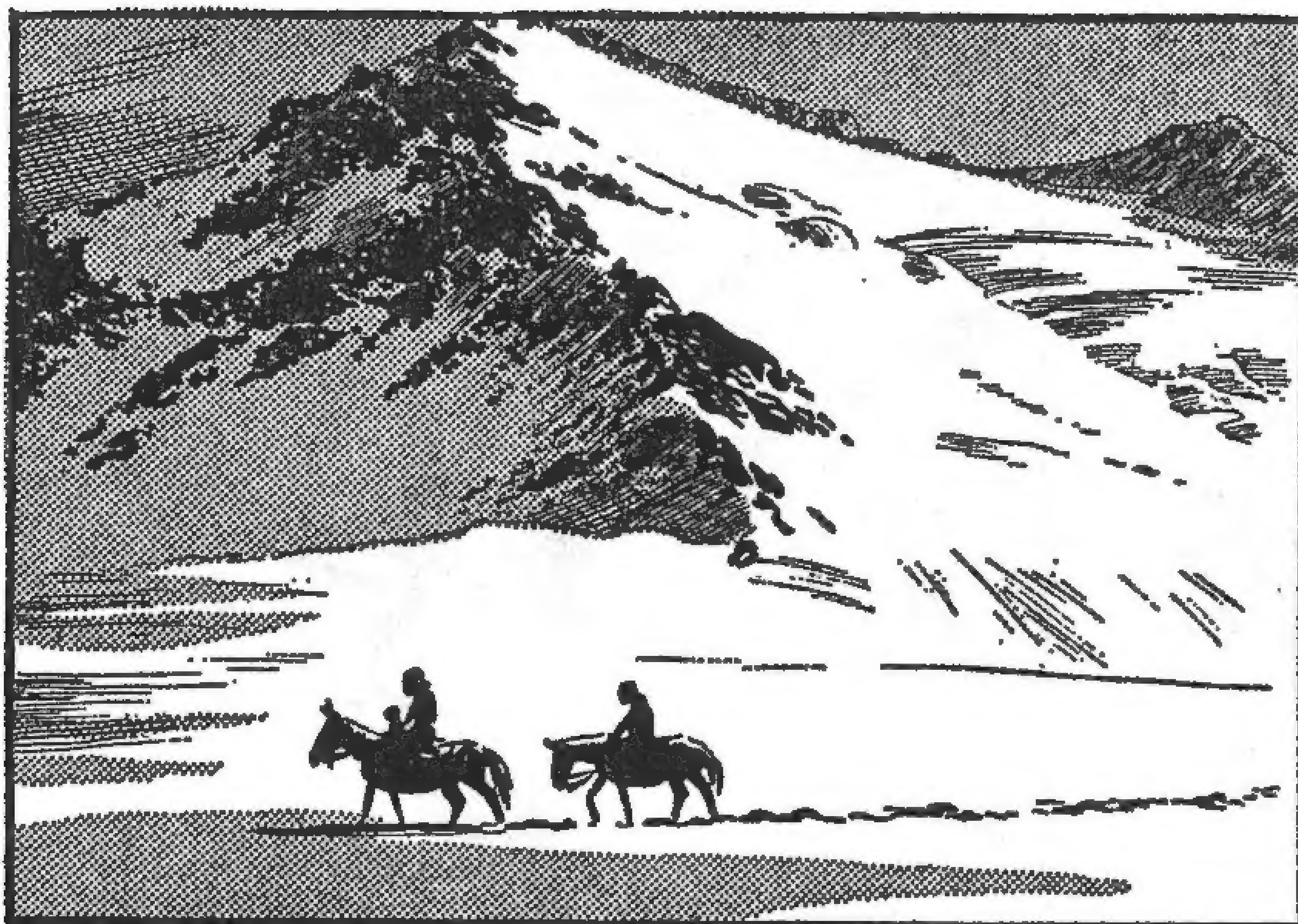

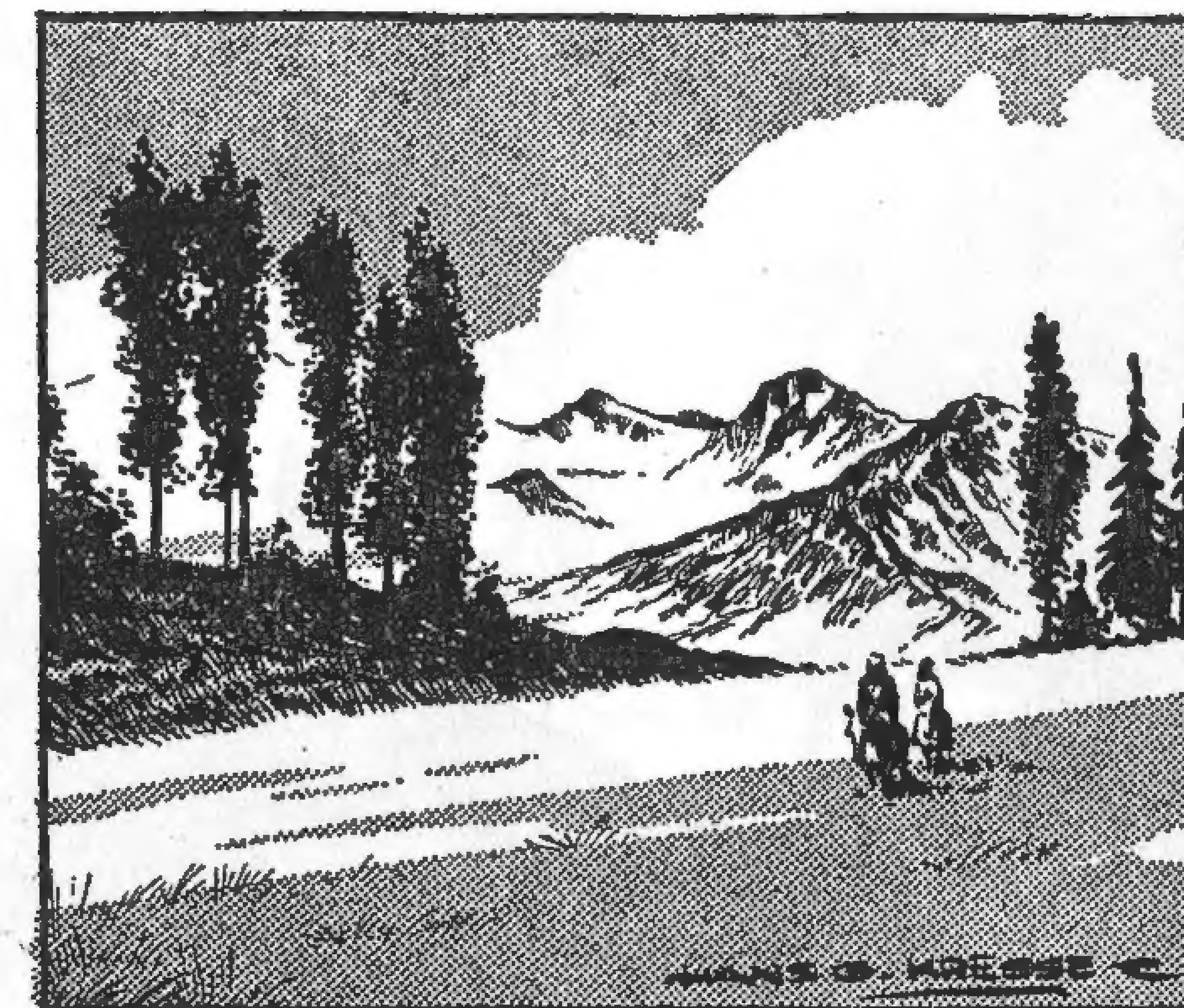

Na vele moeilijkheden overwonnen te hebben, zijn Eric, Winonah en Pum-Pum, eindelijk op weg naar Noorwegen.
Niet bij benadering weten de ondernemende reizigers, waar zij zich precies bevinden en hoelang hun tocht naar Erics vaderland wel kan duren, doch hierdoor niet in het minst verontrust, blijven zij vol zelfvertrouwen in noordelijke richting verder trekken. Allengs voert hun weg de bergen in: de omgeving is woest en onherbergzaam en geen sterveling is in deze streken te ontdekken. Steeds hoger gaat het; en dan vanaf een rotshelling zien zij, na een wekenlange tocht, de besneeuwde Alpen liggen. Met een frons bestudeert Eric het landschap, pogend een weg te vinden om de sneeuwvlakte te kunnen vermijden, doch overal vertoont zich hetzelfde beeld...

„Nou," zegt Eric, als hij de situatie in ogenschouw genomen heeft, „als het moet dan moét het..." En zijn paard aansporend, rijdt hij, gevolgd door Winonah, de helling af op de sneeuwvlakte aan. Zoveel mogelijk de laagste plaatsen uitzoekend, stuurt Eric de zwoegende paarden door het verlaten doodstille gebied... Overal waar hij kijkt, is sneeuw, sneeuw, sneeuw, tot zijn ogen er van steken. Winonah, gewend als zij is aan een warm klimaat, huivert... en ook de arme dwerg zit te rillen...
Steeds verder drijven zij de paarden de besneeuwde bergen in... En steeds hopelozer en dieper, schijnt het, geraken zij in dit labyrint van sneeuw en ijs verzeild...

Week na week worstelt het kleine ploegje voort door de verlatenheid van het landschap. Geen mens, geen dier is in de omtrek te bespeuren. Winonah, die evenals Pum-Pum steeds meer last krijgt van de hier heersende koude, welke nog verergerd wordt door een snijdende wind, zit bleek en stil op haar moede paard. Haar ogen vallen dicht van moeheid en pijn. Het knorren van haar maag herinnert er haar op nadrukkelijke wijze aan, dat hun laatste maal bestaan heeft uit een paar magere hazen, twee dagen geleden. Verbeten en zwijgend ploeteren zij voort. Er gaan dagen voorbij.
Dan, schijnt het als komt er een einde aan hun bange tocht. In de wazige verte doemt het felle bruin van dennestammen op. Met hun laatste restje uithoudingsvermogen zetten zij de dodelijk vermoeide rijdieren nog één keer aan en na enkele dagen zien zij voor het eerst sinds vele weken weer het groen van een bergweide.
Zij hebben geen fut meer om zich hierover te verheugen. Zwijgend en verdoofd door het gieren van de scherpe wind, glijden zij van hun paard, en vallen reeds na enkele ogenblikken in een zware slaap. Hoe lang zij op die plek gelegen hebben weet Eric niet. Wanneer hij zijn ogen weer opslaat... staat de zon hoog aan de hemel. Naast hem zit Winonah, die hem nu met een glimlach toeknikt, en Pum-Pum toont trots het gevolg van zijn jagerskunnen: een paar vette hazen. Argwanend neemt Eric intussen de omgeving op. In een dergelijk liefelijke en vruchtbare vallei is de aanwezigheid van mensen niet uitgesloten.

Erics vermoedens blijken evenwel ongegrond. Geen spoor van mensen is te ontdekken en ongestoord kunnen de reizigers hun tocht voortzetten. De weken rijgen zich aaneen tot maanden en ten laatste, hebben zij de bergen voorgoed achter zich gelaten. Nu meent Eric ook hier en daar sporen van menselijke bewoners te ontdekken, doch daar hij een ontmoeting liever wil vermijden, om zijn reis niet nodeloos te verlengen, kiest hij met grote zorg zijn weg ...

En dan komt het moment, dat Eric beseft, dat hun lange, uitputtende reis het einde begint te naderen ... Aan de horizon strekt zich als een blauw lint, de zee uit ... terwijl kleine, witte, kringelende stipjes in de lucht daar de aanwezigheid van meeuwen verraden.

„De zee! Winonah!" roept Eric verheugd. „Onze tocht is ten einde!"

Winonah deelt zijn vreugde, doch zij beseft, beter dan haar onstuimige echtgenoot, dat het doel nog niet bereikt is ... Na de helling afgedaald te zijn, stuurt Eric zijn rijdier in galop het zwijgende bos in ... Eric is opgewekt bij het vooruitzicht nu toch eindelijk werkelijk spoedig thuis te zullen zijn ...

Vrolijk pratend rijden zij door het naaldwoud, doch dan slaakt Pum-Pum een gilletje ... En wanneer Eric opkijkt, trekt hij verschrikt de teugel strak ... Daar op een kleine open plek in het bos staat de nog rokende ruïne van een woning ... Eerst meent Eric met een ongeluk te doen te hebben, doch spoedig verandert hij van mening. In het gras liggen de stille vormen van mensen verspreid ...

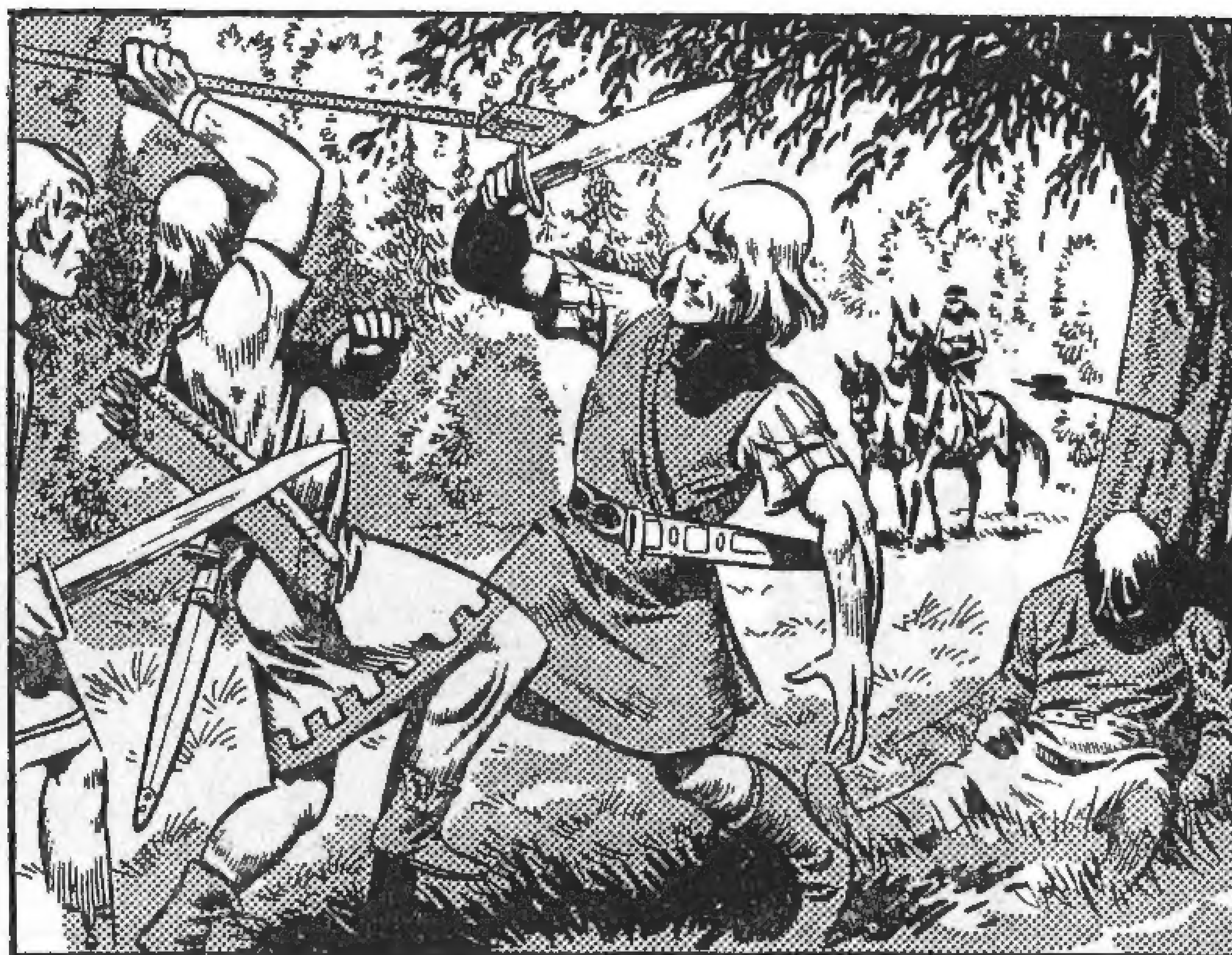

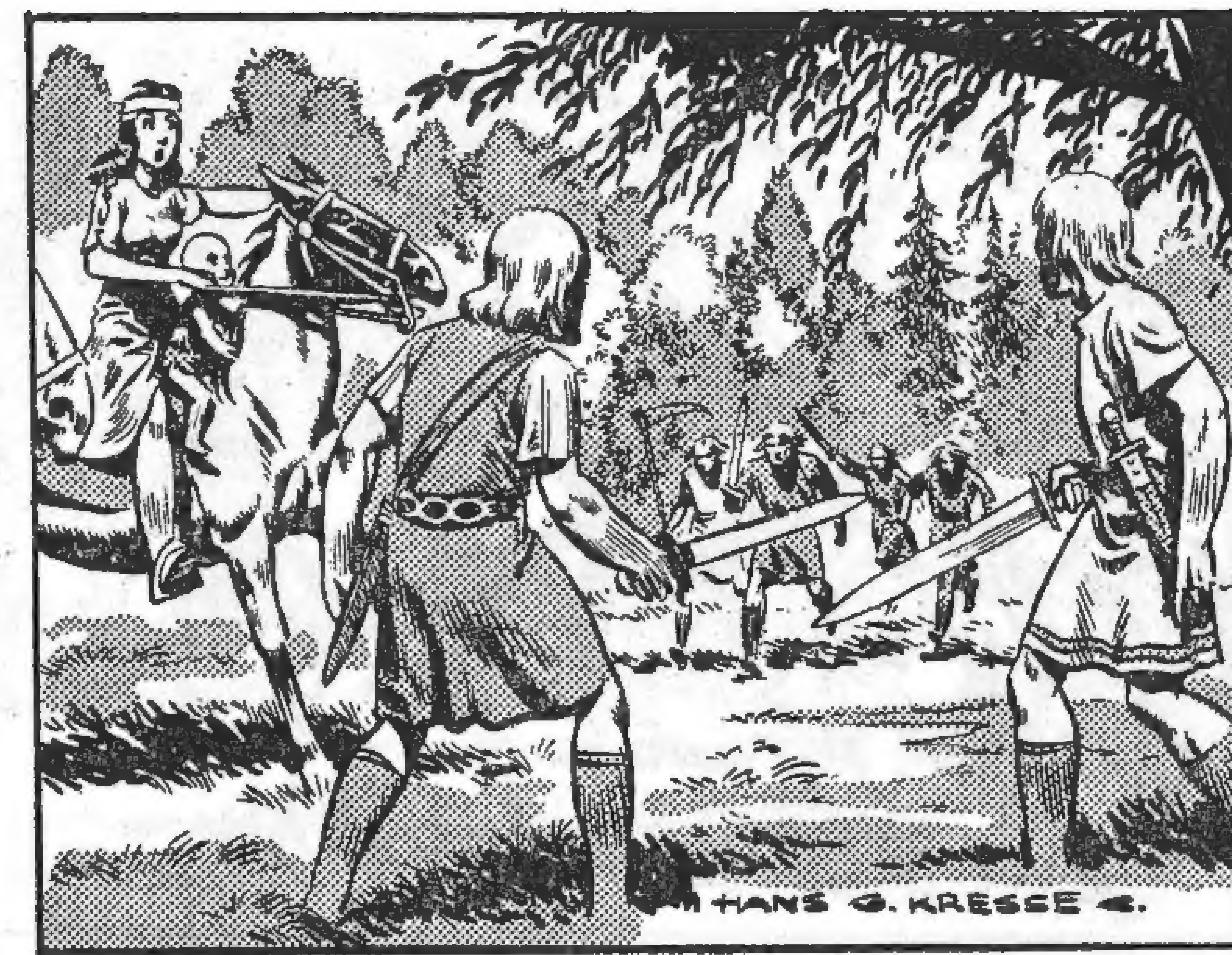

„Een overval," fluistert Eric. „En nog niet zo heel lang geleden gebeurd, want de boel rookt nog."
Spiedend kijkt hij in het woud, doch alles ligt verlaten en geen geluid verstoort de doodsrust op deze plaats. Snel laat de Noorman zich van zijn ros glijden. Misschien kan hij nog helpen... En ja! Zwak meent hij nu een stem te horen... Met vlugge passen snelt onze held, het zwaard in de hand, naar de plaats waar een man in krampachtige houding tegen een boom geleund ligt... „Water... water...," steunt de ongelukkige.
Tot zijn spijt kan Eric deze wens niet vervullen, daar zij geen water meevoeren en nergens in de omgeving een beekje of riviertje te bespeuren is.
Voorzichtig tilt Eric de man een weinig recht en hij ziet, dat de droge lippen moeizaam proberen iets te zeggen...

„E-Eric de... Noorman..." fluistert de ongelukkige moeilijk, „... het zal... je... ver... gaan... naa..."
Plots valt het hoofd van de man op Erics borst... Met wijdopengesperde ogen heeft Eric naar de griezelige woorden geluisterd... „Eric de Noorman? Eric de Noorman? Wie kent mij hier? Is deze man helderziende?" denkt Eric wanneer hij het levenloze lichaam terug laat glijden. Wantrouwend poogt Eric dit raadsel op te lossen... 's Mans gezicht is hem totaal onbekend. Hij is nooit eerder in deze streken geweest... En toch...
Op dat moment snerpt een waarschuwende gil van Winonah door het bos. Verschrikt richt Eric zich op en op dat moment flitst iets rakelings langs zijn gezicht om met een doffe klap in de boom te blijven steken...

Snel springt Eric overeind en trekt zonder bedenken zijn zwaard... Degene die deze pijl op hem afschoot, heeft niets goeds met hem voor. Nauwelijks heeft hij zich echter opgericht, of een tweetal mannen stormt onder het uitstoten van woedende kreten op hem af... Net bijtijds weet Eric de stoot van de speer, die de een hem poogt toe te dienen, af te wenden en dan breekt op deze plek des doods een verwoed gevecht los.

„Dit zijn zeker de mannen, die aansprakelijk zijn voor deze wrede moordpartij," flitst het Eric door het hoofd en daarom probeert hij zijn tegenstanders onschadelijk te maken, zonder hen daarbij te doden. Dit is echter geen gemakkelijke taak, te meer, daar zijn twee tegenstanders vechten met een ijver een beter doel waardig, zodat de Noorman alle moeite heeft zich hen van het lijf te houden... Winonah, die met de paarden is komen toesnellen verbijt zich over haar machteloosheid en als blikken hadden kunnen doden, was de strijd reeds lang in een overwinning voor Eric geëindigd. Gespannen kijkt zij toe... doch dan meent zij een beweging waar te nemen tussen de stammen rechts van haar en opkijkend slaakt zij een verschrikkelijke gil...

Gewaarschuwd kijken Eric zowel als zijn beide tegenstanders op en daar zien zij vier of vijf kerels luid schreeuwend op hen toestormen...

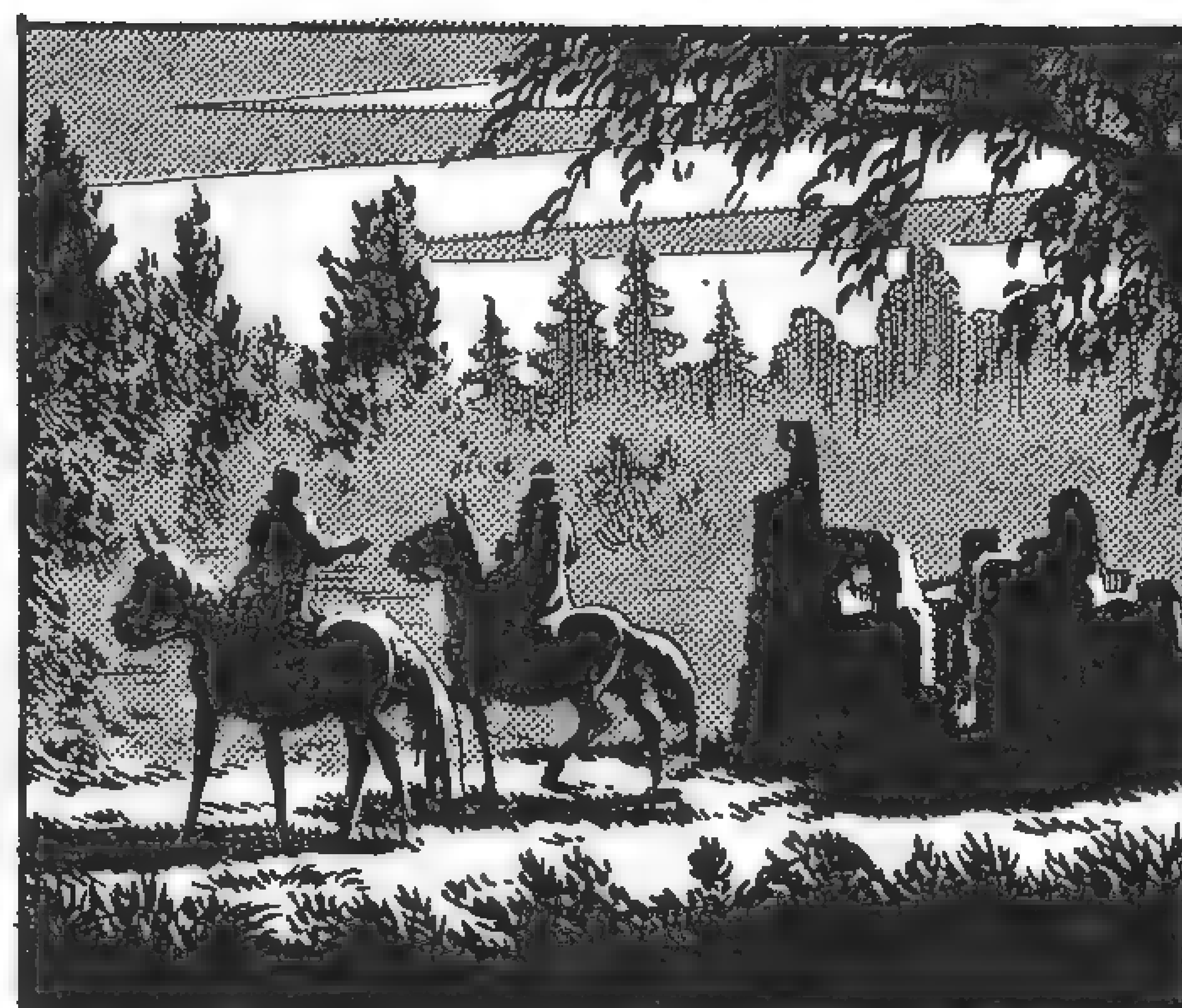

De toestand ziet er voor Eric bij de komst van het aantal krijgslustige kerels niet rooskleurig uit. Zijn tegenstanders laten door verheugde kreten blijken, dat de nieuwaangekomenen voor hen versterking betekenen en zij vallen met verdubbelde ijver aan.
Doch Eric wacht daar niet op. Snel springt hij achteruit, en slingert zich in het zadel. Een flinke por in de zijde en een krachtig aanhalen der teugels doen het dier steigeren. De mannen wijken verschrikt terug voor de gevaarlijke hoeven, en gelijktijdig springen de paarden vooruit. De bende krijst van woede, en enkelen jagen de vluchtenden een paar pijlen na, welke echter hun doel missen... Vol woedende teleurstelling zien de aanvallers hun slachtoffers in snelle galop tussen de stammen verdwijnen...
Wanneer Eric meent veilig te zijn voor de bende, laat hij de paarden in draf overgaan... Meer nog dan voorheen is hij op zijn hoede. Dit voorval heeft hem geleerd dat een ontmoeting met mensen niet gewenst is... Klaarblijkelijk wordt het land geterroriseerd door een bende rovers, waarvan zij net een gedeelte ontmoet hebben. Op hun hoede vervolgen zij hun tocht. De avond valt en vanaf een heuvelrug hebben zij een wijde blik op de omtrek... Zij beseffen echter niet, dat zij voor spiedende ogen duidelijk zichtbaar zijn.

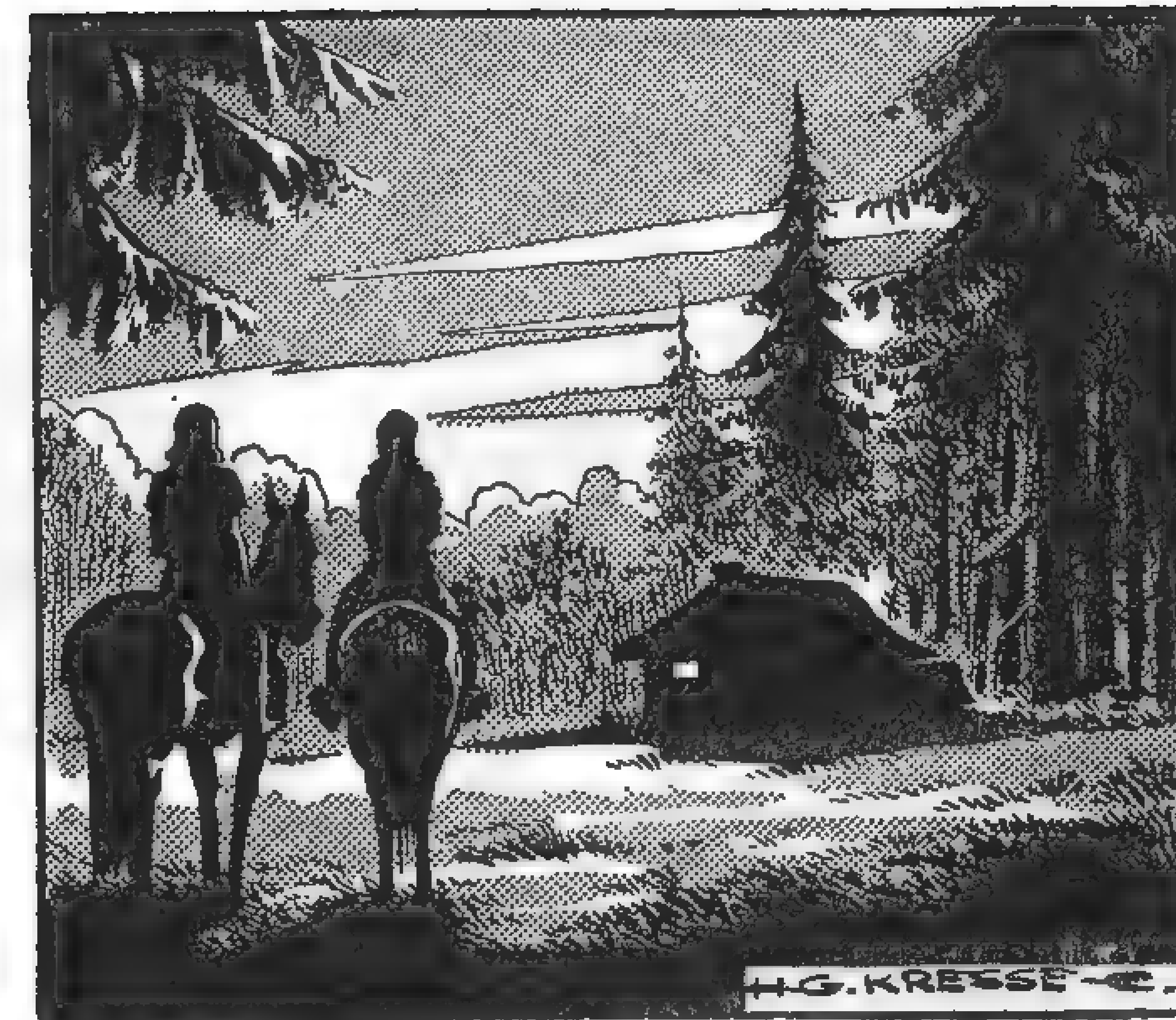

Door het gevecht met de roversbende heeft Eric geen tijd gehad met Winonah over de vreemde woorden van de stervende te spreken, doch nu, voortrijdend door de stille avond, vertelt hij haar wat de man zei. Zwijgend luistert het meisje toe en ook zij kan de laatste woorden van de man niet verklaren. Zo rijden zij ieder in eigen gedachten verdiept voort.
De nacht valt in en dit is Eric niet onwelgevallig. Immers, de duisternis biedt een zekere beschutting tegen mogelijke rovers...
Stil stappen de paarden voort door de wazige nacht, wanneer plotseling weer een bewijs van de activiteit der roversbende opdoemt: een zwartgeblakerde ruïne staat spookachtig op een klein veld... Snel passeren de reizigers deze plek des onheils. En wanneer plots een uil zijn sinistere roep laat horen, kan Winonah een rilling niet onderdrukken.
„Wij schijnen ons temidden van een bloeddorstig stelletje rovers te bevinden," fluistert Eric. „Oppassen is de boodschap!"
Omzichtig vervolgen zij hun weg, tot Eric eensklaps een schittering als van een zwaard tussen de stammen der bomen bemerkt. „Een overval!" schiet het door zijn hoofd en snel grijpt hij zijn zwaard. Doch dan ziet Eric eensklaps wat de schittering veroorzaakte: het is de wapenrusting van een man, die daar roerloos tussen de stammen ligt...

Eric geeft Winonah de teugels van zijn paard. Dan laat hij zich snel uit het zadel glijden en sluipt omzichtig naderbij, 't zwaard gereed. „Slaapt de man . . . of . . . houdt hij zich zo . . . Is het een krijgslist?" Onze held staat stil en luistert . . . Niets dan de gewone geluiden van de nacht verstoren de rust: het ritselen der takken in de wind; de roep van een verre vogel; het piepen van een verschrikt knaagdiertje tussen de struiken . . .
Snel gaat Eric op de stille figuur toe . . . en eensklaps stokt hem de adem in de keel . . . Het is er één van zijn volk: een Viking!
Een kort onderzoek vertelt Eric dat de ongelukkige reeds enkele dagen dood moet zijn. Geheel in de war door deze ontdekking keert Eric bij Winonah terug, die inmiddels ook afgestegen is en in de schaduw van de bomen op hem wacht . . .
„Het is hier een en al mysterie," stamelt Eric. En dan vertelt hij Winonah van zijn vondst.

„Kan het zijn, dat jouw volk voor deze verwoestingen en moordpartijen aansprakelijk is?" oppert het meisje ten laatste.
„Onmogelijk!" wijst Eric deze veronderstelling van de hand. „Koning Wogram, mijn vader, zou dergelijke praktijken ten stelligste afkeuren, daar ben ik van overtuigd. Wij Noormannen zijn avontuurlijk; zeker, wij zoeken vreemde landen, doch niet om te moorden en te plunderen."
Een oplossing voor het raadsel weet onze held niet te geven. Hij poogt de uitlating van de stervende, die op zo'n mysterieuze wijze zijn naam wist, in verband te brengen met de aanwezigheid van deze verongelukte Viking, doch alles is zo onlogisch . . .
Verstoord en uit het evenwicht geraakt door de vreemde gebeurtenissen zet het drietal hun reis voort . . . En dan . . . op een open plek stuiten zij eensklaps op een huisje, waar door het kleine venster een lokkend schijnsel naar buiten straalt . . .

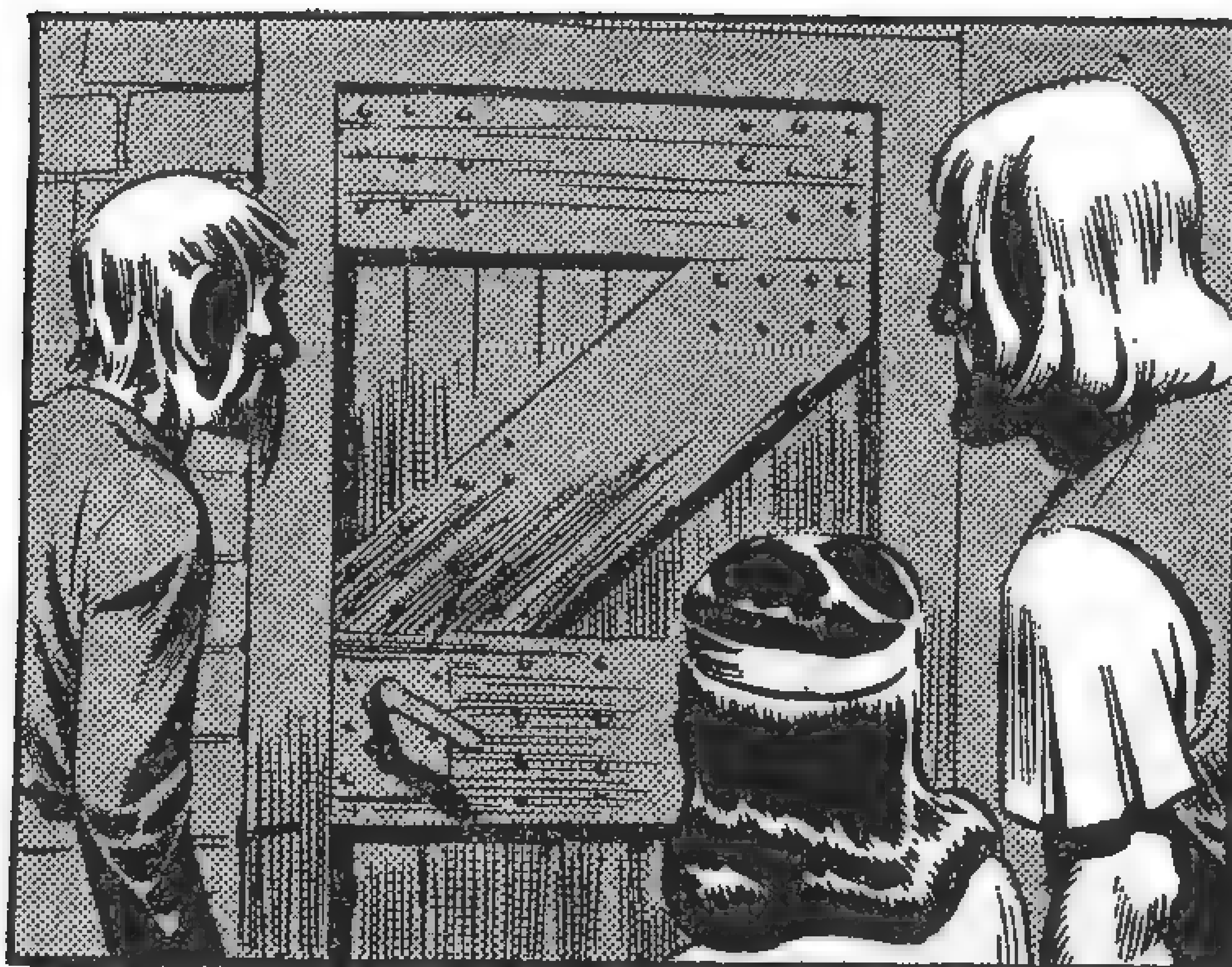
Voorzichtig naderen zij de eenzame woning. Op veilige afstand stijgen zij af en de paarden bij de teugel nemend, sluipen zij dichterbij. Dan gaat Eric alleen verder en kijkt door het kleine venster . . .
Aan een ruwe tafel zit een man met het hoofd in z'n handen. Verdere bewoners schijnt het huis niet te bevatten en Eric wenkt zijn metgezellen, ten teken dat alles veilig is. Onze Noorman klopt enkele malen op de deur en na een stilte roept een schorre stem: „Wie daar?"
„Goed volk," antwoordt Winonah snel. „Hier is een vrouw die om onderdak smeekt . . ." Eric grinnikt geluidloos om haar slimheid.
„Een vrouw?!" roept de stem van de oude . . . Even later knerst de deur open en de oude man verschijnt met een lantaarn, die hij zoekend opheft . . . Op het zien van Eric deinst hij verschrikt terug, doch onze held zegt vriendelijk: „Wees niet bang, goede man. Laat ons binnen. Wij hebben een lange reis achter de rug."
Argwanend bekijkt de oude man de kleding van Eric, waarna hij een onderzoekende blik op Winonah werpt. „Hm," knort hij. „Gij zijt zeker vreemd hier. Deze kleren zag ik nooit eerder . . . Kom binnen."
Het drietal treedt de kamer binnen en de man zet hun een maal voor. Zwijgend eten ze terwijl de oude man hen niet begrijpend opneemt. Dan zegt de gastheer: „Wat zoekt gij hier, lieden? Volg mijn raad op en verdwijn snel. Het is hier niet pluis!"
Dan vertelt Eric hun wederwaardigheden en de man knikt. „De mannen, die u aanvielen veronderstelden dat gij Vikingen waart. Zij zijn de bewoners van dit land en in het geheel geen rovers. De Noormannen hebben aan dit alles schuld. Die komen als een dief in de nacht, verwoesten de dorpen, doden het vee en de mannen en stelen de vrouwen. In wijde omtrek zijn alle vrouwen geroofd."
Nu begrijpt Eric de aanwezigheid van de dode Noorman. „Tja," verzucht de oude. „Mijn vrouw is ook geroofd . . . Nu leven de overgebleven mannen in de bossen. Sedert de dood van koning Wogram is alles zo geworden . . ."

„Wat zegt gij daar?!" stamelt Eric opspringend . . . „Koning Wogram zou dood zijn . . .?" Verbijsterd staart hij naar de oude, die bij deze uitbarsting verschrikt achteruitschuift . . .
„Ja . . . ik kan het niet helpen heer. Het is erg genoeg," stamelt hij schor. „Maar . . . kent gij koning Wogram?" vervolgt hij dan, na even nagedacht te hebben.
„Of ik hem ken . . .?" zegt Eric wanhopig. – „Het was . . ." Plots zwijgt hij. Het is beter zijn identiteit verborgen te houden, daar de Vikingen tegenwoordig niet erg geliefd schijnen te zijn „,Of ik hem ken?" herhaalt hij, met moeite zijn smart verbergend, dan wat kalmer. „Jazeker, het was . . . het was . . . mijn grootste vriend."
„Ach zo," zegt de oude nadenkend.
„Maar verder, man. Wie regeert er nu?" wil Eric weten.
„Wie anders zou thans regeren dan die vervloekte zoon van hem?" antwoordt de gastheer. „Die Eric de Noorman of hoe hij heten mag! Zo goed als koning Wogram was, zo slecht is zijn zoon!" snuift de oude man. „Hij is het die de Vikingen doet roven en plunderen."
„Zijn . . . zoon?!" fluistert Eric. En langzaam gaat hem een licht op . . . Nu begrijpt hij wat de stervende bedoelde toen hij zijn naam uitsprak. Doch Eric begrijpt tevens, dat het nu helemaal zaak is zijn persoonlijkheid te verbergen. Zo heeft de doodstijding van zijn vader hem aangegrepen, dat niemand bemerkt hoe een gezicht langzaam, voorzichtig door het raam gluurt en alles goed in zich opneemt.

Even stilletjes als het gezicht verschenen is, zo verdwijnt het ook weer. Driemaal klinkt de roep van een uil door de nachtlucht, doch de vier personen in het huisje horen het niet... Eric is door de mededelingen van de oude man totaal overstuur en heeft alle moeite dit niet aan zijn gastheer te laten merken.
Plots doet een harde bons op de deur hen verschrikt opkijken... De oude man schuifelt argwanend naar de deur en kijkt of deze gegrendeld is... Er hangt een beklemmend zwijgen in het vertrek, wanneer een ruwe stem roept: „Open de deur, oude! Kent gij Leif van de „Lichtenhoeve" niet meer?"
„Oh, he! Ik kom al!" krast de oude man en vlug ontgrendelt hij de deur.

Nauwelijks is de deur half open, of een aantal mannen treedt met de wapens in de vuist de kamer binnen. En degeen die Leif schijnt te zijn, gromt tegen de oude man: „Ben jij een verrader, Norg?" Verschrikt kruipt de oude in een hoek en zegt: „Hoe zou ik..."
„Wie is dit dan?" schreeuwt Leif, wijzend op Eric. „Hem zoeken we! Hij was in gevecht met mijn mannen bij de hoeve van de arme Olaf. Olaf lag stervende bij een boom en deze kerel knielde over hem heen. Zonder twijfel heeft hij de arme Olaf vermoord..."
Woedend springt Eric overeind en grijpt naar zijn zwaard... Doch dan gilt Leif met overslaande stem: „Grijpt hem!... Doodt hem! Hij bewijst zijn schuld door zijn zwaard te grijpen!"

Het ziet er benauwd voor Eric uit . . . Pum-Pum is haastig onder de tafel gedoken en zit met rollende ogen het verloop der dingen af te wachten . . .
Op het moment dat Leif op Eric toe wil springen, treedt de oude man trillend als een riet, maar resoluut tussenbeiden. „Houdt op, mannen," kraakt zijn stem. „Wat spreek je voor onzin! Zie je niet dat mijn gast een vrouw bij zich heeft?"
„Gestolen!" wordt er geroepen.
De oude man zegt dapper: „Kijkt haar aan! Het is ons type niet. Zag je ooit zo iemand onder ons?"
„Ga weg!" gromt Leif, nadat hij vruchteloos gepoogd heeft de argumenten van de oude man te verwerken. „Allemaal larie! . . ." En hij wil de zwakke oude opzij duwen . . .
Doch op dat moment gebeurt er iets dat waarschijnlijk Erics leven redt. Een man komt hard aanlopen over de bosweide en stormt de kamer binnen. „Te wapen! Vlucht!" schreeuwt hij. „De Vikingen komen!"
Over de maanovergoten zee, nadert spookachtig een aantal ranke scheepjes . . . Zwaarden glinsteren in het fletse licht en zwak voert de wind een wild strijdlied mee.
De Vikingen komen!

Een grote verwarring maakt zich van de aanwezigen meester, wanneer zij dit onheilspellende bericht horen. Op slag zijn de mannen vergeten wat ze in de hut van de oude kwamen doen. Met angstige gezichten verlaten reeds enkelen de hut, om zich vèr in het woud te verstoppen voor de gevreesde Vikingen ... Met gemengde gevoelens ziet Eric dit alles aan, maar een gesmoorde kreet van Leif waarschuwt hem dat het gevaar nog niet geweken is ... „Hier staat er een, die we gemakkelijk baas kunnen, *die spion!*" schreeuwt de kerel en zijn zwaard opheffend, springt hij op Eric toe ... Behendig pareert de Noorman de slag; het staal beukt op elkaar en enkele minuten is niets dan het wapengekletter in de hut te horen.

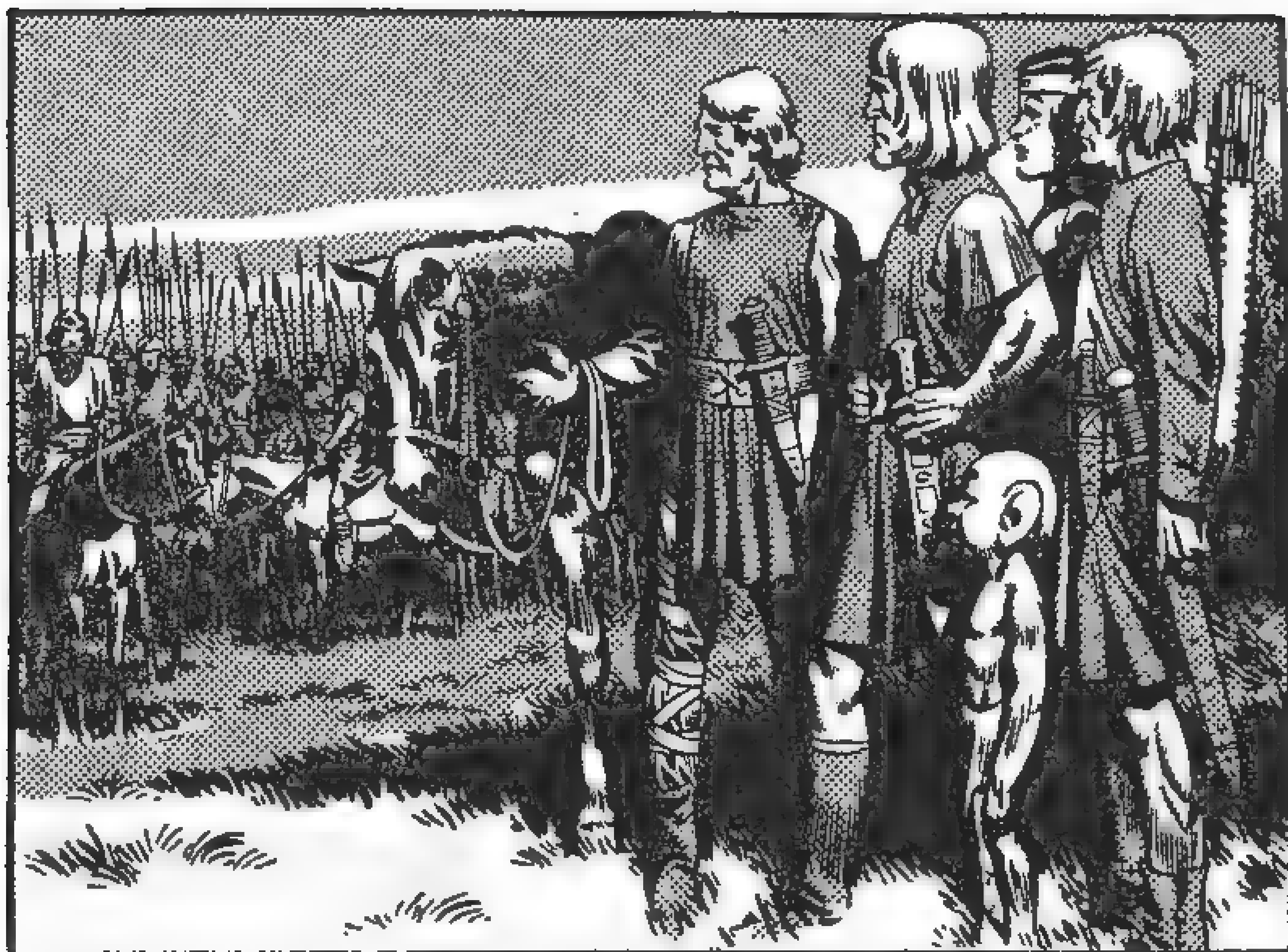
„Bezin je, man," schreeuwt degeen die de komst der Vikingen meldde. „Je verspeelt kostbare tijd!" Doch Leif luistert niet; de dikkop is niet voor rede vatbaar, nu zijn woede goed oplaait ... Eric wil geen bloed vergieten daar hij een plannetje in zijn hoofd heeft ... en na een korte schermutseling, stoot hij het zwaard uit de hand van zijn tegenstander ... Leif slaakt een angstige gil en enkele van de vluchtende mannen keren haastig naar de hut terug om zonodig hun aanvoerder bij te staan ... Doch dit is niet nodig. Eric koestert geen haat jegens deze mensen en hij volstaat er mee, zijn tegenstander met zijn zwaard onder controle te houden, waarbij hij echter niet nalaat de overige mannen goed in het oog te houden.

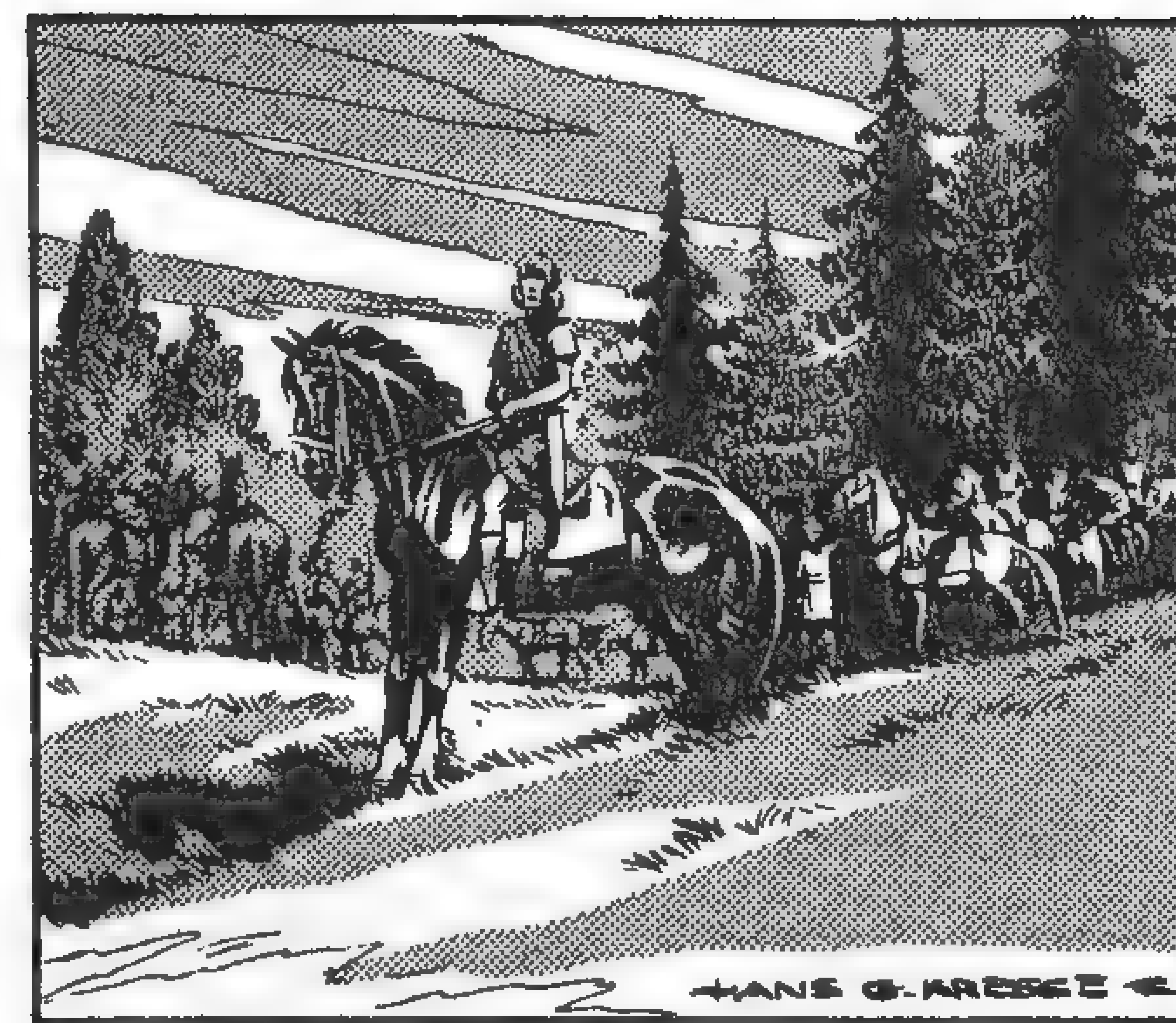

„Luister, domoor," zegt Eric dan. „Ik ben je vijand niet. Integendeel! Ik wil je alleen helpen deze aanval van de Vikingen af te slaan. Roep je mannen terug! Wij hebben geen minuut te verliezen!" Langzaam dringt het tot Leif door dat deze vreemde man hun vijand *niet* schijnt te zijn . . .
„Waarom zijn jullie zo doodsbenauwd voor een handjevol Noormannen?" schampert Eric, als het merendeel der mannen schuchter is teruggekeerd . . . „Zijn het supermensen? Zijn ze zo onoverwinnelijk, dat jullie bij voorbaat reeds de strijd mijden? Kom nu! Ik wil jullie helpen als jullie *mannen* zijn in plaats van poetslappen! en als ik op jullie rekenen kan, garandeer ik jullie dat die Noormannen geen tien meter op het strand komen . . . Nou? Proberen?"
Even is het stil, maar dan klinkt aarzelend een instemmend „ja" . . .
„Wel, érg enthousiast zijn jullie niet," stelt Eric vast. „Maar luister nu: Bezitten jullie paarden?" En op een bevestigend antwoord gaat hij snel voort: „Prachtig! Trommel allen die paardrijden kunnen op! *Zo snel mogelijk!* Slechts snelheid kan ons redden!"
Wanneer twee mannen haastig de hut verlaten om deze order uit te voeren, vervolgt Eric, zich meer in het bijzonder tot Leif wendende: „Hier is mijn plan" — met een stuk houtskool lijnen trekkend —: „Kijk! Hier landen de Vikingen; de ruiters stellen zich, onder mijn aanvoering, in het bos, oostelijk van de landingsplaats op. Jij Leif, zoekt de besten — zoveel mogelijk boogschutters — uit en verbergt je achter de duinen tegenover de landingsplaats. Wanneer de Vikingen geland zijn, laat je de boogschutters hun werk doen. Houd hun aandacht vast; geef ze de indruk dat de gehele bevolking zich dáár geconcentreerd heeft . . . Als alle Vikingers op het strand zijn, drijven de ruiters een wig tussen hen en de zee en zij zitten in de val . . ."
Een instemmend gebrom is het antwoord van de mannen. Het plan is goed, doch de tijd dringt en nog geen spoor van de ruiterij . . .

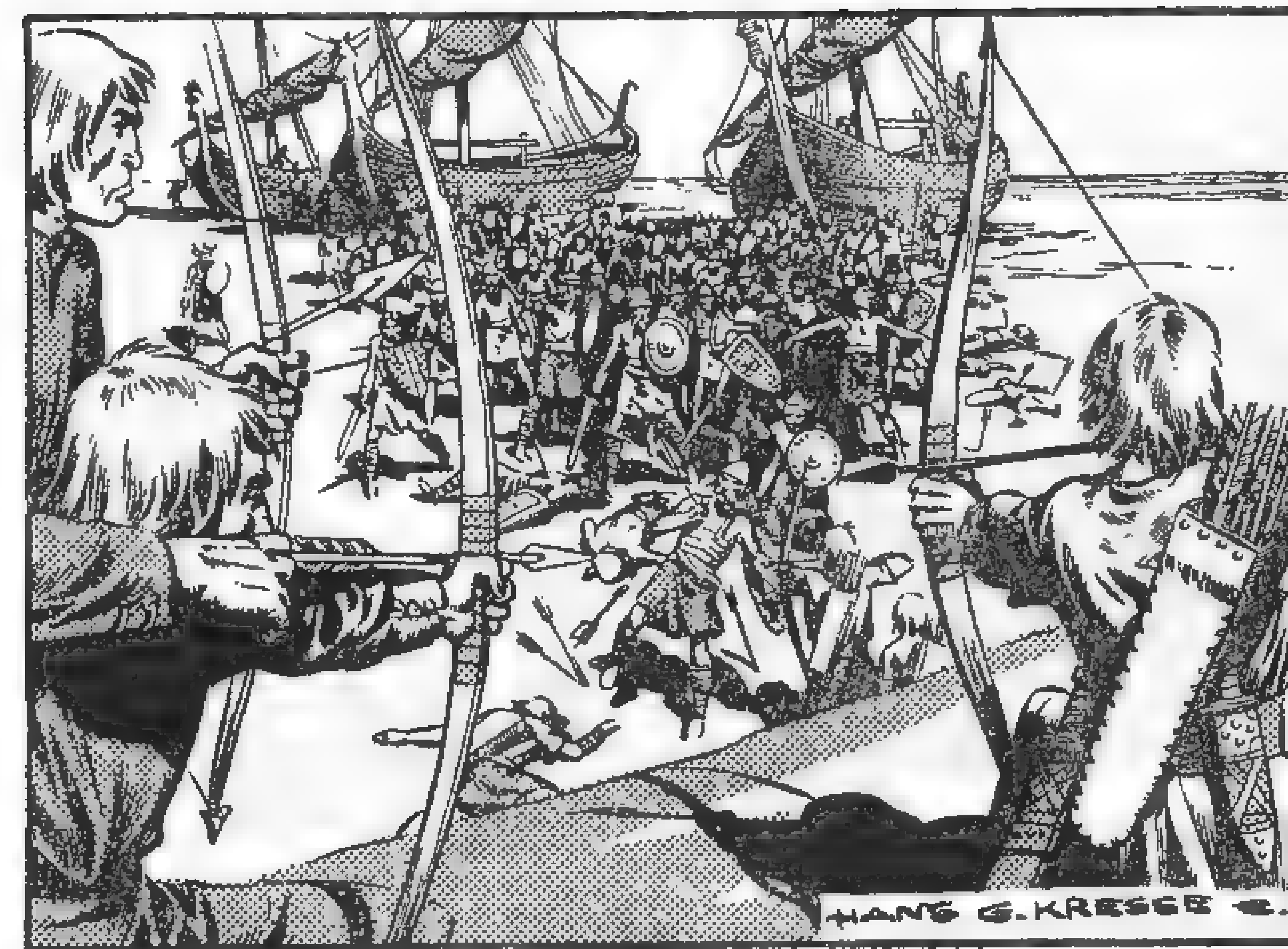

In angstige spanning verstrijken de minuten in de hut van de oude. Het wachten is nu op de ruiterij ... En een zucht van opluchting gaat op, wanneer een allengs aanzwellend hoefgedreun zich doet horen ...
Vlug treden Eric, Winonah en de anderen naar buiten, waar een heldere streep aan de horizon de naderende dag aankondigt. En iedereen weet, dat de Vikingen altijd bij zonsopgang aanvallen ...
Een man, die een zwart paard aan de teugel leidt, treedt op Eric toe: „Hier zijn vijftig man en een paard voor u," zegt hij. „Wij zijn gereed om de vijand het hoofd te bieden."
Met een goedkeurende hoofdknik slingert Eric zich in het zadel. Winonah en Pum-Pum zullen tot de strijd ten einde is in de hut van de oude blijven. Na een bemoedigend knikje tot zijn vrouw wordt het plan van actie nog eens in het kort herhaald; dan verdwijnt de ruiterij als een spookachtige slang in het duistere woud ...
De uren verstrijken traag en de morgen breekt aan. Zwijgend en nerveus liggen de boogschutters in hun posities, terwijl hun ogen in spanning de horizon afturen. En dan ontwaart één hunner drie zeilen die plotseling van achter een landpunt vandaan komen ... Ook Eric, vanuit zijn verborgen positie, heeft de zeilen opgemerkt en met een vastberaden gebaar gebiedt hij zijn ruiters op te stijgen. De strijd nadert snel ...

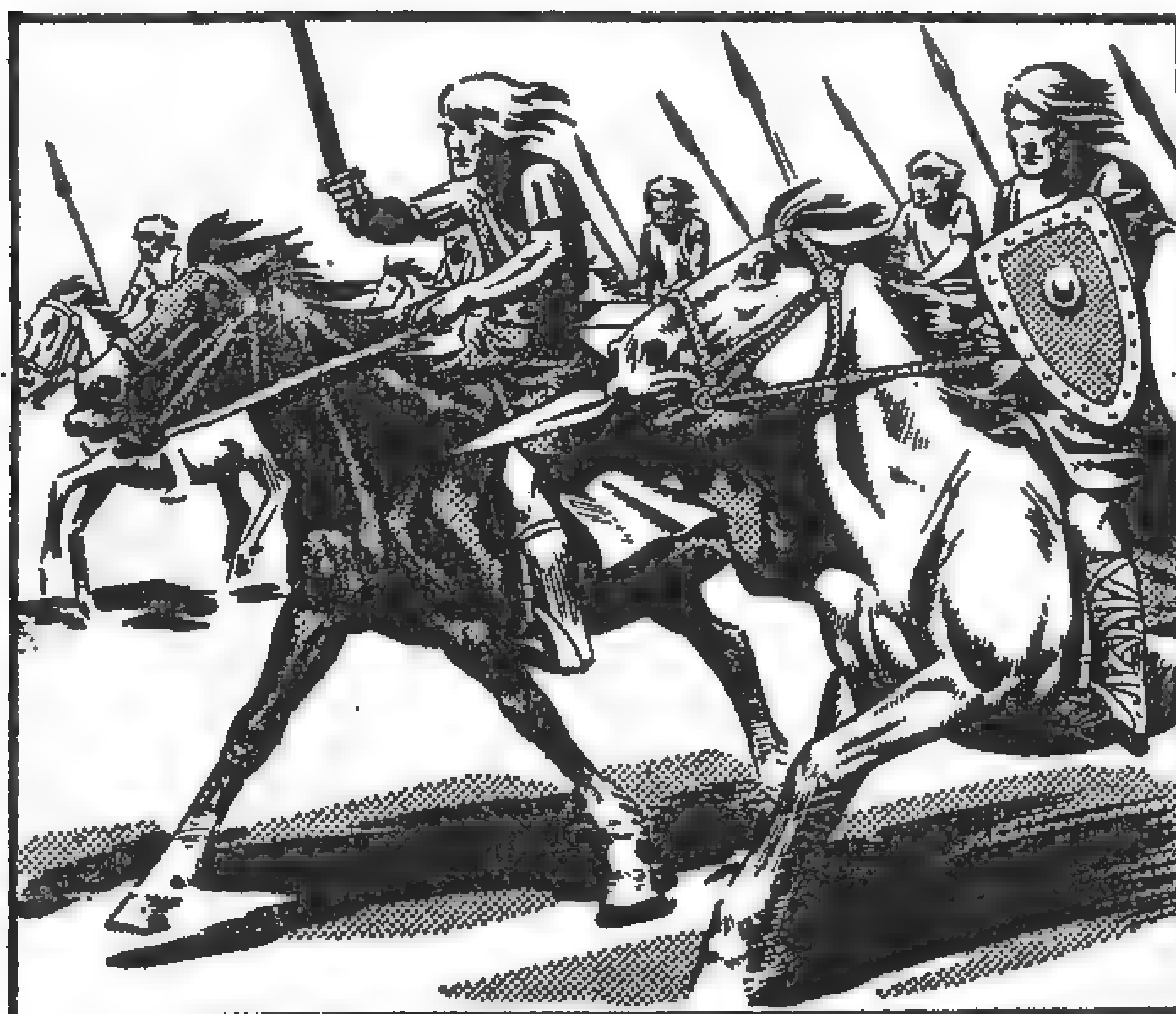
De Vikingen bestuderen de vóór hen liggende kust en het kleine gehucht dat het doel voor deze morgen is.
„De lafaards!" schampert de aanvoerder, een robuste, gebaarde kerel. „Als ze onze *naam* horen noemen, vluchten ze al als ratten!"
Hem ontgaat geheel en al de vreemde, onwaarschijnlijke stilte . . . Zacht schuren de rompen van de scheepjes over het strand en nauwelijks zijn de drakkars tot stilstand gekomen of de eerste Viking, de aanvoerder Hatha zelf, springt over boord, weldra gevolgd door zijn strijders. Door het water rennen zij naar het strand en de verlaten hutten. „Steekt er de brand in!" schreeuwt Hatha. „Doodt ieder die zich vertoont, behalve de jonge vrouwen en meisjes!"
Onder luid gejuich stormen de Vikingen als een vernietigende lawine het strand over naar de huizen. Geen moment verwachten zij tegenstand te zullen ondervinden. Zij zijn immers onoverwinnelijk . . .!?
Plotseling suist iets door de lucht en de Viking naast Hatha zakt ontzield ter aarde. Een moment later boort zich een tweede pijl met een dreigende tik in het hout van Hatha's schild . . .
„Halt!!" brult Hatha. „Verzamelen en er op los! Het een of andere oude mannetje is krijgslustig geworden."
Een bulderend gelach gaat op. Maar het schijnt dat de onzichtbare tegenstander toch niet helemaal uit oude mannetjes bestaat, want de aanvoerder ziet een aantal van zijn beste krijgers in het zand bijten . . .
De Vikingen beginnen een stormloop op de hutten, maar halverwege blijven Hatha en zijn krijgers onthutst staan, want overal van achter de duinen rijzen boogschutters op, die een gemakkelijk doelwit hebben aan de dichte troep Vikingen . . . Hatha begrijpt dat slechts een lijf aan lijf gevecht aan deze onverwachte tegenstand een einde maken kan en nogmaals hervatten zij hun stormloop, vastbesloten deze weerstand te breken . . .

Vanuit hun schuilplaats wachten Eric en zijn ruiters op het juiste moment om in te grijpen. De spanning onder zijn mannen is groot. En ook Eric bijt zich op de lippen ... Tot zover gaat alles volgens plan, doch van hem en zijn ruiterij hangt het welslagen af ... Een iets te vroeg óf iets te laat ingrijpen kan alles bederven.
Eric ziet: langzaam naderen de Vikingen de duinen en de hutten ... Een klein aantal van hen is, als gebruikelijke voorzorgsmaatregel, bij de boten gebleven en langzaam heft Eric het zwaard. Het moment van de charge is aangebroken ... Vlug van draf in galop overgaande, stuurt Eric zijn ros onder de bomen vandaan het strand op. En als een levende muur volgt hem de ruiterschare ...
De strijd tussen de hutten duurt onverminderd voort ... Een aantal boogschutters is in handgemeen geraakt met de Noormannen en het ziet er niet rooskleurig voor de eerste uit, doch de overige boogschutters weten de afstand te bewaren en langzaamaan terugtrekkend, zenden zij salvo op salvo te midden van hun tegenstanders. Eensklaps treft een naderend gedreun hun oor. Enkele Vikingen kijken verwonderd op en met afgrijzen zien zij nu een troep ruiters in woeste vaart op zich af komen.
„Alarm!" buldert één der Vikingen. Het gevaar ziend, keert hij zich zonder bedenken om en vlucht naar de boten; weldra gevolgd door de hele horde: tegen een chargerende troep ruiters is geen weerstand mogelijk. Als zij de boten kunnen bereiken vóór de ruiters hen de pas afsnijden, zijn zij gered, maar anders ...

Aan het hoofd van zijn mannen stormt Eric op zijn koolzwart ros in volle galop op de Vikingen in... Met z'n arm beduidt hij een gedeelte der ruiters een cordon te trekken rond de vechtenden, om ontsnapping onmogelijk te maken. Reeds valt de troep Noormannen uiteen in kleine groepjes vluchtenden. Een gedeelte der Noormannen heeft de boten reeds bereikt, ziet Eric tot zijn spijt...

Als een stormram breekt Eric met zijn ruiters de rijen der Noormannen binnen, hen dwingend tot een gevecht. In een oogwenk is het strand herschapen in een slagveld, waarop mensen en paarden in wilde wanorde dooreen schuiven.

De Noormannen zijn totaal hun positieven kwijt. Hatha schreeuwt en buldert, doch zonder succes. Zijn mannen, voor zover zij niet onder de voet gelopen worden, denken niet meer aan weerstand. Hun enige doel is nog te trachten heelhuids de schepen te bereiken. Zij zien zich omringd door de dood.

Een grote blonde kerel, onstuimiger dan alle anderen, is in het heetst van het gevecht; zijn mannen aanvurend en bevelen schreeuwend en voor menige Viking die in dat onverschrokken gelaat keek, was het tevens de laatste blik in deze wereld...

Toch is Eric niet tevreden: Zijn opzet is slechts gedeeltelijk gelukt; de ring rond de Vikingen kon niet geheel gesloten worden: een groot aantal mannen is erin geslaagd naar de drakkars te ontkomen en onder hen is de grote gebaarde kerel, waarin Eric de aanvoerder vermoedt.

Ziende dat een aantal Noormannen tracht in de boten te ontkomen, scheiden zich verscheidene ruiters af om te proberen dit te verhinderen. Ook boogschutters snellen naderbij en terwijl de Vikingen alles in het werk stellen, om hun scheepjes vlot te krijgen, vallen er verschillende door de pijlen en lansen van de overwinnaar. Tóch slagen zij erin twee scheepjes in zee te krijgen. Zijn mannen aan hun lot overlatend legt Hatha de zeilen naar de wind en langzaam glijden de drakkars zeewaarts.

De ruiters staan op het punt hun nerveuze paarden de zee in te drijven, wanneer de stem van Eric hen daarvan weerhoudt. „Komt mannen!" roept hij. „Bepaalt uw krachten tot de tegenstanders op het strand; deze kerels zijn ons ontsnapt, daar is niets aan te doen . . ." De mannen keren op hun schreden terug om de strijd die op het strand nog steeds voortwoedt, tot een einde te brengen.

Inmiddels staat Hatha op de achtersteven van zijn drakkar en staart met een somber gezicht naar het verdwijnende strand. Nog nooit is hem zo'n gevoelige nederlaag toegebracht en zijn gedachten gaan naar de geheimzinnige aanvoerder, die hiervan de schuld is . . .

„Onder die driemaal verdoemde honden was er één die mij bekend voorkwam . . ." zegt er één.

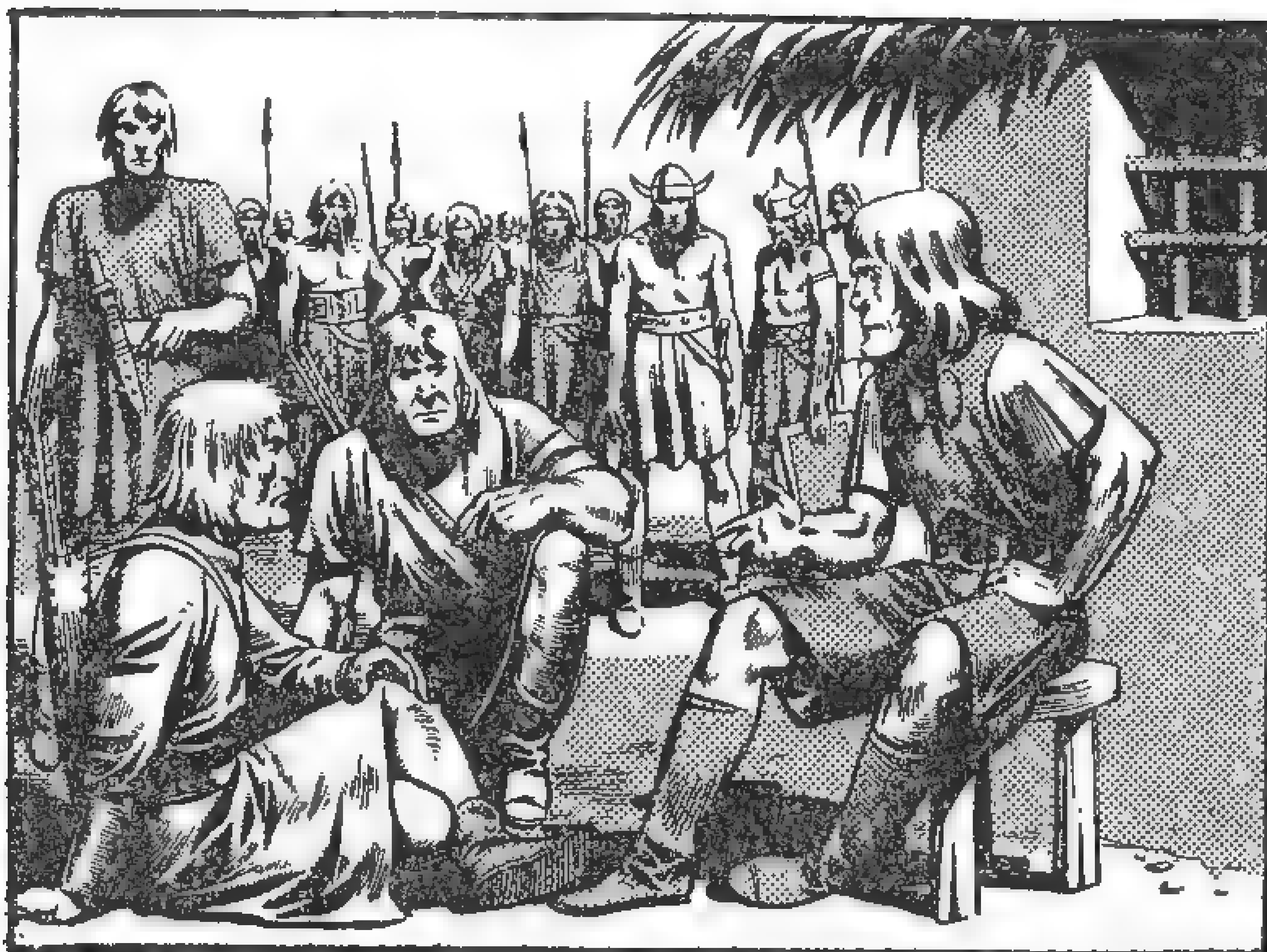
Langzaam knikt Hatha en peinzend antwoordt hij: „Ja . . . hun aanvoerder . . . en die lijkt als twee druppels water op onze koning: Eric de Noorman! Ik zal dit ten spoedigste melden. Het lijkt op zwarte magie . . ."

Zonder genade wordt de strijd door Eric en de kustbevolking tegen de Viking-aanvallers voortgezet en ten laatste smeekt een trillende stem vanuit de opeengedrongen troep Noormannen om overgave . . . De wapenen worden gestrekt en met gemengde gevoelens slaat Eric de troep gade. Voor het eerst na vele, vele jaren ziet hij zijn landgenoten weer; maar welk 'n weerzien is dit! Niet als toekomstig vorst staat hij hier tegenover zijn volk, maar als overwinnaar tegenover een bende meedogenloze moordenaars . . .
Langzaam laat hij zich van zijn paard glijden en treedt de Vikingen tegemoet, die hem met wijdopen ogen van verbazing en bijgelovige ontsteltenis aanstaren. „Wie . . . wie zijt gij heer?" stamelt een oude, vermoeide man.
Maar Eric zegt bars: „Zwijg! Niet gij, maar *ik* stel hier de vragen."
Na een korte pauze vervolgt hij: „Sinds wanneer zijn de Noormannen laffe sluipmoordenaars en dieven geworden? Wat of wie heeft jullie op dit armzalige pad gebracht? Is dit de geest die over Noorwegen hangt?"
Zwijgend heeft de oude Viking geluisterd en nu het woord voerend voor zijn kameraden fluistert hij beschaamd: „Wij moeten heer! Geloof mij. Ik ben een oud man en koning Wogram heb ik altijd trouw gediend. Maar zijn zoon Eric is een ondier! Hij stelt misdadigers aan als hoofdmannen en wij moeten gehoorzamen . . . Sedert de goede koning Wogram dood is, heerst er onrust. Er is weer oorlog met koning Langha uit 't oosten . . . Maar gij heer — vergeef mij als ik het zeg — gij zijt sprekend koning Eric. Het is net of ik hem voor mij zie . . . Wie zijt gij toch?"

Zonder te antwoorden keert Eric zich om en wenkt Leif. „Ik heb met de gevangenen gesproken," fluistert hij, wanneer zij zich buiten gehoorafstand bevinden. „Er schijnen enkele Vikingen onder te zijn die tegen hun zin hier zijn . . . Ik heb een voorstel: Luister!" En dan vraagt Eric — als wederdienst voor de hulp die hij de bevolking geboden heeft — de beschikking over een aantal betrouwbare Vikingen, waarmede hij in de drakkar de Oostzee wil oversteken, daar hij met „Eric de Noorman" nog een zaakje te vereffenen heeft.
Onze held biedt Leif aan mee te gaan naar Noorwegen doch deze schudt zijn hoofd en zit gedurende enkele ogenblikken diep na te denken. Zijn trage hersenen kunnen dit alles niet ontwarren en om verdere hersengymnastiek te voorkomen, stemt hij gewichtig toe.
Geholpen door de oude Viking zoekt Eric nu een aantal betrouwbare mannen uit, die hij in korte trekken vertelt waar het om gaat, zonder hen evenwel de ware toedracht en zijn identiteit te verraden. De Vikingen zijn wel wat achterdochtig, doch gaan na korte aarzeling ermee akkoord. Een ruiter wordt nu uitgezonden om Winonah en Pum-Pum op te halen, terwijl Eric zich inmiddels uit de oorlogsbuit een behoorlijke kleding kiest.
Wanneer Winonah en Pum-Pum, overgelukkig dat de strijd tot zo'n goed einde is gebracht, arriveren, wil Eric zijn vertrek niet langer meer uitstellen. Hartelijk neemt hij afscheid van de mannen en hij zegt geruststellend: „Weest niet bevreesd, mijn vrienden. Ik ga thans naar Noorwegen. Koning Eric, zal u niet langer het leven onaangenaam maken."
Dan klimt ons drietal aan boord van het schip, waar de zwijgende Vikingen hen reeds wachten en nagewuifd door de dankbare bevolking zet het scheepje koers naar Noorwegen . . .

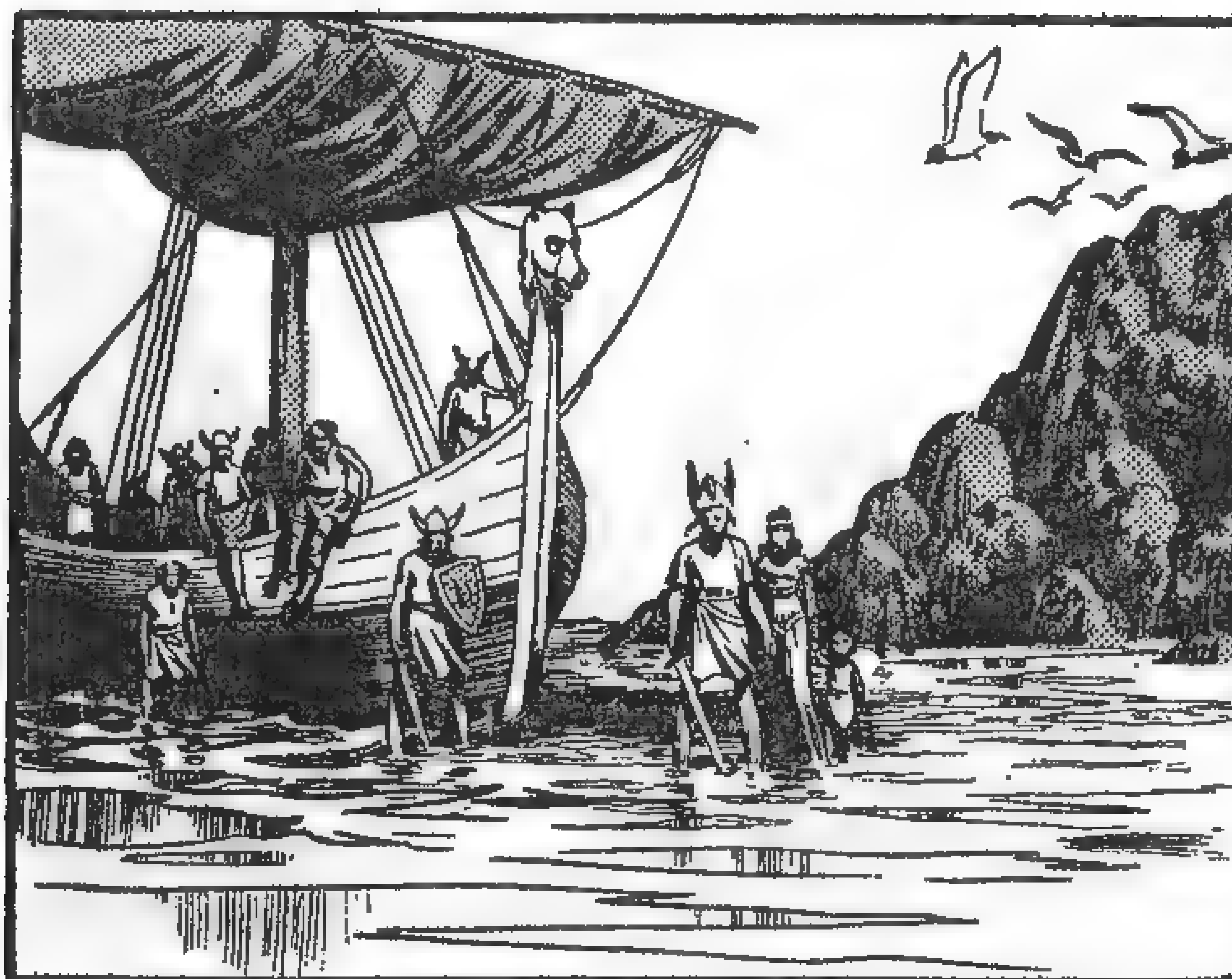
Met de wind in de zeilen glijdt de drakkar door de schuimende golven. — In gedachten zit Eric op de achtersteven en kijkt naar zijn vrouw, die verwachtingsvol de horizon afzoekt naar het zo lang verbeide Noorwegen. — Peinzend laat Eric zijn blikken gaan over de Vikingen die hem vrijwillig gevolgd zijn. — Het is wel nodig dat hij hun de waarheid vertelt, maar hoe zij daarop reageren, is een grote vraag. — Eric wenkt enkele der oudere mannen en in voorzichtige bewoordingen deelt hij hun de stand van zaken mede.
Stomverbaasd staren de Vikingen onze held aan ... Het is duidelijk dat zij Eric niet geloven, maar toch ... die gelijkenis ... Om hen te overtuigen somt Eric enkele dingen op uit vroeger tijden, welke een buitenstaander nooit zou kunnen weten. En dan schijnt het als heeft hij het pleit gewonnen.
„Maar...maar dan zoudt gij onze koning zijn," stamelt één der mannen ... „En Eric de Noorman — degene die in Noorwegen is — is direct na de dood van Wogram teruggekeerd ... Hoe kan dát dan?"
„Heel eenvoudig!" zegt Eric. „Gij herinnert u dat ik naar Franconia ging met een aantal schepen om mijn bruid te halen ... Op één van die schepen bevond zich mijn neef Omon. Onze drakkar geraakte in een storm de vloot kwijt en sedertdien heb ik de halve wereld rondgezworen. Tot op dit moment ben ik nooit meer in Noorwegen geweest. Omon, denkend dat ik omgekomen was, heeft gewacht tot na mijn vaders dood en zich toen gepresenteerd als de „teruggekeerde" zoon, terwijl „Omon" zogenaamd op zee was verongelukt."
„Ik geloof het!" zegt de Viking opgewonden. „Ja, zo móét het zijn! En ik ben de eerste, om mijn koning te begroeten! ..."
Ondertussen brengt Hatha de valse Eric de Noorman de tijding van de mislukte rooftocht ... Onbewogen luistert de koning toe, maar wanneer hij hoort dat de aanvoerder der kustbevolking zijn sprekend evenbeeld is, komt een dodelijke dreiging op zijn gelaat ...

De wetenschap dat hij een dubbelganger heeft, vervult Omon met grote ongerustheid en angst. Het is mogelijk dat hier van toeval sprake is, zelfs kan het gezichtsbedrog geweest zijn, — iets dat Hatha hardnekkig ontkent — maar tóch houdt de valse koning er rekening mee dat de echte Eric teruggekeerd is. En dus moet hij maatregelen treffen ... Op zijn roepen verschijnt een dienaar.
„Een oplichter heeft het op mijn troon en mijn leven voorzien. Hij lijkt als twee druppels water op mij wordt beweerd. Wij moeten er rekening mee houden dat deze bedrieger op onze kusten landt. Zendt daartoe spionnen uit in alle richtingen met de opdracht deze gevaarlijke kerel terstond te doden, wannéér en wáár hij zich ook vertoont."
Buigend verdwijnt de bediende om deze opdracht uit te doen voeren en met een satanisch lachje fluistert Omon: „Zo, lief neefje, u wacht een hartelijk ontvangst ..."
Inmiddels heerst op Erics schip grote vreugde over de aanwezigheid van de ware koning van Noorwegen ... Deze Vikingen, meest oudere mannen, dragen hun liefde voor de vader over op de zoon en Eric bemerkt spoedig dat deze mannen voor hem door het vuur zullen gaan.
Er wordt nu besloten met koning Langha contact op te nemen om met hulp van diens troepen de rechten op koning Wograms troon kracht bij te zetten ... Het scheepje richt de steven meer oostelijk en op een morgen is de kustlijn in zicht.
Verscheidene malen heeft Eric al geïnformeerd naar de doodsoorzaak van zijn vader, doch geen der mannen is in staat hem daarop te antwoorden.
Tegen de middag vinden de Vikingen een kalme baai en hier besluiten zij aan land te gaan. Zij zijn zich helaas niet bewust dat hun komst reeds lang door scherpe, zoekende ogen is opgemerkt ...

Met een kalme gang loopt de drakkar de baai binnen en de kiel blijft even later vóór het smalle strand in het zand steken. Als eerste springt Eric overboord. Aarzelend volgen hem Winonah, Pum-Pum en de trouwe Vikingen.

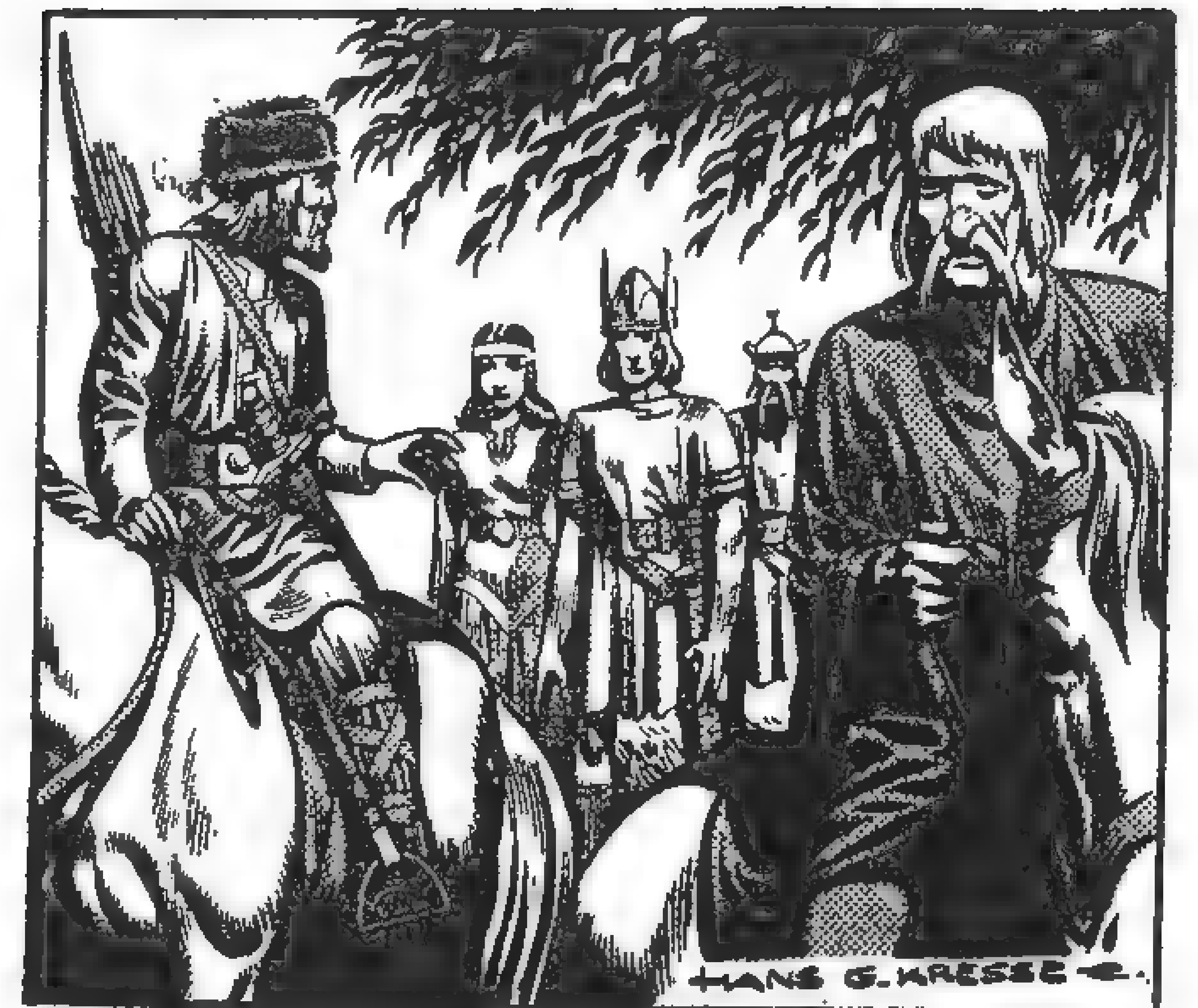
Onderzoekend neemt Eric de omgeving op. De stilte wordt slechts verstoord door het ruisen van de zee en de kreten der vogels. Een betere plek om onopgemerkt te landen hadden zij zich niet kunnen wensen.

Belangstellend informeert Eric hoe de Scandinavische lucht Winonah bevalt. „Bedenk," zei hij lachend, „je zult er van nu af aan in moeten leven." Zijn vrouw verzekert hem echter, dat ze verrukt is over de schoonheid van haar nieuwe vaderland, en dit vervult Eric met begrijpelijke trots.

Na een moeizame klimpartij over de gladde kustrotsen zien zij een rollend landschap voor zich liggen en Eric beslist: „We zullen ons in het bos verbergen! Hoe minder personen getuige zijn van onze aankomst, hoe beter. De Vikingen zijn in deze streken — dank zij mijn neef Omon — niet erg geliefd, naar ik vrees."

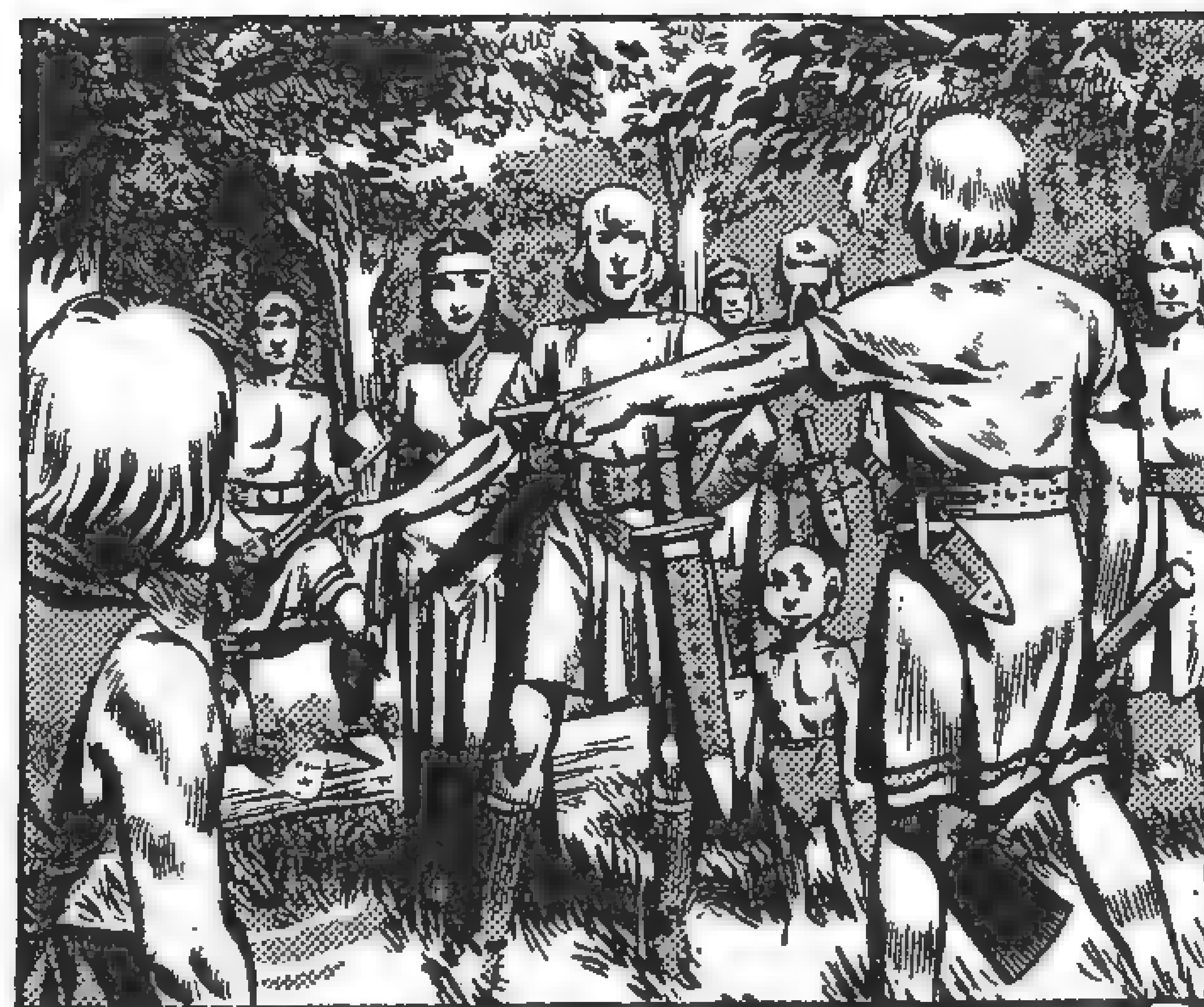

Terwijl Eric en zijn troepje in een stille baai aan land zijn gegaan, worden zij vanaf een hoogte bespied door twee ongure individuen . . . Stil en geduldig, beloert dit tweetal het kleine groepje, doch dan trekken zij zich in de schaduw van de rotsen terug, waar twee paarden staan.
„Wij zullen ze eens van nabij bekijken," fluistert een van de kerels. „In een van hen meen ik de dubbelganger van onze koning te ontdekken . . ." En behendig slingert hij zich op zijn paard, terwijl zijn metgezel dit voorbeeld volgt.
Inmiddels lopen Eric en zijn gezelschap over de rotsige bodem in de richting van het woud. Plotseling meent onze held hoefgetrappel te horen en luisterend staat hij stil . . . Zijn mannen hebben het ook gehoord en op een kluitje staan zij argwanend in het rond te kijken. Eensklaps komen van achter de rotsen twee mannen aangereden die, blijkbaar verrast door hun aanwezigheid de teugels inhouden en het gezelschap onderzoekend opnemen . . . Ten slotte blijft hun blik gevestigd op Eric en wanneer deze, gevolgd door de anderen, van de rotsblokken in het zachte gras springt, zegt een van hen: „Voorwaar, gij deed mij schrikken . . . Eén moment meende ik, Eric de Noorman voor mij te hebben; gij vertoont een ontstellende gelijkenis met hem, heer . . ." En langzaam zijn paard aanzettend roept hij Eric in het voorbijrijden toe: „Wees voorzichtig heer . . . Die gelijkenis kan u noodlottig worden . . ."

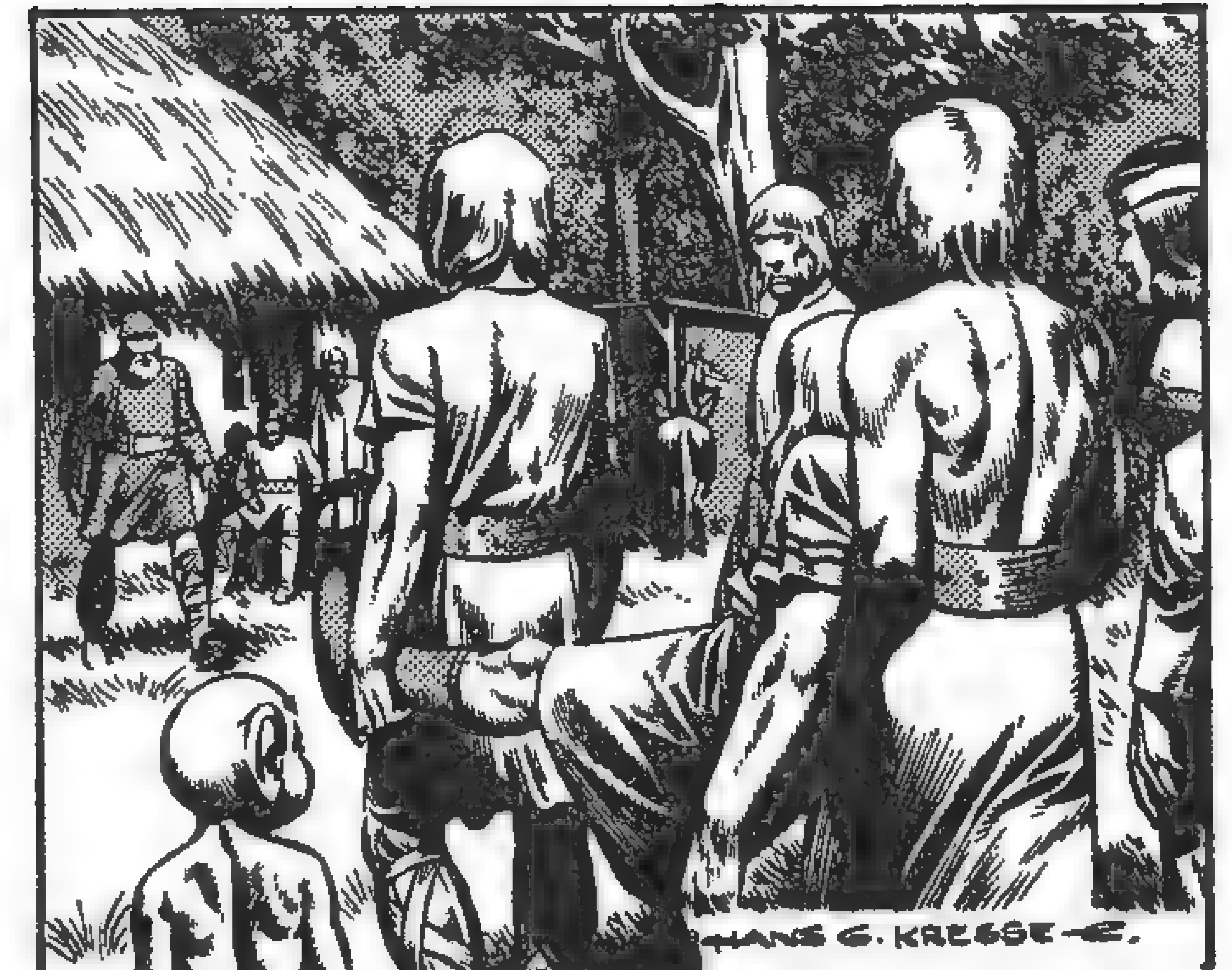

Door de vreemde ontmoeting met de twee mannen maakt zich een onbehaaglijke stemming van het gezelschap meester. Peinzend staart Eric de snel verdwijnende ruiters na. Een innerlijk gevoel zegt hem, voorzichtig te zijn ... Hij herhaalt in gedachten nog eens de woorden van de ene ruiter ... En dan bedenkt hij hoe vreemd het is, dat de ruiters wel een treffende *gelijkenis* tussen hem en Omon opmerkten, maar toch geen moment in de veronderstelling verkeerden, wérkelijk voor de gevreesde „Eric de Noorman" te staan ... Bovendien, hoe konden deze twee kerels, ogenschijnlijk gewoon volk, weten hoe „Eric de Noorman", hun koning, eruit ziet? ...
Zijn mannen, evenals Winonah en Pum-Pum, zijn ook verre van gerust. Allen voelen dat er iets onnatuurlijks was in de ontmoeting en zij besluiten op hun hoede te zijn. Op aanraden van onze Noorman leggen de Vikingen hun helmen en andere in het oog springende kentekenen af en dan vervolgen zij hun tocht naar het woud.
Hier komen Eric en zijn mannen overeen, dat de beste oplossing is met koning Langha in contact te treden, die veel door oorlogen met de machtige „Eric" te lijden heeft en er ongetwijfeld voor te vinden zal zijn, de verrader te verdrijven. Aan een paar houthakkers vragen zij de weg naar de burcht van Langha en bereidwillig wordt hen deze gewezen. Wanneer zij de aangeduide richting inslaan, stelt Eric met voldoening vast, dat geen der houthakkers iets vreemds of „bekends" aan Eric of zijn troep opgemerkt heeft ...
Opgewekt vervolgen de mannen hun tocht door het woud. Geen van hen heeft er erg in hoe de takken van een bosje, waar zij zo juist langs liepen, opzij geschoven worden ... Een donkere gestalte richt zich op, hij spant zijn boog, en mikt op Erics brede rug ...

Vrolijk pratend stapt het gezelschap door het zomerse woud. Eric vormt met Winonah, Pum-Pum en een oude Viking de achterhoede. „Weet je," zegt Eric, „wanneer je zo in de natuur wandelt, is het moeilijk in te denken dat er zoiets bestaat als . . ."
Plotseling breekt hij zijn zin abrupt af en met een pijnlijk gezicht wankelt Eric . . . In zijn rug steekt een trillende, wrede pijl . . . Overstuur laat Winonah zich naast haar man op de knieën vallen . . . Op Winonah's hulpgeroep zijn meerdere Vikingen aan komen snellen, die nu in verschillende richtingen het bos binnendringen.
De oude Viking heeft niet de tijd genomen naar de getroffene om te kijken. Koelbloedig en met grote tegenwoordigheid van geest trekt hij zijn zwaard en snelt met lange, sluipende passen in de richting waaruit de pijl kwam. Hij ziet vóór zich een donkere schaduw tussen de stammen wegschieten en even later hoort hij het geluid van zich snel verwijderend hoefgetrappel. Hij begrijpt dat een achtervolging nutteloos is en keert snel naar zijn getroffen koning terug.

„Eric . . . Eric," fluistert Winonah, terwijl zij poogt haar tranen terug te dringen . . . „Oh mijn hemel . . . als hij . . . als hij . . ."
„Dood, dood, dood, goeie meester," klinkt het klagend stemmetje van de krampachtig snikkende Pum-Pum.
Snel en zakelijk onderzoekt de Viking het slachtoffer. „Hij leeft nog!" zegt hij dan geruststellend. En zich tot de overigen wendend die van hun jacht op de dader zijn teruggekeerd, vervolgt hij: „Kom, volgens de houthakker bevindt zich hier in de buurt een herberg. We zullen de koning daarheen brengen."
Twee stoere Noormannen tillen de stille figuur op en zwijgend zet de stoet zich in beweging. Op een open plek in het bos staat de herberg en als de waard de zwijgende troep ziet naderen, treedt hij hen snel naderbij. Er zijn echter nóg twee personen, die nu met meer dan gewone interesse de aankomst van de gewonde gadeslaan . . .

„Wat is er gebeurd . . .?" fluistert de waard, wanneer hij Erics bewusteloze figuur ziet. „Een sluipmoordenaar vergreep zich aan onze v . . . onze vriend," antwoordt een der Vikingen bits. „Maak kamers voor ons gereed; vlug wat . . . Onze vriend is nog in leven, doch hij moet verzorging hebben!"

Op deze woorden wisselen de beide vreemdelingen, die zoals Winonah verrast opmerkt dezelfde zijn die zij het eerst na hun landing ontmoetten, een snelle blik.

Op de bovenverdieping heeft de waard kamers in gereedheid gebracht en Eric wordt zachtjes te bed gedragen. De waard blijkt iets van heelkunde te weten, want hij inspecteert met kennis de diepe wond, die hij dan reinigt en verbindt. „Er is geen gevaar bij," stelt hij Winonah gerust. „Een vleeswond boven het linkerschouderblad. Rust zal hem genezen." En met een bemoedigend knikje verlaat hij zachtjes het vertrek.

Slaap ontfermt zich over de Noorman. Nog een paar uren houden Winonah en Pum-Pum de wacht, maar dan, als Winonah ziet dat alles goed is, wenkt zij Pum-Pum en op hun tenen verlaten zij het vertrek . . .

De nacht valt in . . . De bewoners in het huis slapen. In het ziekenvertrek verstoort slechts Erics rustige ademhaling de stilte . . .

Dan klinkt het knarsen van een deur . . . Een schaduw glijdt het ziekenvertrek binnen . . . Vanuit het duister staren twee schitterende ogen op de Noorman neer . . . Dan, met een sluipende, onhoorbare stap treedt de sinistere bezoeker op het bed toe. Langzaam, gaat zijn rechterhand omhoog . . . En een door het venster binnendringende manestraal belicht met een plotselinge, felle schittering een lange, vlijmscherpe dolk . . .

Pum-Pum, de kleine dienaar van de Noorman slaapt onrustig. De deken kriebelt hem in 't gezicht en hij droomt dat een walgelijk grote spin hem met zijn harige poten probeert te wurgen. Met een gesmoord gepiep ontwaakt 't kleine mannetje; het angstzweet staat hem op het voorhoofd. Benepen gluurt hij in het halfduister om zich heen. De spin is er niet, maar wel hoort hij een gerucht op de gang . . . Piept daar een deur.???

Pum-Pum kijkt met grote staarogen naar de deur van zijn kamertje. Maar nee, het is de deur van de kamer naast de zijne, de kamer van zijn meester . . . „Onraad!" schiet het door zijn hoofd en met knikkende knieën glipt hij uit bed. Het kleine mannetje siddert van angst, maar hij is vastbesloten zijn grote meester niet in de steek te laten, indien er werkelijk gevaar mocht dreigen. Gewapend met een dikke stok glipt hij onhoorbaar zijn kamer uit en dan ziet hij dat de deur van Erics vertrek half open staat. „Ik geloven het zijn meesteres . . ." denkt het kereltje hoopvol. Hij sluipt naar de deuropening en gluurt de kamer binnen. Met moeite onderdrukt Pum-Pum een gil van afgrijzen. Als gehypnotiseerd staart hij naar de lange dolk die de man — die met de rug naar hem toe staat — nu opheft voor een dodelijke stoot . . .

Dan — bliksemsnel — gaat de arm van de dwerg omhoog . . . Op het moment dat de moordenaar wil toesteken, treft hem de knuppel tegen het achterhoofd . . . De man slaakt een verschrikte kreet en laat het moordwerktuig vallen. Gelijktijdig ontwaakt Eric . . .

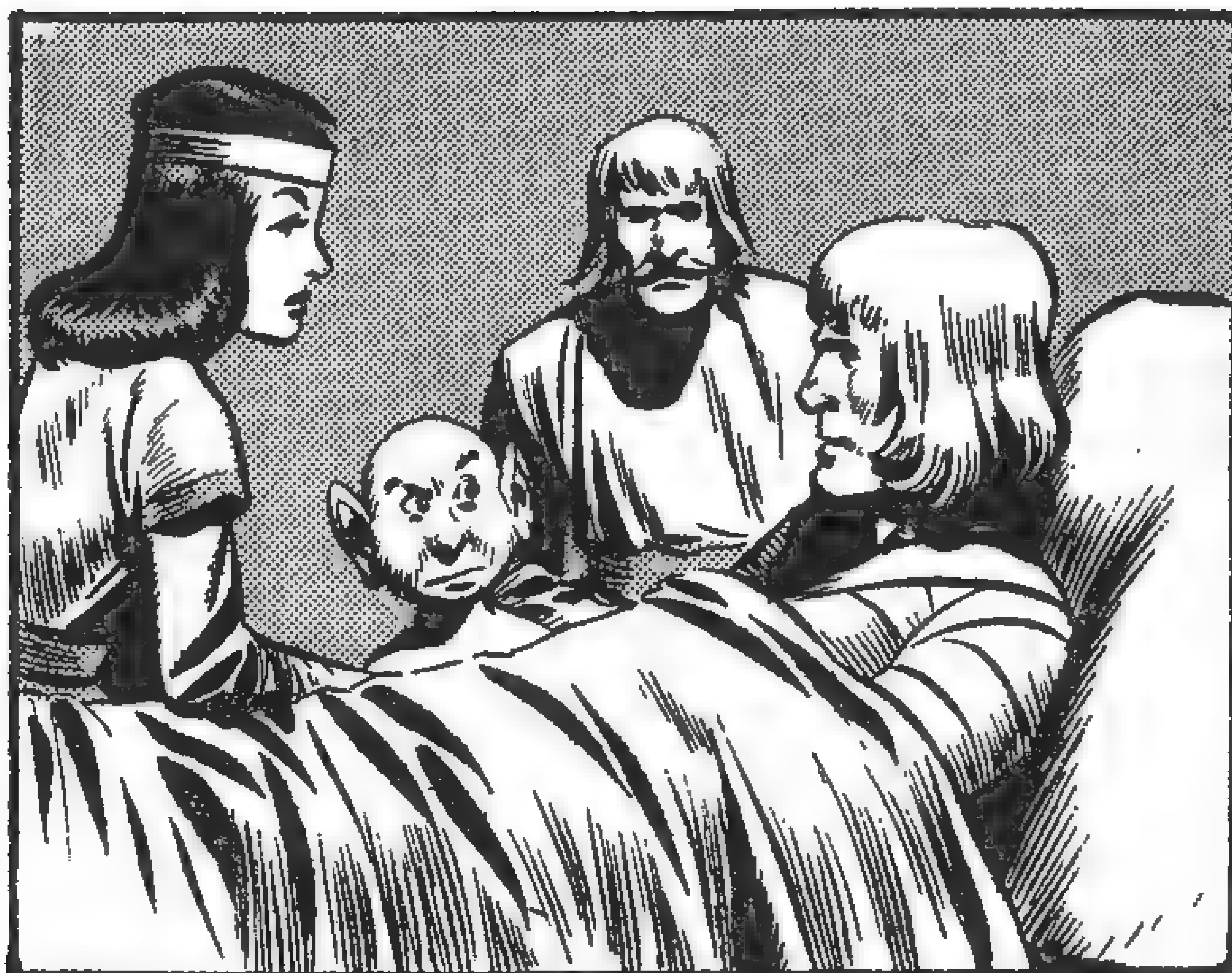
Met afschuw staart Eric naar de man die op het punt stond zijn moordenaar te worden . . . Hij gooit zijn dekens opzij en wil de aanrander, die nog duizelt van de tik op zijn achterhoofd, te lijf gaan, wanneer er iets merkwaardigs geschiedt . . . Een kleine, kwetterende schaduw schiet door de kamer en klautert, onder het uitstoten van barbaarse kreten, als een kwaad aapje tegen de onverlaat op . . .
Alles is zo snel in zijn werk gegaan, dat Eric en diens aanrander pas beseffen wat er gebeurt, als het alweer bijna achter de rug is . . . Pum-Pum, wild en briesend van gerechtvaardigde woede, heeft, nadat hij met succes zijn knuppel gooide, de strijd voor zijn meester aangebonden en wel op een bezienswaardige manier . . . Hij is de aanvaller boven op zijn nek gesprongen en timmert er nu lustig op los, onder het uitstoten van bloedstollende kreten, terwijl hij gelijktijdig zijn slachtoffer op pijnlijke wijze van een gedeelte van zijn haardos ontdoet.
Op het rumoer zijn de trouwe Vikingen naderbij gesneld en die nemen nu de man van Pum-Pum over.
Met een lang gezicht neemt de onverlaat Pum-Pum op, die met flikkerende oogjes en een nijdige snoet trots voor hem staat. Op bevel van Eric wordt de booswicht voor hem gebracht en dan zegt onze Noorman: „Aha! Ik herken je . . . Eén van de twee kerels, die wij aan de kust ontmoetten . . . Ik verwed er mijn hoofd om, dat ik deze pijlwond ook aan jullie te danken heb . . . Waar is je vriend?"
Deze is echter, zodra hij merkt dat de aanslag mislukt is, er vandoor gegaan en rijdt nu met de paarden in snelle galop het woud in. „Hem hebben ze . . . Maar mij zullen ze niet krijgen," gromt hij. „Wat hem mislukt, zal ik afmaken, vroeg of laat." En met deze onheilspellende woorden verdwijnt de kerel in het duistere woud . . .

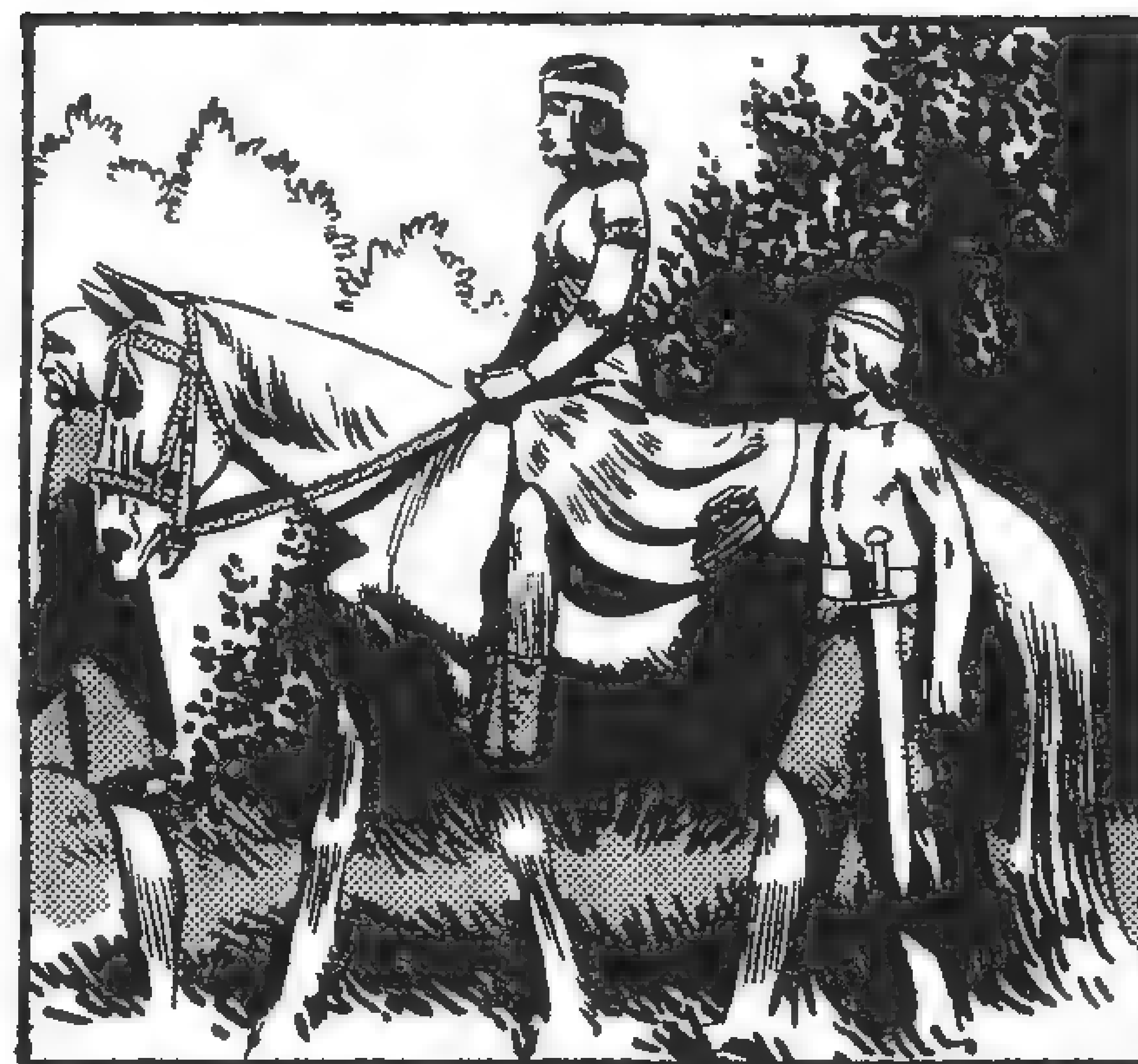

Inmiddels overlegt Eric, hoe hij de gevangene het best kan aanpakken. Een kort verhoor brengt aan het licht, dat twee mannen er door „Eric de Noorman" op uitgestuurd zijn om de gevaarlijke dubbelganger uit de weg te ruimen.
„En voorwaar, heer, ik zou zweren — als ik niet beter wist — dat ik voor mijn koning sta . . . Gij zijt alleen een tikje bruiner van huid en minder mager . . ." oordeelt de man.
„Wel, zo is het. Ik *bèn* Eric, koning der Noormannen na mijn vaders, koning Wograms, dood," zegt onze held met nadruk. En dan legt hij uit hoe de toestand is.
„Vergeving, heer . . ." prevelt de spion. „Had ik de ware toedracht geweten, hoe geheel anders zou ik gehandeld hebben . . ." De slimme kerel begrijpt heel best dat het Erics bedoeling is hem naar zijn zijde over te halen en dat kan hem alleen maar voordeel brengen.
„Je kunt nóg anders handelen," zegt Eric rustig. „Ik schenk je de vrijheid . . . Wil je mij trouw dienen, zoals deze mannen hier? Zodra ik mijn rechtmatige plaats weer ingenomen heb en de bedrieger verjaagd is, zul je bemerken, dat je koning diensten weet te belonen."
De spion knikt verheugd.
„Welnu dan," hervat Eric, „ga terug naar Omon. Thans niet als zijn spion, maar als de mijne. Je kunt je koning, door het vertrouwen dat je bij Omon geniet, waardevolle inlichtingen verschaffen. Ga in vrijheid."
Met 'n onderdanige buiging loopt de spion naar de deur. „Mijn diensten als spion, heer koning," zegt hij, „zult u zich nog lang herinneren . . . Vaarwel . . ." En na een laatste groet schrijdt de man, nagestaard door een woedende Pum-Pum en een niet geheel geruste Winonah, de kamer uit . . .

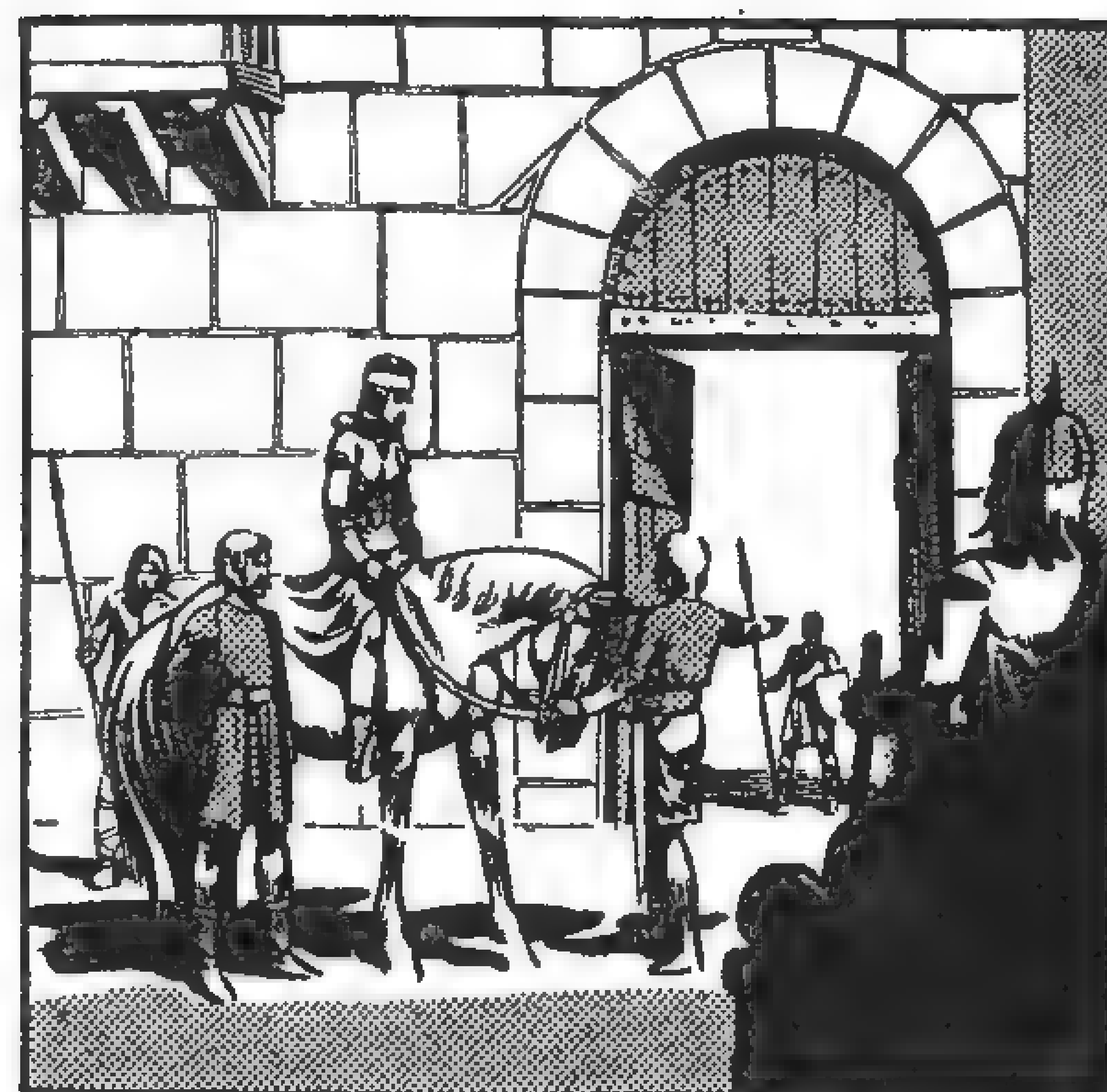

„Waarom deed je dat?" vraagt Winonah, ongerust. „Waarom liet je de man, die je wilde vermoorden, vertrekken? Ik heb een onrustig gevoel, Eric . . . Ik hoop niet, dat je dit zult betreuren."
Ook de krijgers maken melding van hun wantrouwen jegens de spion. En Pum-Pum zegt strijdlustig: „Waarom mij niet doden slechte man? Hij nu vrij, niet goed. Mij dapper om niets . . . Bah!"
Doch Eric antwoordt hen allen: „Ik moet de vriendschap van het volk, welke Omon verspeeld heeft, terugwinnen: met haat en wraak bereik je niets. Wèl echter, als ik toon dat ik onwetendheid vergeven kan en geduld genoeg heb om mijn volk de gelegenheid te geven het vertrouwen in zijn koning te hervinden . . ." Winonah zwijgt op deze woorden.
Dan vervolgt Eric: „Koning Langha moet op de hoogte gebracht worden van mijn aanwezigheid. Zelf kan ik niet gaan. Wil jij trachten Langha voor mijn plannen te winnen? De tijd dat ik hier lig, mag niet ongebruikt voorbijgaan." Winonah stemt toe.
De volgende morgen begeeft zij zich op weg naar de burcht van koning Langha, begeleid door twee stoere krijgers. Zwijgend lopen de mannen naast Winonah's paard voort. De gebeurtenissen der laatste dagen hebben hen waakzaam gemaakt. Ondanks de ogenschijnlijke trouw van de spion houden de Vikingen en ook Winonah rekening met de mogelijkheid dat de man dubbel spel speelt . . . Niettegenstaande hun oplettendheid, bemerken zij niet hoe vanuit een bosje, twee donkere gestalten omzichtig naar voren treden die, na een korte aarzeling, op een afstand het drietal beginnen te volgen . . .

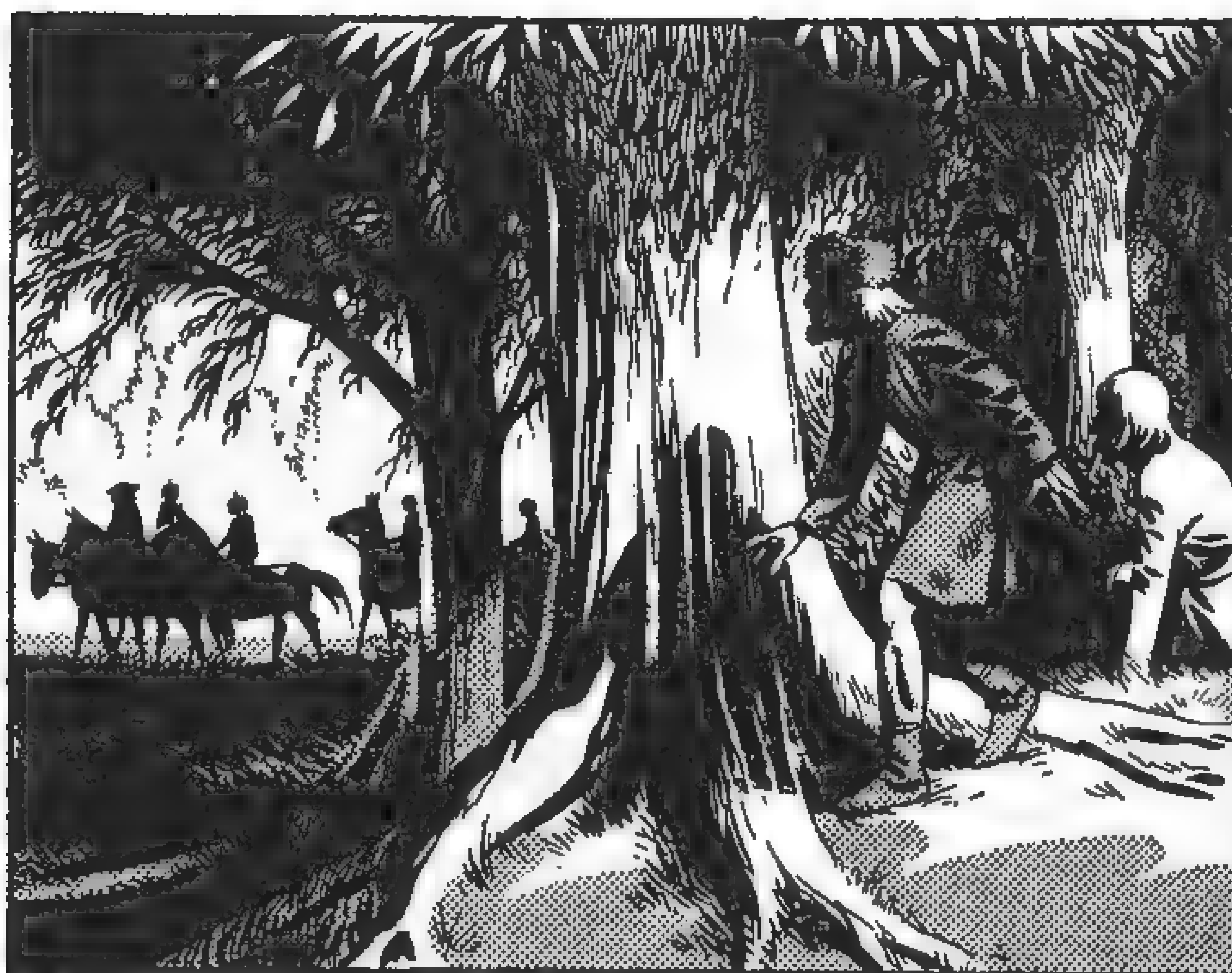
Tegen de middag krijgen Winonah en haar twee begeleiders Langha's burcht in het oog. Het staat op een kleine heuvel temidden van dichte wouden en hoewel het meisje geen veldheer is, ziet zij toch dat het een onneembare vesting is in tijden van oorlog. Langs een zanderig pad begeven zij zich naar de poort. Het paard stapt luid bonkend over de ophaalbrug en de wachters laten hen ongehinderd passeren. Doch zodra zij de binnenhof hebben betreden, zien zij zich omringd door bewapende krijgers.
„Waarheen vrouwe?" informeert een van hen, het paard bij de toom vattend . . . „Ik wens koning Langha te spreken! een boodschap van landsbelang!"
De soldaat trekt de wenkbrauwen op en zegt, op de twee Vikingen wijzende: „En die daar?" „Mijn dienstknechten! Doch snel nu!" antwoordt Winonah. Zij springt uit het zadel en kijkt de krijgers aan. „Volgt mij, vrouwe; uw knechten blijven op de hof!" zegt de een dan. Begeleidt door twee schildwachten betreedt Winonah de burcht. De weg voert langs ontelbare gangen. Ten laatste schuift een der schildwachten een gordijn terzijde en klopt op een deur. Een zware stem nodigt de bezoekers uit binnen te treden en even later staat het meisje voor het eerst van haar leven in de zaal van een Noorse burcht. Haar ogen vliegen in het rond om dan te blijven rusten op een drietal personen. Een van hen zit op een gebeeldhouwde stoel en Winonah begrijpt dat dit koning Langha zijn moet. Als de krijger vertrokken is, zegt koning Langha verrast: „Zulk charmant bezoek komt spreken over landsbelangrijke zaken? En wat is uw boodschap?"
Even heerst er stilte in de zaal. Dan klinkt Winonah's stem, helder en duidelijk, tot ontsteltenis der aanwezigen, die zo'n antwoord niet verwacht hadden: „Ik kom met een persoonlijke boodschap van mijn gemaal . . . *Eric, Koning der Noormannen* . . .

„Eric, koning der Noormannen?!" buldert koning Langha. „Voorwaar, hoe slecht is hij! Hoe eerloos! Zelfs onschuldige wezens als gij misbruikt hij voor zijn kuiperijen! Maar hoe nu? Sedert wanneer heeft hij zich een vrouw genomen?"
Met een glimlach treedt Winonah naderbij en zegt: „Koning, niet alles tegelijk! Van mij hebt gij geen gevaar te duchten. Zendt uw gezelschap weg opdat wij rustig kunnen praten, want wat ik te zeggen heb, is niet in drie woorden verteld . . ."
„Hm . . ." peinst Langha. „Hm . . ." Goedkeurend bestudeert hij het knappe gezichtje tegenover hem. „Ja, 't is wèl." En met een handgebaar beduidt hij de twee aanwezigen te verdwijnen. „Ware het niet, dat uw lieftalligheid mij ontwapent, voorwaar, ik had u reeds lang doen opsluiten!" knort Langha. „Kom vrouwe, wat heeft uw gemaal mij te bereiden?"
Vertrouwelijk vooroverbuigend, deelt Winonah de koning nu mee hoe de vork in de steel zit; waarom zij gekomen is en zij besluit: „Het is de wens van Eric, dat gij, zijn oude speelkameraad met mij meegaat, om u te vergewissen van de waarheid. Indien er iemand is die kan vaststellen of hij de ware Eric de Noorman is, zijt gij het."
„Aha!" gromt Langha. „Een valstrik! Eenmaal buiten de poort word ik neergeknuppeld door uw helpers . . . Nee, vrouwe . . ."
„Koning!!" valt Winonah hem in de rede en met haar bruine ogen staart ze hem zo verwijtend en ontwapenend aan, dat Langha niet weet waar hij kijken moet . . . „Ik ben in uw macht. Dacht gij dat mijn gemaal, zo hij snode plannen had, mij op een dergelijke wijze aan u zou uitleveren?"
Dit beslecht het pleit. „Vrouwen," gromt Langha, „vrouwen zijn mijn ongeluk, maar zonder ongeluk kent het leven geen geluk."
En terwijl Winonah nog bezig is deze dubbelzinnige woorden te verwerken, spreekt Langha glimlachend: „Ik volg u naar de herberg!"

Inmiddels hadden de twee mannen die Winonah gevolgd waren, het zich gemakkelijk gemaakt tussen struiken, van waaruit zij nauwlettend de weg naar het slot in het oog konden houden. Zoals Winonah al gevreesd had, was het gebeurd: De door Eric in vrijheid gestelde spion had zich met zijn makkers verenigd.
Een moment aarzelen de kerels, of zij werkelijk de zijde van Eric zullen kiezen, maar dan bedenkt de een praktisch, dat Omon ofwel „hun" Eric, nog steeds de macht heeft, terwijl ze van Eric-in-de-herberg nog maar moeten afwachten of hij er ooit in zal slagen de ander te verjagen. Bovendien weten ze niet goed meer wie van de twee de „echte" Eric is. Maar beiden begrijpen dat hun toestand vrij wat eenvoudiger zou zijn als er maar één bestond.
Zij besluiten Eric-in-de-herberg uit dit aardse tranendal te verwijderen. Dan kunnen zij opgelucht naar „Eric de Noorman" terugkeren, die hun zeker rijk zal belonen en niemand behoeft ooit meer bang te zijn voor verwarring.
Als ze dit overeengekomen zijn, horen de boeven plots hoefgetrappel en voorzichtig door de takken glurend, zien zij een aantal ruiters met de donkerharige vrouw, het bos inrijden, in de richting van de herberg. Aan het hoofd van de ruiterschare rijdt een gestalte gehuld in een wijde mantel en kap, welke zijn gezicht grotendeels verbergt. Wanneer zij de herberg naderen omsingelt een aantal mannen het gebouwtje en Winonah, de mantelman en een aantal krijgers rijden tot voor de deur. Op een bevelend geklop doet de waard open, en meteen wordt hij gedwongen naar buiten te treden.
Zwijgend stappen Winonah, de vreemdeling en een krijger langs hem heen naar binnen. En de arme waard overdenkt met een ongelukkig gezicht, dat de laatste week niet gunstig is geweest voor zijn spijsvertering. Vreemde gebeurtenissen doen zich plotseling voor . . .

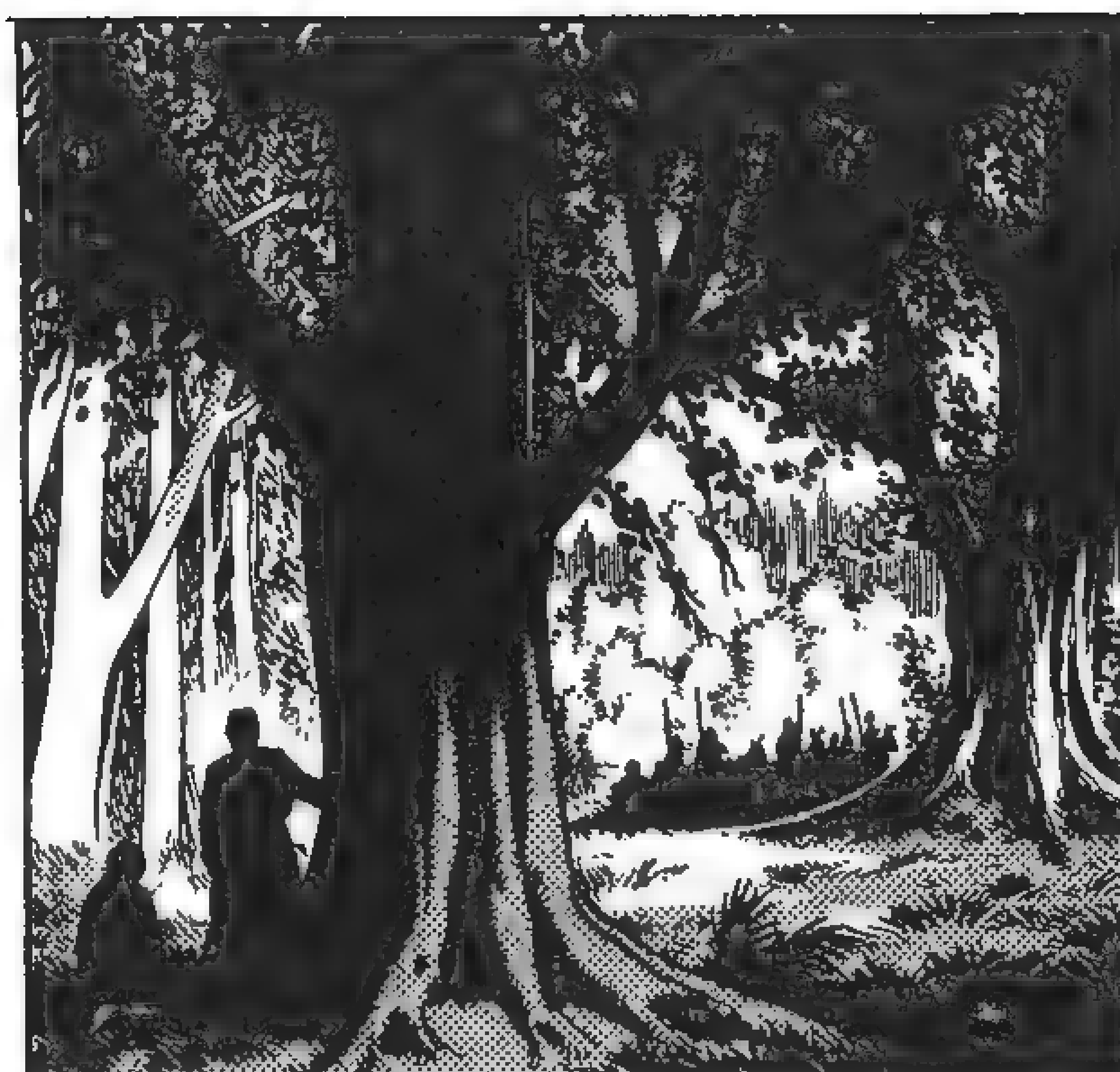

Rechtstreeks begeven Winonah en de vermomde koning — want niemand anders dan Langha verbergt zich onder het wijde kleed — zich naar de kamer van Eric, die zeer tegen de orders in, op 'n punt van zijn bed zit en mistroostig in het rond kijkt . . .
Bij het zien van onze held staat Langha abrupt stil en langzaam gaat zijn hand omhoog. „Geen twijfel mogelijk," mompelt hij, maar toch, om zeker te zijn, vraagt hij: „Wat hebt gij op uw rechter-onderarm aan de binnenzijde?"
„Een litteken," antwoordt Eric.
„Hoe komt ge eraan?"
„Een zekere Langha, een vervelend jongetje dat mij altijd plaagde, schoot een pijl in mijn arm," grinnikt Eric.
En Langha weet genoeg. „U sprak de waarheid, schone vrouwe!" zegt hij tot Winonah. En na zijn kap afgedaan te hebben vervolgt hij tot Eric: „Kun je vervoerd worden? Voel je je fit genoeg?"
„Ik ben beter; ik verveel mij hier vreselijk in dit akelige kamertje," klaagt Eric.
„Mooi zo, dan ga je mee naar mijn burcht. Daar spreken wij verder!" beslist Langha.
Inmiddels liggen de twee spionnen in hinderlaag de loop der dingen af te wachten. Het bevalt hen niet, dat lange getalm. „Hoe spoediger wij die verwenste dubbelganger onschadelijk gemaakt hebben, hoe liever het mij is," gromt de een. „Ik ben al lang genoeg van huis."
Het ziet er evenwel niet naar uit dat ze voorlopig de kans zullen krijgen, want tot hun misnoegen zien zij hun prooi in een boerenkar, omgeven door de ruiterschare, wegrijden. De ene spion kreunt van wanhoop, doch de andere sist woedend: „Wacht maar . . . Hij kan me niet altijd ontlopen . . ."

Met gemengde gevoelens zien de twee boeven Eric, geëscorteerd door 'n aantal goed bewapende ruiters, verdwijnen. Het is uitgesloten nu iets te wagen. „Als ik mij niet vergis, gaat de tocht van ons heerschap naar de burcht van Langha," zegt peinzend de een met de bontmuts. „Met geweld valt niets te bereiken; slechts met list. En ik geloof dat ik een slim plannetje heb, kameraad!" grijnst hij dan. „Als het maar vlug kan gebeuren," snuift de ander mistroostig. „Ik voel er niets voor mijn hele leven om de burcht van Langha rond te lummelen."
„Geduld, mijn vriend, geduld!" knort de man met de bontmuts. „Laat ons eerst zien waarheen de tocht gaat." Angstvallig in de schaduw blijvend, volgen zij op grote afstand de niets vermoedende troep, nadat zij hun paarden op een beschut plekje hebben vastgebonden . . .
De tocht in de boerenkar is voor Eric verre van aangenaam. Hij slaakt dan ook 'n zucht van verlichting als hij, om de hoek van de zandweg, de burcht ziet opdoemen. Met kennersblik neemt Eric het bouwwerk in ogenschouw en een gevoel van veiligheid maakt zich van hem meester wanneer hij even later door de brede slotpoort de binnenhof oprijdt . . .

’s Konings heelmeester ontfermt zich over Erics wonde en tot diens vreugde wordt hem toegestaan om zich gewoon gekleed, slechts met zijn arm in een doek, vrij te bewegen.
Koning Langha blijkt ’n waar vriend te zijn. „Beschouw mijn tehuis als het jouwe,” zegt hij lachend. „Al wil je hier tot in lengte van dagen verblijf houden, je bent steeds mijn vereerde gast.” Eric is zeer getroffen door deze blijk van vriendschap en ook Winonah en de kleine Pum-Pum zijn prettig verrast.
Wanneer het drietal zich geïnstalleerd heeft, beginnen Langha en Eric voorbereidingen te treffen voor hun strijd tegen Omon.
Langha zendt boodschappers uit naar de edelen in de omtrek, die hij van de toestand op de hoogte brengt; doch hij zorgt ervoor, dat alleen betrouwbare personen hun inlichtingen krijgen. Tot hun voldoening bemerken Eric en Langha, dat al deze edelen spontaan hun diensten aanbieden, zodat zij voor een ruggestoot niet behoeven te vrezen.
Inmiddels hebben in een donker gedeelte van ’t woud rondom Langha’s burcht ook de twee spionnen een gesprek. „Goed begrepen?” sist de man met de bontmuts grinnikend. „Zodra jij met de krijgers hier terug bent, vervoeg je je bij je „koning” — ho-ho-ho — en lokt hem met een smoesje buiten de burcht en buiten het gezicht van de schildwachten. Op een geschikt plekje overmeesteren we hem en koning Eric krijgt zijn dubbelganger levend in handen!”

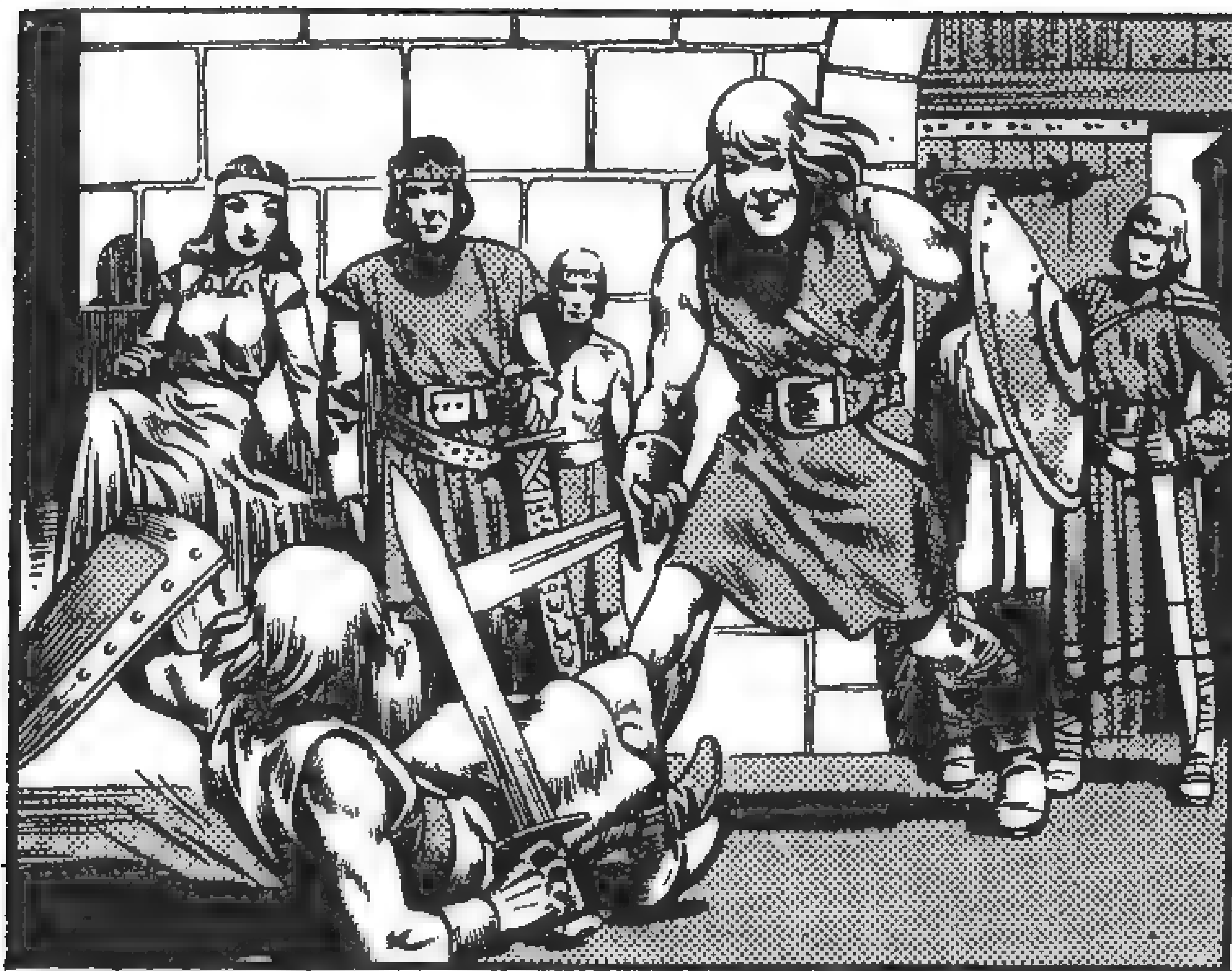

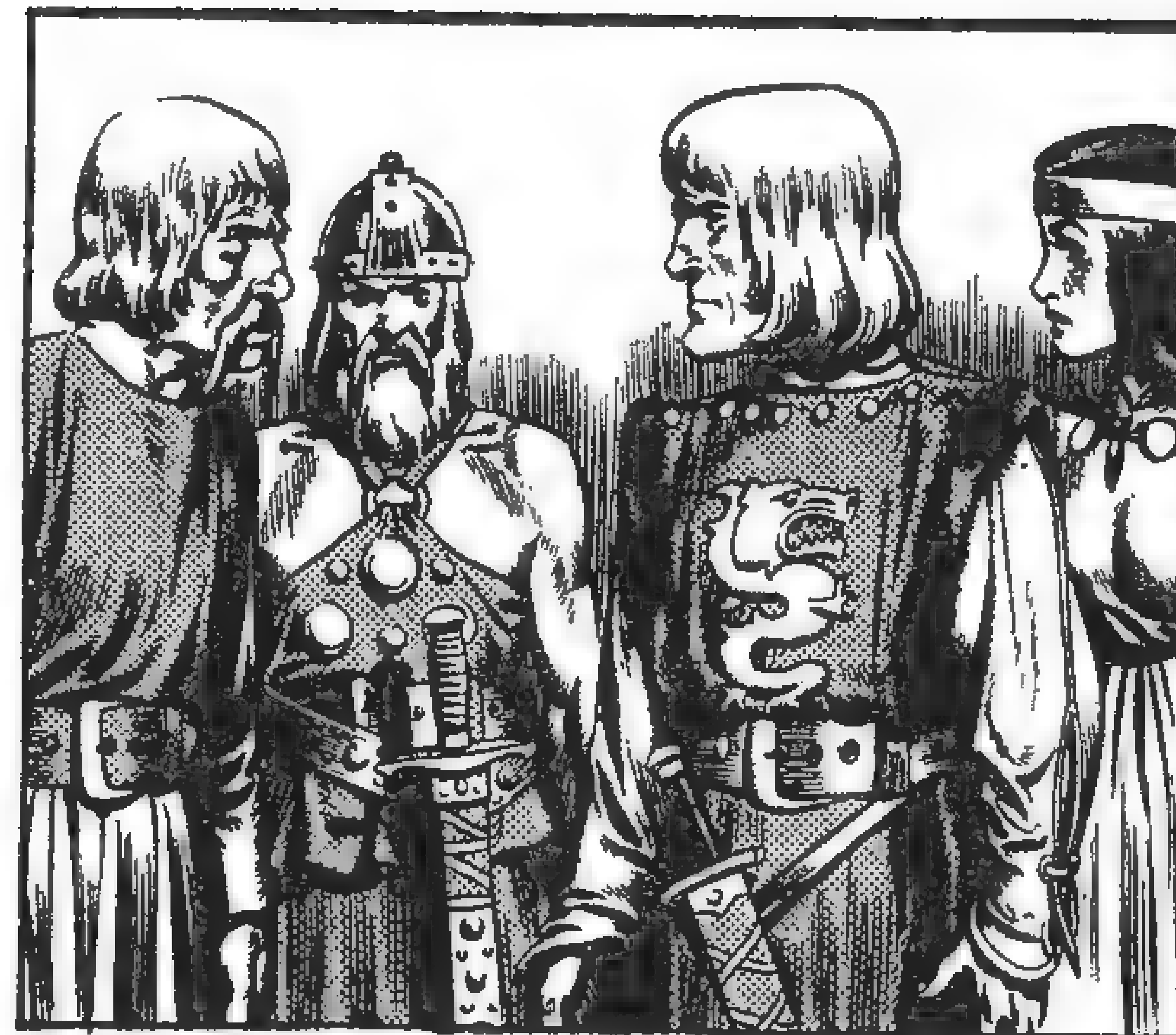

Wanneer de twee spionnen hun sinistere plan goed besproken hebben, klimt één van hen op zijn ros, en, terwijl de man met de bontmuts de wacht bij de burcht hervat, begeeft de ander zich in galop naar de burcht van Omon, Erics ouderlijk huis. Het is een zware tocht, doch de spion spaart zichzelf noch zijn rijdier. Zodoende slaagt hij erin de burcht reeds in de prille ochtend van de zesde dag te bereiken. Zonder veel moeite weet hij toegelaten te worden tot „koning Eric" en deze luistert met belangstelling naar het relaas van de amechtige spion.

„Een mooie gelegenheid deze aartsbedrieger eens van nabij te aanschouwen, vriend!" grijnst Omon. En met zijn typische hoogdravendheid vervolgt hij, terwijl hij zich in de handen wrijft: „Gij, brave dienaar, leverde met je makker een goed stukje werk! Gij zult er verzekerd van zijn, dat de beloning niet zal uitblijven. Waarlijk, een gulle hand zal u met aardse goederen overladen. Ahem! Gaat thans, brave dienaar. Neemt vijf krijgers mee en brengt mij de aartsbedrieger en dubbelganger." — En als de spion in allerijl vertrokken is, voegt Omon er iets zachter aan toe: „Je dagen zijn geteld . . . neefje!"

Middelwijl smeden Eric en Langha de plannen, welke tot de omverwerping van Omons gezag moeten leiden. „Zodra ik in staat ben weer een zwaard te hanteren, gaat het er op los," zegt Eric glimlachend. „Mij dunkt, wij hebben een aardig leger bij elkaar. Het enige dat mij niet zint is, dat wij Omon wel met geweld uit mijn vaders burcht zullen moeten verjagen. Ik ben bang, dat er bij die gelegenheid brokken zullen vallen . . ." Dit denkbeeld hindert onze held, maar, na even nagedacht te hebben, laat hij er langzaam op volgen: „Je dagen zijn geteld, neefje!"

Zodra de heelmeester het toestaat, oefent Eric zich druk in het worstelen, zwemmen, paardrijden en ten slotte houdt hij zich ook bezig met gevechten op het zwaard. Zijn spieren, die door het lange nietsdoen deze lichaamsbeweging wel nodig hebben, worden weer staalhard. En wee degene, die door Eric uitgezocht wordt voor de spiegelgevechten op de binnenhof... Onze held blijkt nog steeds meester in het zwaardvechten te zijn en hij stelt met voldoening vast, dat niemand hem blijkt te kunnen weerstaan.

Als Eric zich op een morgen juist naar de binnenhof wil begeven voor zijn dagelijkse oefening, treedt van achter een gordijn een bezweet man op hem toe, begeleid door een poortwachter. Even moet Eric zich bezinnen waar hij de man meer gezien heeft, doch dan herinnert hij zich: het is de spion die voor hem werkt.

„Een moment, mijn koning," fluistert de man. „Ik heb belangrijk nieuws..."

„Wat is het?" informeert Eric, doch de man schudt het hoofd. „Dat zult u wel zien," hijgt hij.

Blijkbaar verkeert hij in grote opwinding. In ieder geval ziet hij er verwilderd uit en dat intrigeert Eric. Hij kon niet weten, dat de verrader zojuist een tocht van zes dagen achter de rug heeft, met vijf van Omons krijgers... „Ga mij voor," gebiedt onze held... Doch nu houdt Winonah zijn arm vast. „Eric, ga niet! Ik... ik vertrouw die man niet," fluistert zij. „Ik heb een angstig gevoel. En je weet: mijn gevoelens komen altijd uit. Waarom stoor je je daar toch niet aan?"

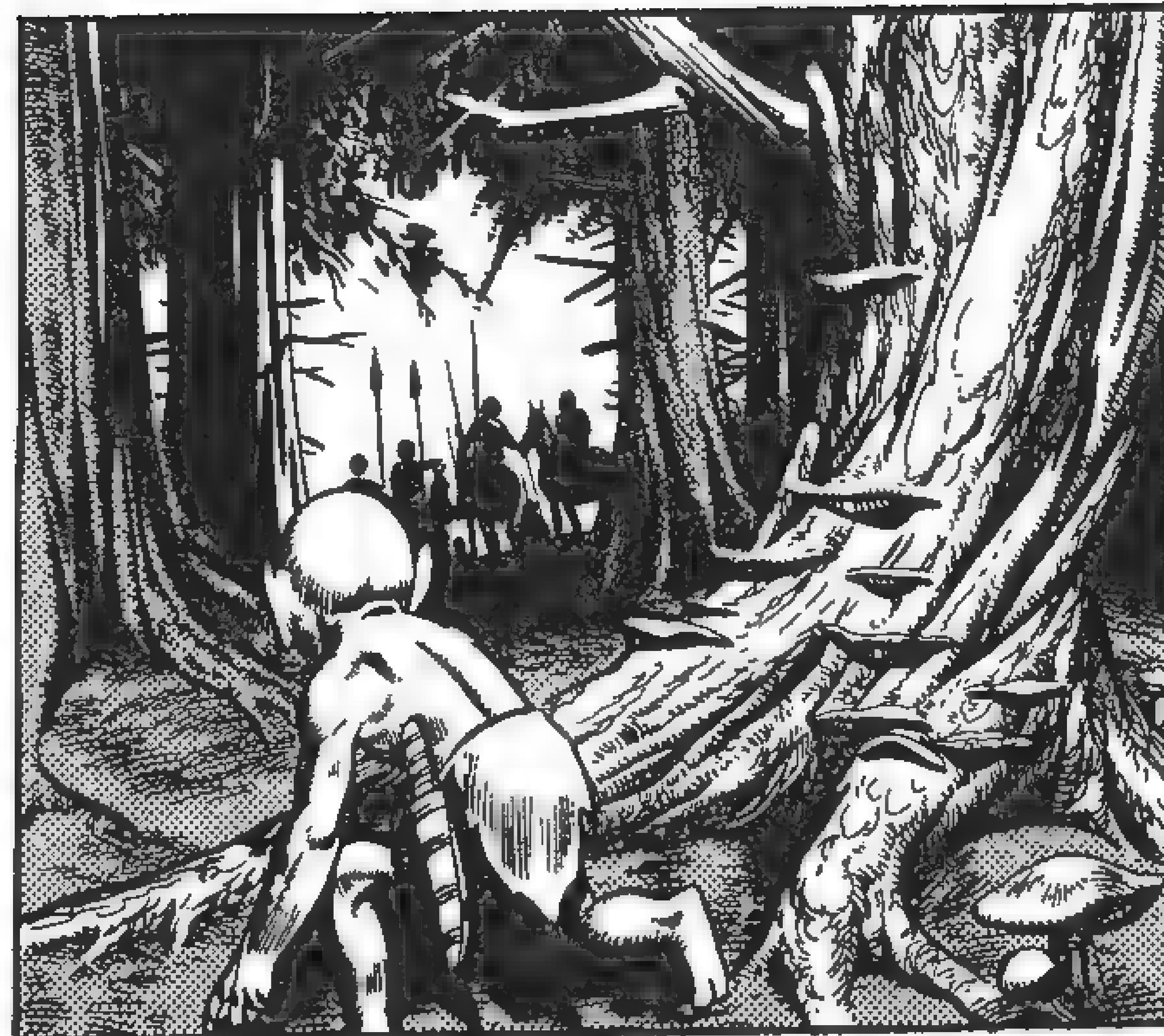

„Nou, meisje! Het zal wel loslopen!" stelt Eric Winonah gerust en tot de spion, die onrustig toegekeken heeft: „Ga mee, vriend!"
En Eric verwijdert zich met de verrader, die zijn opzet ziet slagen ...
Zuchtend keert Winonah zich om als de Noorman in een gang verdwenen is, doch Pum-Pum kucht vastberaden en rent naar zijn kamertje, waar hij een dolkmes omgort. „Mij voelen, niet goed!" Het kereltje snuift zenuwachtig en met grote sprongen rent hij weer de trappen af, de gangen door en de binnenhof over, waar de soldaten, die het kleine parmantige kereltje al kennen, hem vriendelijk toeknikken. Doch Pum-Pum heeft hiervoor nu geen tijd. Net ziet hij zijn meester de brug oversteken en het woud ingaan ... Zenuwachtig klampt hij de poortwachters aan: „Mee, kom!" piept hij. „Veel beroerd; mijn meester ... gevaar!"
De poortwachters zien hem lachend aan en een van hen zegt: „Je meester? Koning Eric? Die loopt niet in zeven sloten tegelijk, Pummetje! Maak je niet druk! Hij gaat een wandelingetje maken." Pum-Pum maakt een nijdig sprongetje en zonder verder een woord vuil te maken trippelt hij achter zijn meester aan ...
Eric heeft al verscheidene malen aan de spion gevraagd, waar de tocht heen gaat, en waarom zij zo ver het bos inwandelen. Maar de spion sust hem steeds weer met de opmerking dat iemand hem spreken wil, die zich niet dicht in de buurt van de burcht durft vertonen. Eerst vond Eric dit heel aannemelijk klinken, maar nu zijn zij toch reeds ver genoeg uit het gezicht van de burcht. Langzaam bevangt hem een gevoel van achterdocht ...
Inmiddels volgt Pum-Pum zijn meester onopgemerkt. Het kereltje begrijpt dat hier niets goeds gebrouwen wordt. Maar hij kan niet anders doen dan toekijken en zorgen dat niemand hem ontdekt ...
Op een donker gedeelte springt een man achter Eric te voorschijn en met uitpuilende ogen ziet Pum-Pum het gebeuren: Een slag, een kreun ... En zijn meester zinkt slap op de grond ...

Als Eric weer bijkomt staart hij in de grijnzende gezichten van de spion en een gebaarde Viking. „Zozo, heertje!" giechelt de spion. „Mijn afspraak houd ik: Er is iemand die je *spreken* wil. Maar in het paleis van koning Eric. Koning Eric zèlf heeft een klein appeltje met je te schillen."

„Kom, vooruit, lopen!" snauwt de gebaarde Viking.

Pum-Pum is van dit alles getuige geweest en een machteloze woede maakt zich van het kleine mannetje meester . . . Hij is in tweestrijd: teruggaan en hulp halen, met de kans het spoor bijster te raken óf zijn meester volgen, in de hoop in staat te zijn hem te bevrijden. Hij besluit tot het laatste, hoewel de kans dat hij Eric kan bevrijden erg gering is . . .

Geruisloos als een schaduw volgt hij het drietal. Maar dan stokt het hart hem in de keel . . . Op een kleine plek staat een aantal paarden met vreemde soldaten. Eric wordt in het zadel gehesen en in draf gaat de stoet nu snel verder in westelijke richting. Pum-Pum slaakt een wanhopige snik. „Waarom mij niet groot en sterk?" piept hij. „Waarom mij kleine kerel? Zo jammer!"

Op zijn kleine beentjes begint hij het pad af te rennen; zijn ogen strak gericht op de sporen . . . Het woud wordt dichter en dichter. En in het schemerduister ploetert het dappere kereltje zonder op of om te kijken voort . . . Bang is hij, hier alleen in dat vreemde woud met de eeuwenoude bomen. Het troepje ruiters schijnt een holle, smalle weg tussen de hoge bomen gevolgd te hebben, de enige weg door dit woud. Hieraan heeft Pum-Pum nog enig houvast, hetgeen maar gelukkig is, want de sponzige grond herstelt zich spoedig van de hoefindrukken en het spoor wordt onduidelijker . . . Alsof de duivel hem op de hielen zit, rent Pum-Pum voort. Oh, waar is zijn meester heen? Eensklaps wordt hij wee van narigheid . . . Hij staart voor zich uit . . . Het spoor is verdwenen . . . Hij is verdwaald . . .

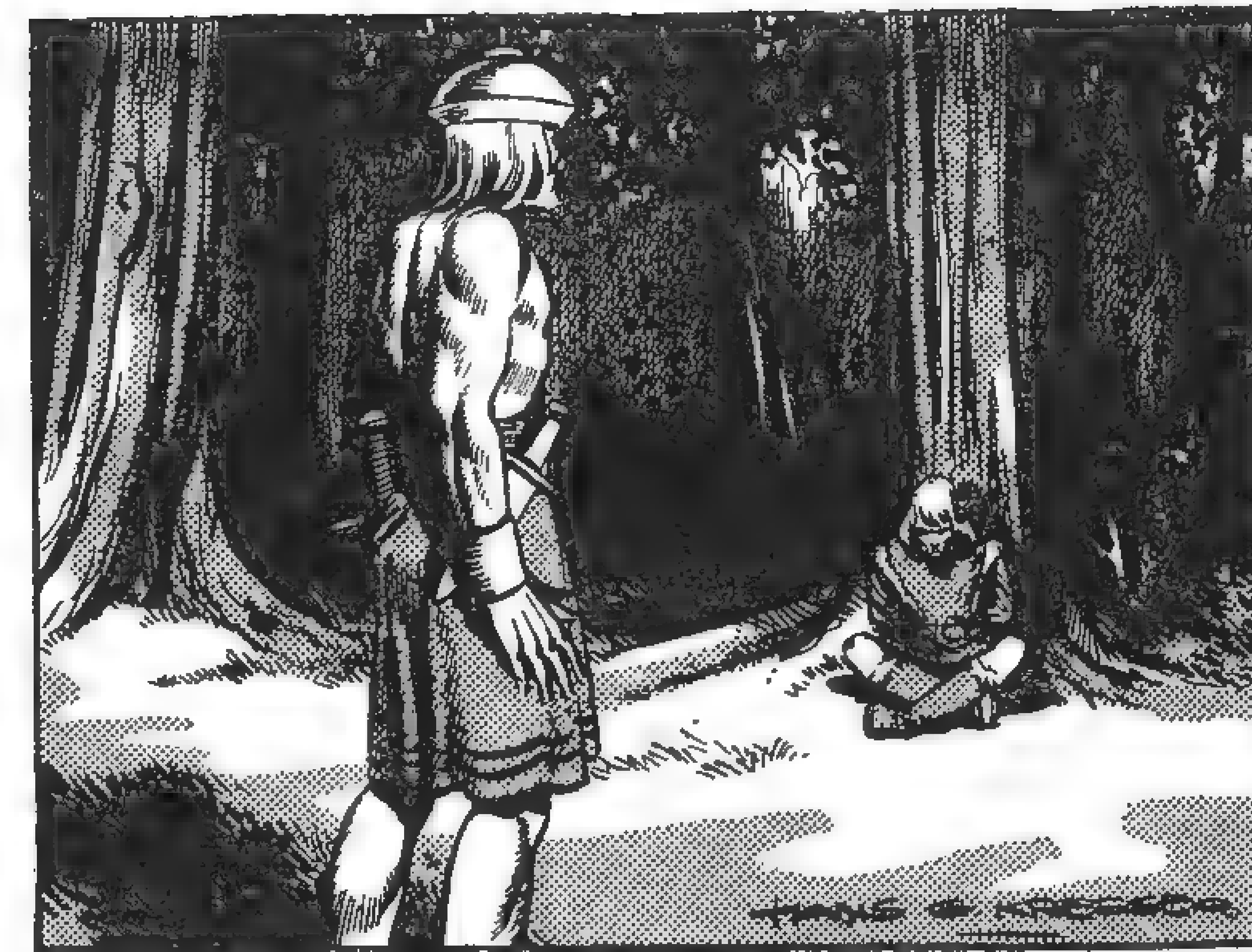

Nog nooit heeft het kleine kereltje zich zo ongelukkig gevoeld als nu: zijn goede meester weg, het spoor weg, hij weg, verdwaald in een somber bos, vol geheimzinnigheid . . . Het is, alsof hij uit de dood ontwaakt, wanneer hij eindelijk vóór zich een lichte streep groen ziet en stemmen hoort . . . Zo vlug zijn korte beentjes hem dragen kunnen rent hij voort, in de richting van de open plek . . .
Met grote schrikogen en groezelig duikt hij tussen de struiken op . . .
Vóór zich ziet Pum-Pum in een vallei, omgeven door een gracht, een kleine sterkte liggen. Als dit eens de burcht was, waarheen men zijn meester brengen wilde? . . . Twee mannen lopen in de richting van de burcht en snel dribbelt Pum-Pum achter hen aan. Bij het horen van Pum-Pums hoge stemmetje keren de mannen zich verwonderd om . . . En de één zegt ongelovig: „Een dwerg?"
Doch Pum-Pum laat de mannen geen tijd, naar zijn afkomst te informeren, want zenuwachtig vraagt hij of ze soms een stoet ruiters hebben zien voorbijkomen.
„Jawel, die kant op," zegt de man grijnzend. „En één van hen vroeg waar een geschikte plek te vinden was om een nachtleger op te slaan . . . Wees maar voorzichtig, vriendje, die kerels hebben niets goed in zin. Ze voeren ook nog een gevangene mee . . ."
Met deze inlichtingen vervolgt Pum-Pum zijn tocht. Dank zij de twee mannen weet hij nu, waar ongeveer te zoeken . . . Aarzelend betreedt Pum-Pum weer het sombere woud. Hier heerst een bijna Egyptische duisternis. Bovendien is de zon ondergegaan en de avond daalt snel. In de verte bemerkt Pum-Pum een flikkering tussen de stammen. „Een vuur," knort hij. „Goed!" Lenig als een kat sluipt hij voort. Geen takje knakt, geen blad beweegt. Als een schim glijdt hij nader. En dan ziet hij zijn meester weer: zittend met zijn rug tegen een boom. Stevig gebonden, terwijl de mannen luid pratend om een kampvuur zitten, blijkbaar niet bevreesd voor achtervolgers . . .

Geduldig als een kat wacht Pum-Pum zijn tijd af. De plaats waar hij zit, verschaft hem een veilige beschutting en zolang de mannen wakker zijn, kan hij tóch niets beginnen. Maar nu moet de kleine dappere kerel zelf een wanhopige strijd tegen de slaap leveren. Zijn ogen vallen meermalen toe en slechts met moeite weet hij zijn positieven bij elkaar te houden. Tot zijn opluchting ziet hij echter, dat één voor één de mannen zich in hun ruige dekens wikkelen om van hun nachtrust te genieten.
Pum-Pum bestudeert dit tafereel met afgunst, maar hij bemerkt ook dat één der kerels wakker blijft om het kamp, de gevangene en de paarden te bewaken.
„Dit is kans," fluistert Pum-Pum. Langzaam laat hij zich uit zijn schuilplaats glijden . . . Van struik tot struik en van stam tot stam sluipend, nadert hij steeds meer de gevangene . . . Op een moment dat de schildwacht niet kijkt, werpt Pum-Pum een stokje tot voor de voeten van Eric om diens aandacht te trekken. Ogenblikkelijk heft de Noorman het hoofd op.
Met kloppend hart wringt Pum-Pum zich tot achter de boom waaraan Eric gekluisterd zit. Indien de wachter nu hun richting uitkijkt, zal zijn aanwezigheid ontdekt worden, en is alle hoop verloren. Met trillende knieën — de ogen strak gericht op de man bij het vuur — snijdt Pum-Pum met enkele halen de leren riemen door. Snel laat hij de dolk in Erics handen glijden en stilletjes trekt hij zich terug. En op dat moment kijkt de schildwacht hun kant uit . . .

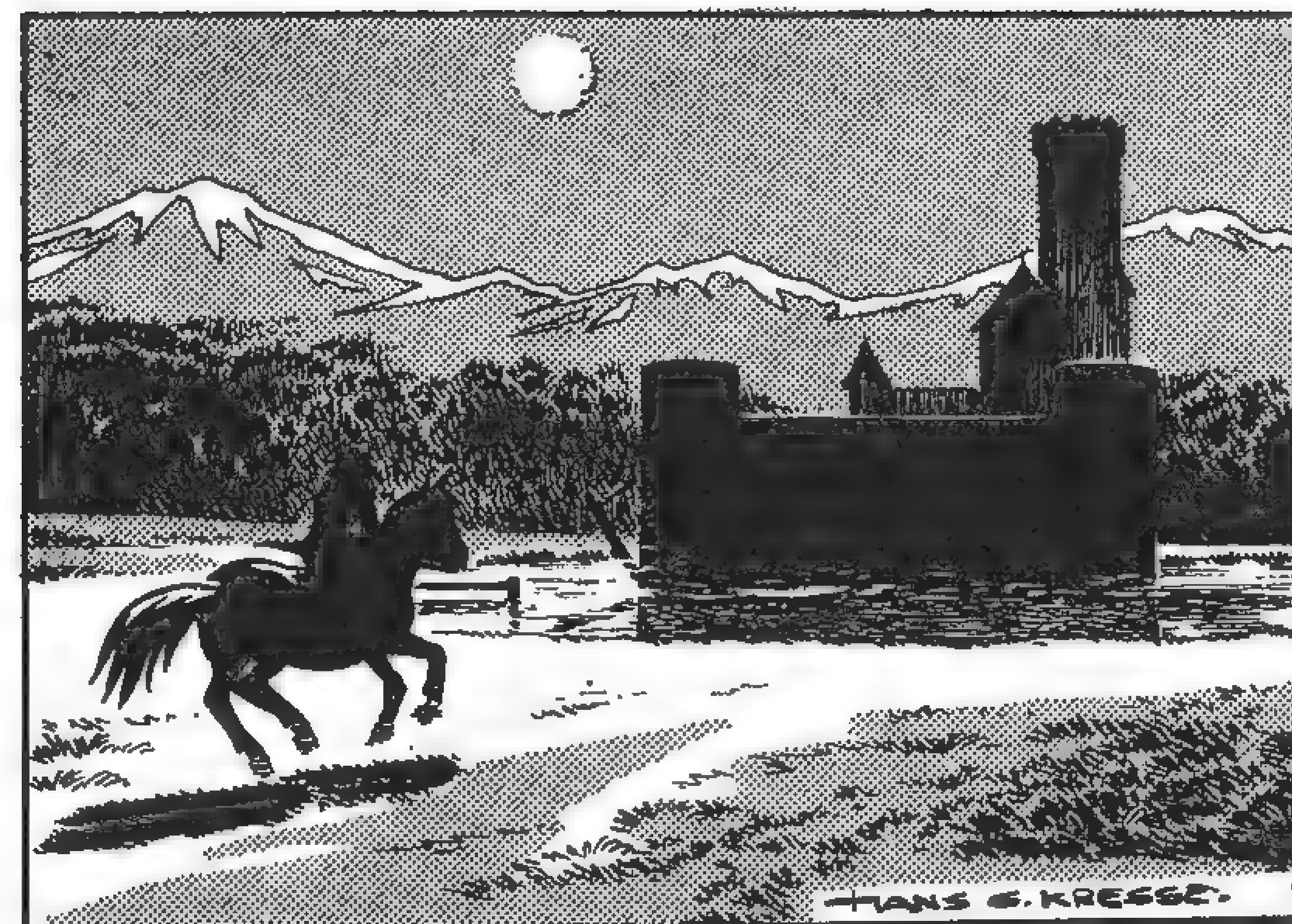

Stokstijf staat de schildwacht te staren naar de stille figuur aan de boom. Maar niet de gevangene is het, die hem argwanend maakte. Hij meende een kleine figuur achter de struiken te hebben zien bewegen... Met een wantrouwend gegrom treedt de schildwacht voetje voor voetje nader... Zijn ogen strak gericht op de gevangene. Eric houdt zich muisstil, maar van onder zijn halftoegeknepen oogleden, ontgaat hem geen der bewegingen van de schildwacht. Deze wordt misleid door de beweginglooheid van onze held. Met het zwaard in de vuist komt hij naderbij om te controleren of de riemen nog goed zitten... Als de man zich vooroverbuigt duikt Eric naar de benen van zijn tegenstander en gelijktijdig drijft hij zijn hoofd met volle kracht in diens maagstreek...

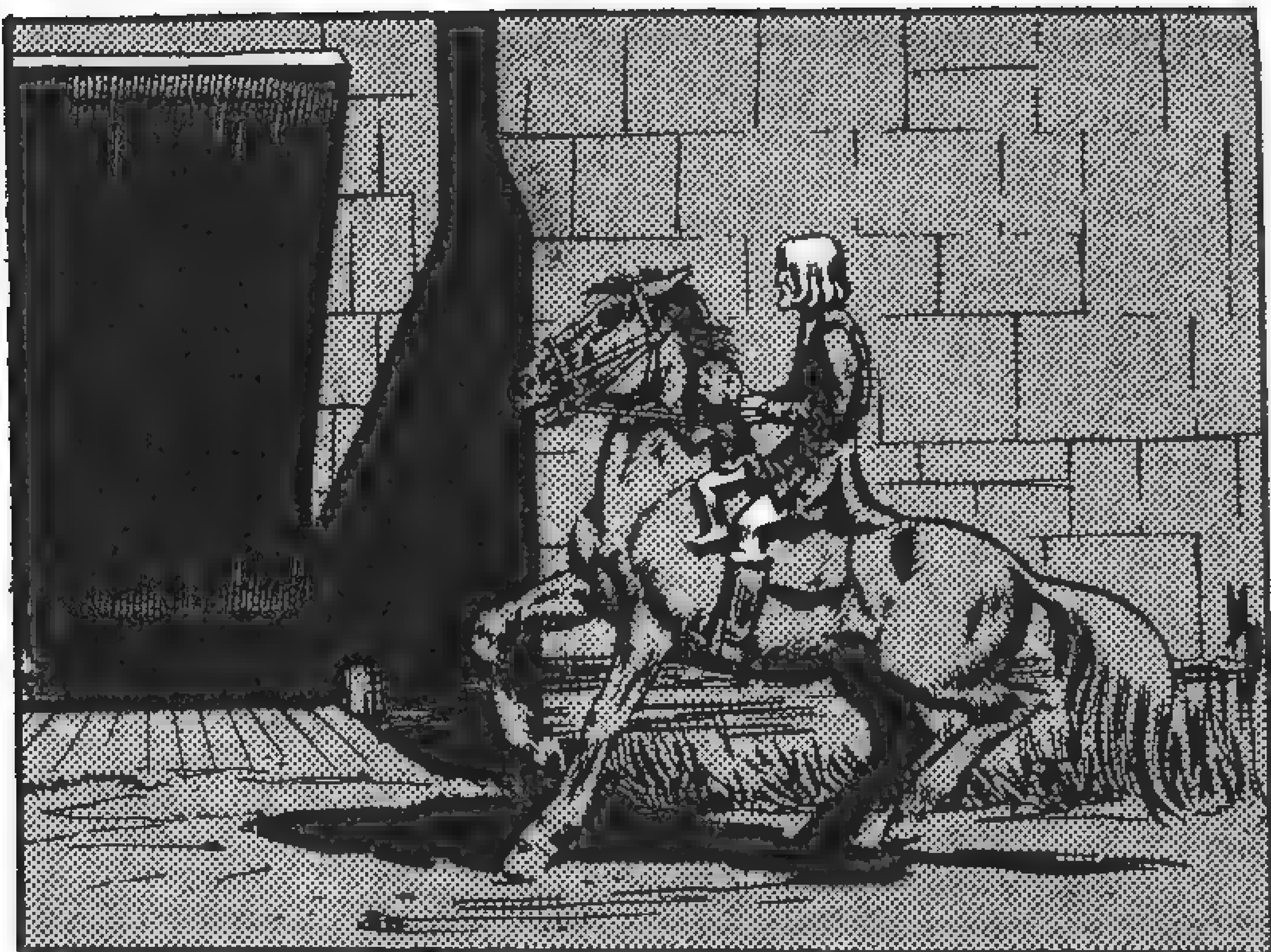
Een korte gesmoorde kreet ontsnapt de overrompelde wachter en het gevaarlijke zwaard ontvalt hem... Naar lucht happend staat de wachter enkele tellen te wankelen op zijn benen en hiervan maakt Eric een dankbaar gebruik. Snel springt hij op en maakt zijn tegenstander met een geweldige kaakslag onschadelijk.
Zijn eerste impuls is nu, weg te springen tussen de struiken, uit het gezicht van de slapers om het kampvuur, daar enkelen van hen zich onrustig in hun dekens bewegen. Doch hij bedenkt zich. Rustig en zeker maakt hij zich van de wapens van zijn overwonnen tegenstander meester. Maar even later moet hij zijn kalmte berouwen, want een der soldaten om het vuur is wakker geworden door het gerucht en slaakt nu een snerpende alarmkreet...

Nauwelijks heeft de waarschuwende kreet van de krijger de stilte van de nacht verscheurd, of Eric is reeds tussen de struiken verdwenen. Vergeefs speurt hij naar zijn trouwe helper en redder, de kleine Pum-Pum, doch deze is in geen velden of wegen te bekennen. Op goed geluk rent Eric met grote sprongen het woud in . . .
Eensklaps hoort hij een gefluit en voor zich uit staat Pum-Pum in afwachtende houding bij een troep paarden . . . „Mij zadel één; wij nu spoedig weg!" fluistert het kereltje en Eric kan hem daarvoor wel omhelzen . . ,
Met enkele snelle halen snijdt hij de halstertouwen der overige paarden door en springt dan op het gereedstaande paard, waarna hij de dwerg voor zich op het zadel neemt. Onder het wegrijden geeft Eric een der dichtstbijstaande paarden een klap op de achterhand en stoot een bloedstollende kreet uit . . . Briesend van angst willen de paarden het woud inhollen, doch Erics opzet mislukt, doordat de achtervolgers te dicht achter hem zijn. De meeste paarden worden, zij het met moeite, gegrepen en de krijgers van Omon maken zich gereed tot de achtervolging . . .
Toch heeft deze kleine verwarring Eric een voorsprong bezorgd. Zijn rijdier tot het uiterste aansporend gaat het in snelle galop door het duistere woud in de richting waar Pum-Pum de kleine sterkte heeft opgemerkt . . . Doch als hij de burcht op de maanbeschenen vallei voor zich ziet, hoort hij al het hoefgetrappel van zijn achtervolgers . . .

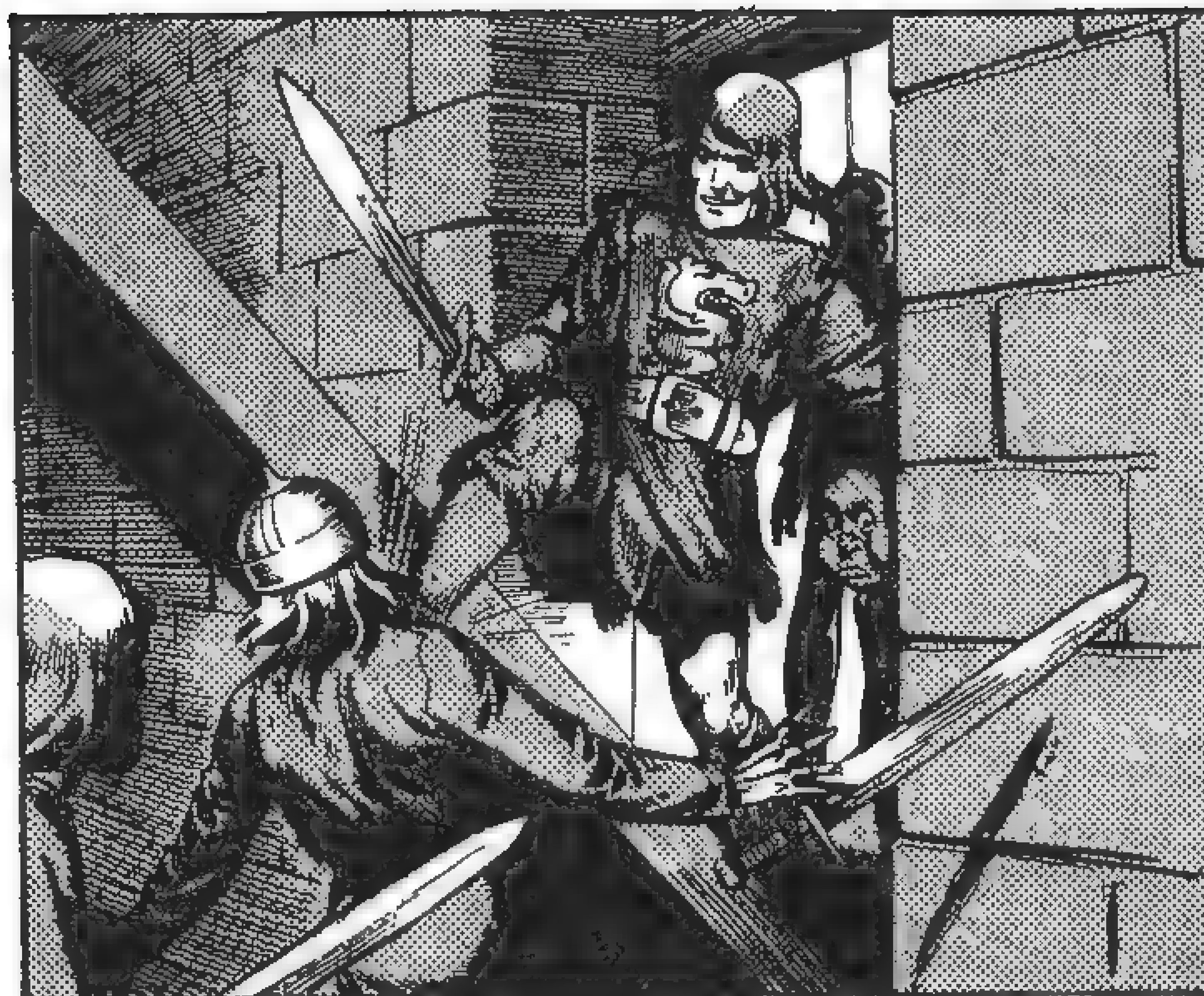

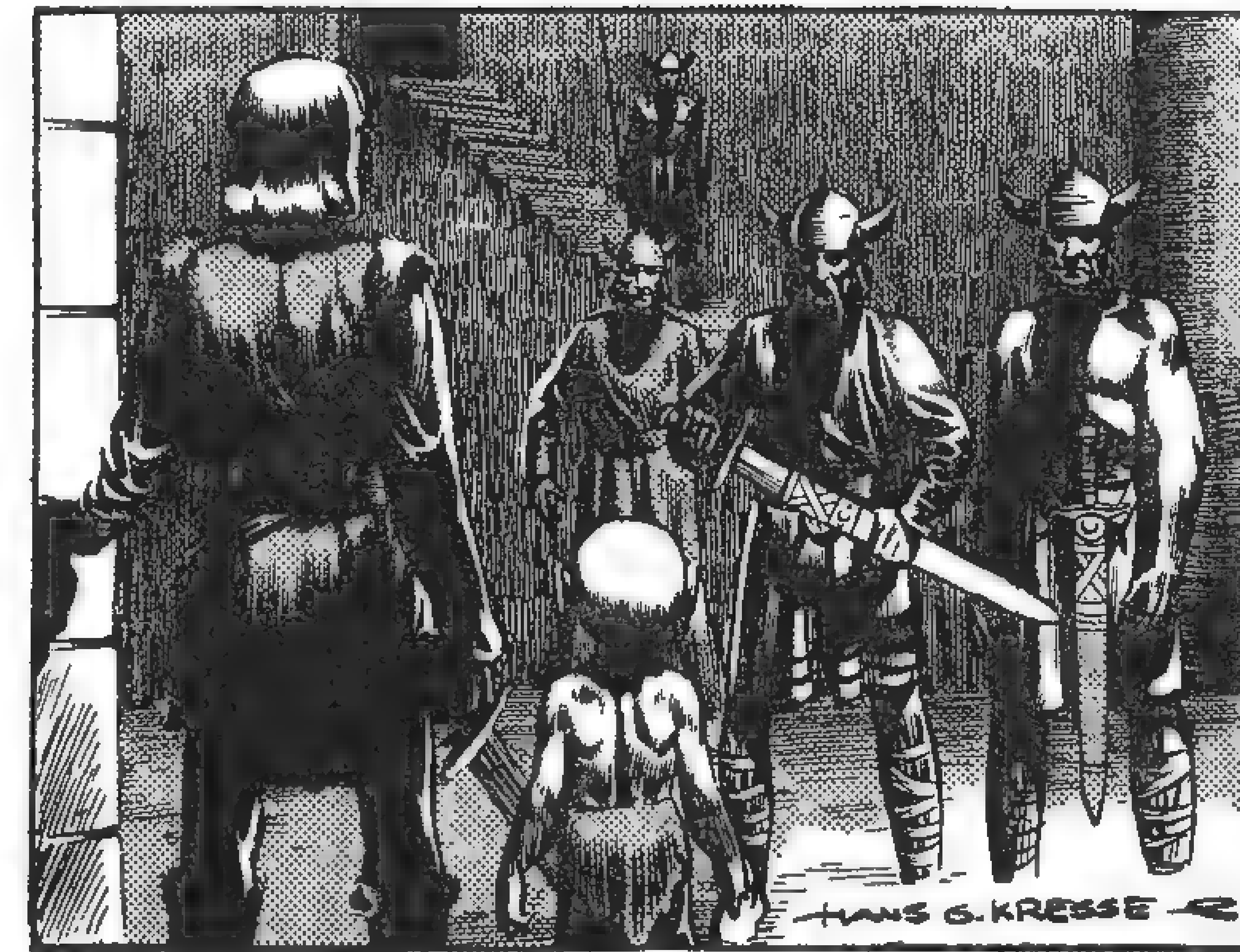

Eric rijdt zijn paard tot voor de slotgracht. Doch wat hij reeds vreesde, blijkt waar te zijn: De slotbrug is opgehaald... Omkijkend ziet Eric zijn achtervolgers naderen over de vlakte en wanhopig zoekt hij naar een uitweg...
„Boot!" stottert de dwerg plotseling, tussen het riet wijzende. Fluks stijgen de vluchtelingen af om dit laatste redmiddel te baat te nemen. Met vereende krachten duwen zij de kleine boot in het open vaarwater, en één moment meent Eric veilig te zijn voor zijn hardnekkige achtervolgers, maar ook nu weer wordt hij in zijn verwachtingen teleurgesteld...
Verscholen tussen het riet ligt nog een roeiboot... Vurig hopend, dat zijn tegenstanders dit niet zullen opmerken, roeit Eric uit alle macht, om de afstand tussen hem en de soldaten van Omon zo groot mogelijk te maken. Inmiddels schreeuwt hij om hulp, in de hoop dat iemand daarbinnen zijn noodkreet horen zal...

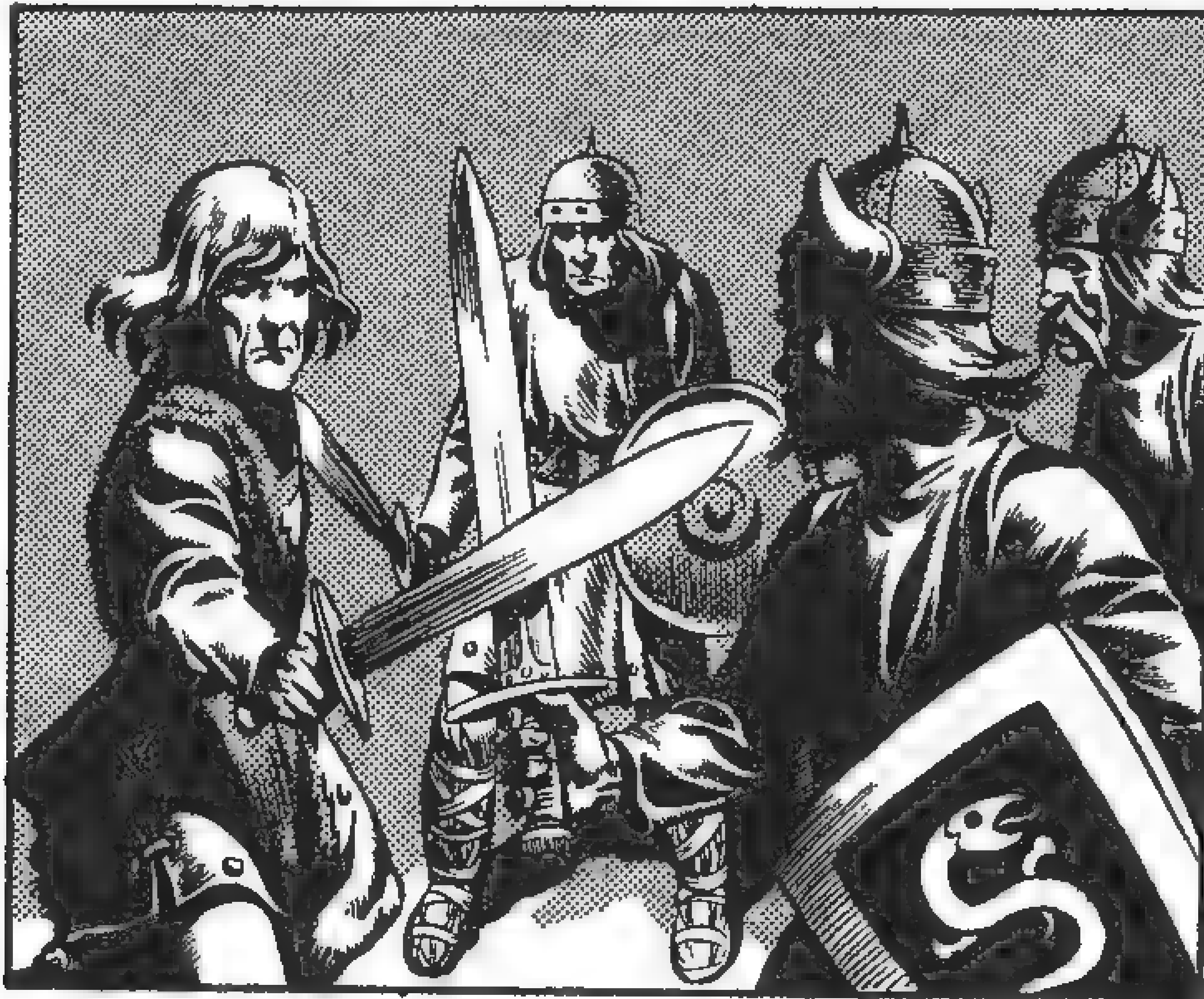
„Hulp!... Hulp!... Een boodschapper van koning Langha... voor de burchtheer. Koning Erics handlangers zitten mij op de hielen. Hulp!" buldert zijn stem keer op keer langs de grauwe, zwijgende muren... Doch niemand antwoordt. Het schijnt of de gehele burcht uitgestorven is...
Zijn toestand wordt er niet beter op. De krijgers hebben de tweede roeiboot ontdekt en de afstand tussen de twee bootjes wordt langzaam maar zeker kleiner... „Pas op," piept de dwerg eensklaps met wijd open ogen van ontzetting...
Een der mannen in de boot is rechtop gaan staan en mikt op de vluchtenden met pijl en boog... De dwerg duikt met een angstig geluidje onderin de boot, in de beschutting van de houten achtersteven, doch Eric kan zich niet verbergen. Hij is een gemakkelijk mikpunt en reeds snort de eerste pijl rakelings langs zijn hoofd...

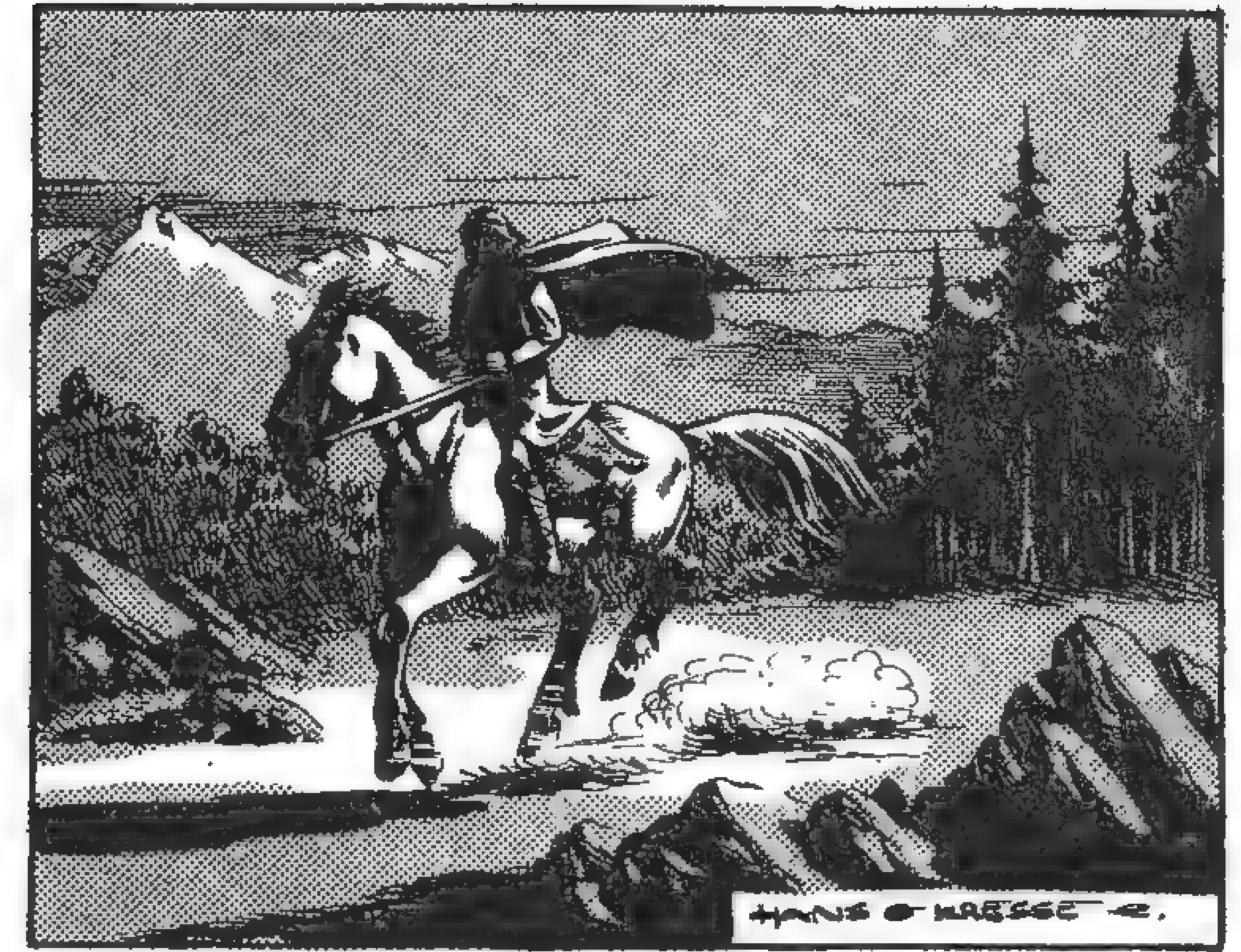

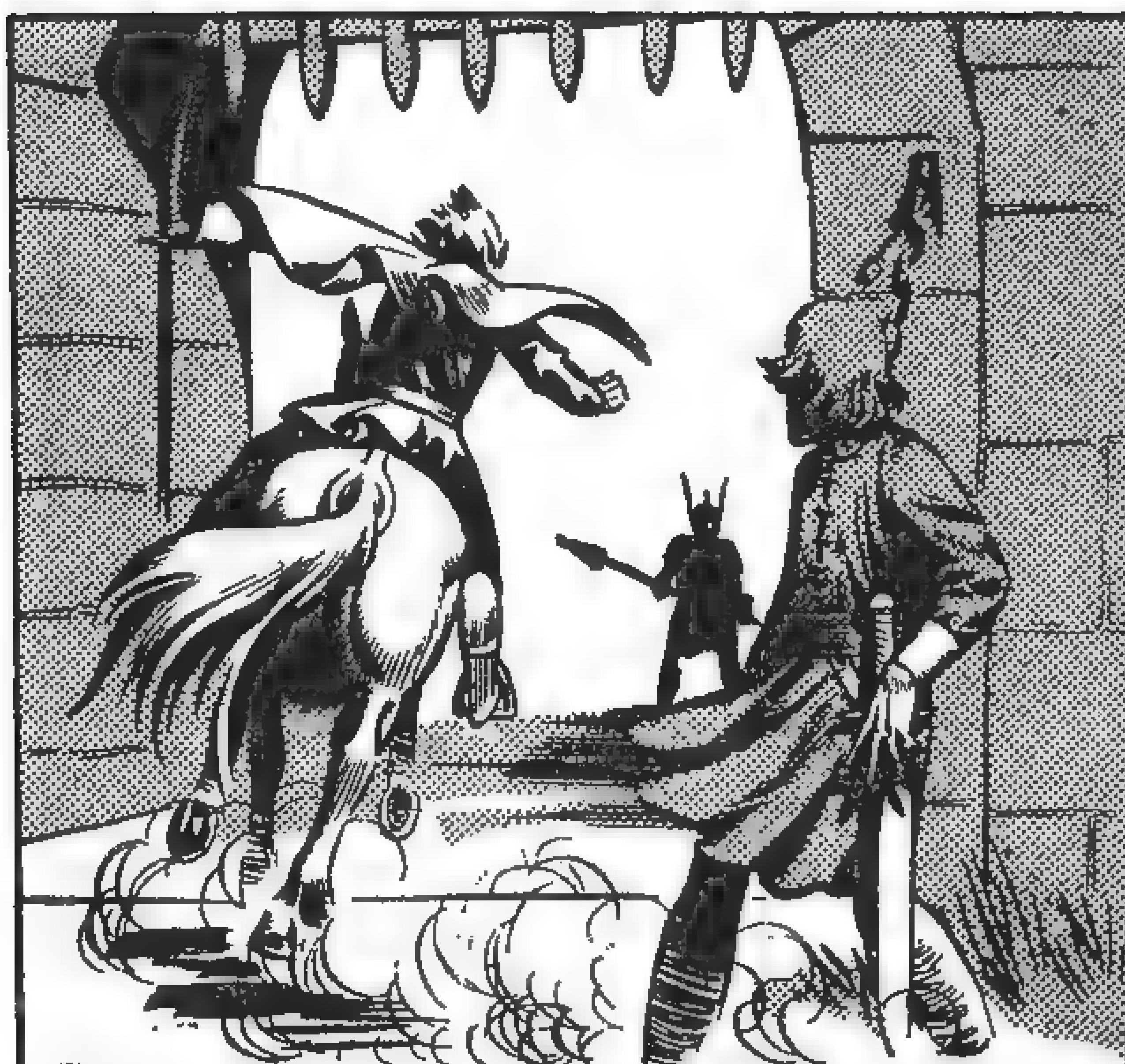
De eerste pijl mist Eric op een haarbreedte en breekt het zweet hem uit. Doch het blijft bij de ene pijl . . . Eric hoort een kort commando en hij begrijpt dat men hem levend in handen wil krijgen . . .
Dit geeft Eric in ieder geval weer een kleine kans. En met vernieuwde kracht en moed werpt hij zich op de roeispanen. Met een zucht van opluchting bereikt Eric de ophaalbrug. Na de dwerg een handje geholpen te hebben, hijst Eric zich op de smalle stenen richel tussen de opgehaalde brug en de gesloten zware valdeur. Uit alle macht begint Pum-Pum op de deur te trommelen, om hulp schreeuwend.
De achtervolgende soldaten zien met een grijns in wat voor positie hun slachtoffer zich bevindt en één van hen zegt ruw: „Geef je over, kerel, hier helpt geen tegenstand meer . . ." Maar Eric bewijst het tegendeel, want zodra de kerel probeert tegen de brug op te klimmen zet onze held hem de voet op de borst en stoot hem in het water . . .
En nu komt redding opdagen! Achter hem wordt de valdeur opgehaald en een aantal baardige soldaten verschijnt in de verlichte opening. De achtervolgers slaan op de vlucht . . .
Eric keert zich om en schrijdt met Pum-Pum de burcht binnen . . . Een aantal wachten staart hen slaperig aan. „Ik dank u voor uw hulp!" zegt Eric. „Ik breng een boodschap van koning Langha aan de burchtheer. Een aantal soldaten van Eric de Noorman poogde mij te ontvoeren." „Zeg mij de naam van onze heer, en ik zal u morgen bij hem brengen!" antwoordt een der soldaten. Eric verschiet van kleur . . . De naam van de burchtheer . . . die kent hij niet.
Als onze held met zijn antwoord talmt, treedt een der schildwachten argwanend naderbij. En als hij Eric goed opgenomen heeft, wijkt hij verschrikt achteruit. „Een valstrik!" gilt hij. „Een boodschapper van koning Langha? 't Mocht wat! Die daar aan de andere kant van de poort waren krijgers van Eric de Noorman — dat geloof ik, ja! Maar jij bent zèlf die vervloekte koning!"

Eric is even beduusd door deze weinig vriendschappelijke ontvangst, doch daar hij de zenuwachtigheid der wachtposten begrijpt, treedt hij glimlachend naar voren om de toestand uit te leggen. De schildwachten schijnen echter geen risico te nemen. En verontrust door de dreigende houding der mannen gaat Erics hand onwillekeurig naar zijn zwaard.
„Breng mij onmiddellijk naar de burchtheer!" gebiedt hij. „Ik kan de stand van zaken duidelijk maken." En langzaam, met de hand op het gevest van zijn zwaard, begint hij op de wachters in te lopen. „Let op!" buldert één der schildwachten en drie zwaarden flitsen uit de schede om Eric de weg te versperren. In minder dan geen tijd is nu het gevecht ontbrand. Met zijn rug tegen de muur weert Eric de aanvallen van zijn onverwachte tegenstanders af, maar wanneer op hun alarmkreten meer mannen komen toesnellen, begint het er lelijk voor onze held uit te zien. In een heroïsche poging weet Eric de ruimte om zich heen te vergroten, doch hiervan weet één zijner tegenstanders een handig gebruik te maken door snel achter de Noorman te springen. Eric begrijpt wat de bedoeling is, doch hij heeft al zijn aandacht nodig bij de drie, vier kerels voor hem en voor hij het kan verhinderen, worden een paar sterke armen om zijn nek geslagen . . . De koningszoon weert zich uit alle macht, doch de strijd is nu spoedig beslist en grommend geeft onze held zich gewonnen . . .
Terwijl Eric in gevecht gewikkeld is met de schildwachten van de burcht, snelt een ruiter door de nacht, op weg naar de burcht van „Koning Eric", om te melden dat diens dubbelganger een toevlucht gevonden heeft bij één der edelen van Langha . . .

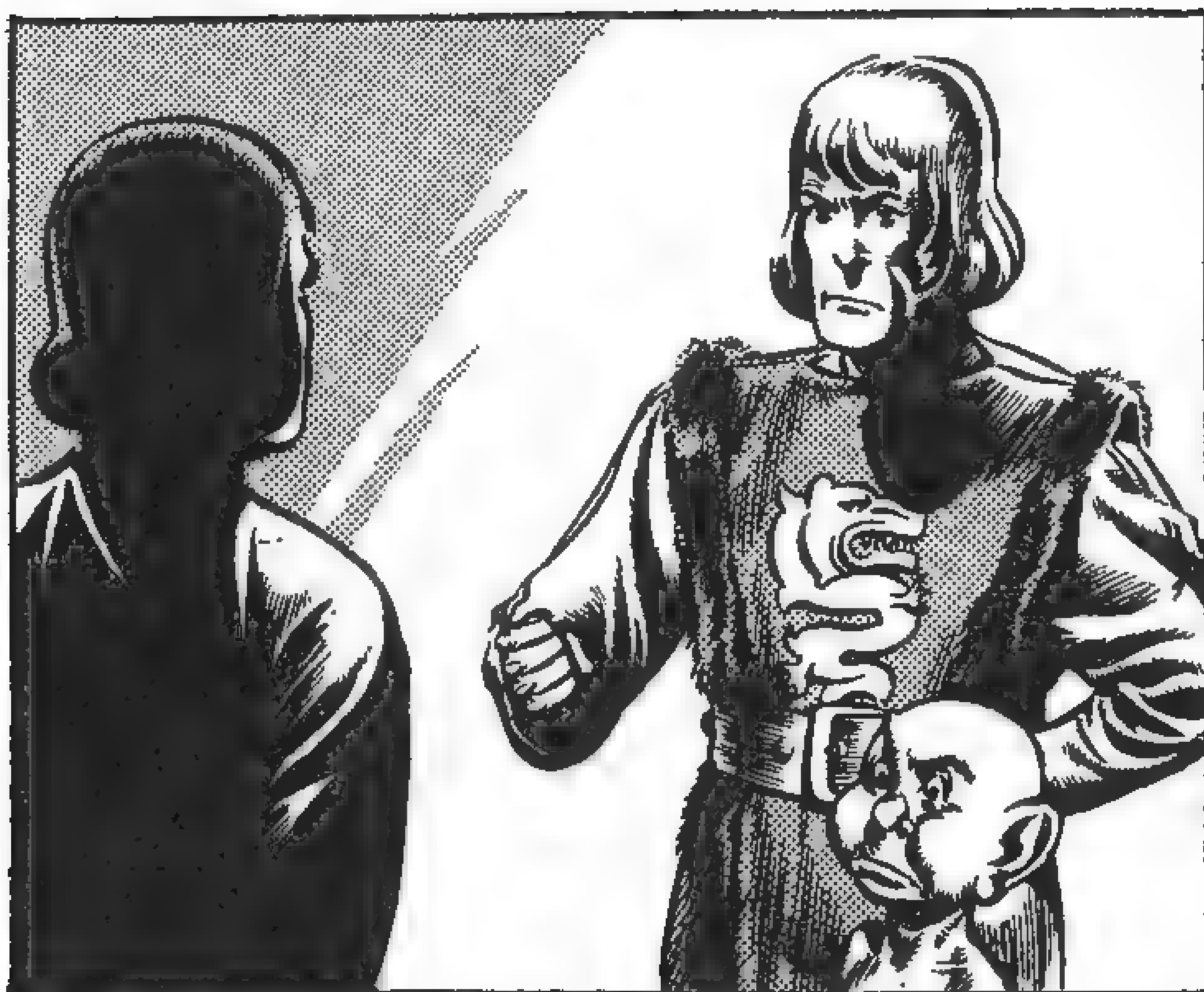
In vliegende galop legt de krijger de afstand naar de burcht van Omon af. Iedere minuut is kostbaar, want wanneer de burchtheer op de hand van de dubbelganger is, zullen de twaalf man die bij de burcht achtergebleven zijn, stellig niet in staat zijn een ontvluchting te verhinderen en dan is hun prooi misschien verloren.

Druipend van het zweet en bedekt met schuimvlokken stormt de ruiter de poort door, de binnenhof op.

Maar voor Eric gaan kostbare uren verloren gezeten in een donkere, vochtige cel, slechts gezelschap gehouden door de dwerg, die door zijn angstig gekwebbel de stemming niet verbetert... Eric begrijpt dat zijn toestand ieder uur dat hij hier doorbrengt, slechter wordt... Zijn wrede tegenstander zal zeker niet nalaten, maatregelen te treffen om zijn vlucht te verhinderen en dan zit hij hier als een rat in een val...

De wachters die hem in deze donkere kelder stopten, zijn reeds lang verdwenen, weliswaar onder de belofte, dat zij de burchtheer bij hem zouden brengen, doch daar is nog niet veel van te bemerken.

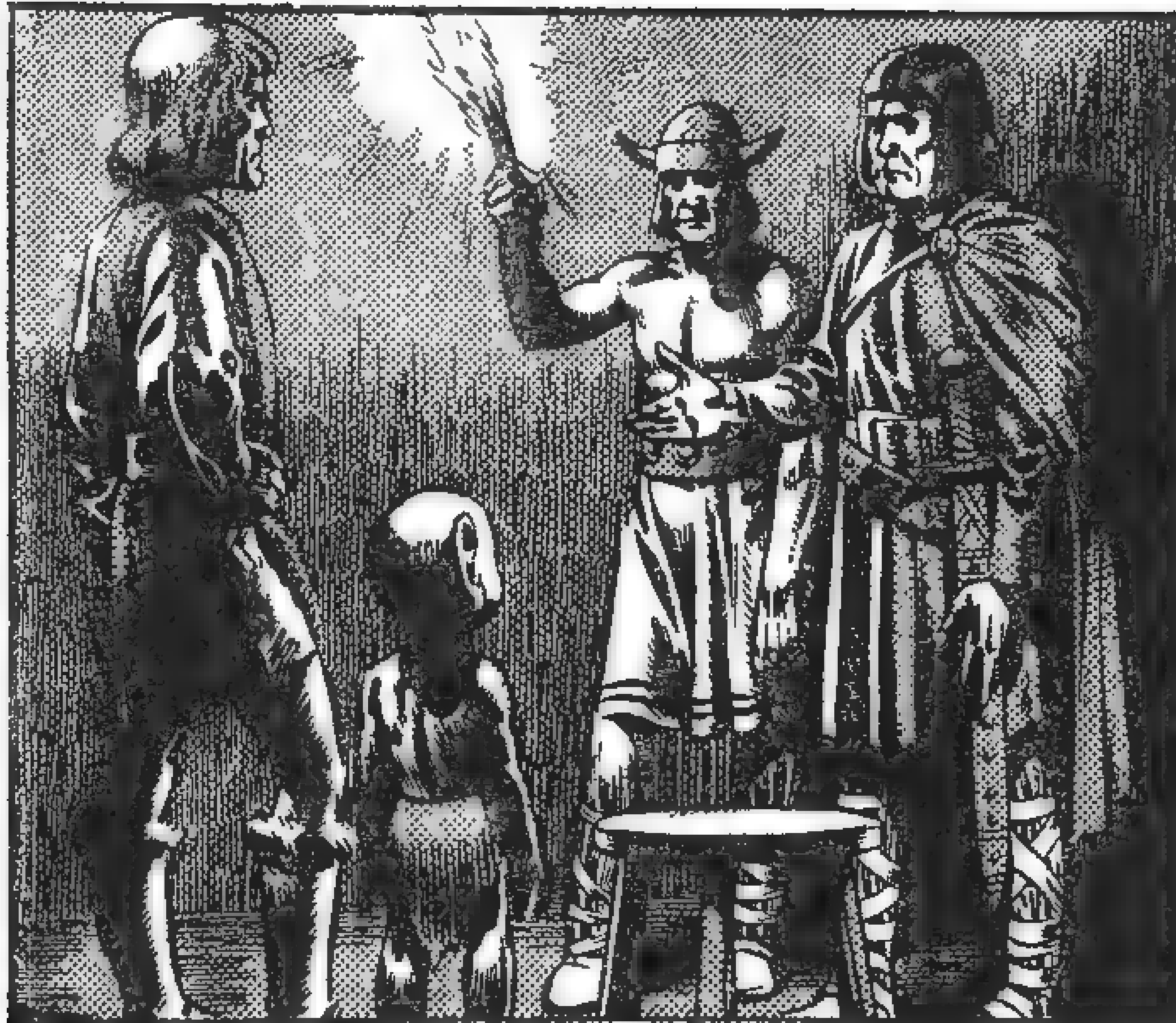
Inmiddels is het dag geworden. En nog steeds kijkt niemand naar Eric om... Eerst laat in de namiddag kondigt een voetgeschuifel aan dat bezoek op komst is. De sleutel knerst in het slot en een nurkse kerkerwachter treedt binnen. Achter hem verschijnt een gedrongen figuur in de deuropening. Argwanend staat Eric op en zijn wantrouwen groeit, wanneer hij ziet hoe de onbekende met het gezicht in de schaduw staan blijft om hem roerloos op te nemen...

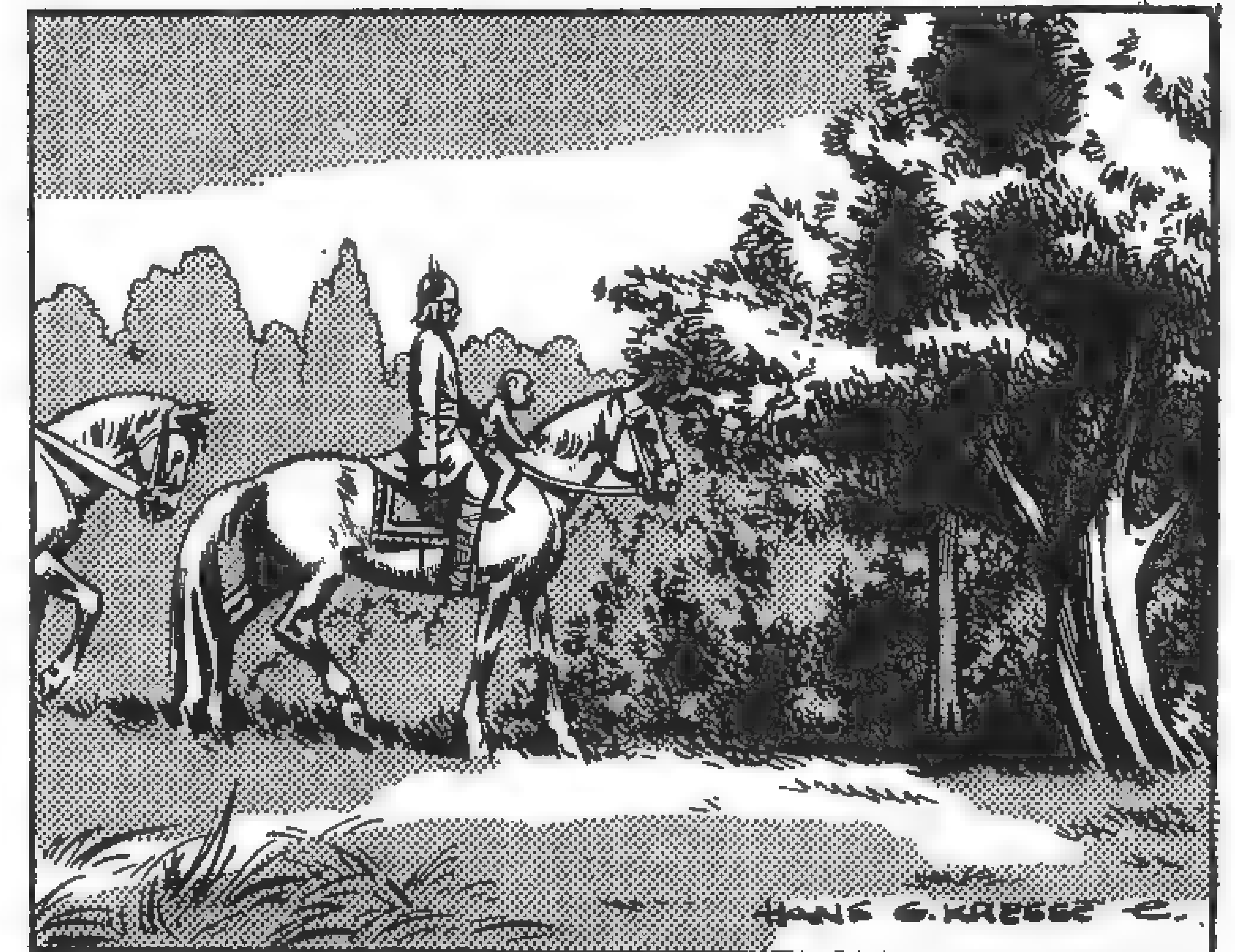

Met een geknor treedt de gedrongen figuur verder de kerker binnen, doch nog steeds zonder een woord te zeggen. Opmerkzaam staren de beide mannen elkaar aan, maar dan kan Eric deze vertoning niet langer aanzien.
„Zo gij de burchtheer zijt, zeg 't mij," spreekt hij woedend. „Gij beseft niet, wat gij doet! Koning Langha liet u weten, dat de echte koning der Noormannen, de ware Eric teruggekeerd is en gij zwoer hem trouw. Welnu, toont uw trouw, want die echte koning ben *ik:* Gij staat hier tegenover Eric, koning der Noormannen!"
Kort en krachtig vertelt Eric nu aan de nog steeds zwijgende burchtheer van zijn gevangenneming door de handlangers van Omon en hij besluit: „Ik voorspel u, dat Omon hierheen zal komen om mij op te eisen. En desnoods zal hij mij met geweld hier vandaan sleuren. Als het zover gekomen is zult gij daar grote schuld aan dragen... Laat mij thans vrij om naar koning Langha terug te keren. Mijn kans om te ontvluchten is *nu*! Over enkele dagen zal het te laat zijn."
Ietwat verlegen en onzeker antwoordt de edelman: „Inderdaad zie ik, Eric de Noorman voor mij te hebben, doch *welke* van de twee! Ik zou af moeten gaan op wat gij zegt, en dat is wel wat gevaarlijk... Ik moet rekening houden met de mogelijkheid, dat gij de valse Eric zijt en de hemel weet dan, wat gij allemaal in uw schild voert. Dit kan wel een of ander geraffineerd complot zijn! Nee, ik kan en durf u niet vrij te laten, alvorens ik mij zekerheid heb verschaft."
Tot wanhoop gedreven probeert Eric de ander duidelijk te maken hoe onzinnig zijn redenatie is, doch de edelman is onvermurwbaar...
En terwijl kostbare dagen aldus voorbij gaan nadert vanuit het westen een machtig leger. Erics voorspellingen blijken waarheid te bevatten, wan aan het hoofd van de zwaarbewapende bende rijdt Omon, de valse koning...

Als een gekooid dier ijsbeert Eric dag in dag uit in zijn cel op en neer, de dwerg in zijn voetstappen. Hij hoopt nog steeds dat de burchtheer van gedachten zal veranderen, en hem de gelegenheid wil geven te ontvluchten voor het te laat is.

Wanneer op een morgen de kasteelheer begeleid door een krijger de kerker betreedt, komt er een sprankje hoop op Erics gelaat. „Ik heb alles rijpelijk overwogen," zegt de edelman, „nochtans durf ik u niet te laten vertrekken. Doch ik wil uw kleine dwerg de kans geven zich met koning Langha in verbinding te stellen. Koning Langha zal zeker bereid zijn hierheen te komen, om zich te overtuigen of gij werkelijk de ware Eric zijt, dan wel — zoals gij het noemt — Omon. En," vervolgt de edelman met een niet te miskennen dreiging in zijn stem, „indien mocht blijken, dat gij de *valse* Eric zijt, dan, wee uw gebeente." Eric laat een spottend lachje horen, wat kan hij anders doen, dan toestemmen? „Het zij zo," zegt hij. „Ik hoop dat gij van deze beslissing, nooit spijt zult hebben, doch ik vrees het ergste . . ."

Pum-Pum, die zich weer in het middelpunt der belangstelling voelt staan, zwelt van trots als hij, begeleid door een tweetal stoere krijgers de reis naar de burcht van koning Langha mag ondernemen.

Wanneer Pum-Pum vertrokken is, treedt de burchtheer op Eric toe en zegt: „Wilt gij mij uw woord als edelman geven, dat gij niet zult trachten te ontsnappen uit deze veste, dan zal ik de deur van uw kerker openzetten en kunt gij vrij overal gaan waar ge wilt."
Eric wacht niet lang met zijn erewoord te geven, het verblijf in de sombere kerker hangt hem al de keel uit . . .
De edelman blijkt een hoffelijk mens te zijn, die het zijn gedwongen gast aan niets laat ontbreken. De twee mannen praten veel met elkaar, doch ondanks de vriendschappelijke omgang is Eric zich bewust van achterdocht waarmee hij behandeld wordt . . .
De dagen slepen zich voort in een enerverend nietsdoen. Eric wordt steeds ongeduriger en nerveuzer van het lange stilzitten en wachten en het besef dat zijn vijand intussen alle mogelijke maatregelen kan treffen waar hij niets tegen kan doen, maakt hem nog prikkelbaarder. De burchtheer is met zijn toestand begaan, doch hij durft niet een overijld besluit te nemen, en zo blijft Eric gevangene. Iedere dag tuurt hij hoopvol uit het venster. Langha kon reeds lang gewaarschuwd zijn en dan was het wel zeker, dat hij — de toestand begrijpende — een krijgsmacht met zich mee zou brengen . . . Misschien is Pum-Pum iets overkomen . . . doch nee, daaraan durft Eric niet te denken, dan zou álles verloren zijn . . .
Op een morgen staat Eric met de edelman over de transen uit te kijken, als hij een stofwolk opmerkt en even later ziet hij hoe een grote menigte de heuvels naar het dal, waarin de vesting ligt, begint af te dalen en een kamp slaat tussen de rotsen . . . Nadenkend bestudeert Eric de troep en langzaam dringt zich bij hem een verschrikkelijke gedachte op: Dit leger — want wat anders dan een leger kan het zijn — kwam uit het westen. Langha's leger verwacht hij uit het oosten. Er is dus maar één oplossing. Degenen die daar in de voetheuvels kamperen zijn Omon en zijn mannen . . .

Eric heeft het bij het rechte eind... Omon is er, na geforceerde marsen, in geslaagd vóór Langha de burcht te bereiken. En nu staat hij vanaf een kleine heuvel de burcht gade te slaan.
„Een kleine, doch sterke veste!" gromt Omon tot zijn hoofdman. „Het zal dus beter zijn, te trachten door intimidatie mijn dubbelganger uit handen van de stijfkoppige burchtheer te krijgen...
Aldus besloten gaat Omon onmiddellijk tot actie over... Een mooi, groot paard wordt voor de valse koning gezadeld en getoomd en begeleid door een aantal hoofdmannen rijdt Omon trots en fier de burcht binnen. De wachters laten de vreemde koning rustig door, denkend dat wie eenmaal binnen is, zonder toestemming van de burchtheer niet zo gemakkelijk weer naar buiten komt. Omon is zich hier terdege van bewust, doch niet zonder recht speculeert hij op de eer van de edelman.
Eric en de burchtheer bevinden zich in het vertrek van de laatste, wanneer een krijger schuchter binnentreedt...
„Uh... Hier is koning Eric der Noormannen..." stottert de man. „Hij eist een onderhoud met de kasteelheer..." Als door een speld gestoken vliegen Eric zowel als de burchtheer overeind. „Snel achter het gordijn!" fluistert de edelman en dan met verheffing van stem tot de soldaat: „laat de koning binnen!" Ogenblikkelijk komt bij Eric achterdocht boven... wat, als de burchtheer gemene zaak maakt met zijn valse neef...? Onze held is op zijn hoede en stevig zijn zwaard omklemmend, wijkt hij langzaam en waakzaam achteruit...

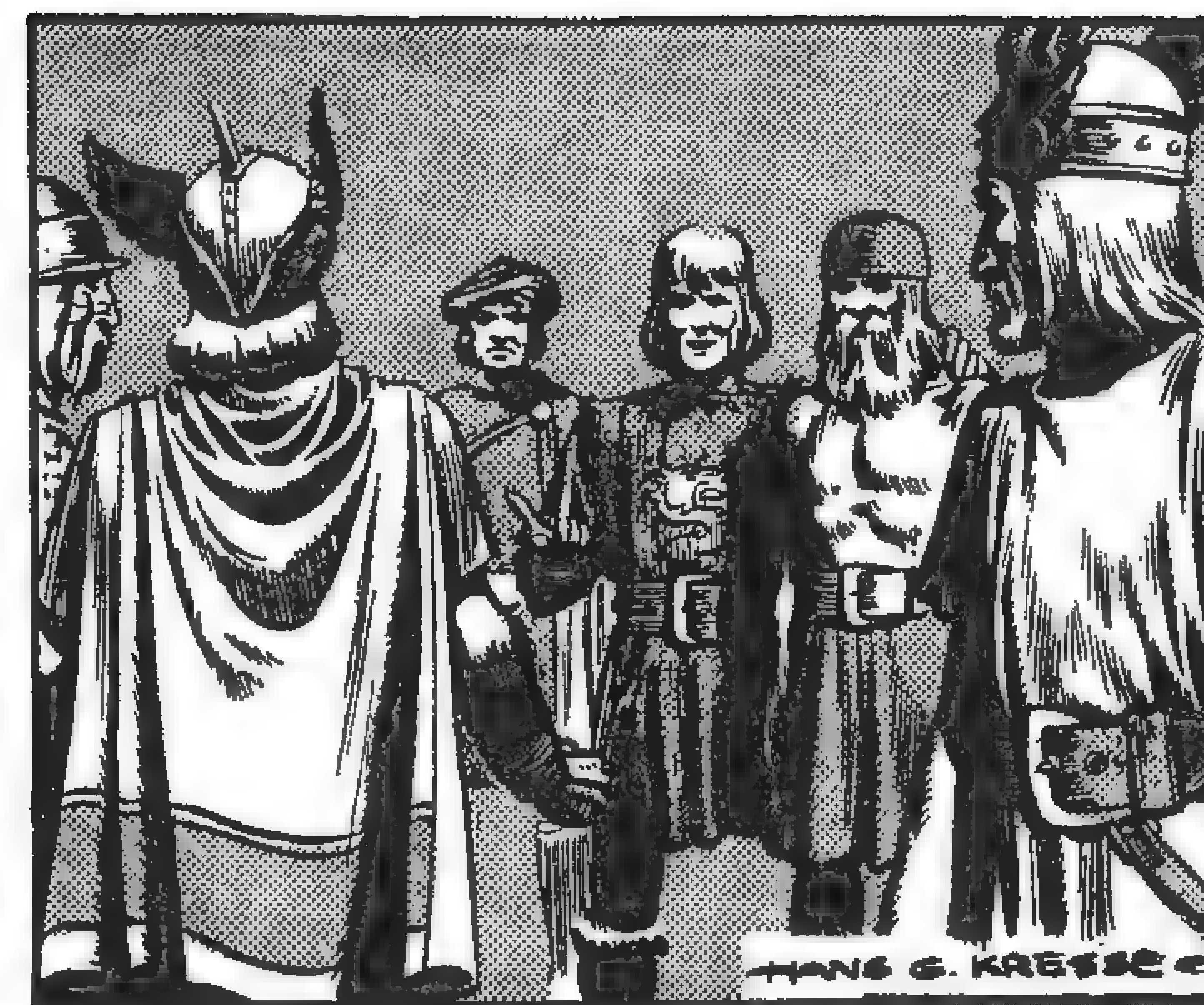

Met bonkende pas treedt Omon, op de hielen gevolgd door zijn mannen, het vertrek van de burchtheer binnen . . . Deze staat hen rustig en waardig op te wachten en vertrekt geen spier, wanneer de valse koning met koude stem spreekt: „Ik, de koning der Noormannen, gebied u mijn dubbelganger zonder plichtplegingen in mijn handen over te geven!"
Langzaam schudt de edelman het hoofd: „Ik weet niet over wie gij spreekt . . ." zegt hij. Doch Omon snauwt: „Een grove leugen! Mijn agenten, die zich van hun daden en ondervindingen bewust zijn, kunnen zweren, dat deze sluwe rekel hier vertoeft!" Al die tijd heeft Eric stil en onopgemerkt van achter 't gordijn deze ontmoeting gadegeslagen, doch nu vindt hij het tijd om te handelen. In het volle gezicht van de verzamelde hoofdmannen zal hij Omon dwingen zijn ware gedaante te vertonen . . . Geluidloos treedt hij van achter het gordijn vandaan en eensklaps snijdt zijn stem door het vertrek: „Omon . . .!" Als door een insekt gebeten draait de aldus toegeroepene zich hevig verschrikt om . . . Ook de andere aanwezigen, iewat verwonderd, wenden nu hun blikken en gedurende enkele ogenblikken heerst er een volkomen stilzwijgen in het vertrek. De twee neven staren elkaar met felle blikken aan en dan treedt Eric langzaam en onheilspellend op zijn rivaal toe . . .
„Wie . . . wie durft zich hier uit te geven voor de koning der Noormannen," klinkt zijn sombere stem . . . „De ware koning, Eric, zoon van Wogram, staat HIER!" En met stemverheffing vervolgt hij: „De man die gij daar ziet staan is niemand anders dan Omon, een zoon van de zuster van mijn vader, koning Wogram. Hij gaf zich bloot, toen ik zijn naam plotseling noemde . . ." Eric krijgt geen gelegenheid tot verder spreken, want met een dierlijk gegrom heeft Omon zijn zwaard uit de schede getrokken en langzaam op Eric toetredend sist hij: „Woorden, niets dan woorden . . . Het zwaard zal beslissen wie van ons de ware Eric is . . . *Vecht!*"

Bliksemsnel trekt Eric zijn zwaard, doch dan klinkt een gebiedend „Halt" door de kleine zaal en de burchtheer treedt tussenbeide... „Hier zal geen bloed vergoten worden!" zegt hij rustig en zijn hand op de schouder van Eric leggend vervolgt hij, Omon recht in de ogen kijkend: „Eric, koning der Noormannen, is mijn geëerde gast, doch ik verzoek allen die hier ongevraagd binnentraden zich te verwijderen." Bleek en dreigend staart Omon de spreker aan en zijn blikken nemen onderzoekend de aanwezigen op... Diep in zijn hart is hij bevreesd dat er onder zijn gevolg mannen zullen zijn die hem doorzien hebben, doch als hij ziet dat geen van hen een spier vertrekt, vat hij weer moed. „Gij weigert kort en goed, deze aartsbedrieger aan mij uit te leveren?" informeert hij, met een vinger wijzend op de rustige burchtheer. „Welaan, dan trekken wij ons terug, doch weest er van overtuigd, dat gij binnenkort uw stijfhoofdigheid zult berouwen..." en met een gebiedend gebaar tot zijn mannen: „Komt! opdat wij ons verwijderen uit dit nest!" Doch nu gebeurt er iets wonderlijks: een oude krijger treedt rustig op Eric toe en zegt met duidelijke stem: „Mijn plaats is aan de zijde van mijn koning! Eric krijgt een brok in zijn keel wanneer hij de oude eens goed aankijkt. „Maar gij zijt Mangha... een der trouwste dienaren, die mijn goede vader ooit had," stamelt hij. „Mangha, goede trouwe Mangha, ik dank u voor deze daad!" Verwonderd hebben de andere hoofdmannen toegezien en dan geeft het feit dat deze zogenaamde „dubbelganger" zonder aarzelen de juiste naam van de oude weet te noemen, de doorslag... Nog twee oudere krijgers treden op Eric toe en na een korte aarzeling schaart zich een vierde aan de zijde van onze held.

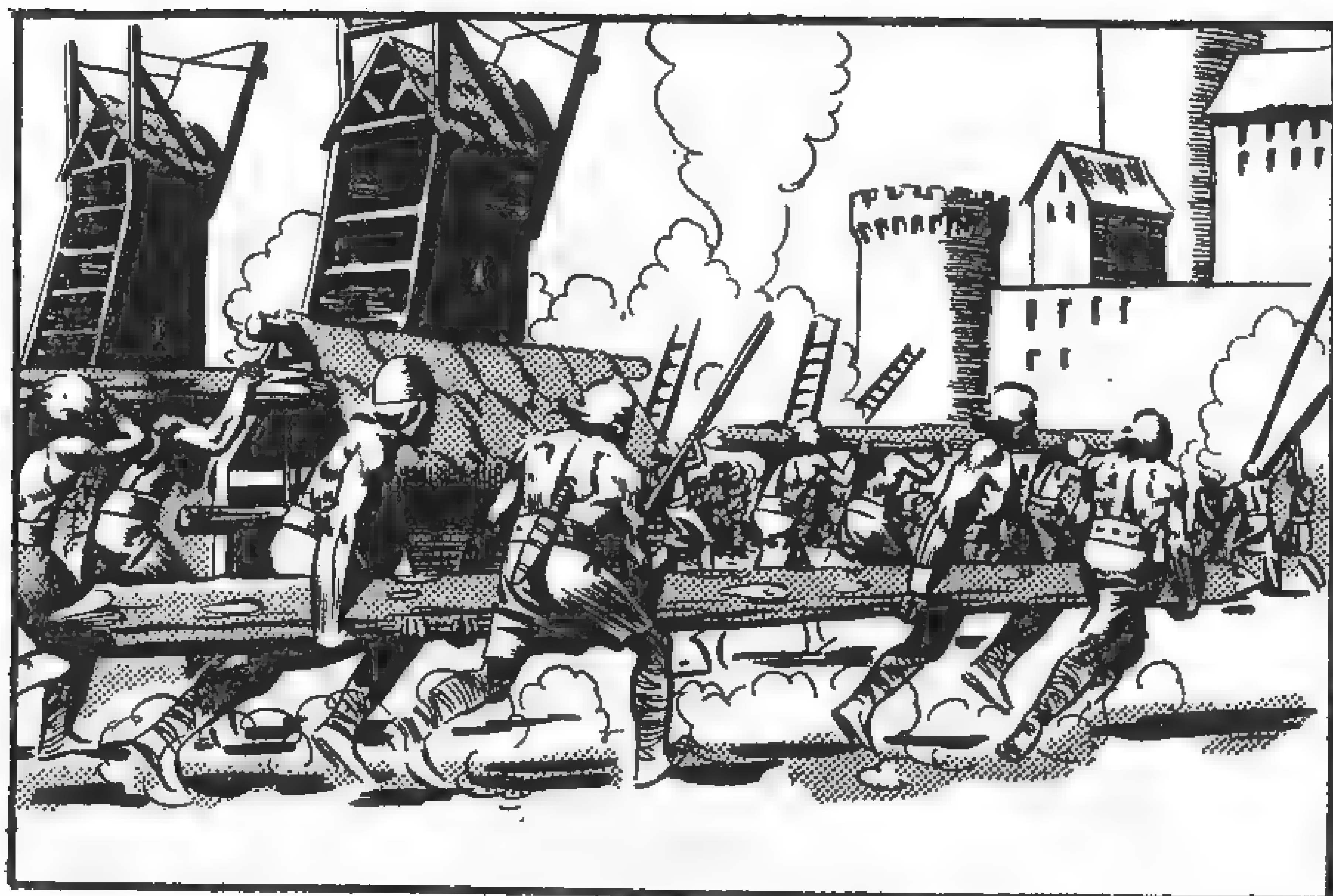
Verwilderd staart Omon om zich heen en als hij Erics spottende blik ziet breekt zijn woede zich baan: „Ik vertrek... doch *wee u allen!* Vóór de zon opnieuw opgaat zal deze vesting een ruïne zijn."

Briesend en tandenknarsend verlaat Omon, vergezeld van de hoofdmannen die hem trouw gebleven zijn, de burcht. Geen der achterblijvenden treurt daarom, of maakt zich ongerust over Omons dreigende woorden. Integendeel: er heerst vreugde onder de mannen, want allen is het nu duidelijk dat hun koning — en een betere dan de valsaard die zich voor hem uitgaf — in hun midden is.
Ontroerd moet Eric het huldebetoon der oude Noormannen in ontvangst nemen.
„Mannen," zegt hij, „ik dank u allen voor uw trouw! Helaas geloof ik dat daadwerkelijke trouw maar al te zeer nodig is, want mijn neef Omon schijnt een aanval op deze burcht in zin te hebben . . . Laten wij ons gereed maken tot de strijd en het feestvieren tot een beter ogenblik bewaren!"
Een gejuich gaat op en de mannen maken zich gereed voor de komende strijd. Eric, die nu werkelijk voor het eerst als koning kan optreden, inspecteert in gezelschap van de burchtheer de voorzorgsmaatregelen en waar het nodig is, brengt hij nog enkele verbeteringen in de verdediging aan. Onze held rept niet meer over de vijandige ontvangst welke hem van de zijde van de burchtheer te beurt viel, daar hij nu wel begrijpt dat het uit bestwil gebeurde. Maar niettemin heeft de stijfhoofdigheid van deze edelman hen allen in een lelijke situatie gebracht . . . De burchtheer beseft dit zelf heel goed en doet al zijn best te redden wat nog te redden valt . . .
In de vesting heerst nu een geladen atmosfeer . . . Doch lang behoeven de mannen niet te wachten op de aanval van Omon, want reeds enkele uren later schreeuwt de wacht op de trans: „Alarm!"
De koningsstrijd is ontbrand . . .

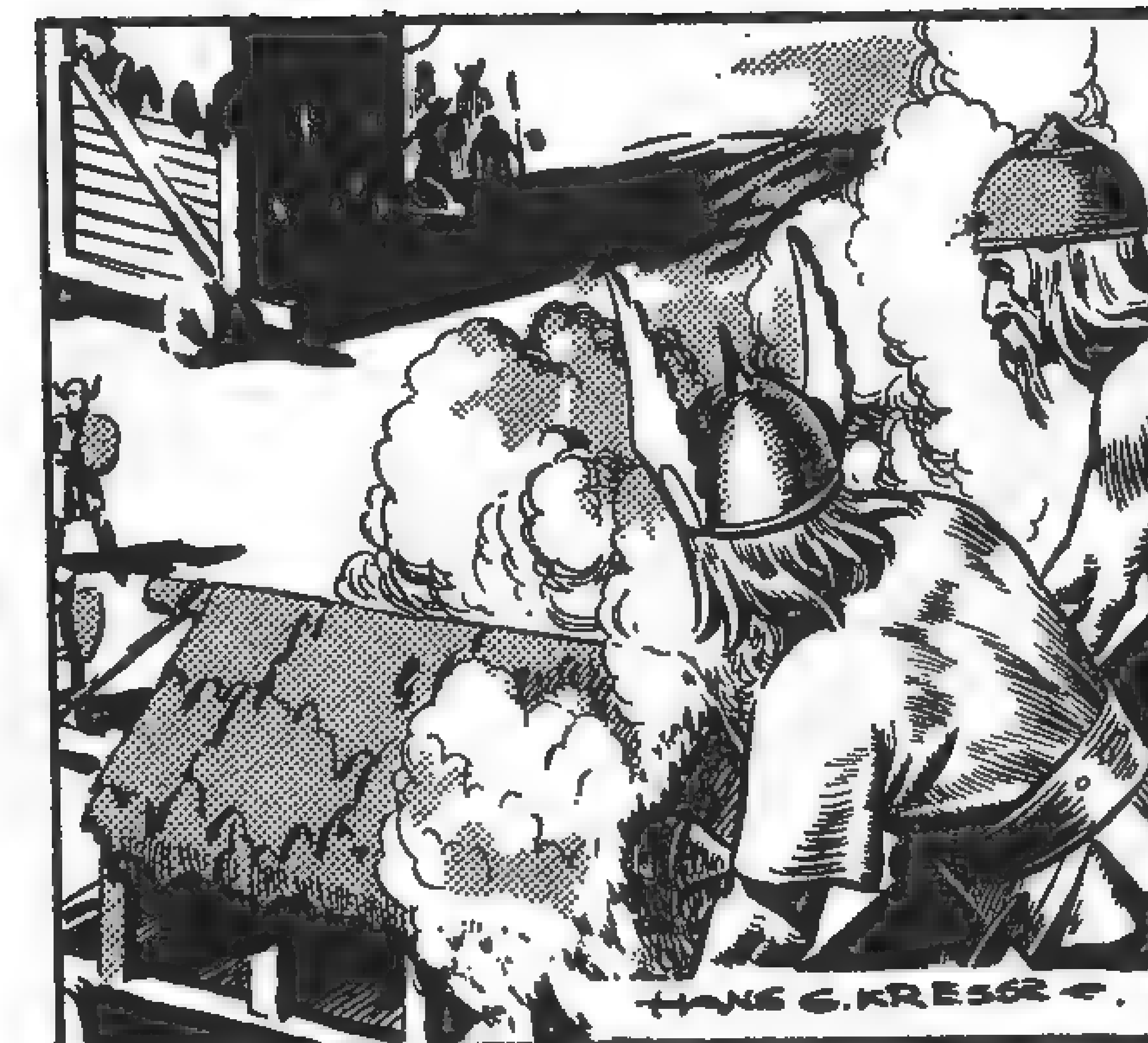

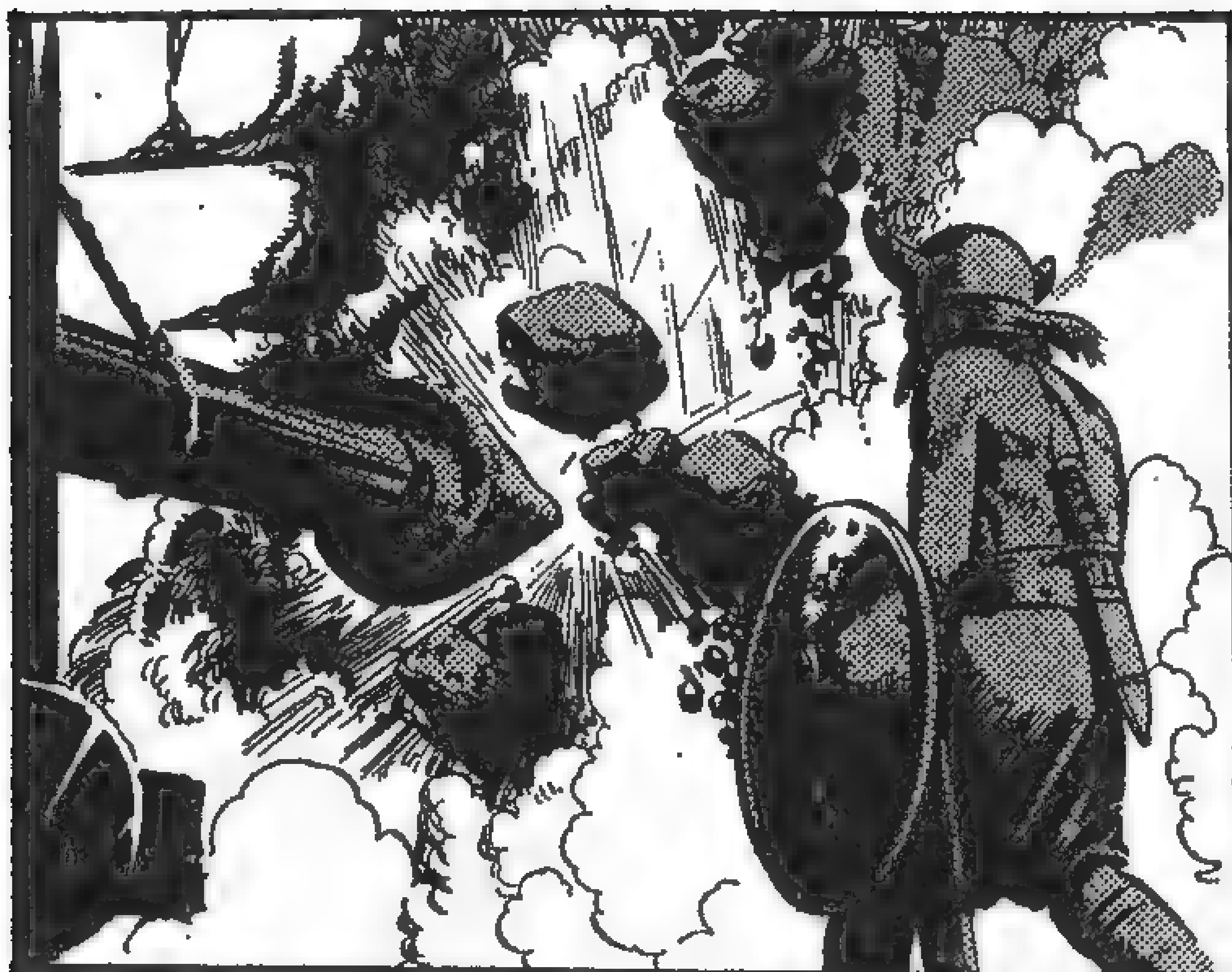
Omon heeft geen halve maatregelen genomen ... Het blijkt dat hij gedemonteerde stormtorens en stormrammen heeft meegevoerd en nauwelijks zijn deze oorlogswerktuigen in elkaar gezet, of de strijd neemt een aanvang. Onder dekking van steenslingers en boogschutters slepen de soldaten lange, zwiepende boomstammen aan. Anderen vullen de gracht met takken, vuil en aarde en koortsachtig wordt er gewerkt om in de slotgrachten dammen op te werpen, waarover de stormtorens nader kunnen rukken ...
De belegerden zien echter niet met de handen in de schoot toe, en in de beschutting van de borstwering zenden zij salvo op salvo pijlen in de gelederen van de vijand. Met brandpijlen tracht men intussen de stormtorens in brand te schieten, hetgeen eerst niet wil lukken, daar de torens beschermd worden door druipnatte huiden ... De zon helpt echter een handje en als na verloop van tijd het vocht verdampt is, slagen de belegerden er inderdaad in, een der torens in brand te schieten, welk feit met gejuich begroet wordt ...
Toch gaat het er gaandeweg slechter voor de belegerden uitzien. Hoewel de boogschutters een zware tol heffen, slaagt de vijand erin dam na dam op te werpen en nu rukken de stormtorens nader ...
Eric ziet het gevaar waarin de burcht verkeert en zijn mannen aansporend, stormt hij naar de wallen ... In zenuwachtige spanning zien zij de torens hoog boven hun hoofd naderen ... De gezichten hunner tegenstanders zijn duidelijk zichtbaar en dan — met een dof geratel van kettingen — daalt de brug neer op de vestingmuur ...

Nog vóór de valbrug van de stormtorens goed en wel neergelaten is, springen reeds de eerste krijgers van Omon op de transen, waar zij evenwel opgevangen worden door de omhooggeheven speren van de verdedigers.
Met een gedempte bonk dreunt de brug op de stenen wal, en als een lawine stormt de vijand naar voren . . . Eric is in de voorste linies en zijn mannen aanvurend, springt hij nu hier, dan daar, altijd in het heetst van het gevecht . . .
Menig aanvaller die meende een gemakkelijke overwinning te behalen moet zijn onstuimigheid met de dood bekopen. De mannen van Eric vechten als leeuwen, en de tegenstander slaagt er niet in vaste voet te krijgen op de wallen. Lang duurt de strijd, maar als Eric meent dat zijn mannen het wel af kunnen, roept hij enkelen om zich heen en een eindweegs de wal aflopend gooien zij lange, ijzeren haken aan dikke koorden over de lederen dakbedekking. Uit alle macht trekkend, weten zij de toren uit zijn evenwicht te brengen en met een luid gekraak van balken stort de ene toren na de andere in een wolk van stof in elkaar . . .
Hoewel deze aanval met succes is afgeslagen, eist een ander, ernstiger gevaar hun aandacht . . .
De grote stormram beukt onverdroten tegen de dikke stenen muur. Hele brokken steen vallen in puin uit elkaar, en het gat in de zware muur wordt langzaam maar zeker groter . . . De boogschutters doen hun best, maar de wolken van gruis en stof beletten hen goed te richten, en in een oogopslag ziet Eric dat de toestand daar beneden dreigend wordt . . .

Langzaam, met de zekerheid van een klok, beukt de ijzeren ram tegen de slotmuur. Keer op keer zwaait de zware paal met de spitse verweerde kop achteruit, om met kracht weer neer te komen tegen de muur. En bij iedere stoot daalt een regen van stenen en gruis op de belegeraars neer...

Verbeten staan Eric en een groot aantal krijgers aan de binnenzijde van de vestingwal het moment af te wachten waarop de muur zal bezwijken... Hij weet, dat hij machteloos is tegen dit wapen... Het enige dat hij doen kan is afwachten... en hopen dat, wanneer de muur het begeeft, hij in staat zal zijn, de aanval op te vangen...

Steeds grotere brokken steen dalen neer op de binnenplaats en Eric kan nog juist terzijde springen, wanneer een grote steenklomp met een luide dreun neerkomt.

Mangha, die zijn meester volgt als een trouwe hond, verdwijnt in een wolk van fijn gruis en in de verwarring raakt Eric de man kwijt... Het blijkt dat hij juist op tijd van de plek is weggegaan, want een donderend geraas klinkt op en in een hel van rook, stof en stenen, stort de muur in...

Aan de buitenzijde gaat een triomfantelijk gejuich op... Omon, aan het hoofd van zijn troepen, slaat de verwoesting met een grimmig lachje gade en nauwelijks is de rook opgetrokken, of de valse koning springt voor zijn mannen uit, op de puinhopen... Het zwaard geheven, geeft hij het sein voor de grote aanval en onder een gebrul uit honderden kelen stormen Omons krijgers over de verbrokkelde muur de vesting binnen...

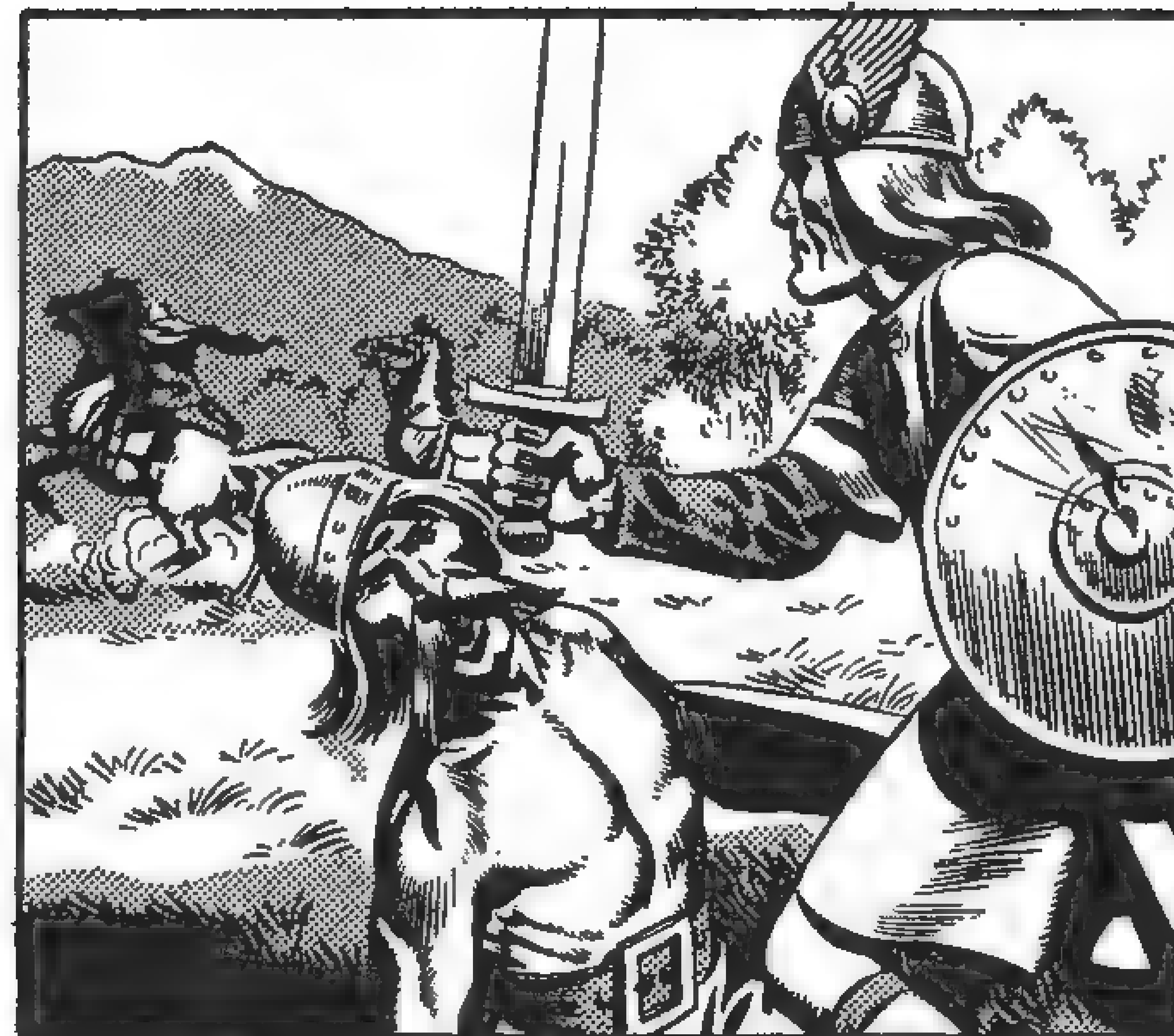
Grote zweetdroppels parelen op Erics voorhoofd wanneer hij, op een afstand, van 't instorten van de muur getuige is . . . Zwijgend en verbeten staan de verdedigers rond hun koning geschaard om hun laatste strijd te strijden . . . Zij weten dat voor hen, indien geen wonder geschiedt, de toestand verloren is, doch hun wanhoopspositie wakkert de haat jegens de valse Omon nog aan en zij zijn vastbesloten zich tot het uiterste te verdedigen.

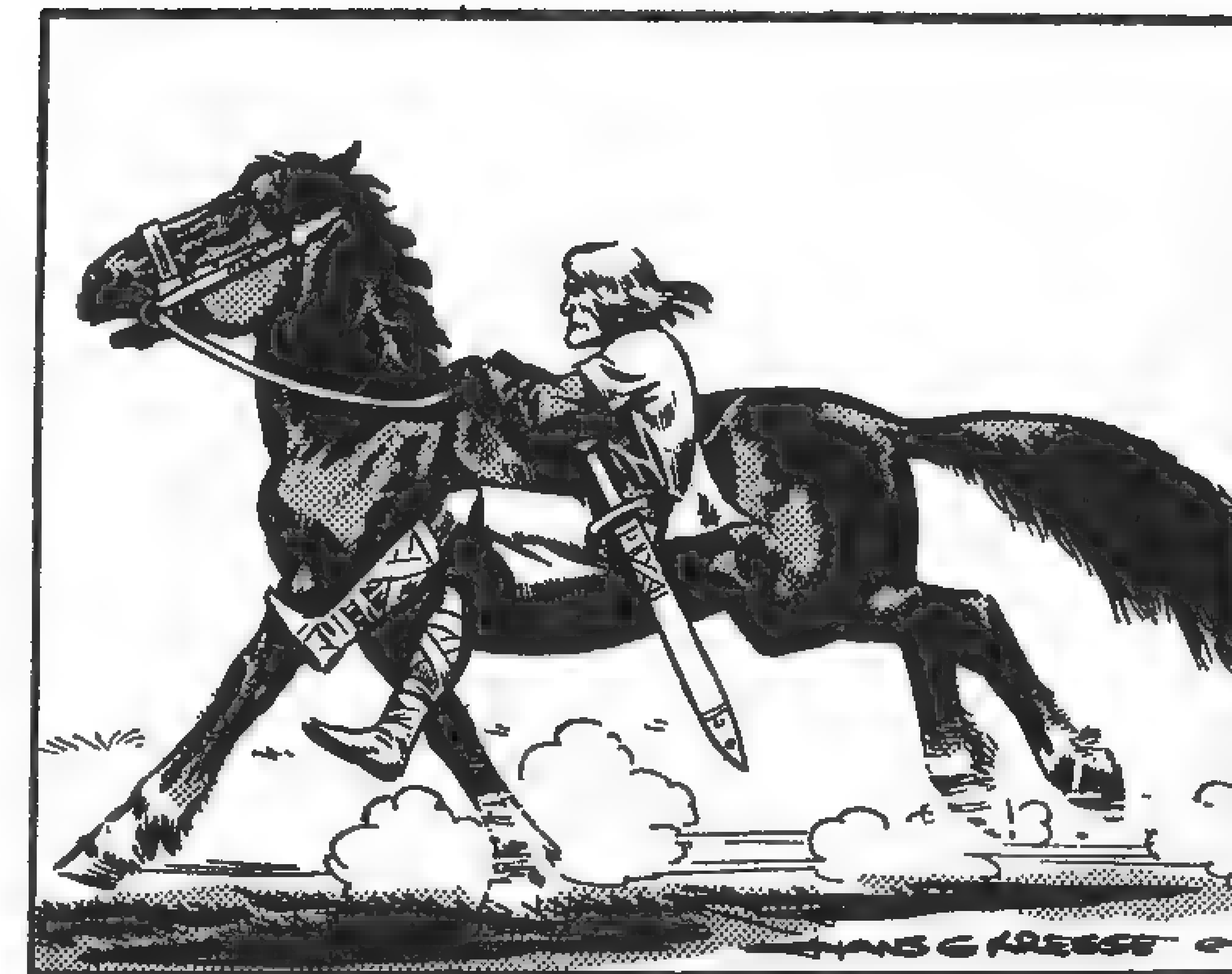
Als één brullende muur horen en zien zij de aanvallers op zich losstormen . . . Een aantal boogschutters laat een regen van pijlen op hen neerdalen, maar ondanks het feit dat de snorrende pijlen hun tol eisen, kunnen zij niet de stormloop stuiten. Omons krijgers dringen de gelederen van Eric binnen en in een oogwenk is nu de binnenhof herschapen in een grote kluwen vechtenden. Eric weert zich als een bezetene en tevergeefs poogt hij de figuur van zijn gehate neef onder de aanvallers te ontdekken. Doch schijnbaar heeft deze het zekere voor het onzekere genomen en is buiten het krijgsgedruis gebleven . . .

Met de minuut wordt de toestand voor de dappere verdedigers hopelozer: de overmacht is te groot . . . En reeds ziet Eric tot zijn ontsteltenis, hoe enkele van zijn mannen hun heil in een vlucht zoeken . . . Doch eensklaps is het als verstomt het rumoer van de strijd voor een enkele tel . . . Dwars door de rook en stofwolken heen ziet Eric wapengeschitter en dringt de toon van een strijdhoren tot hem door . . . Onder de aanvallers buiten de muur is opschudding merkbaar en dan begrijpt Eric: Langha is te hulp gesneld!

Met een verheugde kreet spoort hij zijn bestofte en vermoeide mannen aan en in een heroïsche poging om uit te breken, drijft het dappere troepje de aanvallers achteruit. Doch indien koning Langha niet spoedig verschijnt zal het nog te laat zijn . . .

Buiten de verbrokkelde muur staat Omon met vertrokken, bleek gelaat. Zijn toestand is in enkele minuten totaal veranderd, want van de aanval is hij — door de onverwachte komst van Langha's sterke leger — in de verdediging gebracht.
Reeds is de strijd tussen zijn mannen en de verse troepen van Langha in volle gang en ook achter hem schijnt de strijd weer, maar nu in het voordeel van de verdedigers, op te leven. De valsaard beseft dat slechts snel handelen hem nog redden kan ... Fel richt hij zich tot een in zijn nabijheid staande hoofdman: „Strijd tot het ui ..."
Abrupt zwijgt Omon en nerveus staart hij langs de hoofdman heen naar iets dat hem schijnbaar hevig aan het schrikken maakt.
Dan, zonder nog verder een woord te verspillen, keert Omon zich met een ruk om en verdwijnt achter de haag vechtenden.
Met een onheilspellende glimlach ziet Eric zijn aartsvijand vluchten en de gedachte dat deze man hem nóg zal ontgaan, doet hem alles vergeten. Hij springt over de steenbrokken heen en bezield door een verterende woede baant hij zich een weg door de gelederen van de vijand. Wanneer hij de laatste tegenstander voorbij is, ziet hij nog juist, hoe Omon op een der paarden springt en in galop verdwijnt.
Met een verwensing snelt ook Eric naar de paarden toe. Een der dieren, een koolzwart, zet het bij zijn nadering op een lopen, doch Eric is vlugger ... Met grote tegenwoordigheid van geest grijpt hij het zadel en terwijl het paard in een galop overgaat, slingert onze held zich in volle vaart op de rug van zijn rijdier.

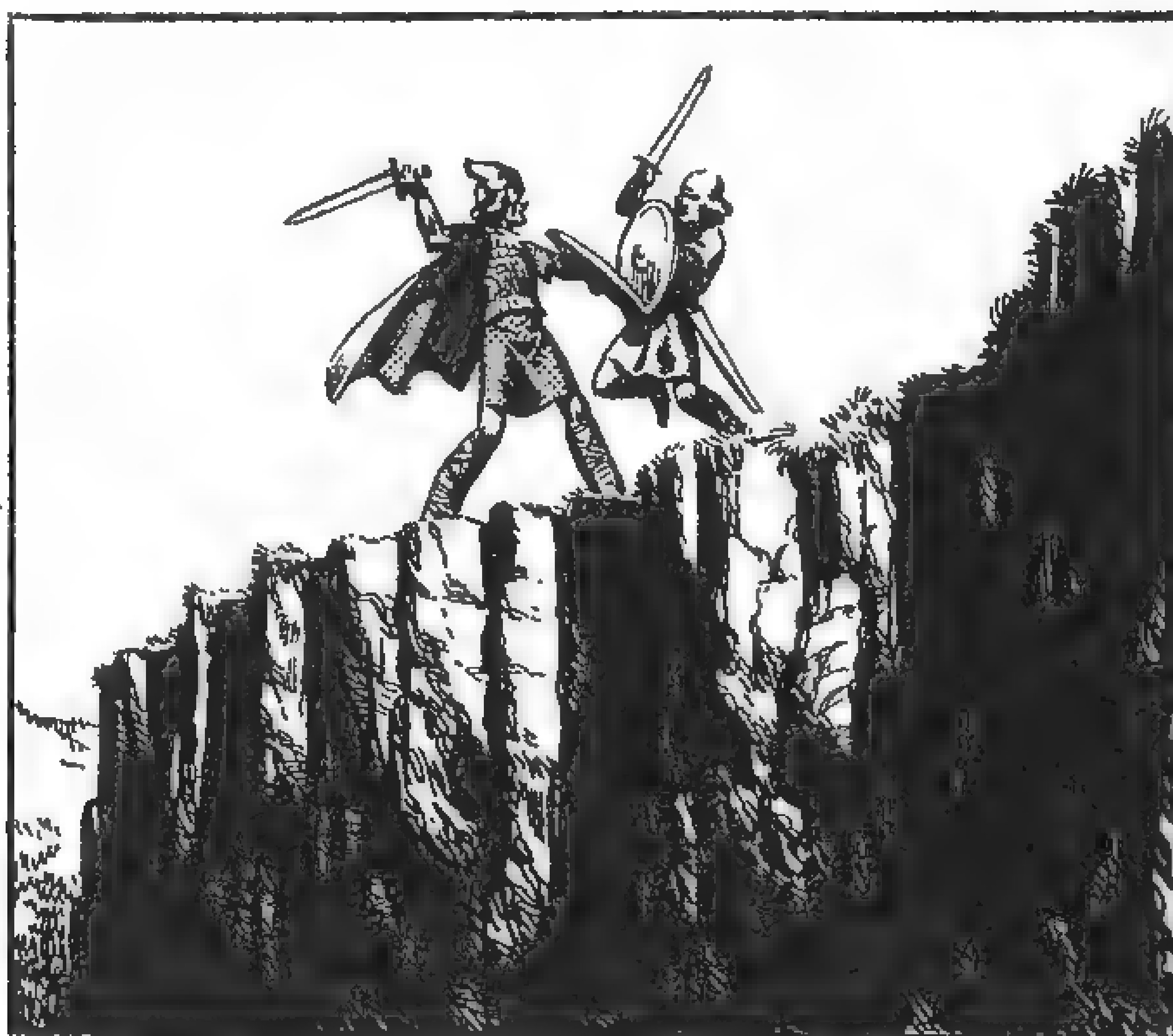
Zonder op of om te kijken jaagt Omon zijn paard voort in noordelijke richting. Hij weet: er is een burcht waar hij een hartelijke ontvangst zal krijgen. De burcht van Baldon, Erics aartsvijand... Met een gegrinnik drijft hij zijn rijdier tot groter spoed aan, doch eensklaps hoort hij duidelijk het snuiven van een ander paard. Voorzichtig kijkt hij om en wanneer hij dan recht in het weinig goeds voorspellende gezicht van zijn neef kijkt, zet hij zijn paard tot nog groter snelheid aan. Omon kan geen centimeter meer winnen op zijn vastberaden achtervolger en toch moet hij trachten deze kwijt te raken, vóór de burcht in zicht komt. Dan schiet een gedachte door zijn hoofd en stuurt hij zijn paard in de richting van een diep ravijn. Hij, Omon, is op deze hindernis voorbereid en kan er dus zijn paard op inrijden; voor het paard van Eric zal de hindernis echter als een verrassing komen met alle gevolgen van dien. Rustig en zeker nadert de valse koning de gevaarlijke hindernis en met feilloze zekerheid schiet zijn ros eroverheen. Een vals lachje krult zijn lippen, wanneer hij bedenkt hoe het zijn achtervolger zal vergaan indien hij de sprong mocht maken. Met 'n plotselinge schrik ziet Eric zijn tegenstander springen. Hijzelf is dus slechts enkele tientallen meters van het ravijn verwijderd... Zo goed mogelijk neemt hij het paard onder controle. Hij drijft het aan, steunt in de beugels, legt de knieën vast en verlengt de teugel. De rest moet het paard doen. Het trouwe dier, dat zo plots het ravijn voor zich ziet opdoemen springt, iedere spier benuttend. In een minimum van tijd is het gebeurd, de voorbenen bereiken de vaste bodem doch het rechterachterbeen slaat in het niet en met een angstig gehinnik glijdt het paard met ruiter-en-al langzaam verder achteruit... terwijl de snel verdwijnende Omon hen spottend een vaarwel toewuift...

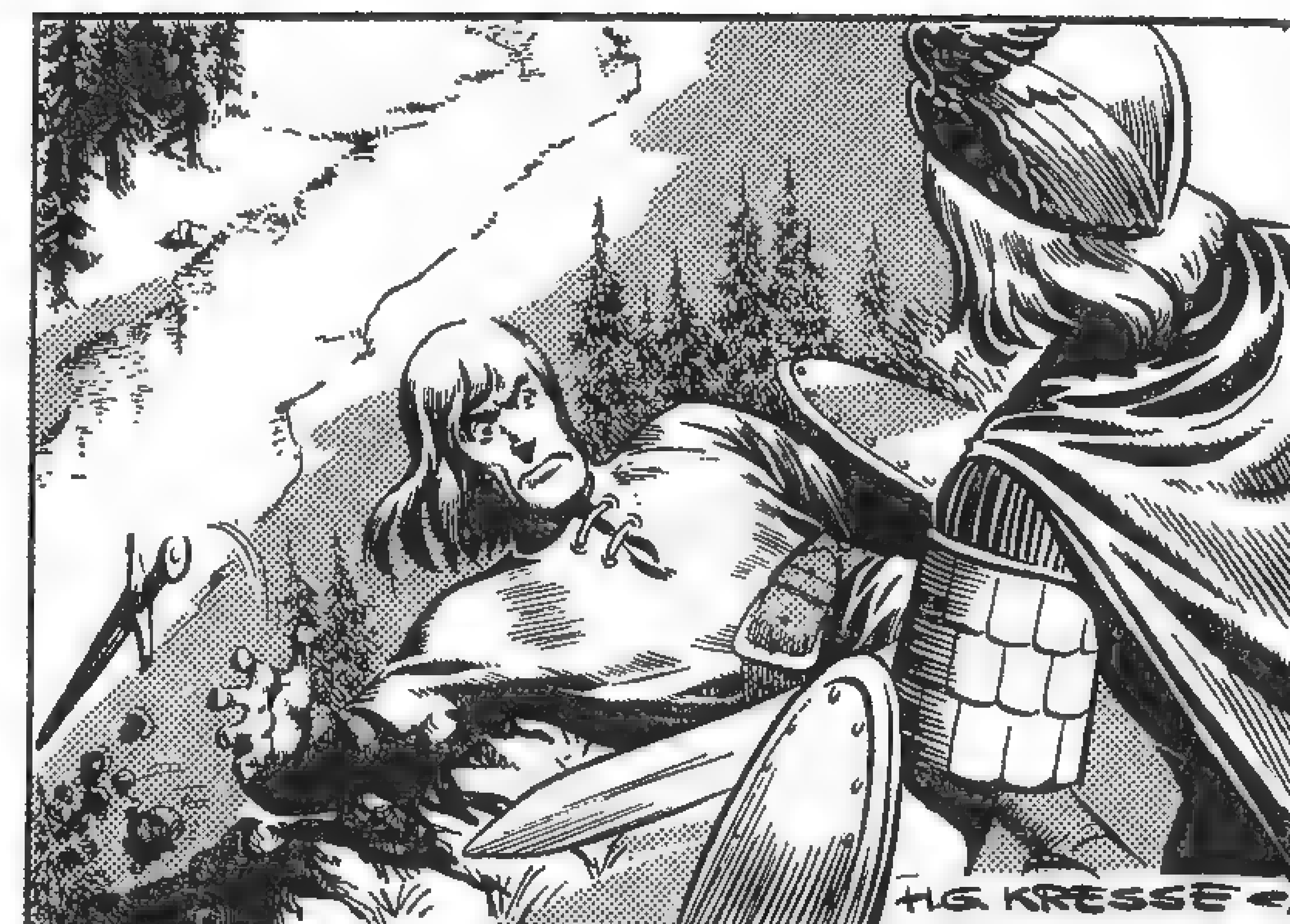

Vlug laat Eric zich, zodra hij voelt dat er iets mis dreigt te gaan, over de hals van zijn paard heen, voorover duikelen. Stijf omklemt hij de teugel en eenmaal op de begane grond neemt hij het paard bij het hoofdstel en trekt het wanhopig worstelende dier uit zijn gevaarvolle positie.
Hijgend, met de schrik nog in zijn knieën, staat Eric naast zijn dampende paard van de schrik bij te komen.
De vluchteling heeft intussen een grote voorsprong gekregen en hierdoor aangespoord, zet onze held na een korte rust zijn achtervolging voort. De koolzwart blijkt een goede renner te zijn, want reeds na enkele uren krijgt Eric zijn rivaal weer in het oog.
Omon, die bemerkt dat hij er niet in geslaagd is zijn achtervolger af te schudden, zoekt zijn heil nu in het kiezen van de meest onbegaanbare terreinstukken en zodoende bemerkt hij niet dat hij zichzelf in een val rijdt...
Tussen de bomen vandaan galopperend wil de valse koning een klein, oplopend weilandje oversteken, doch eensklaps zinkt het hart hem in de schoenen en op het nippertje weet hij zijn paard te keren. Vóór hem bevindt zich een gapende, peilloze afgrond...
Zenuwachtig kijkt de valsaard achterom; ook Eric is op het weilandje verschenen... En Omon beseft dat hem niets anders rest, dan het met zijn vasthoudende achtervolger uit te vechten. Langzaam stijgt hij van zijn paard en trekt zijn zwaard.
Hier, omgeven door de zwijgende wouden van het Noorse hoogland, op deze eenzame plaats aan de rand van een duizelingwekkende afgrond, zullen de twee doodsvijanden hun beslissende strijd leveren en beiden beseffen dat slechts één van hen levend deze plek zal kunnen verlaten...

De kansen zijn gelijk verdeeld: beiden hebben een lang zwaard, dat zij weten te hanteren en de bescherming van hun bronzen schilden, maar voor één van hen zal de afgrond een gevaarlijke bondgenoot kunnen zijn.
Als Eric zijn vijand nadert, wijkt deze langzaam weg van de peilloze diepte en hij poogt zijn tegenstander tussen hemzelf en de afgrond te krijgen. Doch ook Eric heeft dit voornemen en zo staan de beide kemphanen enige tijd op hun hoede langs elkaar heen te draaien, zonder dat één van hen het waagt de ander aan te vallen, bevreesd als zij zijn voor een dodelijke val.
Dan, lijkt het, is het lot Eric gunstig gezind, want Omon schijnt een moment de afgrond te vergeten en hiervan maakt onze held snel gebruik. In een wilde uitval stort hij zich op zijn tegenstander en pas als hij de duivelse grijns op diens gelaat ziet, beseft hij dat hij in een val gelopen is. Lenig als een kat wijkt Omon terzijde. Hij poogt niet de slag op te vangen en Erics zwaard scheert rakelings langs hem heen, zonder tegenstand te ontmoeten. Door de kracht van zijn eigen aanval verliest Eric nu het evenwicht en met wijdopen ogen van ontzetting ziet hij de afgrond onder zich . . . Vlug als een aal gooit hij zich opzij. Met een klap komt onze held op zijn rug terecht en het zwaard ontglipt hem, om, draaiend om zijn as, in de diepte te verdwijnen . . .
Omon laat een triomfantelijke lach horen en met het zwaard gereed voor de beslissende stoot springt hij op Eric toe . . .

In het levensgevaar waarin hij verkeert, handelt Eric in een flits en bijna instinctmatig. Zijn schild is nu zijn enige wapen en hij maakt er goed gebruik van. Op het moment dat Omon, reeds zeker van de overwinning, toe wil steken, richt Eric zich halverwege op en met al de kracht die in hem is, beukt hij de rand van zijn schild tegen de wapenhand van zijn tegenstander. Met een pijnlijke kreet wijkt Omon terzijde en ogenblikkelijk springt Eric overeind. Hij laat zijn schild van zijn arm glijden en met twee vrije handen tot zijn beschikking weert hij nu de aanstormende Omon af.
Achter Eric is de afgrond en met het vuur van de rechtvaardige stelt hij zich te weer tegen zijn misdadige neef . . .

Wanneer deze aan dit lijf-aan-lijf-gevecht met een snelle stoot een einde wil maken, grijpt Eric bliksemsnel de hand waarin zich het zwaard bevind. Langzaam, millimeter voor millimeter dringt Eric de gevaarlijke arm achteruit; de pols van zijn tegenstander is in zijn ijzeren greep en dan — met een woedend gekreun — moet Omon zijn wapen loslaten. Steeds verder dwingt Eric nu zijn tegenstander tot terugwijken en dan, met een snelle beenbeweging en zijn volle gewicht naar voren gooiend, slingert onze held zijn rivaal van zich af, waarna hij met een vlugge voetbeweging diens zwaard in de diepte laat verdwijnen.

Moeizaam krabbelt Omon overeind en Eric laat hem rustig begaan . . . Met een nijdig gebaar schudt ook de valse koning zijn schild af en komt met een van haat vertrokken gelaat op onze koning toe . . .
In de hitte van het gevecht vergeet Omon iedere voorzorgsmaatregel en met heimelijk voldoening stelt Eric vast, dat zijn tegenstander zich vlak aan de rand van de afgrond bevindt . . .
Met de grauw van een wild dier stort Omon zich op zijn neef en de twee aartsvijanden houden elkaar in een dodelijke omhelzing.
Langzaam, al zijn krachten inspannend, werkt Eric zijn vijand naar de rand van de afgrond. Omon weert zich als een bezetene daar hij nu het gevaar maar al te goed begrijpt. Hij wringt zich in allerlei bochten en eindelijk slaagt hij erin, zich aan de stalen greep van Erics harde vuisten te ontrukken. Doch hiermee bezegelt hij zijn eigen ondergang, want vóór hij in de gelegenheid is zich te herstellen doet een harde kaakslag hem wankelen. De grond brokkelt onder zijn voeten en wild met zijn armen zwaaiend stort de man, die zoveel leed over ontelbaren gebracht heeft, in de gapende afgrond. Met opengesperde ogen van ontzetting staart Eric voor zich uit. Hij probeert het lot van Omon uit zijn gedachten te bannen, maar een misselijk gevoel bevangt hem en plotseling is het, als tolt de wereld in razende vaart om hem heen. De grond golft onder zijn voeten. Duizelig sluit Eric z'n ogen en niet in staat zich staande te houden, wankelt hij enkele onvaste stappen vooruit, terwijl het is alsof de bodem van de diepte vóór hem met razende snelheid op hem toestormt . . .

Hoe lang hij daar gelegen heeft weet Eric niet, maar als hij uit zijn verdoving ontwaakt, stelt hij vol afgrijzen vast, dat hij vlak op de rand van de afgrond ligt . . . Om hem heen liggen de stille herinneringen aan 't gevecht: de helm van Omon en diens schild. Met een huivering zet Eric de dachte aan zijn tegenstander van zich af. Onze held neemt het paard van Omon bij de teugel en keert langzaam naar de burcht terug.
Daar is de strijd inmiddels teneinde en zijn de krijgers van Langha en Eric bezig de overblijfselen van het gevecht op te ruimen.
De verknochte aanhangers van Erics dubbelganger, zij, die in misdadigheid niet voor hun leider onderdeden, zijn her en der gevlucht, terwijl een groot deel van het vroegere leger van Omon zich bij het legertje van de ware koning Eric heeft aangesloten.
Het weerzien tussen de twee vrienden Langha en Eric, is hartelijk en blij verrast stelt Eric vast dat zijn onbetaalbare makker gezorgd heeft, dat Winonah en Pum-Pum bij de begroeting aanwezig zijn.
Ontroerd drukt Eric de mannen, die hem in de grote nood trouw terzijde stonden: Langha, de oude Vikinghoofden, de edelman van de gedeeltelijk verwoeste burcht, de hand en nu heeft onze held eindelijk werkelijk het gevoel als een koning te staan tussen zijn getrouwen . . .
Nog diezelfde dag begeven Eric, Winonah en Pum-Pum zich op weg naar de voorvaderlijke burcht. Zijn krijgslieden staan reeds op hem te wachten. Nog éénmaal neemt hij afscheid van koning Langha en dan, toegejuicht door de Vikingen, gaat onze held Eric, koning der Noormannen, met zijn vrouw en kleine knecht aan het hoofd van zijn volgelingen op mars naar huis.

Verdere Avonturen van
door Hans-G. Kresse
HET WAPENGERICHT
HET GOUD DER OZMECS

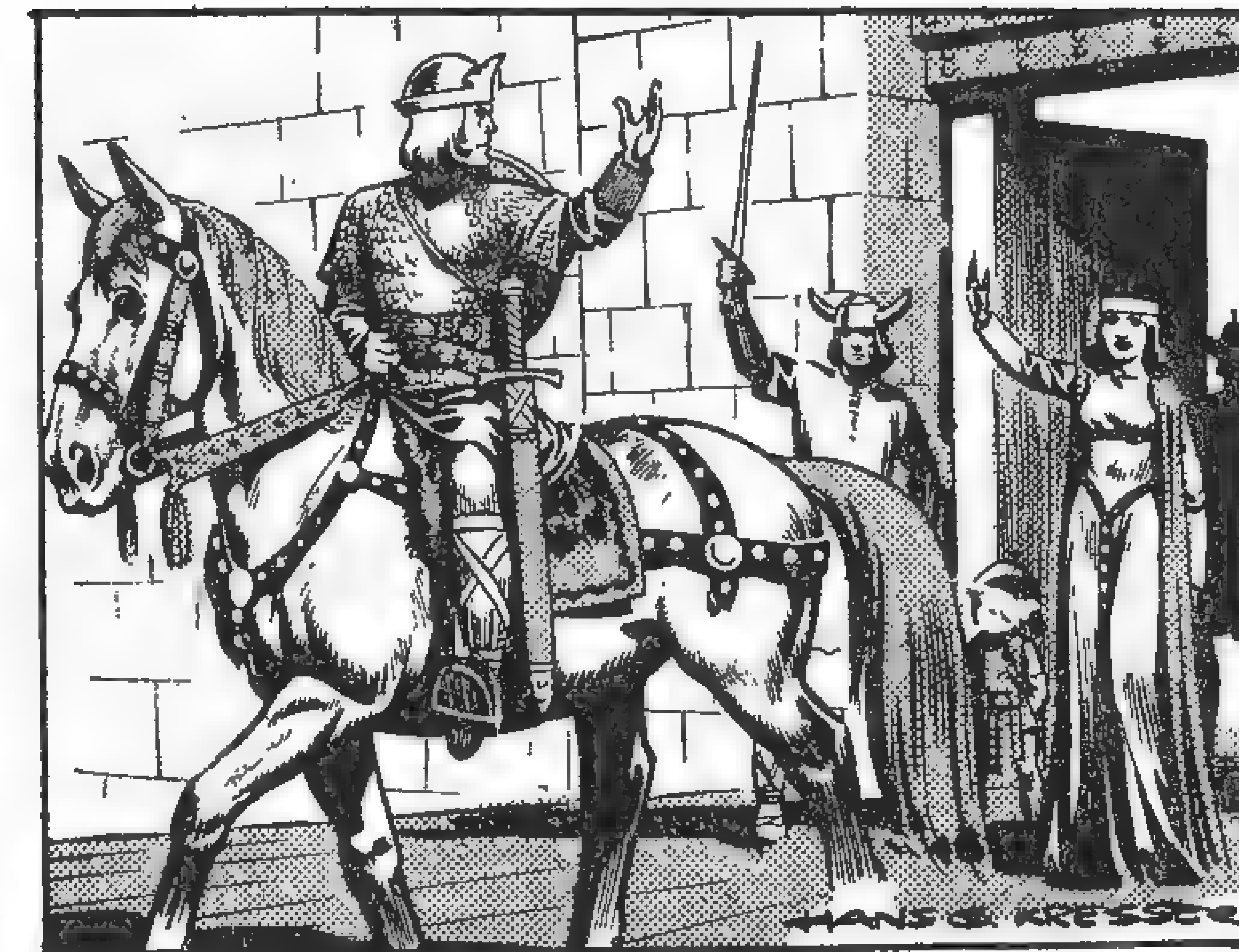

Eindelijk, na een lange afwezigheid, is Eric dan in Noorwegen teruggekeerd... Door het vertrouwen waarmede hij zijn onderdanen tegemoet treedt duurt het niet lang, of hij heeft ook als koning ieders sympathie verworven.
Doch al heeft Eric de benijdenswaardige gaven voor anderen een steun en toeverlaat te zijn, dit neemt niet weg, dat hij met een groot vraagstuk geen raad weet... 's Avonds gaat het gesprek dikwijls over de geheimzinnige dood van Erics vader, koning Wogram. Sedert zijn aankomst heeft Eric zich hiermee beziggehouden. Het enige dat hij te weten kan komen, is dat de oude koning met een vreemde bezoeker het paleis verliet. Drie dagen daarna werd zijn lijk gevonden, afschuwelijk verminkt door de val van een hoge rotswand. De vreemdeling keerde nooit terug.
Deze schamele gegevens zijn echter genoeg, om Eric de vaste overtuiging te geven dat zijn oude vader vermoord werd, om zodoende Omon de kans te geven zich van de troon meester te maken. Geen aanwijzing, hoe klein ook, is er die hem de identiteit van de moordenaar verraden kan... maar onze held beseft dat het zijn dure plicht is, de vreselijke dood van zijn vader te wreken.
Op een nacht heeft Eric een vreemde en beangstigende droom. Een wazige figuur treedt vanuit het duister op hem toe, en met een schok herkent Eric zijn dode vader... Geruststellend heft Wogram de hand op, en een stem, als komende van heel ver, zegt: „Alles is goed met mij...! Mijn zoon, ik ken uw moeilijkheden. Luister naar de woorden van uw vader. Morgen zult ge uw paard zadelen en daarheen rijden waar een innerlijke stem u zal bevelen te gaan."
Met een laatste, haast onverstaanbare groet, verdwijnt het beeld en Eric wordt, badend in zijn zweet, wakker...

De volgende morgen spreekt Eric over zijn vreemde ervaring van die nacht met zijn vrouw. Stil luistert zij toe en een ongelovig lachje verschijnt om haar mond.
„Je gedachten spelen je parten Eric," zegt zij. Maar hij schudt zijn hoofd. „Het beeld was té duidelijk," zegt hij. „Ik ben niet in staat geweest de moord op mijn vader te wreken, omdat de schuldige mij onbekend was. Nu echter is het mijn plicht te doen zoals het droombeeld mij beval."
Tevergeefs poogt Winonah hem van zijn plannen te weerhouden. „Het is mijn plicht meisje, begrijp je dat niet? Indien ik niets onderneem, zal men mij verachten!"
Zuchtend legt Winonah zich bij het onvermijdelijke neer en na het ochtendmaal maakt Eric onmiddellijk toebereidselen voor zijn vertrek. Zelf begeeft hij zich naar de stallen en zadelt zijn lievelingspaard, een schimmel. Pum-Pum, Erics toegewijde en trouwe dienaar, staat met een ongerust gezicht toe te zien.
„Mij denken, niet goed!" bromt het kereltje. Eric kan niet nalaten te grinniken, en zegt: „Let goed op uw meesteres, dappere man!"
Pum-Pum laat een diepe zucht horen en daar hij hierbij moeite heeft om zijn waardigheid te bewaren, is de uitslag nogal koddig. „Laat over mij. Laat over mij!" wuift hij bezwerend.
„Wel meisje," zegt Eric tot zijn vrouw, „maak je geen zorgen, je hebt goede bescherming en ik ben gauw weer terug!"
Luid briesend verlaat de schimmel de binnenhof. Nagewuifd door Winonah en Pum-Pum en enkele krijgers rijdt Eric de valbrug over, zijn nieuw, onzeker avontuur tegemoet.

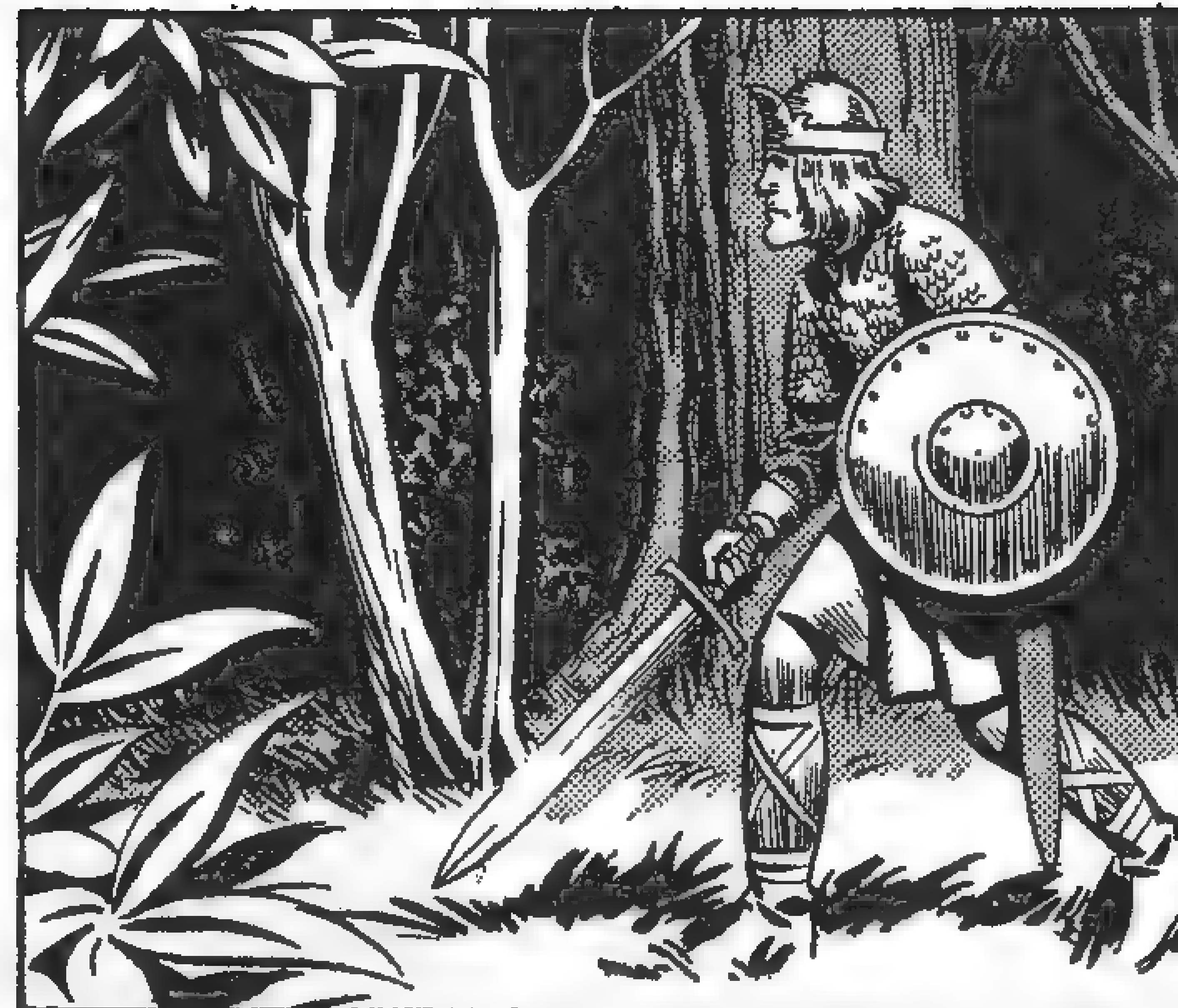

De morgen is koel en nevelig, doch naarmate de dag voortschrijdt, stijgt de warmte en een weldadige zon koestert de eenzame ruiter. Eric is vol goede moed; de dag is veelbelovend, en als hij een klein paadje ontwaart,stuurt hij zijn paard het sluimerende woud binnen. Dan, plotseling schiet hem de droom te binnen:
„Gij zult daarheen rijden, waar een innerlijke stem u zal bevelen te gaan..." klinkt het in zijn binnenste, en peinzend overdenkt hij deze woorden. Kijk, hoe merkwaardig is het: als bij ingeving stuurde hij zijn paard het woud in.
„Het is dus zaak mijn eerste ingeving te volgen," mompelt hij. Keer op keer wendt hij de teugels, om zijn rijdier langs een lokkend pad, of een verlichte plek in het bos te sturen. Het schijnt, of tijdens zijn jarenlange afwezigheid alles veranderd is. Ontelbare paadjes, van welks bestaan hij nooit het flauwste vermoeden had, duiken aan alle kanten op en maken het woud tot een doolhof.
Langzamerhand raakt Eric ieder gevoel van richting kwijt. Hij poogt zich op de zon te oriënteren, doch slechts hier en daar dringt een lichtstraal het duistere woud binnen, zodat deze hulp hem ook ontnomen is. Het woud wordt dichter en dichter. Geen geluid verstoort de stilte. Het lijkt of alles hier uitgestorven is.
Eensklaps verstijft Eric. Een ijl geluid klinkt door het zwijgende bos. Hij laat zijn paard stilstaan om beter te kunnen luisteren, doch alles is stil. Juist als hij meent dat zijn oren hem hebben bedrogen, hoort hij het weer. Zachtjes en van heel ver dringt een onwezenlijke stem, die een geheimzinnig lied zingt, tot hem door en een rilling van bijgelovige vrees kruipt over Erics rug...

Waakzaam laat Eric zijn paard stapvoets voortgaan in de richting van de stem ... De jonge koning is geen lafaard, doch hier in het duistere woud voelt hij zich onbehaaglijk. Naarmate hij verder gaat is de geheimzinnige stem duidelijker hoorbaar en met een schok stelt onze held dan vast, dat zij van een vrouw afkomstig moet zijn ... Wéér herinnert hij zich zijn vreemde droom. Toch verliest hij zijn voorzorgsmaatregelen niet uit het oog, en bedenkende dat hij alléén onhoorbaarder voort zal kunnen gaan, laat hij zich snel van zijn paard glijden. De schimmel heeft de oren in de nek, maar laat zich gewillig vastbinden. Pas als het dier bemerkt dat zijn meester alleen verder wil gaan, wordt het onrustig.
In de stilte van deze plek klinkt het gehinnik als een onweer, en het geluid moet tot ver in de omtrek hoorbaar geweest zijn. De geheimzinnige zangeres weet nu ongetwijfeld van zijn aanwezigheid af. Het is gebeurd, voordat Eric het kan verhinderen. Stokstijf staat hij stil en luistert, doch de stem zwijgt.
Op goed geluk slaat hij de richting in van waaruit hij meende dat het stemgeluid kwam. Voor hem uit is een lichte plek en daarheen richt Eric nu zijn schreden. Tussen de stammen door meent hij iets te zien bewegen en met het zwaard in de hand treedt Eric van tussen de stammen vandaan.
Een in het wit geklede vrouw zit onder een boom en de Noorman begrijpt onmiddellijk dat zij de bezitster van de geheimzinnige stem moet zijn. Langzaam staat de vrouw op en zonder een woord te zeggen, nodigt zij hem met een gebaar van de hand uit nader te komen.

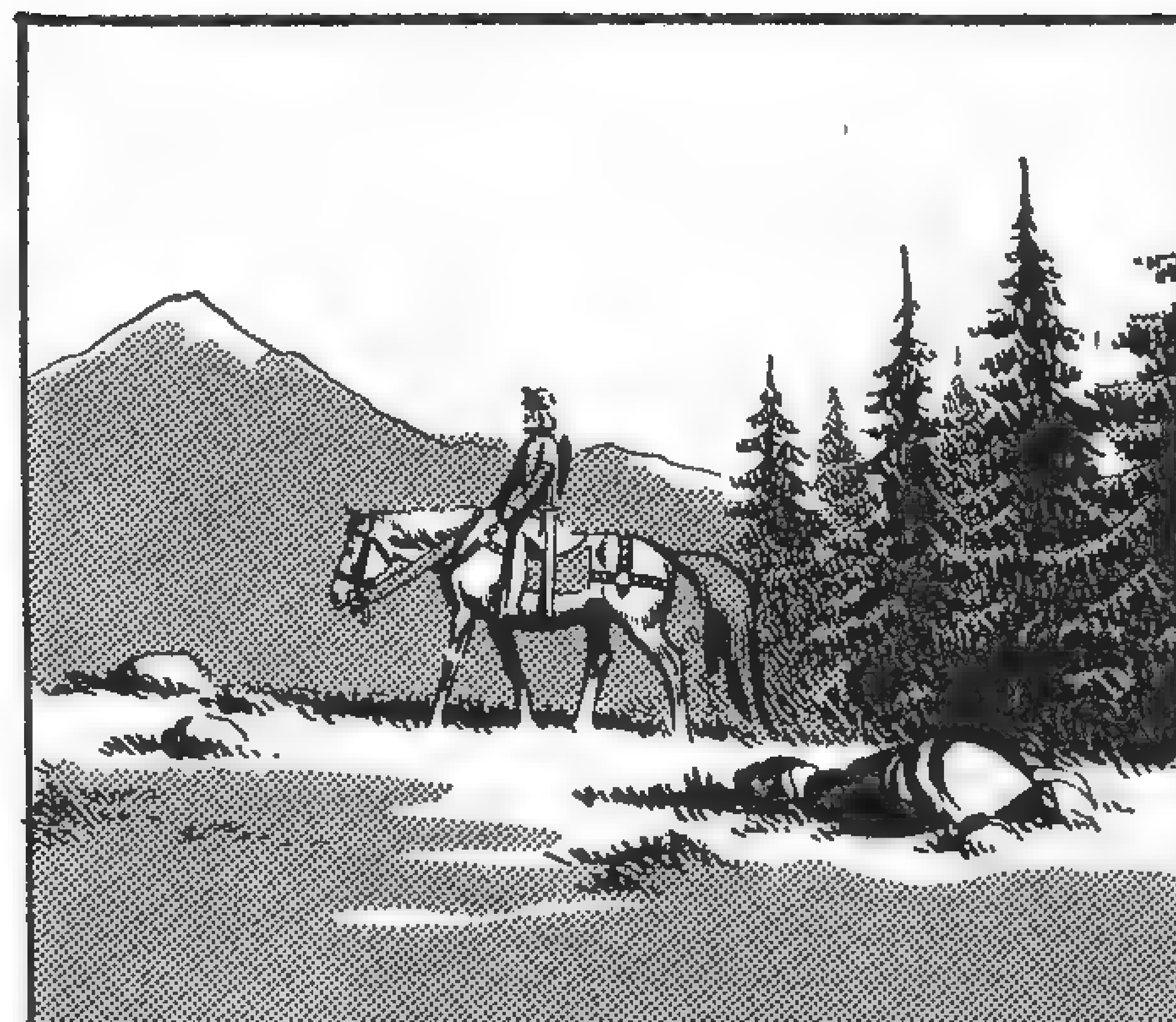

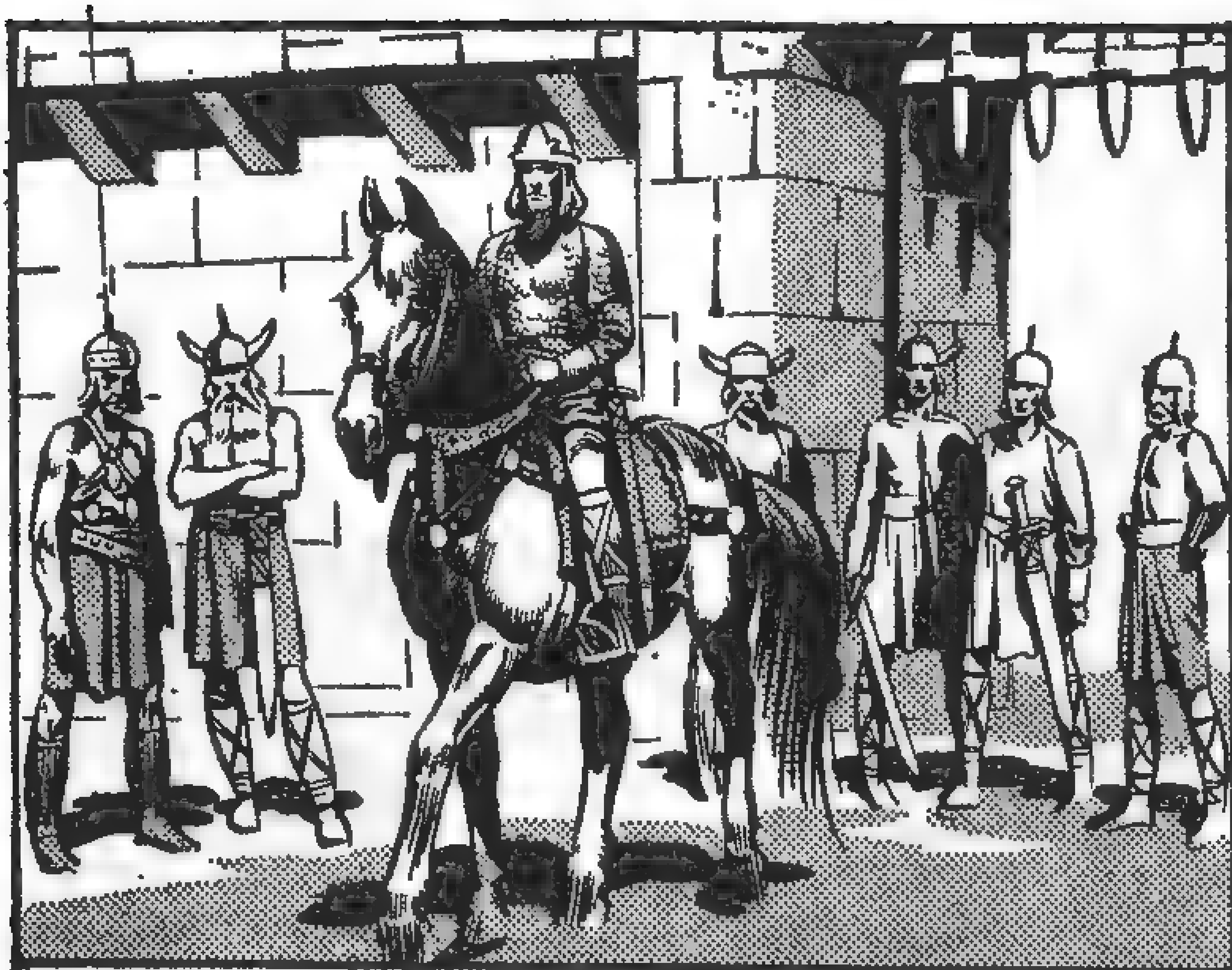
Aarzelend voldoet Eric aan het verzoek der vreemde vrouw. „Treed nader, koning Eric," zegt zij met een gesluierde stem. Doch deze woorden hebben een averechtse uitwerking. Zonder een vin te verroeren staart Eric de geheimzinnige witte vrouw aan: *Hoe kent zij mijn naam?*
Als raadt zij zijn gedachten antwoordt ze: „Zou ik die niet kennen, als ik wist dat u komen zou?"
Voor het eerst van zijn leven slaat Eric de schrik om het hart. Een koude band van vrees knijpt zijn keel dicht, en bleek staart hij de geheimzinnige vrouw aan. De ontdekking, dat haar éne oog groen, haar andere zwart is, draagt niet weinig tot zijn onzekerheid bij.
„Gij zijt bevreesd, doch zonder reden, mijn koning!" spreekt de vrouw dan zacht. „Ik ben een der Valas. Uw leven is mij bekend; van uw geboorte tot aan uw dood weet ik wat er met u gebeurd is, of nog gaat gebeuren. Gij zijt welkom op deze plek: thans zal ik u mededelen, wat voor u tot nog toe een vraagstuk was: namelijk waar gij de moordenaar van uw vader kunt vinden."
Onwillekeurig treedt Eric enkele stappen naderbij en de Vala vervolgt: „Ga noordelijk van deze plek naar de burcht van Baldon, de roofzuchtige. Daar zult gij uw man vinden."
Verwonderd vraagt Eric, hoe de moordenaar er uitziet, doch de Vala zwijgt. Met een ruk keert hij zich om en wil wegsnellen. „Een gevreesd wapen zal uw deel worden," klinkt de stem hem achterna, en op deze woorden blijft Eric abrupt staan. Doch zij staart recht voor zich uit met koude, verschrikkelijke ogen en verwildert rent Eric het bos in . . .

Als door de duivel bezeten rent Eric met grote sprongen weg van de plek in het bos, waar de Vala haar woonplaats heeft. Met trillende vingers peutert onze held het kluistertouw los en slingert zich in het zadel. Het lijkt wel of het paard de nerveuze spanning van zijn meester aanvoelt, want zodra Eric is gezeten, vliegt de schimmel met een sprong vooruit en gaat over in een snelle galop . . .
Ettelijke malen omkijkend, als verwacht hij dat de Vala hem achterna zal komen, rent Eric voort. Hij schaamt zich voor zichzelf, nog nooit heeft hij angst gekend. Maar die vrouw verlamde hem. Hij zag zijn toekomst in haar ogen gespiegeld, doch niet zo, dat hij het met zekerheid zeggen kon wat te gebeuren stond, en juist dát bezorgde hem die mateloze vrees.
„Gij zult hem herkennen zodra gij hem ziet," zei de Vala. Maar hoe ter wereld zou hij in staat zijn, zijn vijand te herkennen uit de talrijke bewoners van de burcht?
De gedachte hieraan brengt hem weer tot kalmte en peinzend rijdt hij in stap voort. Hij kent Baldon; ze zijn samen opgegroeid! Indien Baldon nu burchtheer is, staat de zaak er niet mooi voor. Zelden heeft hij een verdorvener en gemener karakter gekend en zijn taak belooft niet gemakkelijk te worden.
De gehele dag rijdt Eric voort, en tegen de avond ziet hij, in een dal, de burcht van Baldon voor zich liggen. Met een frons bestudeert Eric de sterkte. Grauwe, dreigende muren, onneembaar en ongastvrij, staren hem tegen. Daar zetelt Baldon en daar . . . bevindt zich de moordenaar van zijn vader.

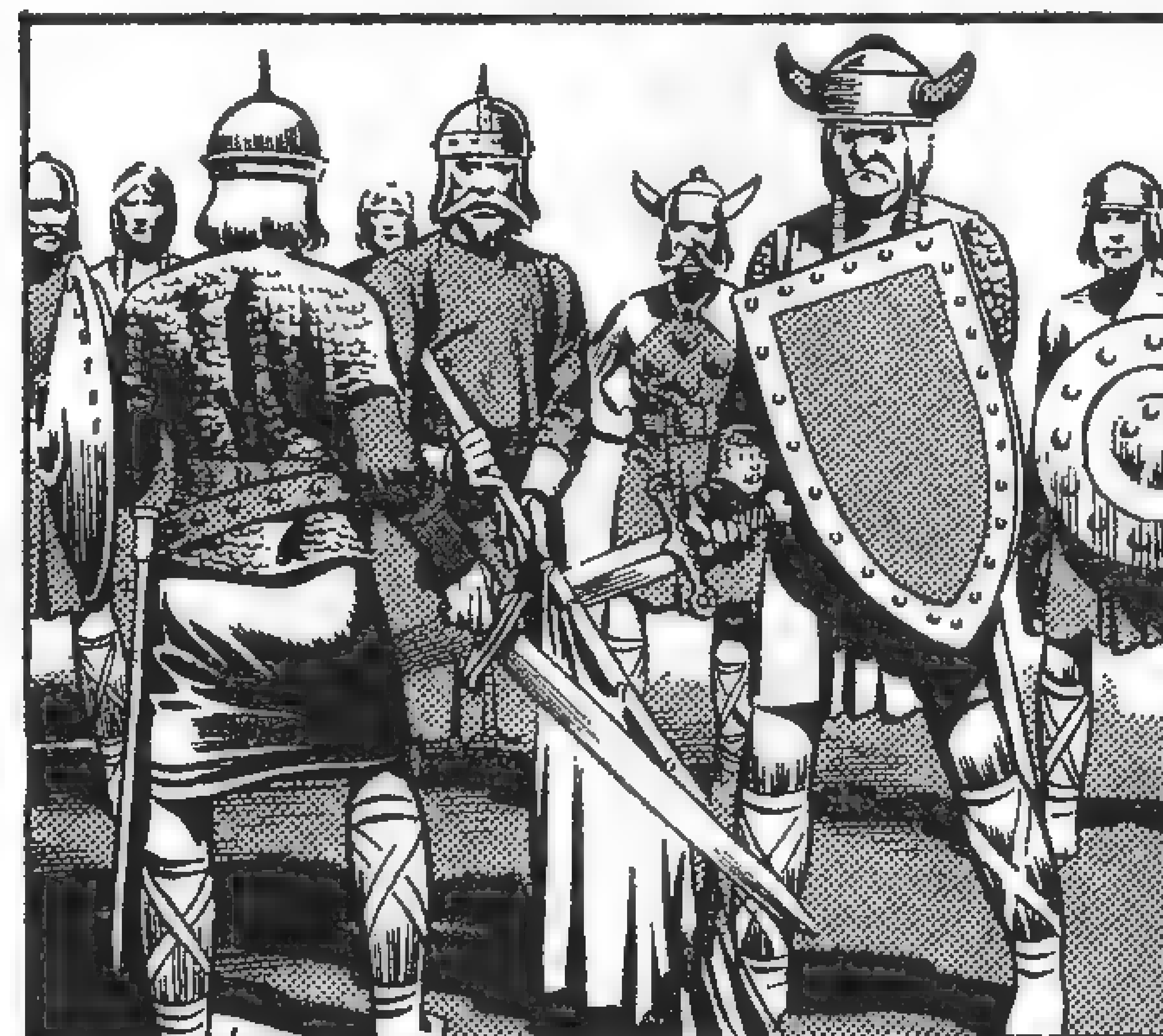

Eric besluit te wachten tot de volgende morgen. Een gezonde slaap brengt hem de nodige verkwikking en uitgerust begeeft hij zich op pad. De wachten aan de poort van Baldons burcht slaan de naderende ruiter spottend gade. Doch Eric verwaardigt de bandieten geen blik en stapt trots de binnenhof op. Na zijn paard in handen gegeven te hebben van een stalknecht, gebiedt hij een der schildwachten hem bij Baldon te brengen. De weg gaat door grauwe, sombere gangen, maar dan opent een van Erics geleiders een deur.
Onze jonge koning bevindt zich in een grote, kale ruimte. In een oogwenk herkent Eric zijn jeugdvijand Baldon. De burchtheer treedt langzaam op Eric toe en zegt minzaam: „Wat verschaft mij de eer van uw bezoek, mijn beste Eric?" Met nauwelijks bedwongen drift antwoordt deze: „Ik kom de moord op mijn vader, koning Wogram wreken!"

Baldon begint hard en spottend te lachen: „Wel, zoek hem. En zo je hem gevonden hebt, dan kon het wel eens wezen dat jij vóór je tijd de oude Wogram volgt in de hel."
Bij deze woorden is langzaam aan het einde van de zaal een gordijn opengegaan, en Eric draait zich snel om. Vóór het gordijn staat een reusachtige man met een onguur, kwaadaardig uiterlijk. Opmerkzaam neemt Eric de reus op, en hij staat op het punt zich weer tot Baldon te richten, wanneer hij — als door de bliksem getroffen — het zwaard van de ander opmerkt. Doodsbleek staart Eric naar het lange glinsterende wapen én dan gaan zijn ogen langzaam naar het gezicht van de drager. Driftig treedt Eric op hem toe en dan schalt zijn stem door de ruimte: „Daar is de moordenaar van mijn vader Wogram, want hij *draagt het zwaard dat eens aan hem toebehoorde!* Ik daag hem uit tot een gevecht op leven en dood!"

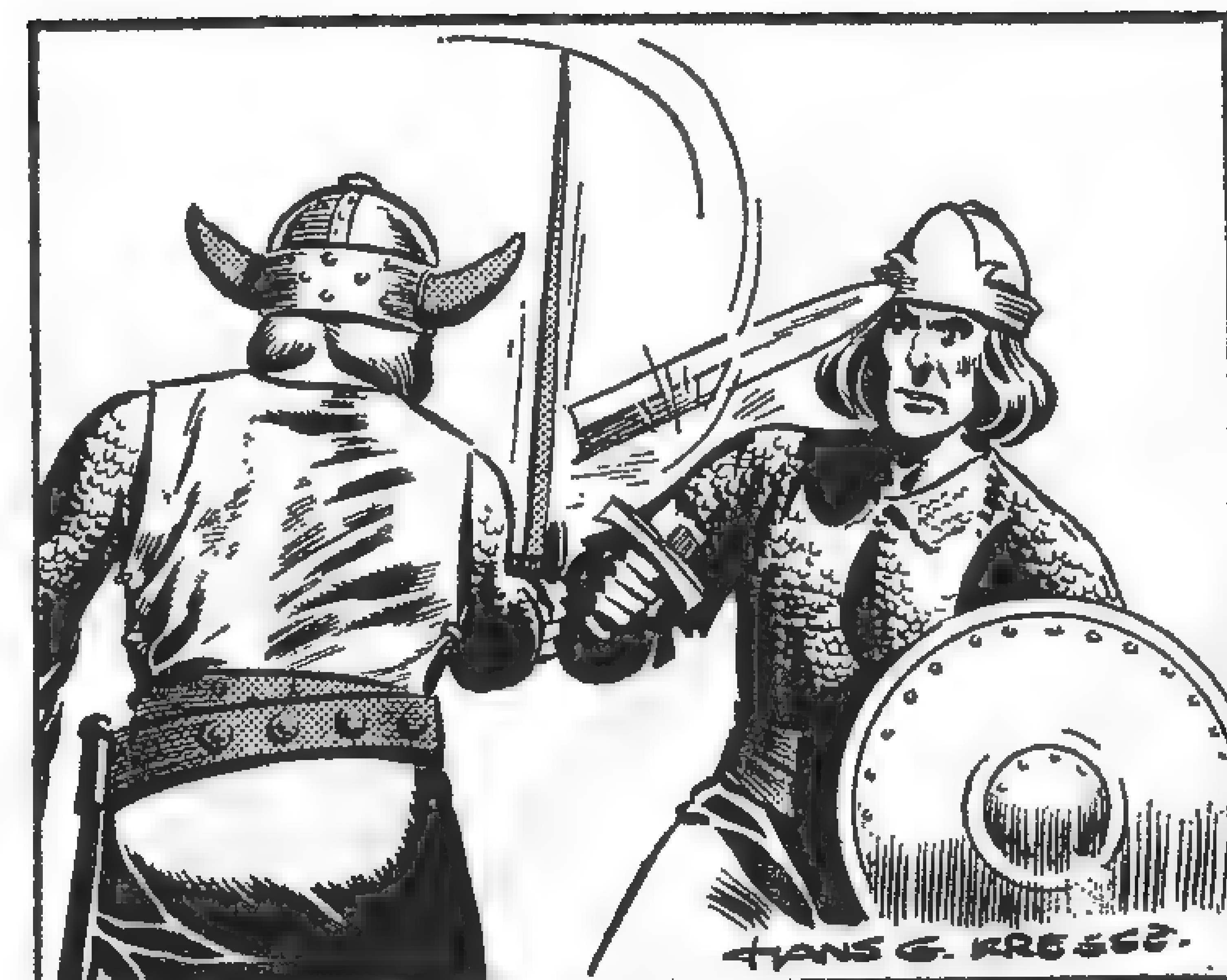

Een bulderende lach van de reus is het antwoord en dan gromt deze, langzaam op onze held toekomend: „Ja, *ik* ben de moordenaar van je vader kleine! En je uitdaging neem ik aan. Maak je gereed te sterven, want niemand beter dan jij zult weten dat geen mens het zwaard van Wogram weerstaan kan!"
Dicht tegen Eric aandringend duwt de reus Eric achteruit en neemt hem vanuit half toegeknepen ogen op. Met flikkerende ogen kaatst Eric diens blikken terug en een ziedende woede dreigt zich van hem meester te maken. Hij weet dat de reus de waarheid spreekt; Wograms zwaard is speciaal gesmeed door de handwerkslieden van de tovenaar Lauri; men zegt, dat het wondere krachten bezit en onze held ziet de toekomst somber in. Hij beseft dat er wel een wonder gebeuren moet, wil hij het van zijn tegenstander winnen, doch zonder aarzelen maakt hij zich tot de komende strijd gereed.

Een ruimte wordt afgebakend op de voorhof en dan stellen de twee doodsvijanden zich tegenover elkaar op.
Eric ziet de moordlust in de ogen van zijn tegenstander, en stevig omklemt hij zijn zwaard.
Dan wordt het teken voor de strijd gegeven. Eric doet een bliksemsnelle uitval, en met een gebrul weet de reus nog net op het nippertje achteruit te springen en de slag met zijn schild op te vangen. Doch dit is de enige maal dat Eric in de aanval zijn zal, want ogenblikkelijk stormt zijn tegenstander naderbij en het zwaard van Wogram flitst door de lucht met een koud schijnsel. Krampachtig zijn wapen omklemmend poogt Eric deze slagen te pareren. Staal slaat op staal en dan met een scherpe klik, breekt het lemmet van Erics wapen vlak boven het heft af. Een gejuich gaat op en Wograms moordenaar springt op zijn weerloos slachtoffer toe . . .

Vast besloten zijn huid zo duur mogelijk te verkopen, ondanks het feit dat hij door het breken van zijn zwaard in een hopeloze toestand verkeert, wijkt Eric achteruit. Baldon staat dit schouwspel met een spottende grijns gade te slaan, en iedereen verwacht, dat Erics vijand nu wel een eind aan het gevecht zal maken. Doch er gebeurt iets heel zonderlings. De moordlust verdwijnt uit de ogen van Erics tegenstander en er komt een sluwe, duivelse uitdrukking op zijn boevenkop.

„Ik geef je nog een kans, man!" gromt de reus, en Eric, evenals de overige aanwezigen, kan zijn oren niet geloven. Hij begrijpt echter heel goed dat zijn vijand er iets mee voor moet hebben. Snel wordt nu een aantal zwaarden gebracht, en men laat Eric de keus. Na lang aarzelen neemt onze held een der zwaarden in de hand en de twee kemphanen stellen zich voor de tweede maal op.

Hoewel Eric zijn best doet niets te laten blijken van zijn gedachten, weet hij heel goed, dat ook nu de uitslag niet twijfelachtig zijn kan. Ten tweede male stormen de tegenstanders verwoed op elkaar in en de zwaarden kletteren. Het schijnt dat Erics tegenstander iets in de verdediging gebracht wordt, en de omstanders worden onrustig. Doch niemand weet welk sluw, doortrapt plan zich in het brein van de moordenaar gevormd heeft.

Als onze held ziet, dat zijn tegenstander zich meer in de verdediging dan in de aanval bevindt, doet hij eensklaps een verwoede uitval, in de hoop hiermede het gevecht te kunnen beëindigen. Doch nu blijkt dat de reus hem al die tijd misleid heeft, want met een plotselinge uitval laat hij het onoverwinnelijke zwaard tegen dat van Eric aanketsen, en ten tweede male breekt Erics zwaard met een luide klik in tweeën.

Een donderend gelach gaat op en ook Erics tegenstander grijnst verheugd. Onze held voelt zich diep teneergeslagen en hij hoopt dat een spoedige dood hem voor méér vernederingen zal besparen. Gelaten wacht hij af, en zonder een spier te vertrekken laat hij toe, dat de ander dreigend het koude staal tegen zijn gelaat drukt.
„Maak het kort..." zegt Eric onverschillig, maar de reus begint sluw te grijnzen.
„Maak het kort... haha!" smaalt hij, „gij worm! Je leven is mij niets waard. Ik zal het *lang* maken! Iedere dag, je *leven lang,* zal je je deze vernedering herinneren. Voorwaar, is dat niet erger dan de dood, die mild is? Ga heen, en vertel je volk, dat je leven mij minder waard is, dan dat van een mug!"
Doodsbleek heeft Eric deze smalende woorden aangehoord. Een machteloze woede maakt zich van hem meester en diep brandt in hem deze vernedering. Het stompje zwaard valt uit zijn hand. Het leven heeft voor hem geen waarde meer. Hij, Eric de Noorman, heeft de dood van zijn vader niet kunnen wreken.
Met een duivelse lach laat de moordenaar Wograms zwaard in de schede glijden, en dan zegt Baldon: „Ga heen, gevallen koning, je bestaan is mij onverschillig. Ik zou je kunnen laten doden, maar het is me de moeite niet waard. Je mag terugkomen, wanneer je een beter zwaard dan dat van je vader gevonden hebt."
Zwijgend onder het hatelijke gelach van de roversbende, gaat Eric naar zijn schimmel terug. Met neergeslagen blik stijgt hij op en rijdt de poort uit, nagejouwd door de schildwachten. Zonder op zijn omgeving te letten rijdt Eric voort. Een diepe wanhoop heeft zich van hem meester gemaakt, en als een kwaadaardig spook komt bij hem de gedachte op, dat zelfmoord de enige weg lijkt...

Diep terneergeslagen keert Eric naar huis terug. Hij pijnigt zijn hersenen om een middel te vinden waarmee hij zijn vijand kan overmeesteren, maar hij slaagt daar niet in. Hij beseft, dat een zwaard, vervaardigd door Lauri's werklieden, niet verslagen kan worden.
Op zijn vernederende terugtocht bepeinst Eric echter, dat het geen kwaad kan, nogmaals de Vala een bezoek te brengen, om haar het falen van zijn expeditie te vertellen. De daad bij het woord voegend staat hij enkele uren later voor de tweede maal voor de Vala. Zij is bij zijn komst opgestaan en zegt, met een geheimzinnige glimlach: „Ik weet het . . . Ik weet, dat gij verslagen zijt, omdat gij tegen het zwaard van Wogram vocht!"
„Maar," zegt Eric verbluft, „waarom, indien gij alles weet, hebt gij mij niet gewaarschuwd? Dan had ik anders kunnen handelen!"
Weer glimlacht de profetes. „Wilt gij het *lot* veranderen? Alles moet zijn loop hebben, daar valt niets aan te veranderen. Ga thans langs mij heen het woud in en loop de zon tegemoet. Daar zult gij Lauri vinden, die het zwaard voor uw vader smeedde."
De koning dankt de Vala voor haar raad, en snel begint hij in de aangegeven richting te lopen.
Het woud wordt duisterder en duisterder . . . Naakte stammen rijzen meters hoog de lucht in. Zó dicht is het bos, dat de onderste takken wegens gebrek aan licht en lucht volkomen bladerloos zijn. Er hangt een muffe geur van verrotting, en Eric voelt zich in dit stille, geheimzinnige woud niet op zijn gemak. Dan komt hij op een open plek, en aarzelend, zoekend naar Lauri, vertraagt hij zijn pas. Turend ziet hij in het rond, en dan rijst geluidloos en onmerkbaar van achter een dikke beuk een gedrochtelijk wezen op . . .

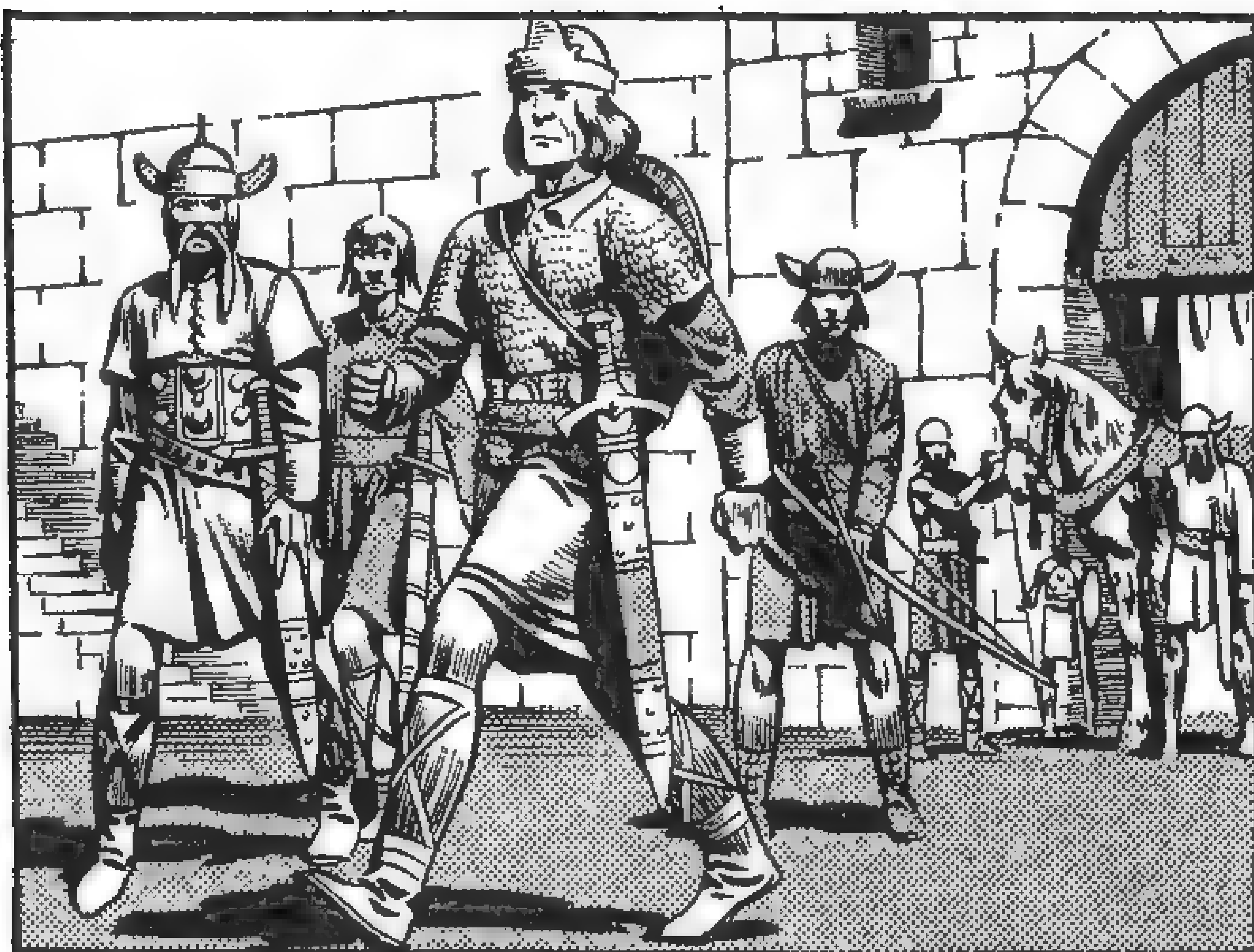
Vóór dat Eric er erg in heeft, staat hij eensklaps voor een afschrikwekkend gedrocht, dat hem vanonder borstelige wenkbrauwen argwanend opneemt. „Wat zoekt gij hier, vreemde?" vraagt het wezen met schorre stem, en Eric maakt het doel van zijn komst bekend, daar hij in het misvormde kereltje een der werklieden van Lauri vermoedt.
Op het antwoord van Eric laat de dwerg een schrille kreet horen, en verscheidene wezens verschijnen alsof zij uit de aarde oprezen. Een der grootsten van het stel neemt Eric nauwkeurig op, en onze held wordt eensklaps door harige vingers bij zijn arm gegrepen. „Kom!" gromt het wezen, en omgeven door de onheilspellende gedrochten, gaat Eric naar de werkplaats van Lauri, de tovenaar. Een eindweegs het woud in, op een sombere plek bevindt zich een groot gat, en in de duisternis kan Eric vaag een aantal stenen treden ontwaren... Men beduidt hem de trap af te dalen, en dan gaat de vreemde tocht verder door een brede ondergrondse gang, spaarzaam verlicht met walmende toortsen.
Het lijkt Eric of er geen einde aan de tocht zal komen, maar plotseling ontwaart hij een grote, verlichte ruimte.
„Hier wachten," gebiedt een der wezens, en als een gevangene staat Eric temidden van de argwanend kijkende gedrochten in de zaalgrot. Lang behoeft onze held echter niet te wachten, want een lange, in het zwart gehulde figuur treedt te voorschijn uit de werkplaatsen en zegt: „Ik ben Lauri. Wie zijt gij, vreemde met de koningskroon op, en wat verschaft mij de eer van uw bezoek?"
Zo kort mogelijk vertelt Eric de tovenaar nu wat het doel van zijn komst is en op het wasbleke gezicht van Lauri komt een flauwe blos van woede... „Wat! Een onwaardige heeft het gewaagd zich van een mijner zwaarden meester te maken? Ik zal u helpen, doch... alleen wanneer gij mij bezweert een tegendienst te zullen leveren."

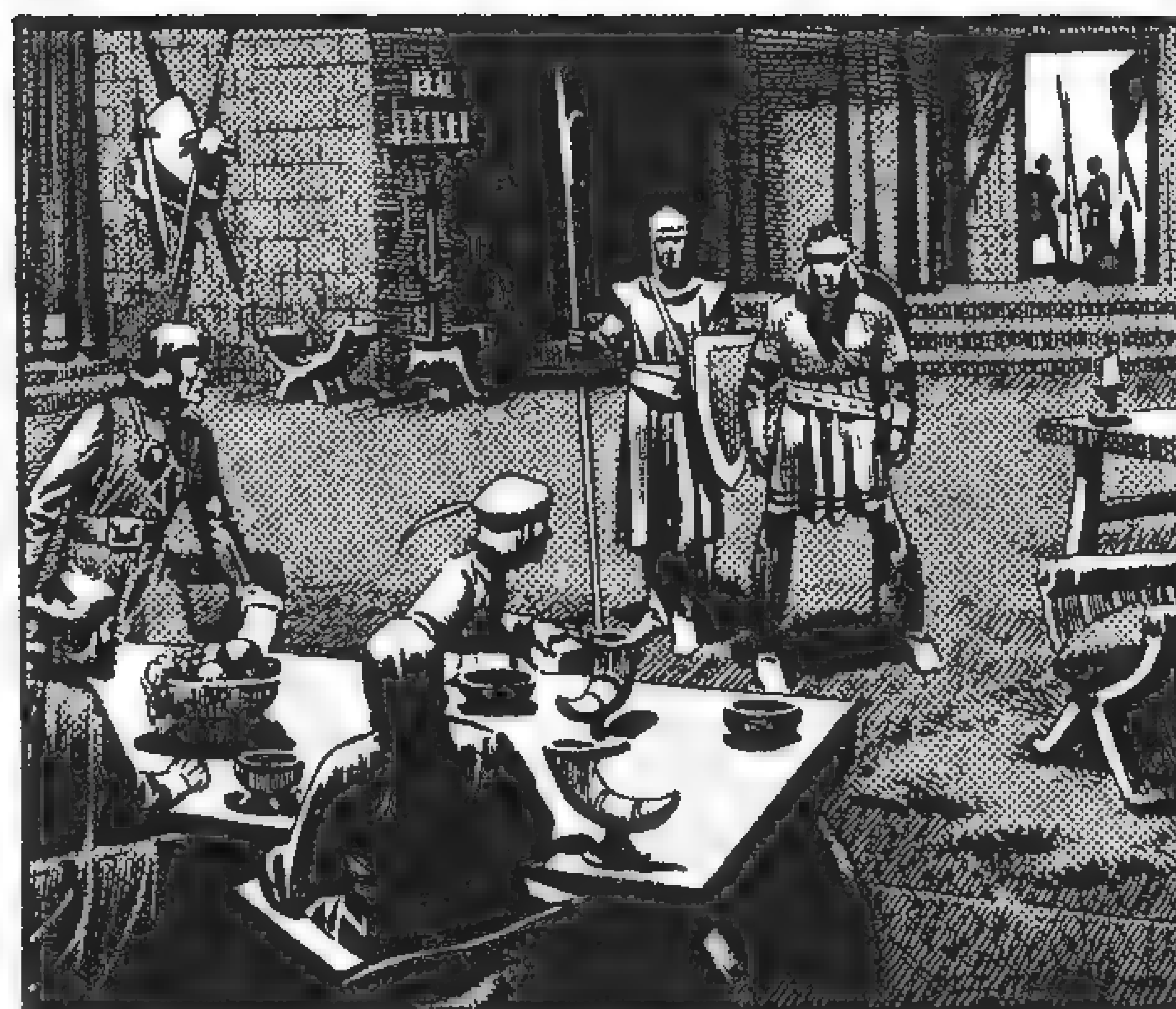

„Welke is de dienst die gij van mij verlangt in ruil voor de uwe?" vraagt Eric, doch de tovenaar lacht op een vreemde manier.
„Er is geen haast mee, mijn vriend. Uw toezegging is mij nu voldoende . . ."
Eric aarzelt. Hij weet niet wat de tovenaar van plan is maar zijn tijd is kostbaar en ten slotte geeft hij zijn koninklijk erewoord.
„Dat is genoeg," grijnst Lauri. „Thans ben ik bereid u te helpen tegen de moordenaar." Met een snelle beweging gespt hij het lange, fonkelende zwaard dat om zijn middel hangt los en steekt het Eric toe.
„Ziehier! Dit is mijn eigen zwaard. Degene die het bezit is onoverwinnelijk en kan de wereld bezitten . . ." Veelbetekenend ziet hij onze held aan, en een ogenblik kijken de beide mannen elkaar strak in de ogen, doch dan schijnt de tovenaar overtuigd. „Het is wel," zegt hij. „Gij zult geen misbruik van uw vreselijke macht maken," en met een vreemde grijns laat hij het zwaard los.
Snel gespt Eric het verschrikkelijke wapen om, en met een korte groet neemt hij afscheid van zijn zonderlinge bondgenoot. Wanneer hij enkele minuten later weer in de buitenlucht staat, slaakt hij een zucht van opluchting. De atmosfeer in de ondergrondse werkkamers van Lauri had hem een onbehaaglijk ongezond gevoel gegeven. Snel legt onze held nu de weg terug af. Hij stijgt op zijn trouwe schimmel, en rijdt nog eenmaal langs de verblijfplaats van de Vala. Doch zij is druk aan het spinnen en schijnt zijn aanwezigheid niet te bemerken. Eenmaal buiten het woud geeft Eric zijn paard de sporen.
„En nu er op los," gromt hij en hij stormt voort naar de burcht van Baldon.

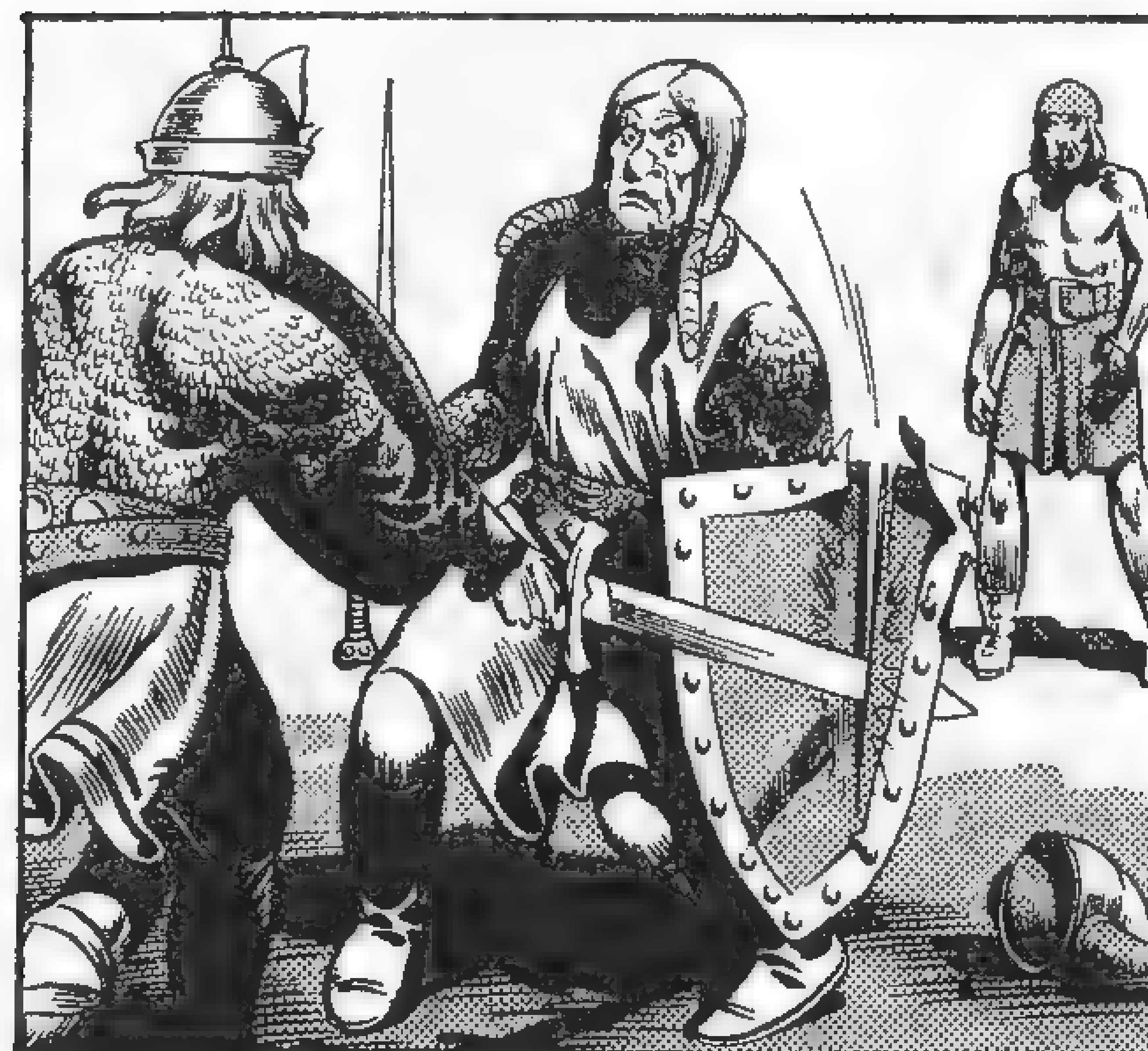

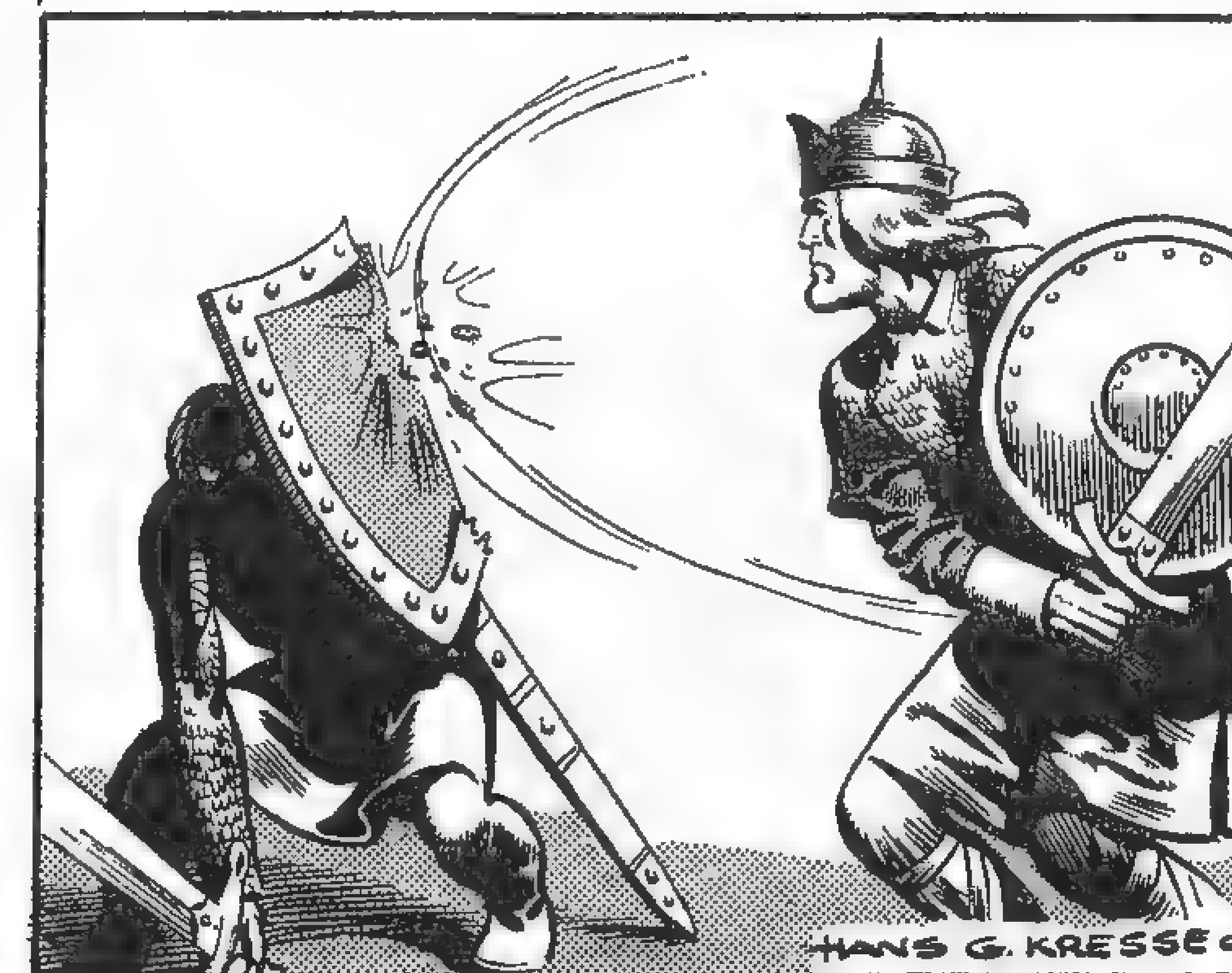

Eric kent nu de weg naar de burcht van zijn tegenstander. Overdekt met schuim galoppeert hij het binnenhof op, en springt uit het zadel. Hij werpt de teugels toe aan een verbijsterde schildwacht, en met grote passen begeeft hij zich naar de binnenpoort. De aanwezige krijgers slaan hem verwonderd gade, en op hun hoede lopen zij achter de koning aan. Een schildwacht wil hem tegenhouden, doch Eric neemt de man met felle blikken op en zegt dreigend:
„Sta jij op tegen je koning? *Laat mij door!*" De woedende blikken en de houding van onze held hebben het juiste effect: stamelend treedt de schildwacht achteruit.
Baldon, de moordenaar van Wogram en enkele andere edelen van twijfelachtig allooi, zitten aan de dis, wanneer eensklaps de grote deuren opengeworpen worden en Eric, begeleid door een onthutste schildwacht, met dreunende stap en kletterend zwaard binnentreedt . . . Verwonderd en, ondanks zichzelf wel wat ongerust, staat Erics reusachtige tegenstander half uit zijn stoel op. Middenin de zaal blijft onze held staan en zegt:
„Ik daag u uit, met mij de wapens te kruisen voor de derde en laatste maal! De moordenaar van mijn vader zal zijn straf niet ontgaan!"
Een ogenblik heerst er een doodse stilte in de grote zaal, maar dan begint de moordenaar smalend te lachen, waarmee al spoedig de anderen instemmen . . .
„Voor de derde maal, zegt gij? Welaan, ik ben bereid, doch deze maal zal je schande zich vergroten!" brult de kerel en staat op. Opnieuw wordt een ruimte afgebakend en opnieuw stellen de vijanden zich tegenover elkaar op. Met een triomfantelijke grijns omknelt de reus zijn zwaard en wanneer het sein tot de strijd gegeven is, springt hij met een woedend gegrom op de Noorman toe.

In een wijde kring staan de mannen van Baldon het gevecht gade te slaan. Geen van hen verkeert in twijfel over de afloop ervan, en met nauw verholen plezier zien zij hun favoriet de aanval openen. Doch hun vreugde verandert al spoedig in onrust, want met een listige beweging pareert Eric de slag en wat ieder verwachtte, gebeurt ditmaal niet: het zwaard van de koning blijkt tegen dat van zijn vijand bestand te zijn! Ook de reus bemerkt dit met verwondering en hij hernieuwt zijn poging in een wilde, onstuimige uitval. Meesterlijk vangt Eric de slag op met zijn schild, en op hetzelfde ogenblik scheert zijn zwaard bliksemsnel door de lucht... Met een onplezierig lachje neemt onze held weerwraak. De platte kant van het wonderlijke zwaard kletst luid tegen de wang van de moordenaar en door de schok verliest deze zijn hoofddeksel. Een onrustig gemompel gaat door de gelederen van Baldon, doch hun onrust zal nog stijgen. Hun favoriet, ontdaan van zijn hoofddeksel, wijkt verschrikt enkele passen achteruit en kijkt zijn tegenstander met uitpuilende ogen aan. Hij begrijpt dat de koning een zwaard heeft gevonden dat tegen het zijne bestand is, zodat het er nú in de eerste plaats op aankomt, wie van de twee kemphanen de beste zwaardvechter is.

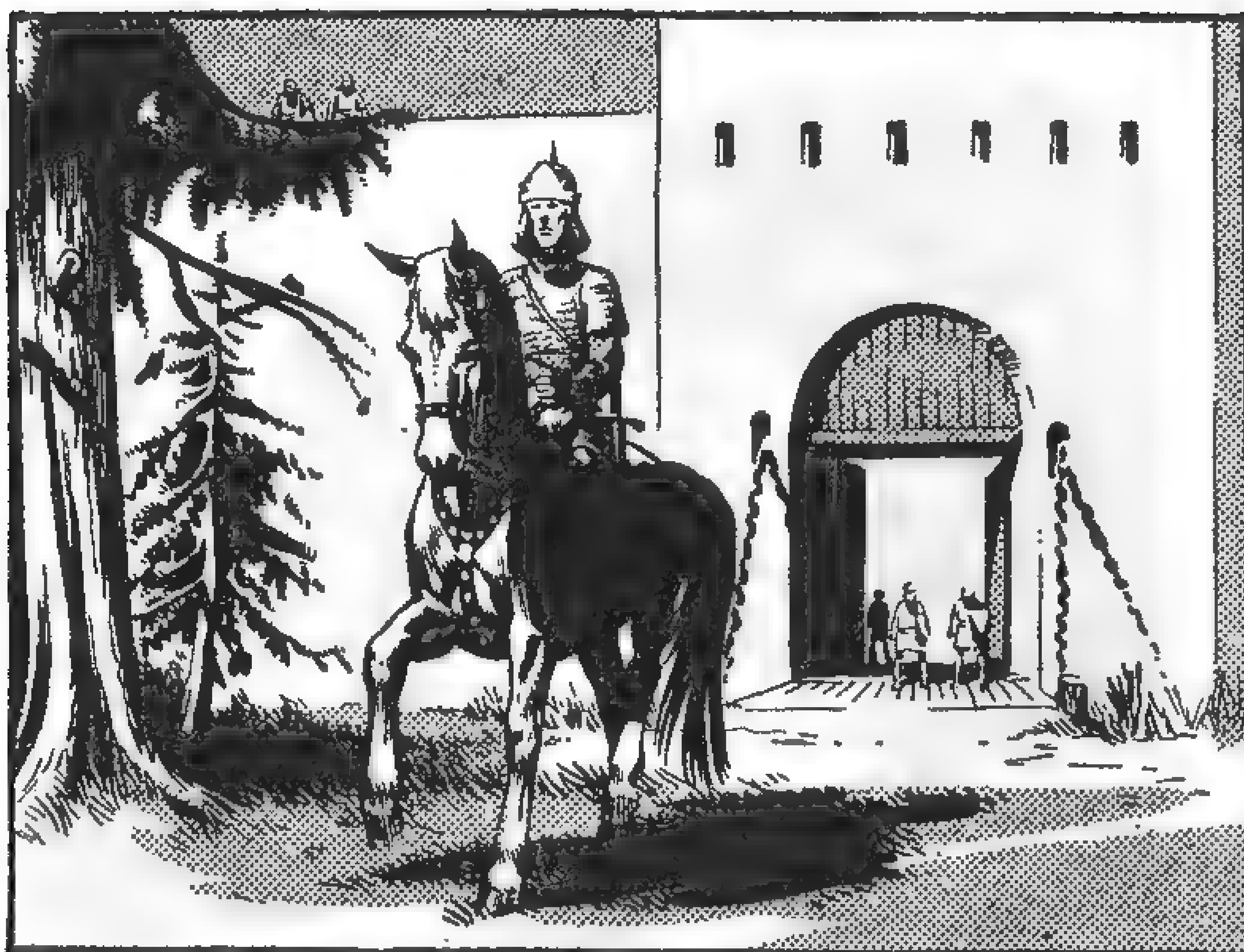
Op dit punt is Erics tegenstander echter verre van gerust, want Erics vaardigheid met dit wapen is maar al te goed bekend. Met een niets goeds belovend lachje herneemt Eric het initiatief. De reus weert zich zo goed mogelijk, doch dan, met een bliksemsnelle slag, klieft onze held het schild van zijn tegenstander, en nu verschijnt doodsangst in diens ogen. Voortdurend poogt hij nu zich aan de strijd te onttrekken, maar Eric laat hem geen ogenblik met rust en wanneer de moordenaar zich voor een geweldige slag wil dekken, wordt zijn schild aan splinters geslagen.

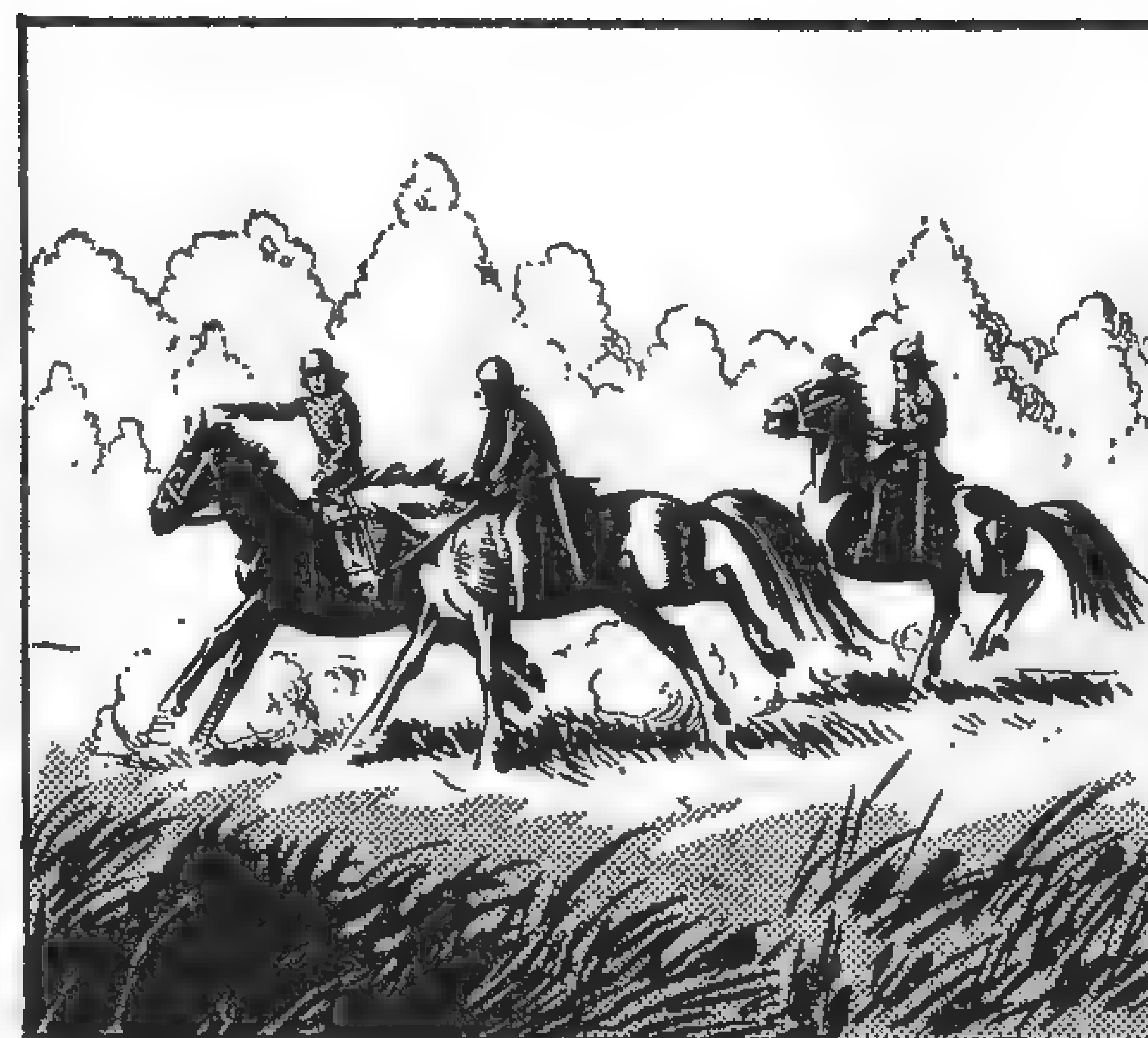

Nu is de strijd gauw beslist, Eric vecht met het vuur van de rechtvaardige. Het geheimzinnige zwaard van Lauri doet zijn werk, en als de moordenaar ontzield ter aarde ligt, is — eindelijk — de dood van koning Wogram gewroken. Als bij toverslag verdwijnt bij Eric alle haat jegens zijn vijand en met een sombere blik staart hij naar het stille, levenloze lichaam. Langzaam steekt hij het zwaard van Lauri terug in de schede en dan ontneemt hij, onder de ogen van de zwijgende Baldon en diens trawanten, de gevallen moordenaar het onrechtvaardig verkregen zwaard. Met een strak gelaat wendt Eric zich naar de hem omringende mannen en zegt:
„De wraak is volbracht; het zwaard dat eens aan koning Wogram toebehoorde is thans teruggekeerd tot de zoon: koning Eric. Jij staat hier tegenover je koning, doch niet als koning spreek ik thans tegen je, maar als vriend. Laten wij de oude veten vergeten en trachten in vrede en vriendschap met elkander te leven! De welvaart van het land is ermee gebaat en er zal blijdschap zijn in alle harten."
Verwachtingsvol kijkt hij de mannen aan, en in het bijzonder richt hij zijn blikken op Baldon. Doch zo Eric al hoopte de vriendenhand toegestoken te krijgen, wordt hij daar diep in teleurgesteld. Slechts haat en achterdocht is op de gezichten tegenover hem te lezen. Enige ogenblikken heerst er een beklemmende stilte op de binnenplaats, en langzaam komt er een verbeten uitdrukking op Erics gezicht.
„Goed," zegt hij met opeengeklemde tanden en een onheilspellend gezicht. „Je weigert mijn vriendschap? Het zij zo! Denk echter niet dat dit mijn houding tegenover *rovers* verandert. Ik *beveel* je dan, je roverspraktijken te staken. Zo je dit bevel in de wind slaat, zal ik je met de wapens daartoe *dwingen!*"

Na deze, voor geen twee uitleggingen vatbare waarschuwing stijgt Eric te paard en rijdt, onder de vernietigende blikken van Baldon en zijn mannen trots de poort uit. Met dansende stappen loopt de schimmel voort en Eric heeft, nu zijn taak volbracht is, niet de minste haast. Indien hij echter geweten had wat Baldon voor plannen smeedde, zou hij niet zo blijmoedig geweest zijn. Onmiddellijk na zijn vertrek heeft Baldon zich met zijn naaste medewerkers teruggetrokken en men beraamt een plan om Eric uit de weg te ruimen. Door het feit dat onze held twee onoverwinnelijke zwaarden in zijn bezit heeft, durft Baldon niet openlijk aan te vallen. Eric zou ongetwijfeld ontkomen en met een leger terugkeren om de aanslag te wreken. Neen, Baldon heeft een ander, een beter plan. Men moet Eric onschadelijk maken, vóórdat hij in de gelegenheid is zijn zwaard te trekken, en zónder dat hij weet dat Baldon er in gemoeid is. Mislukt de aanslag tóch, dan kan Baldon altijd zeggen dat hij van niets wist.

Wanneer dit plan tot in de puntjes uitgewerkt is wordt een drietal mannen uitgezocht en zo rijden dan even later drie ruiters door het woud om Eric een hinderlaag te leggen.

Het duurt niet lang of zij zijn Eric, doordat zij een kortere weg genomen hebben, een flink stuk vooruit, en op een geschikte plek leggen de drie rovers zich in hinderlaag. Geduldig wachten zij af. De uren verstrijken, maar ten slotte zien zij hun slachtoffer aankomen en ongemerkt sluipen zij naderbij.

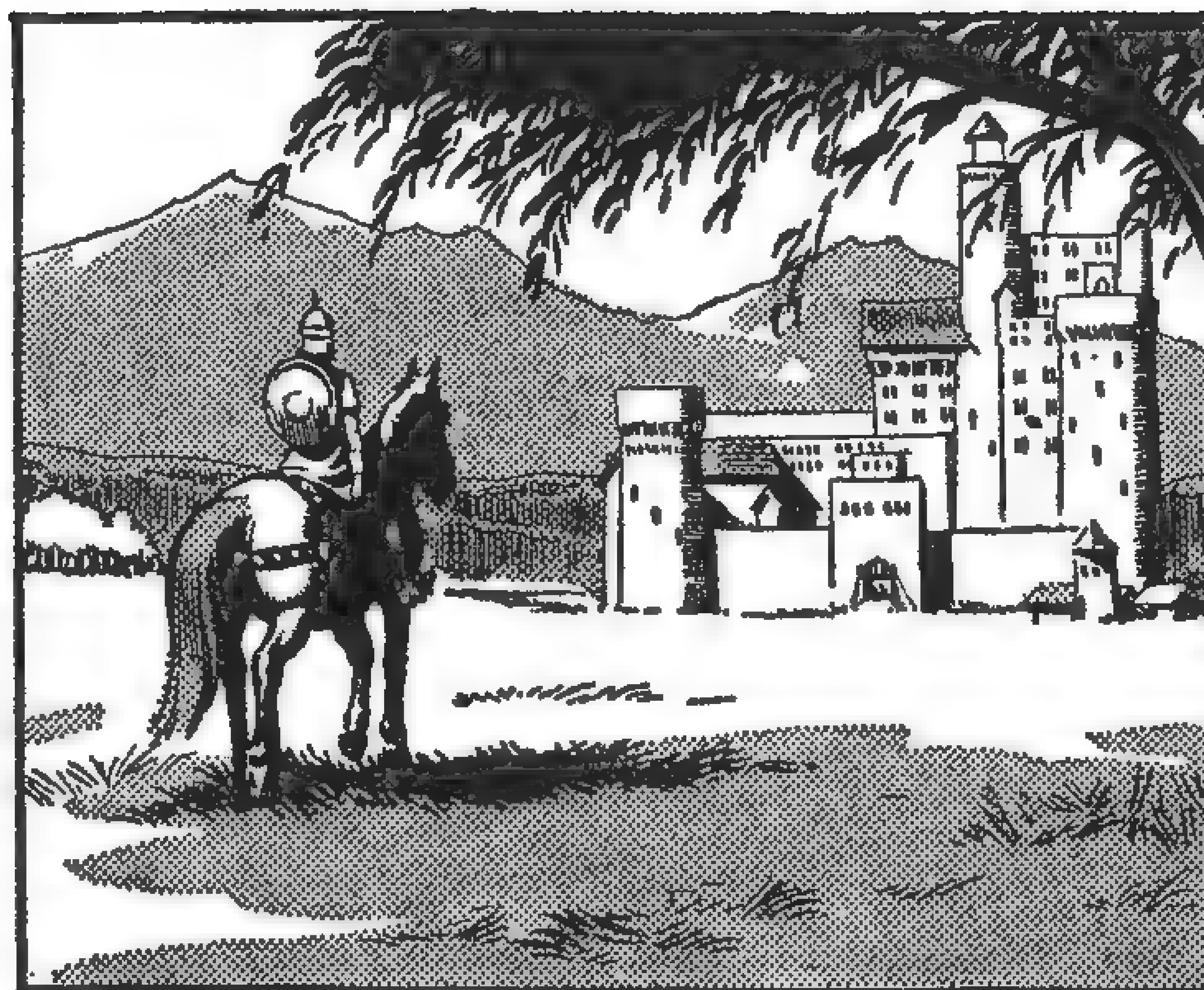
Niets kwaads vermoedend rijdt Eric stapvoets door het woud, wanneer eensklaps op een donker plek drie kerels van achter de bomen vandaan springen.
„Rovers," schiet het onze held door het hoofd, en snel grijpt hij naar zijn zwaard. Doch zijn paard speelt hem parten. Het nerveuze dier, hevig verschrikt door de plotselinge verschijning der mannen, steigert wild en de teugel ontglipt hem. Een der rovers, die ziet wat er gaat gebeuren, springt snel achter Erics paard om daar de koning op te vangen, doch hij rekent buiten de waard. Onze held glijdt ruggelings van zijn paard. In een flits ziet hij de opgeheven arm met het flitsende zwaard, en snel als de weerlicht rolt hij zich om. Zijn voet schiet vooruit en treft de rover op diens kaak. Met een ondefinieerbaar geluidje laat de man zijn zwaard vallen en zakt bewusteloos op de grond. Nu stormt ook de tweede rover naderbij en het ziet er even gevaarlijk voor onze held uit. Met het zwaard geheven voor een beslissende stoot springt de kerel op Eric toe. Bliksemsnel trekt deze Lauri's zwaard, en terzijde vallend steekt hij zijn been voor dat van zijn aanvaller, die het evenwicht verliest en op de grond tuimelt. Zonder naar de man te kijken maakt Eric zich gereed de derde rover te vangen, maar deze blijkt inmiddels verdwenen te zijn. Zodra de kerel had gezien dat Lauri's zwaard uit de schede flitste, verdween bij hem alle lust op een gevecht, en zijn makkers in hun ongeluk latend, is hij snel en ongemerkt gevlucht.

Een beetje verwonderd kijkt Eric in het rond. Zijn eerste aanvaller gaat langzaam overeind zitten en met het zwaard gereed, stapt Eric op hem toe. Wanneer hij het stom verwonderde gezicht van de kerel ziet, kan onze held een lach niet onderdrukken. 's Mans hoofd optillend zegt Eric grinnikend: „Zo worden rovers onthaald!" Maar met een lichtelijk verontwaardigde trek op zijn gezicht zegt de man: „Ben geen doved, ben kdijged van heed Baldon. Moest koning Edic uit de weg duimen, maad de bliksem schijnt ingeslagen te zijn."
Eric heeft moeite om zijn lachen te houden. Maar dan brengt de mededeling van de krijger hem tot nadenken. Dus Baldon zit er achter. Hm! Hij zal hem leren!
Wanneer de boeven weer een beetje bekomen zijn zegt Eric streng: „Luister! Ga naar Baldon terug en zeg hem, dat koning Eric deze attentie op een gepaste wijze zal belonen. Verdwijn!"
Schielijk springen de mannen op en willen het bos insnellen met medeneming van hun wapens, maar de stem van Eric houdt hen terug. „Laat je wapens hier achter, daar zorg ik voor!" zegt hij zo grimmig mogelijk, daar het feit dat de een steeds zijn kaak vasthoudt, hem in een lach dreigt te doen schieten. Schaapachtig volgen de kerels dit bevel op en dan verdwijnen zij achter de stammen.
In zichzelf grinnikend neemt Eric de wapens op en vervolgt zijn tocht. Bij een klein riviertje ontdoet hij zich van deze last en zet hij in galop zijn tocht voort. Tegen de avond bereikt hij het duistere woud weer. Van de Vala is geen spoor te bekennen en te voet gaat hij verder om Lauri zijn zwaard terug te geven. Hij bemerkt niet hoe hij vanuit het duister door glinsterende ogen bespied wordt.

Tevergeefs wacht Eric op de komst van Lauri of op een zijner knechten, en tenslotte besluit hij het geleende zwaard ergens op een in het ooglopende plaats neer te zetten. Voorzichtig plaatst hij het wapen tegen een boom en dan ontwaart hij een paar ogen, die hem vanuit het duister aanstaren. Deze ontdekking brengt hem in de war en vlug keert hij terug om het zwaard voor eventuele kwade elementen te behoeden, als een zachte stem hem toeroept:
„Het is wel! Ga thans, het zwaard is veilig!"
Aarzelend verwijdert Eric zich en met een gevoel van spijt overdenkt hij welk een macht dit zwaard hem had kunnen bezorgen. Doch deze gedachte vervliegt even spoedig als zij gekomen is en snel keert Eric nu naar zijn paard terug. De gehele nacht rijdt hij door, en in de prille morgen bereikt hij zijn burcht.
Met gejuich wordt hij begroet. Lachend schrijdt Eric tussen zijn mannen door en stormt dan de trappen op naar zijn vrouw. Het weerzien is vol blijdschap en ook Pum-Pum deelt in de vreugde.
„Eric," zegt Winonah dan zacht, „ben je nu je wilde haren kwijt? Blijf je nu eindelijk thuis en wordt je een *gewone* gezellige man?"
„Ja meisje!" glimlacht onze held. „Ik blijf bij je, bij mijn volk, bij Noorwegen. Hoewel — hm — die wilde haren ... je kunt nooit weten, misschien zit er zo hier en daar nog wel eentje ..."
Heel onbescheiden gluurt Pum-Pum van achter het gordijn, maar dan trekt hij zich tevreden terug. Het kleine kereltje glimlacht ondeugend en met een gesnuif zegt hij:
„Veel goed! Wilde haren weg. Meester nu thuis. Nu koning blijft bij meesteres nu thuis; wordt gezellige man; alles mooi en waar. *Maar meester nooit worden* gewone *man!"*

Hoewel er onder het bewind van de jonge koning Eric en diens wijze raadgever Gundal welvaart en vrede heersen, blijft de aanwezigheid van vijand Baldon en diens roversgezellen een gevaar voor de rust in het land. Er gebeurt echter niets, en naarmate de maanden verstrijken verliest Baldon voor Eric aan belangrijkheid. Het werk vergt de gehele aandacht van de jonge koning.
Toch, ondanks het feit dat zijn werk hem voortdurend bezighoudt, is hij niet tevreden. 's Avonds, na zijn dagtaak, zit hij soms uren in zijn werkvertrek te peinzen, en dan komen de herinneringen uit zijn vroeger avontuurlijk leven boven.

Zo treft zijn vrouw hem op een avond aan. Reeds lang heeft Winonah de neerslachtige stemming van haar man opgemerkt. Het besef dat Eric zich niet gelukkig voelt stemt haar verdrietig. Nu de gelegenheid zich voordoet besluit zij eens met hem te spreken.
„Je voelt je niet gelukkig, is het niet?" zegt Winonah zacht. „Je verlangt naar de vrijheid, naar avontuur. Hier in de burcht van je vader waar je altijd zo graag wilde zijn, voel je je opgesloten. Toe Eric, zeg mij of ik gelijk heb."

De volgende morgen is alles door Winonah's goede zorgen in gereedheid gebracht voor Erics inspectietocht.
Onze koning besluit eerst een bezoek te brengen aan de Vala. Hij kent de weg en zonder moeite weet hij tot haar verborgen wijkplaats door te dringen. De profetes staart hem met haar vreemde ogen raadselachtig aan en met een glimlach vertelt ze hem dat ze, zoals gewoonlijk, wist dat hij komen zou.
„Ik spin uw lot," vervolgt zij. „Gij zijt in een ondernemende gemoedstoestand. Gij zoekt het onrecht om het te bestrijden en te vernietigen. Welaan, u zult het onrecht op uw levenspad aantreffen. Gij zult het bestrijden, *uw gehele leven lang . . ."*
Hier zwijgt zij een ogenblik.
„Zeg mij heer, waarom begeeft u zich in het avontuur terwille van anderen? Avontuur herbergt gevaar en gevaar herbergt . . . de dood. Indien gij wist, zoals ik, wat u nog te wachten staat in uw leven, zoudt ge u wel tweemaal bedenken alvorens u in het ongewisse te begeven."
Verontrust door deze woorden verzoekt Eric de profetes hem de toekomst te openbaren, doch zij schudt afwijzend het hoofd.
„Gij vreest het onbekende toch niet, of is de vlam van uw rechtvaardigheidszin niet zo groot? Komaan, begeef u naar Lauri de tovenaar! Hij heeft u nodig en zal zorgen dat u het onrecht kunt bestrijden! *Meer dan u lief is!"*
Raadselachtig kijkt de Vala onze held aan bij deze woorden en met een armbeweging beduidt zij hem te vertrekken. Schoorvoetend voldoet Eric aan dit zwijgende verzoek. De woorden van de profetes bevallen hem maar matig.

Op de aanwijzingen van de Vala begeeft Eric zich dieper in het woud naar de plaats waar Lauri zijn duistere werkplaats heeft. Het feit dat de tovenaar hem nodig heeft, herinnert Eric eraan dat hij Lauri eens op erewoord beloofd heeft een dienst te zullen bewijzen, en ongetwijfeld is het dat waar de Vala op doelde . . .
Eric spoedt zich door het zwijgende, donkere woud, en op de gebruikelijke wijze wordt hem toegang verschaft tot Lauri's eigendom. Begeleid door twee afzichtelijke gedrochten, schrijdt Eric door de onderaardse gang en tot zijn verbazing gaan zij ditmaal de werkplaats voorbij. Een der gedrochten trekt een zwaar gordijn opzij en beduidt Eric de daarachter liggende ruimte te betreden. Verwonderd kijkt onze held in het rond. Op verscheidene plaatsen branden toortsen, die een flikkerend licht verspreiden. Voor een knappend vuur staat een aantal stoelen, verder is het vertrek leeg. Doch het vreemdst van alles is dat nergens muren zichtbaar zijn, alles is gehuld in een vreemd waas, een soort nevel die een geheimzinnige sfeer schept. Als een spookverschijning doemt eensklaps uit de nevel de lange gestalte van Lauri voor Eric op en de hoge stem van de tovenaar zegt: „Gaat zitten, geëerde gast, uw bezoek is mij welgevallig, want reeds enige tijd verlang ik ernaar u hier te zien . . . Ik heb dingen van groot gewicht met u te bespreken . . .

Op uitnodiging van Lauri neemt Eric plaats in een der stoelen vlak bij het vuur en dan klapt de tovenaar in de handen.
„Allereerst een verfrissing," glimlacht hij met een uitnodigend gebaar. Vlak naast hem verschijnen met een licht suizen twee wasbleke armen uit de nevel, die een schaal torsen. Met afgrijzen kijkt Eric naar de tovenaar, doch als hij diens spottend lachje ziet, neemt hij met een onbewogen gezicht een appel uit de schaal.
„En thans terzake," klinkt de hoge stem van de tovenaar.
„Gij herinnert u de belofte, dat gij mij voor de hulp welke ik u verleende bij het wreken van uw vaders dood, een dienst zoudt bewijzen? Welnu thans is het ogenblik gekomen.
Gij kunt de tegendienst die ik van u eis, aflossen, door mij uw eerste kind bij de geboorte af te staan," fluistert Lauri. Met moeite weet Eric zich te beheersen.
„Nooit!" sist hij. „Vraag wat u wilt, maar dàt niet!"
„Mooi," lispelt Lauri. „Dan blijft ons nog slechts over de tegendienst te eisen," en met stemverheffing vervolgt de tovenaar:
„Binnen zeven dagen vertrekt u vanhier naar een ver land. In dat land wonen de mensen in gouden huizen, zij hebben gouden messen. Zij wentelen zich in het goud en tellen het niet. Gij zult daarheen varen en mij een scheepslading van dat goud brengen!"
Zwijgend luistert Eric naar de aanwijzingen voor de reis, en de beschrijving van het Goudland welke de tovenaar hem geeft. Lauri besluit:
„Deze reis is niet van gevaren ontbloot. Neem uw beste krijgers mee, en verlies nimmer het zwaard van Wogram uit het oog!"
Nadenkend hoort Eric deze woorden aan. Het vooruitzicht, Winonah te moeten verlaten, lokt hem in het geheel niet aan . . .

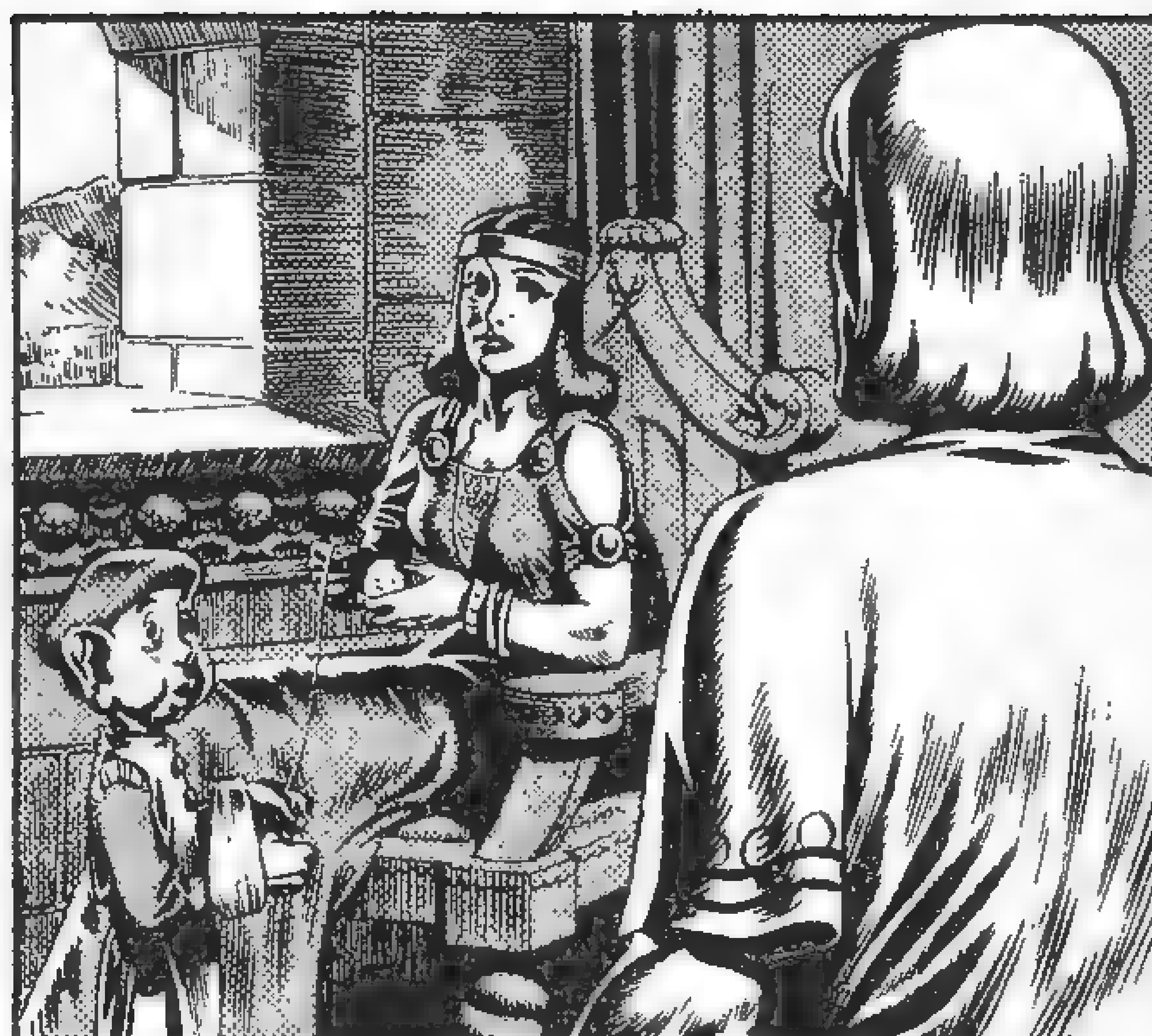

Peinzend neemt Eric afscheid van de tovenaar en in nadenken verzonken wandelt hij door het woud. Winonah zal alleen en onbeschermd achterblijven . . . De roofzuchtige Baldon heeft na zijn vertrek vrij spel. Slechts zeven dagen heeft hij om maatregelen te nemen. Het zou een misdaad zijn te vertrekken zonder voor zijn kleine, dappere vrouw veiligheidsmaatregelen te hebben getroffen.
Zuchtend gaat Eric op een omgevallen boom zitten en vergeefs poogt hij een geschikt middel te vinden om Baldon te kortwieken. Wanneer hij na enkele uren nog even ver is, besluit hij ten einde raad nog eens naar de Vala te gaan, teneinde deze om advies te vragen.

De profetes ontvangt hem beminnelijk en hoort zijn moeilijkheden zwijgend aan.
„Geen nood, mijn koning," zegt zij, „komt tijd komt raad. De draad van uw lot is stevig en lang. Toch zijn er tere plekken in het weefsel . . . Luister thans, dan zal ik een tip van de sluier, die over uw toekomst hangt, oplichten."
Nieuwsgierig gaat Eric zitten en de Vala begint langzaam te spreken. Het is te vroeg om nu reeds te vermelden welke dingen zij vertelde, doch toen de profetes uitgesproken was, stonden Erics ogen wijd open van ongeloof en verwarring.

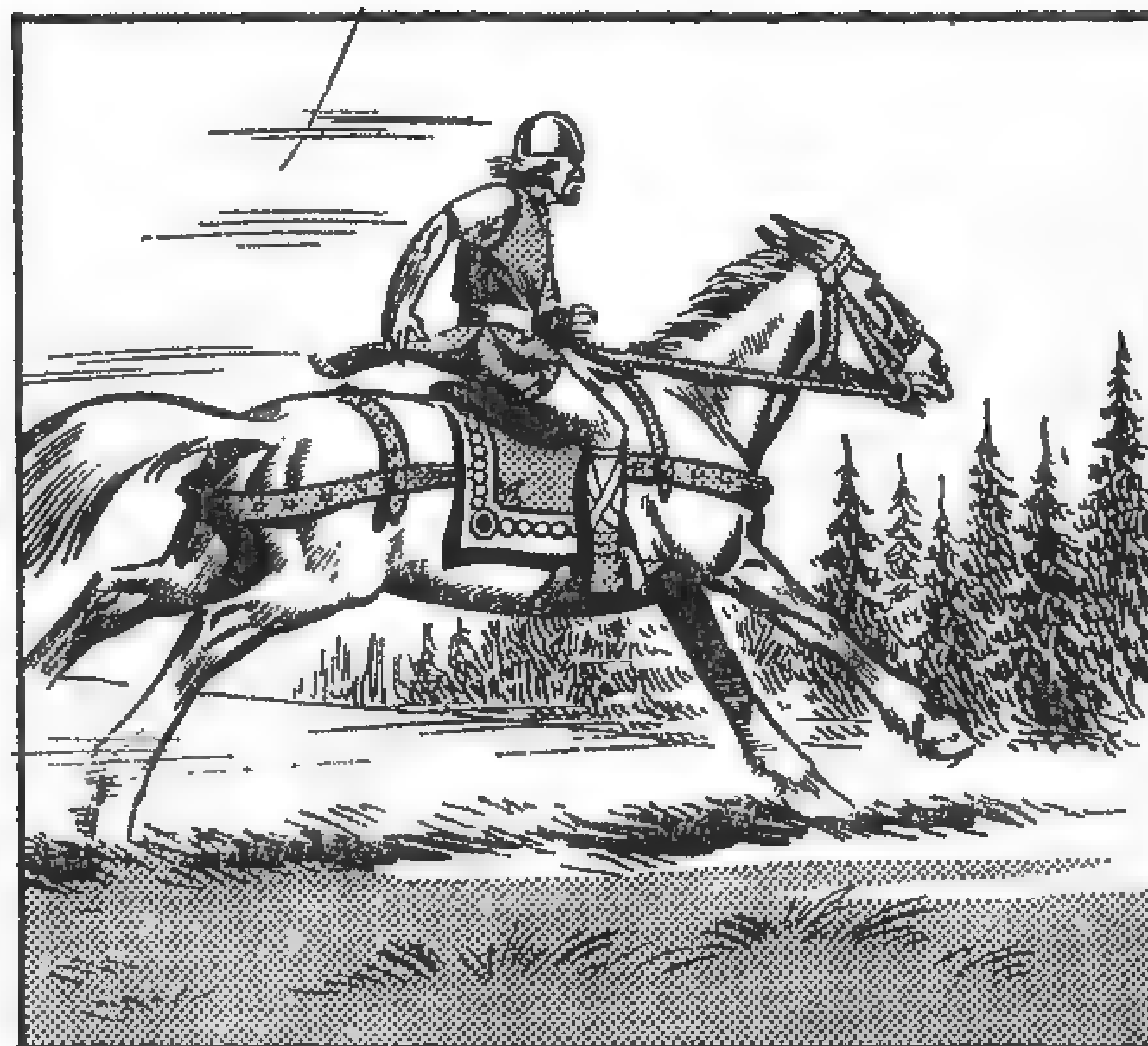

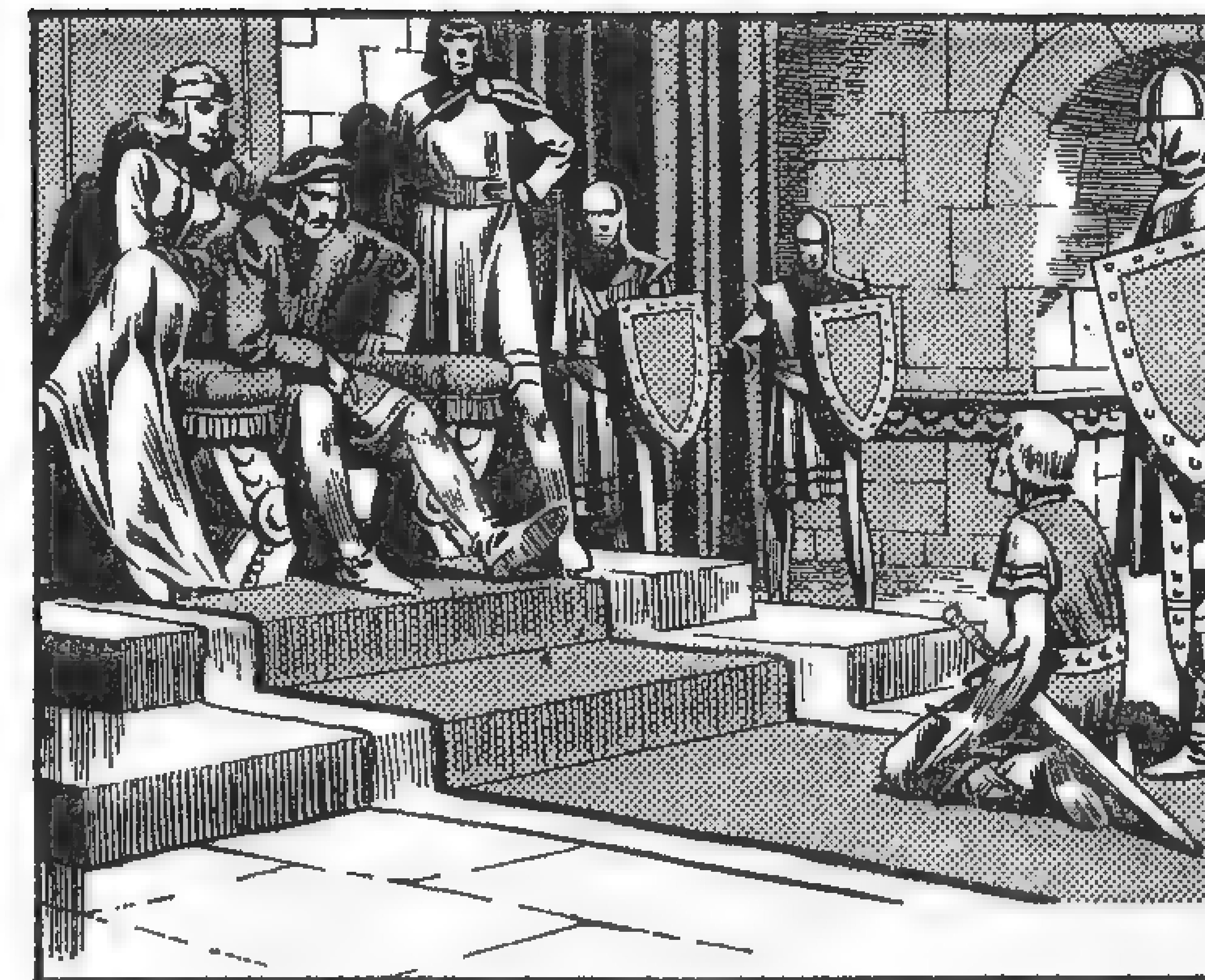

Eric is zeer onder de indruk van de dingen die de Vala over hem verteld heeft. Haastig neemt hij afscheid en stijgt in het zadel. Zijn terugkomst in de burcht is een verrassing. Winonah zit met behulp van de ijverige Pum-Pum schapewol te kluwen wanneer Eric haar vertrek binnenkomt.
Een ogenblik slaat de jonge koning dit vredig toneeltje gade, en hij voelt zich diep ongelukkig dat hij hier de rust moet storen. Winonah ziet aan zijn ernstig gelaat dat er iets aan de hand is, en verontrust komt zij op haar man toe. Zo kort mogelijk legt Eric de zaak uit en hij besluit:
„Er is geen andere mogelijkheid meisje, hoe treurig het ook is. Ik heb mijn woord gegeven. De koning moet het voorbeeld geven, zelfs . . . zelfs al gaat het ten koste van zijn eigen geluk."
Winonah knikt zwijgend en Pum-Pum staat zielig van de een naar de ander te kijken.
Die avond bespreekt Eric alles nog eens met Gundal en Winonah.
„Gij," zegt Eric, wijzend op de oude man, „gij zult mijn plaatsvervanger zijn. Ik geef u volmacht te handelen naar goeddunken. Maak alles in gereedheid, zodat ik uiterlijk de zevende dag kan vertrekken."
Dan, met een tedere blik op zijn vrouw, die stil zit te mijmeren, vervolgt Eric:
„Thans zullen wij onze aandacht bepalen tot Baldon. Deze man moet onschadelijk gemaakt worden vóórdat ik vertrek. Wat ons redden kan is een list en ik geloof dat ik iets weet."

„Kijk eens," legt Eric uit, „ik neem mijn dapperste edelen mee. De krijgers zijn wel flinke kerels, maar zij missen dan hun aanvoerders. Baldon is een slimme kerel, en zal daar gebruik van weten te maken. Ons ontbreekt de tijd om met hem een strijd aan te binden. Wij kunnen hem laten doden, maar dat is moord. Hem hierheen lokken en hem dan gevangen nemen is laf en eerloos. Er blijft ons nog een oplossing over: *Hem meenemen op de boot met zijn voornaamste trawanten!*"

Verwonderd kijken Winonah en Gundal de koning aan, maar deze gaat onverstoorbaar voort:

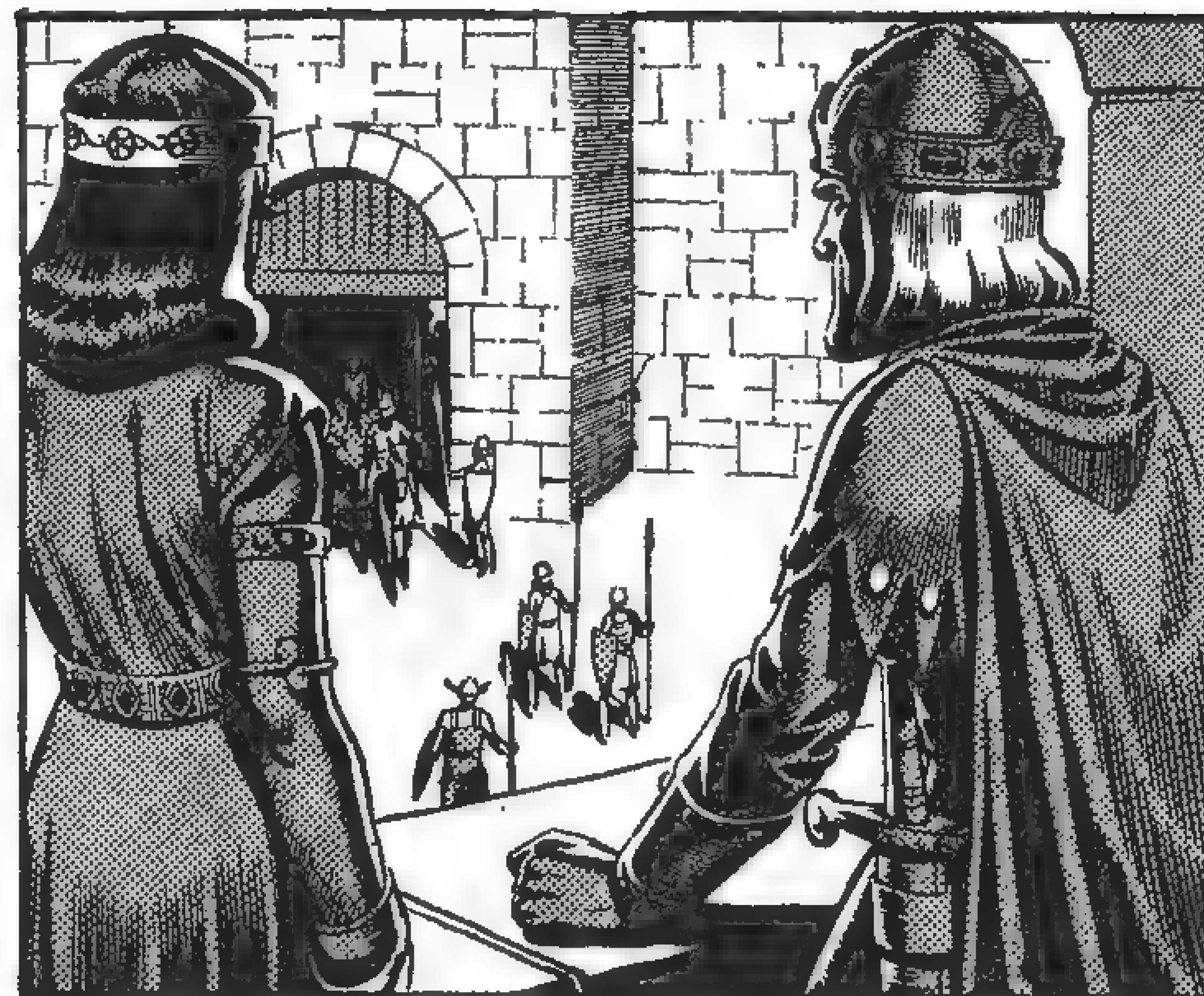
„Daar zijn twee voordelen aan verbonden: in de eerste plaats is hij uit Noorwegen verwijderd, en in de tweede plaats heb ik hem dan voortdurend onder toezicht. Maar hoe krijgen we hem mee zonder dwang, geheel vrijwillig? Dat zal ik u zeggen."

Kort legt Eric zijn plan uit en wanneer de jonge koning uitgesproken is betuigen zowel Gundal als Winonah hun instemming.

De volgende morgen vroeg zendt Eric een boodschapper naar het roversnest. De man spaart zijn paard niet en reeds diezelfde avond heeft hij Baldons burcht bereikt. Verwonderd laat men hem in de zaal, waar Baldon Erics boodschapper argwanend bekijkt. De ruiter knielt onderdanig en zegt hijgend:

„Grote heer, mijn meester, Eric de Noorman, nodigt u vriendelijk uit tot een bezoek aan zijn burcht. Gij, oh machtig heer, zult daar samen met uw edelen de geëerde gast zijn van mijn meester."

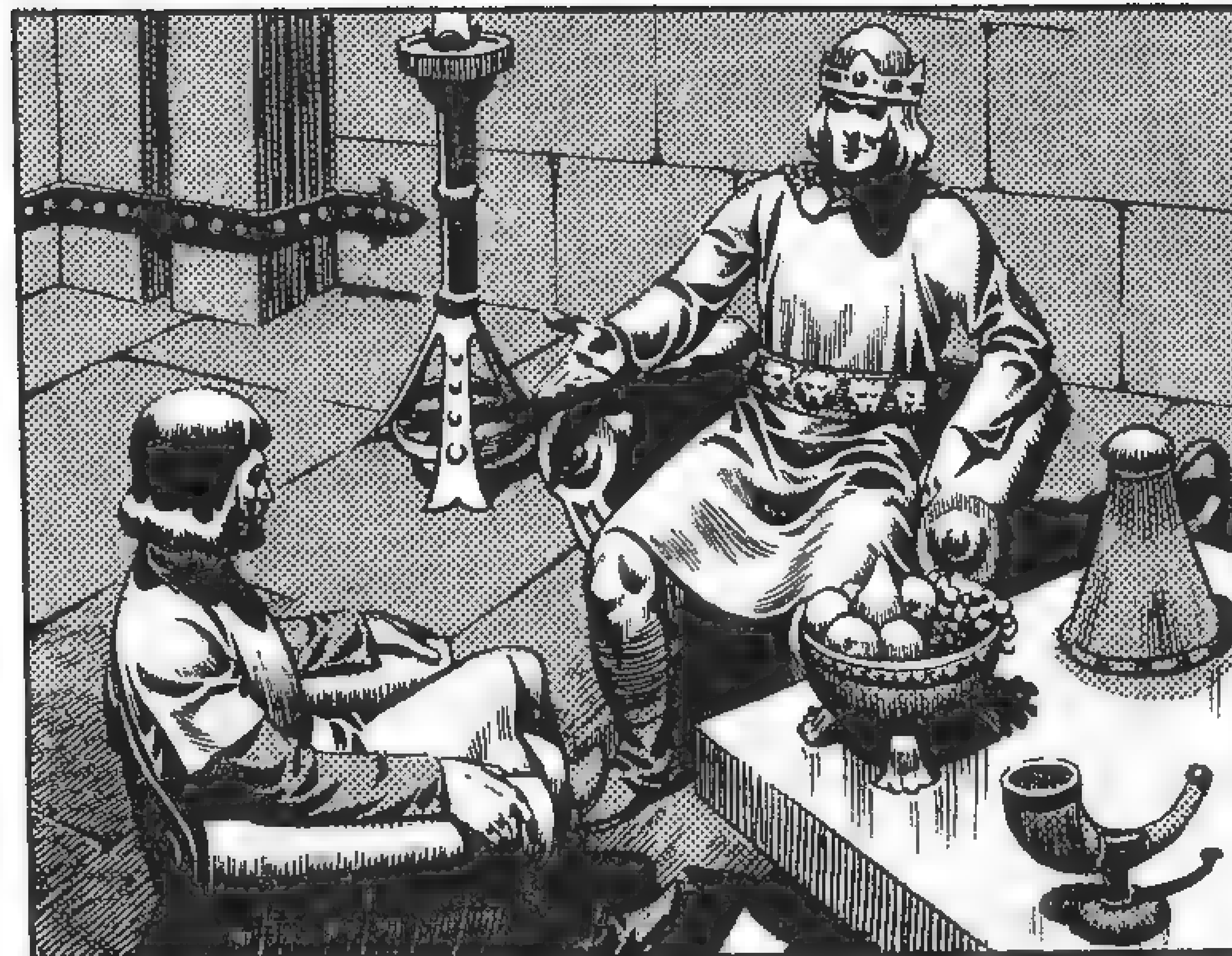

„Zo!" schampert Baldon, „welk een eer!" Hij staart enkele tellen nadenkend voor zich uit, want hij begrijpt heel goed dat er een bedoeling achter deze uitnodiging schuilt . . .
Een van de aanwezige dames fluistert hem iets in het oor, maar de rover schudt het hoofd. Iets oneervols, een valstrik behoeft hij niet te vrezen. Daar staat Erics naam borg voor. De beste manier om er achter te komen wat zijn oude vriend wil, is de uitnodiging aan te nemen, en met een neerbuigende welwillendheid antwoordt Baldon de bestofte boodschapper:
„Ga heen en zeg je meester, dat ik zijn uitnodiging aanvaard heb."
Alles is in Erics burcht in gereedheid gebracht voor de ontvangst van de rover, en op een namiddag kondigt een heraut de komst van de gasten aan.
Eric en Winonah zijn vanuit een van de vensters van de burcht getuige van Baldons intocht, en het paar neemt op hun zetels plaats om de gasten te verwelkomen.
Zij behoeven niet lang te wachten. De zware deuren draaien langzaam open en Baldon en zijn hoofdman stappen naar binnen, in volle wapenuitrusting. Zelfbewust schrijden de rovers tot voor de troon van hun koning, die hen echter vriendelijk welkom heet.
Brutaal treedt Baldon naar voren en op koude, onverschillige toon, vraagt hij:
„Wat wens je van ons? Zeg het gauw zodat wij weer kunnen vertrekken."

Eric laat zich door deze onvriendelijke houding niet uit het veld slaan. Hij buigt zich voorover en zegt:
„Ik wens niets van jullie vrienden. Kom, ontdoe je van je wapenuitrusting en laat je vijandige houding varen. Jullie zullen mijn geëerde gasten zijn voor een paar dagen."
Dan richt Eric zich in het bijzonder tot Baldon:
„Wanneer je je van je krijgskleding ontdaan hebt, zullen wij alleen een kleine bespreking voeren over iets waar jij zeker belang in zult stellen."
Een minachtend lachje krult om Baldons lippen, maar hij voldoet toch aan Erics verzoek en legt zijn wapenuitrusting af.
Dan trekken beide mannen zich terug in Erics werkkamer, terwijl Baldons mannen zich vermaken in de grote hal van de burcht. Onder het genot van een goede beker wijn en sappige vruchten, vertelt Eric Baldon nu dat hij de zeeweg kent naar het land waar het goud voor het opscheppen ligt. Hij biedt Baldon aan de reis met enkele van zijn uitgelezen mannen mee te maken, daar Eric moet kunnen beschikken over een troep onverschrokken kerels. Hoewel zijn ogen flikkeren bij het vernemen van het woord „goud", blijft Baldon onbewogen. Hij denkt diep na: het aanbod van Eric is te mooi. Er moet een verborgen bedoeling achter zitten, en, hoewel hij niet weet welke deze zijn kan, is in dit opzicht zijn gedachtengang juist. Dan antwoordt Baldon plotseling:
„Koning, het is een mooi plan, maar ik vertrouw je niet."

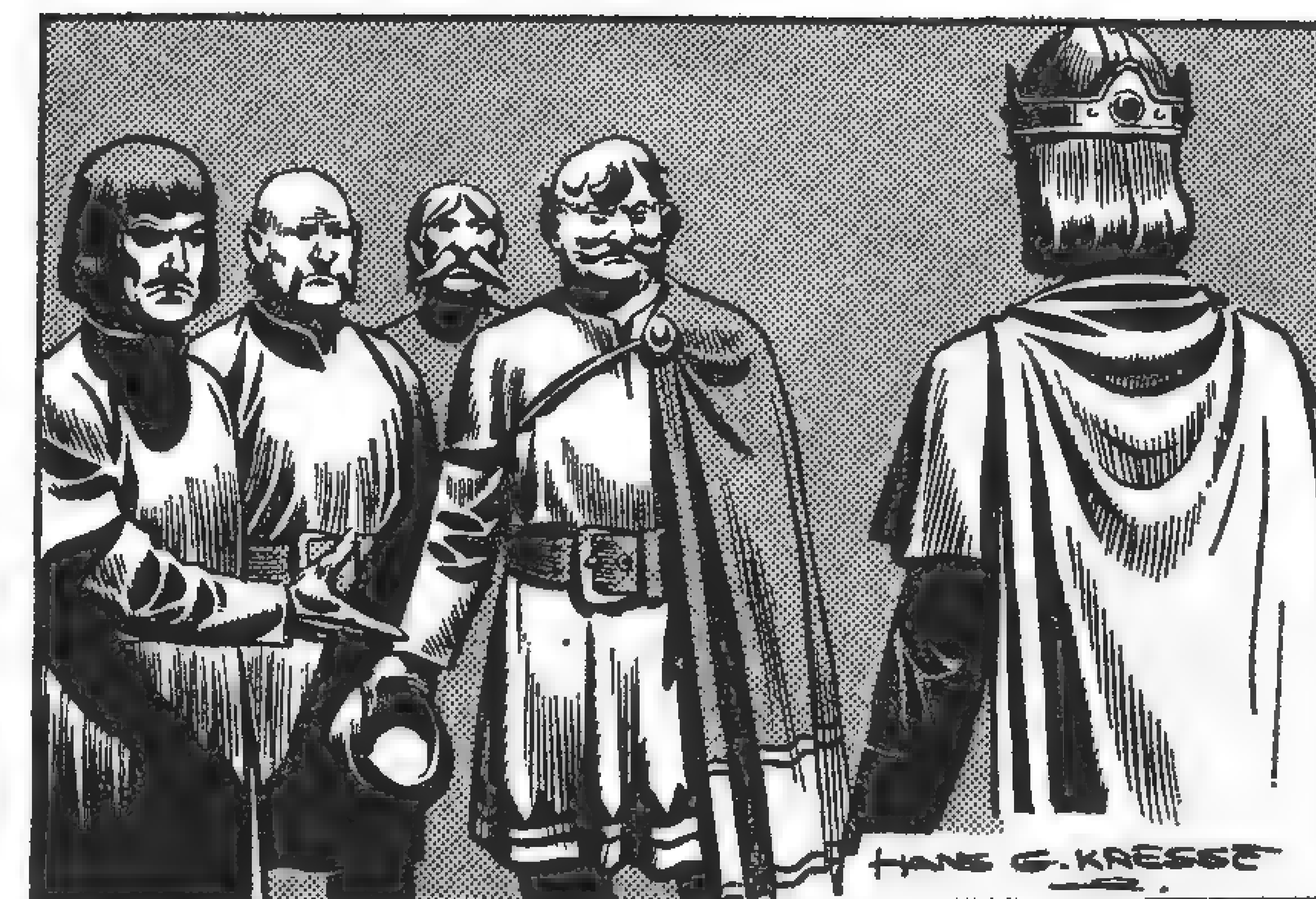

Baldons houding getuigt zeker niet van vriendschap, doch dat heeft de jonge koning ook allerminst verwacht. Daarom negeert hij het norse optreden van zijn onbetrouwbare vazal dan ook volkomen. Een ogenblik neemt Eric de ander nadenkend op. Alles, de gehele rust in zijn rijk, de veiligheid van zijn vrouw, hangt er thans van af of hij Baldon op de goede manier aanpakt. „Onze verhouding is de laatste tijd niet bijzonder vriendelijk geweest," begint Eric dan. „Wat niet wegneemt, dat ik je, Baldon, steeds gewaardeerd heb als een dapper krijgsman. En het is vooral deze eigenschap, die mijn oog op u heeft doen vallen, nu ik op het punt sta een gevaarvolle tocht te ondernemen."

Eric zwijgt en staart Baldon onderzoekend aan. Als het lukt, als Baldon zich met hem inscheept, is het gevaar voor opstand in zijn rijk bezworen. Weliswaar zal zijn tocht aan risico winnen wanneer hij zijn doodsvijand bij zich aan boord neemt maar daar staat tegenover, dat zijn rijk gedurende zijn afwezigheid onmogelijk enige aanslag van deze oproerige vazal kan hebben te duchten...
Urenlang moet de jonge vorst praten en overreden en pas als hij Baldon de helft van de buit belooft, hapt deze toe.
„Het zij zo, heer, ik zal mijn beste mannen dadelijk voor u brengen..."

Baldon spoedt zich door de gangen van Erics burcht en onderwijl kiest hij in gedachten de mannen die hem het meest geschikt voorkomen. Het mogen er niet te veel zijn, want dan wordt de spoeling dunner. Drie of vier is voldoende. Zo ongemerkt mogelijk roept hij vier van zijn mannen bijeen in een klein, afgesloten vertrek. Stuk voor stuk zijn het ruwe, onbehouwen schurken: de kaalhoofdige Alder, de dikke Olav, Gunner de dief en Nordegaï de Fin. Geen van hen deinst voor een moord terug. In korte trekken legt hij zijn nieuwsgierig luisterende mannen uit waar het om gaat. Eerst komt ook bij hen twijfel en achterdocht op, maar Baldon zegt:
„Aan de woorden van koning Eric behoeven we niet te twijfelen. Iedereen weet dat hij veel te netjes is om te huichelen."

Een minachtend gegrinnik is het antwoord. Baldon wenkt zijn mannen nader en met gedempte stem vervolgt hij:
„Wij zullen met de koning meegaan, maar niet voor een *halve* scheepslading goud! Zodra we Goudland bereikt hebben, maken we Eric onschadelijk. Als ik dat duivelse zwaard van hem maar in handen kan krijgen, beheersen wij de overigen volkomen. Dan is het goud, dat wij vinden voor ons vijven! Wat denkt gij daarvan?"
Een goedkeurend gemompel gaat op en de vijf samenzweerders begeven zich naar Eric. Eén voor één stelt Baldon zijn mannen aan hem voor, en wanneer Eric in de ongure gezichten kijkt, kan hij zich niet bepaald gelukwensen met deze aanwinst.

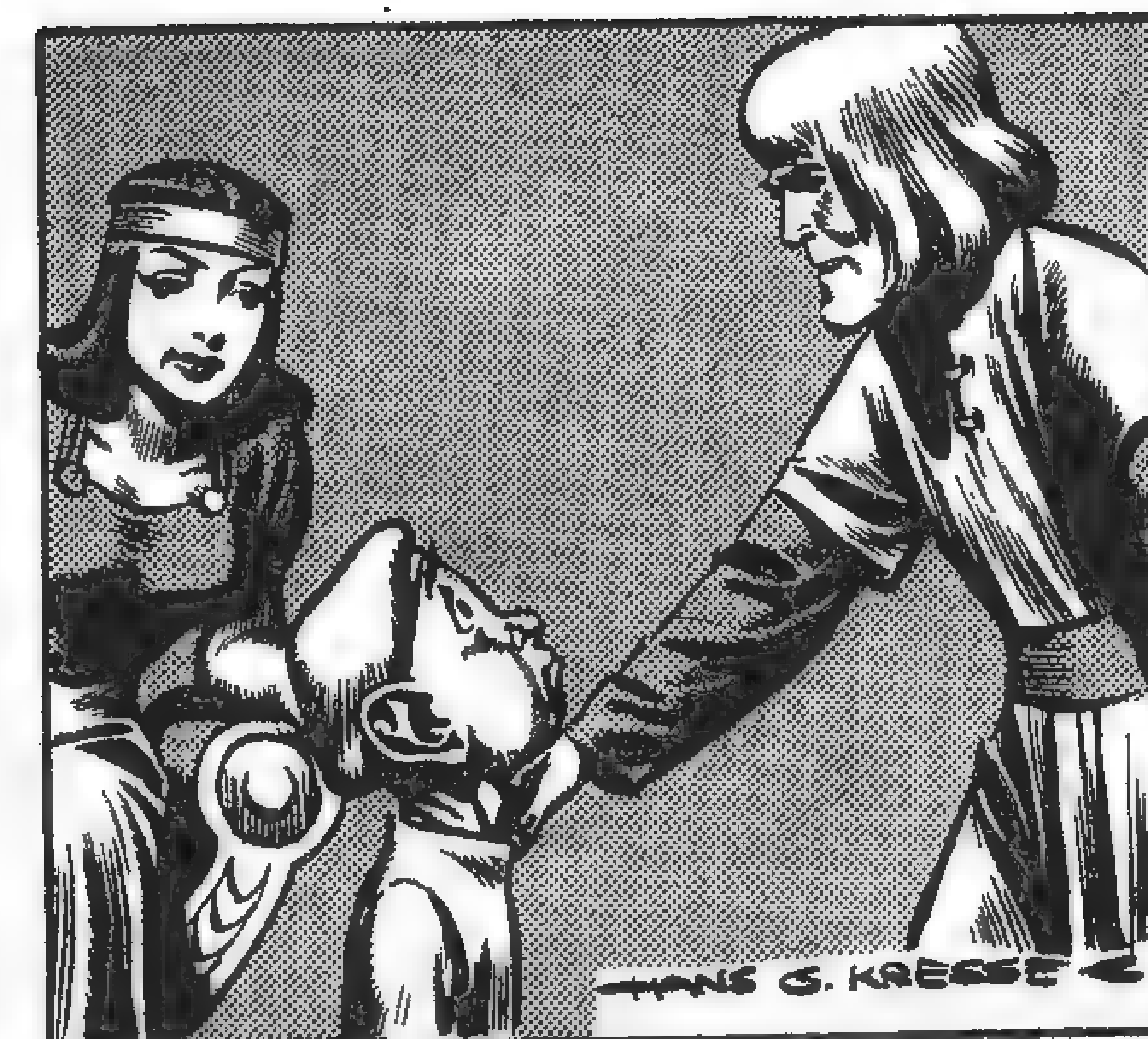

Baldons belofte mee te zullen gaan naar het onbekende goudland, ontlast Eric van een zware zorg. Nu behoeft hij zich tijdens zijn afwezigheid niet meer ongerust te maken over het welzijn van Winonah en de vrede in zijn land zal geen gevaar meer lopen.
Eric heeft moeite niet meer dan normale voldoening te tonen na Baldons besluit.
„Mooi," glimlacht hij. „Uw aanhankelijkheid zal ik nooit vergeten. Wees overtuigd van mijn dankbaarheid. U Baldon, zult onmiddellijk onder mijn bevelen staan. U zult dezelfde rechten hebben als mijn eigen edelen. Voor uw mannen gelden dezelfde regels als voor mijn eigen krijgers."
Vervolgens geeft Eric nog enkele aanwijzingen over de te treffen maatregelen voor het vertrek, en met 'n hooghartige groet verwijderen de vijf rovers zich. Nauwelijks zijn de kerels vertrokken, of Gundal treedt geruisloos binnen.
„Koning," zegt de oude, „alles is voor uw vertrek gereed. De proviand en het drinkwater zijn voldoende voor een maand. Al uw beste krijgers hebben zich voor de reis gemeld, en ik heb er twaalf uitgekozen. Overmorgen kunt u vertrekken."
„Dank Gundal, beste vriend," zegt Eric, en de oude op de gebogen schouders kloppend:
„Pas goed op mijn vrouw, uw koningin. Ik verlaat mij geheel op u. Het lot van mijn koninkrijk ligt in uw handen."

De dag van het vertrek is aangebroken, en deze laatste dag brengt Eric met zijn vrouw door. Winonah tracht haar verdriet over het afscheid te verbergen om het voor Eric niet zwaarder te maken dan het al is. Meemalen is het als wil zij haar man iets meedelen, doch iedere keer houdt zij haar woorden in. Zij kan, zij mag onder deze omstandigheden niet vertellen wat zij op het hart heeft. Als hij het maar wist, als hij het kon vermoeden!

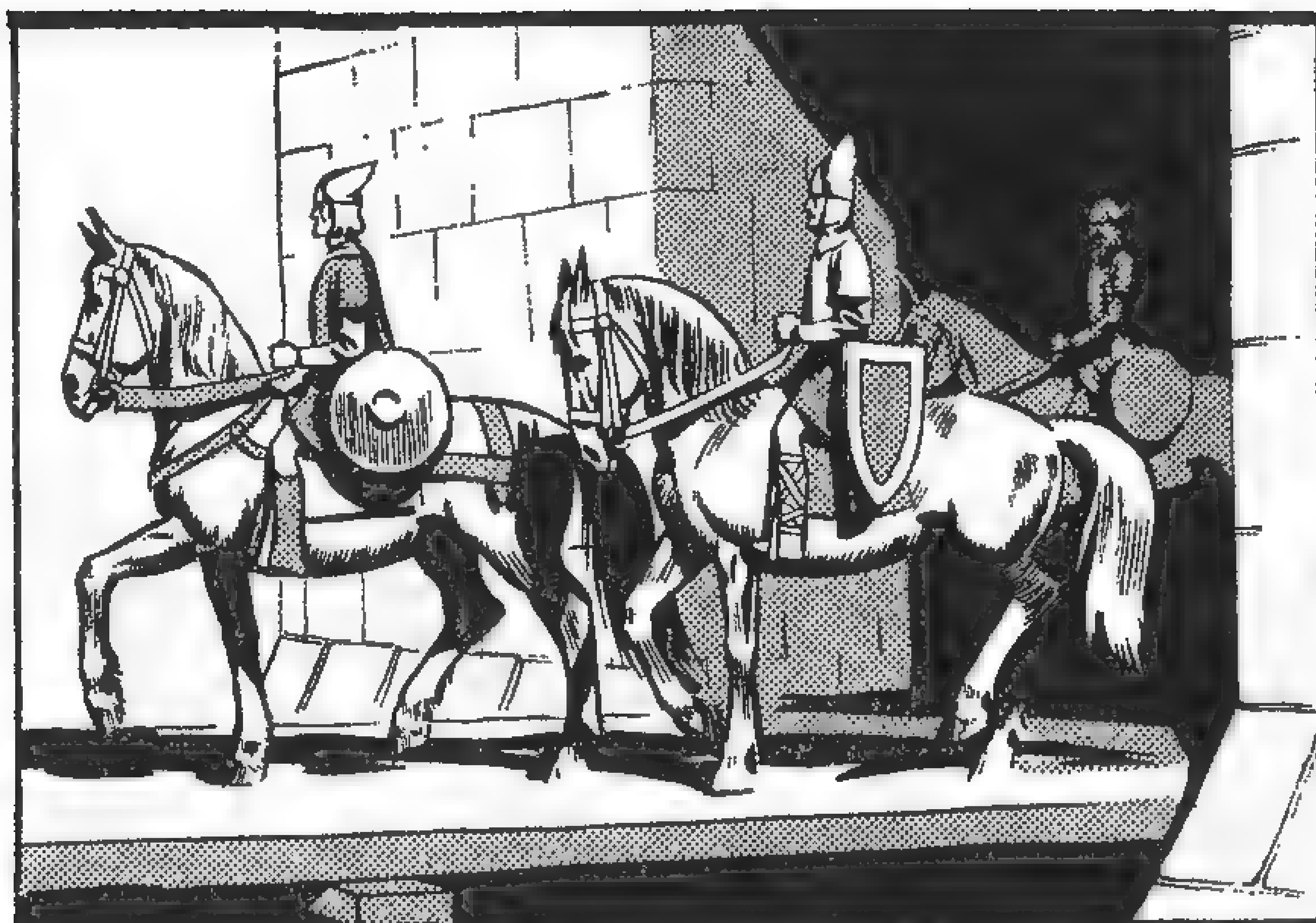
„Meisje," zegt Eric zacht, „zul je flink zijn? Ik kan over een jaar terug zijn. En ik kom zo spoedig mogelijk terug. Gundal is een goede, verstandige man. Hij zal een steun voor je zijn."

Met een snik werpt Winonah zich in Erics armen en één ogenblik staat ze op het punt Eric haar geheim te vertellen. Maar Eric mag het niet weten. Het zou het afscheid ondraaglijk maken. Pum-Pum gluurt voorzichtig om een hoekje en als hij zijn meester en meesteres in tedere omhelzing ziet, wil hij zich bescheiden terugtrekken. Maar Eric heeft het kleine kereltje ontdekt en verzoekt hem binnen te komen.

De dwerg kijkt zo ongelukkig en mistroostig, dat Eric een gevoel van medelijden niet kan onderdrukken. Ook Pum-Pum trekt zich het vertrek van zijn grote meester erg aan en Eric is zo aan het mannetje gehecht, dat hij hem als een lid van de familie beschouwt.

„Ook jou ga ik verlaten, Pum-Pum," zegt Eric, en hij legt zijn hand op de tengere schouder van de dwerg. „Pas goed op je meesteres, grote man, je moet haar beschermen en een flinke hulp voor haar zijn!"

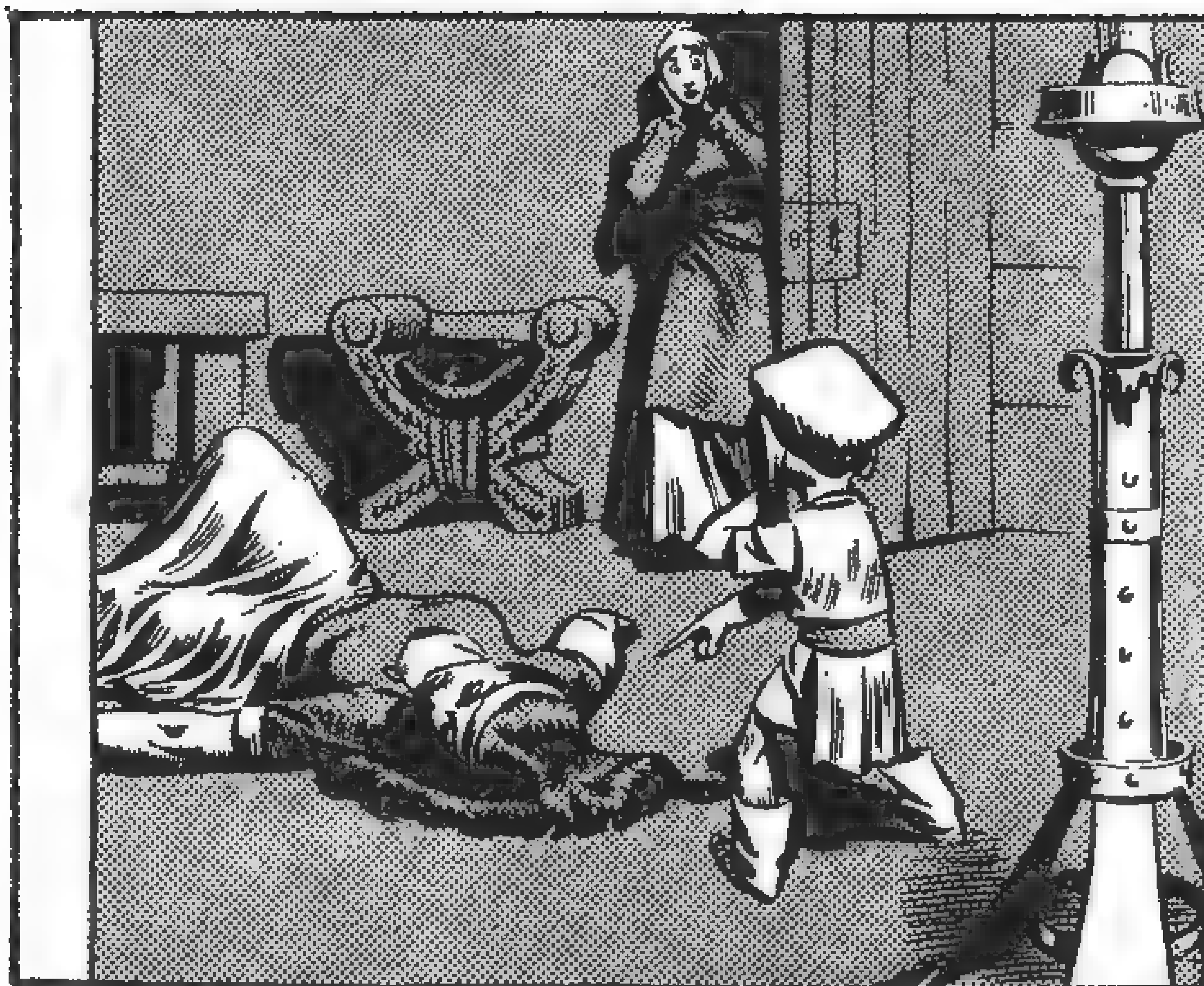
Pum-Pum knikt sprakeloos. Deze woorden van zijn meester vervullen hem met trots, maar hij weet niet of hij lachen of huilen moet.

De volgende morgen vroeg rijden Eric en zijn mannen de poort uit naar de kust, waar het schip hen wacht. Het afscheid viel allen zwaar en menig stoere krijger kreeg een brok in z'n keel toen hij zijn vrouw voor het laatst vaarwel wuifde.
Allen vragen zich af, wanneer zij hier weer terug zullen keren, en... óf zij wel terug zullen keren. Slechts Baldon en zijn vier trawanten blijven onbewogen. Zij hebben geen vrouwen die alleen achterblijven, en het afscheid van de overigen laat hen onverschillig. Hun gedachten zijn geheel vervuld van het goud waarmee zij zich straks kunnen verrijken, en ieder oponthoud hindert hen.
Aan het hoofd van de groep rijdt Eric. Zijn gelaat staat strak. Deze reis en het doel ervan staan hem niet aan. Het is eigenlijk een rooftocht, en het feit dat Lauri hem hier min of meer toe gedwongen heeft, maakt hem woedend.
Vanuit een der vensters van haar kamer slaat Winonah de vertrekkende stoet gade. Nooit in haar leven heeft zij zich zo wanhopig gevoeld. Daar gaat haar man. Een lange onzekere reis ligt voor hem, en zij blijft hier achter met haar grote geheim...

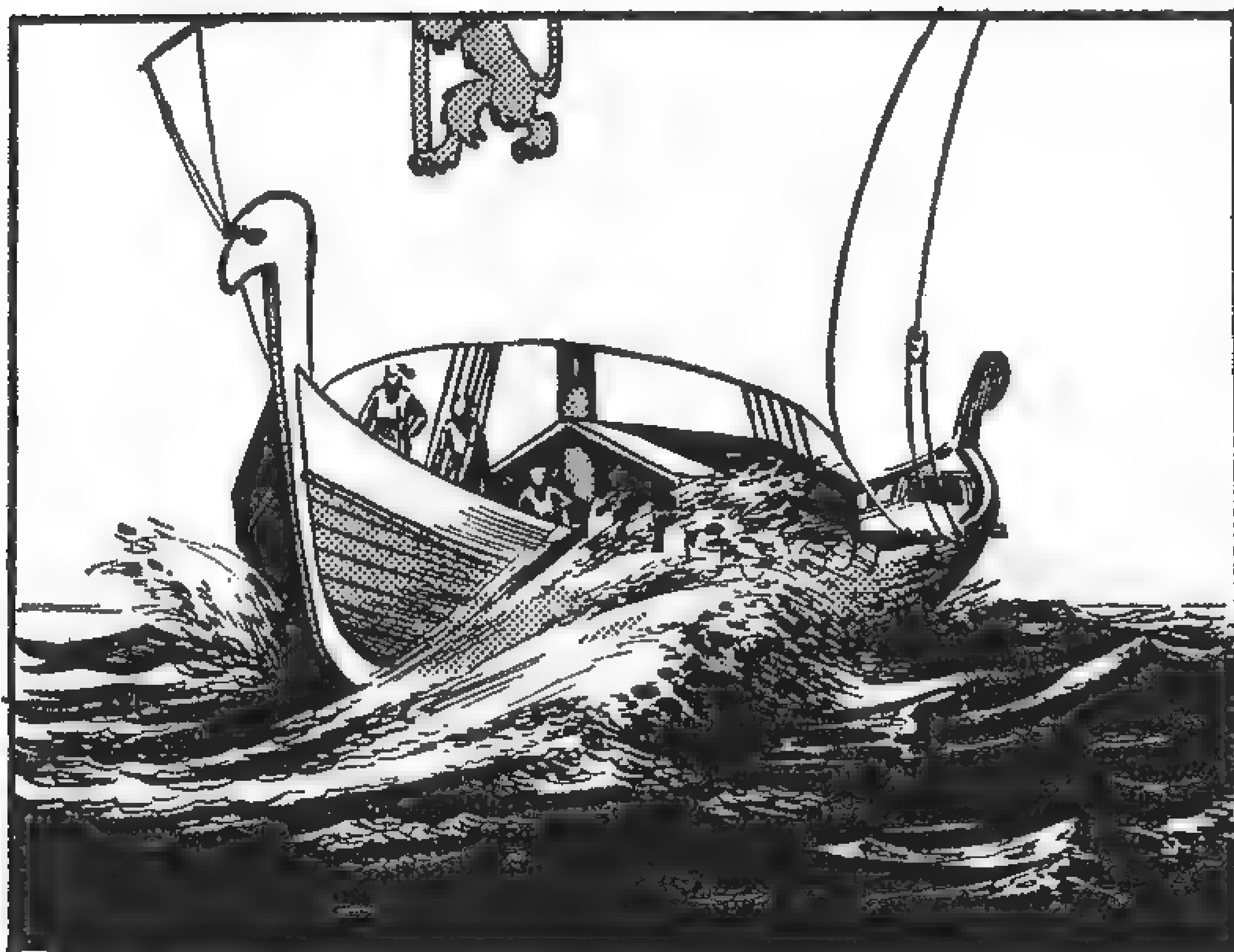
De weken worden maanden. Het vertrek van Eric en zijn mannen naar het verre goudland ligt reeds lang in het verleden en het leven op de burcht gaat weer zijn gewone gang. Pum-Pum omringt zijn meesteres met goede zorgen, trouw bijgestaan door Winonah's kamenier. De laatste tijd, stelt het kleine kereltje echter vast, schijnt zijn meesteres zich niet in een goede gezondheidstoestand te verheugen, en groot is zijn schrik, als hij Winonah op een morgen bewusteloos op de grond vindt liggen. Pum-Pum slaakt een luide gil, en met trillende knieën doet hij enkele stappen in de richting van de beweginloze, stille figuur. Doch op dat ogenblik gaat een zijdeur open en Garda, de kamenier, verschijnt. Ontsteld snelt het meisje toe, en geholpen door Pum-Pum legt zij haar meesteres op een rustbank. De kleine dwerg is vol ijver. Nu kan hij tonen wat hij waard is. Wie beschrijft echter zijn verontwaardiging als Garda hem zacht, doch beslist bij de arm pakt en hem de kamer uitduwt! Achterdocht bevangt de dwerg. Wat is het meisje met zijn meesteres van plan?

„Hoe mij zorgen, mij opletten, en beschermen! Dit mijn taak," sputtert het kereltje met luide stem tegen, doch Garda beduidt hem stil te zijn!

„Ssst! Dit is geen *mannenwerk!* Later, heer Pum-Pum mag u uw plichten weer waarnemen."

En zacht wordt de deur achter de verbijsterde dwerg op slot gedraaid.

Terwijl deze zonderlinge dingen plaatsvinden op de burcht in Noorwegen, klieft de boeg van Erics schip de golven van de oceaan. De reis is tot nu toe voorspoedig geweest, en in de gloed van de avondzon zoekt het schip rustig zijn weg naar het goudland.

Schuimspattend snijdt het schip door de golven. Achter de mast heeft Eric een speciale kajuit laten timmeren, waar hij de meeste tijd doorbrengt. Tot nu toe is er niets op de stemming aan boord aan te merken. Baldon geeft geen last en is zelfs voor zijn doen heel beminnelijk. Ook de vier overige rovers houden zich kalm. Zelfs het feit dat Eric het ruim onder het achterdek, waar zich de voelselvoorraden bevinden, tot verboden gebied heeft verklaard, wordt aanvaard. Alleen Eric, drie van zijn edelen en Baldon mogen het ruim betreden. Doordat de kajuit eigenlijk het schip in tweeën deelt, op een smalle zijgang na, kan de Noorman uitstekend toezicht uitoefenen.

In de kajuit zit Eric peinzend naar het golvenspel te kijken. Hij denkt aan thuis, aan Winonah en Pum-Pum, maar ook het gedrag van Baldon en zijn mannen houdt hem bezig. Ondanks het feit dat de vijf bandieten zich behoorlijk gedragen en gewoon met zijn mannen omgaan, houdt onze held z'n ogen open. Pas in tijden van nood zullen de rovers kunnen bewijzen wat zij werkelijk waard zijn.

Op de burcht in Noorwegen geschieden inmiddels vreemde dingen: Pum-Pum wordt niet tot zijn meesteres toegelaten, doch er verschijnt wel een vreemde vrouw die onmiddellijk naar Winonah's kamers gebracht wordt. Het kleine kereltje is niet gerust, al beseft hij wel dat niemand zijn meesteres een haar zal krenken. Mopperend ijsbeert hij door de gangen, doch op een middag staat hij verbaasd stil en luistert. Een vreemd geluid klinkt op, even later weer, krachtiger nu, en plotseling verheldert het gezicht van de dwerg. Ergens achter een gesloten deur huilt een pasgeboren kind!

Terwijl Eric zich ergens op zee bevindt op weg naar het goudland, vindt in de burcht in Noorwegen een heugelijke gebeurtenis plaats. Erics vrouw, Winonah, wordt een zoon geboren.

Nooit was de vreugde in het land zo groot, en dagenlang wordt er feest gevierd door het volk. Ook Pum-Pum, die weer zijn plichten als Winonah's beschermer mag waarnemen, is door het dolle heen. Niemand echter is zo verblijd met de geboorte van haar zoon als Winonah, hoewel de afwezigheid van Eric haar droevig stemt. Pum-Pum is degene die op het denkbeeld van een naam komt.

„Neem beetje Eric, beetje Winonah, maak nieuw woord," grijnst hij en Winonah probeert:

„Winer ... wioner ... Er ... Win ... Erwin!" juicht zij. En aldus wordt besloten Erics zoon de naam *Erwin* te geven.

De kleine Erwin groeit op als kool. Hij is nu al drie maanden oud en Winonah's geluk kent geen grenzen. Op een morgen, dreigt echter een donkere wolk het geluk te verstoren. Garda snelt het vertrek binnen, waar Winonah en Gundal een bespreking hebben.

„Een vreemde man wenst u te spreken . . ." stamelt zij.

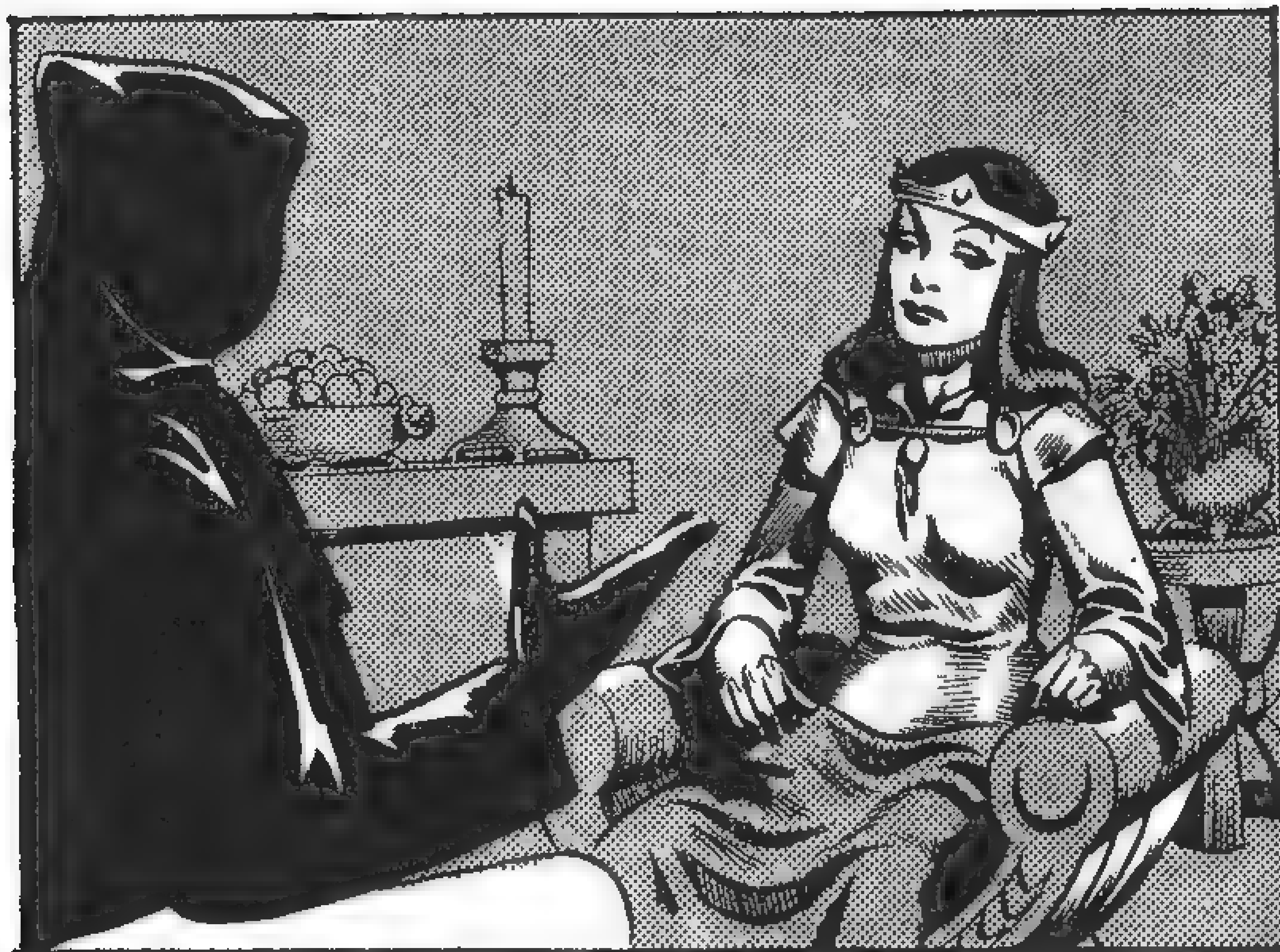
„Wel, wie is het?" vraagt de koningin een weinig ongerust, doch voor de kamenier kan antwoorden, wordt het gordijn opzijgeschoven en de onheilspellende figuur van Lauri treedt binnen.

Er valt een doodse stilte en Pum-Pum sluipt weg.

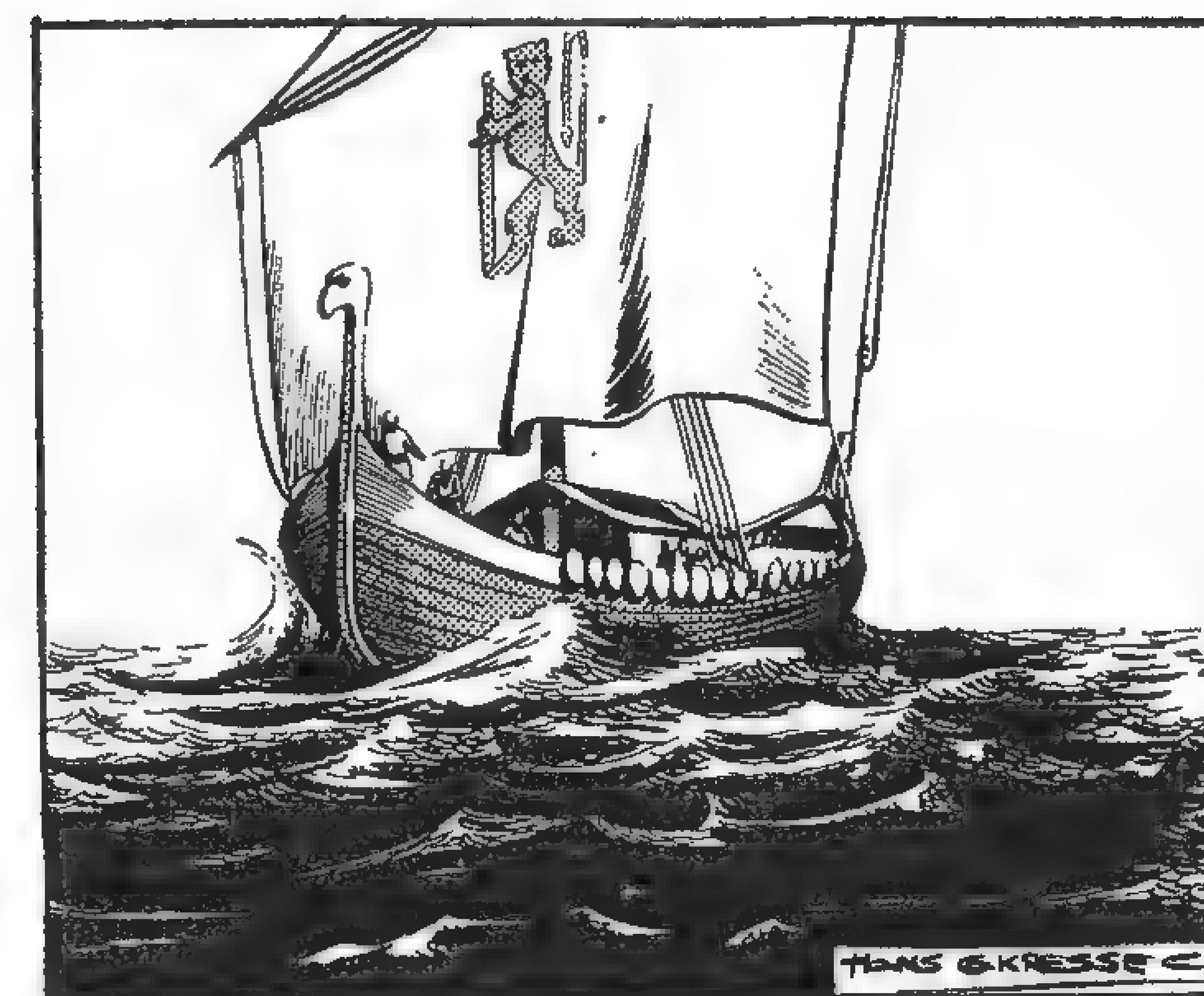
„Ik wens een onderhoud met de koningin *onder vier ogen!*" klinkt dan de falsetstem van de tovenaar. Met een handgebaar beduidt hij Gundal en Garda te vertrekken.

„Welaan, wie bent u en wat verstout u hier te komen?"

„Ik ben Lauri, de tovenaar. Het doel van mijn komst betreft Erwin, uw eerstgeborene . . ."

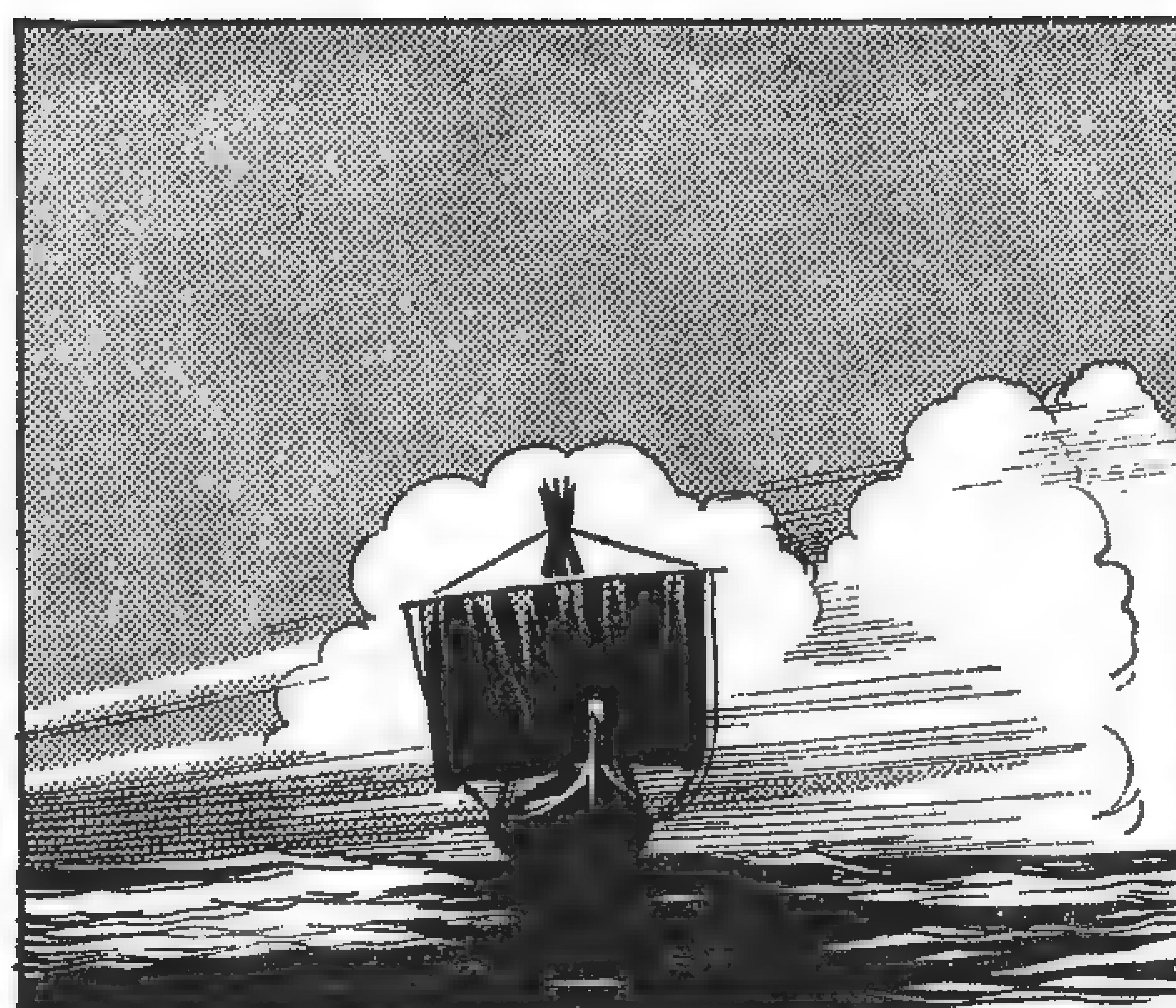

Een kille hand sluit zich om Winonah's hart en duizelig gaat zij zitten. Ook Lauri neemt plaats.
„Wel," stamelt Winonah ten laatste, „hoe . . . waarom . . . Erwin?"
„Rustig!" zegt de hoge stem.
Winonah beheerst zich.
„De geboorte van de koningszoon was een heugelijk feit," fleemt Lauri. „U ontvangt hierbij mijn gelukwensen." Dan buigt de sinistere man zich voorover en vervolgt: „Ik bewees koning Eric een dienst waarna hij mij bezweerde een tegendienst te zullen leveren. Ik liet hem toen de keus; hij kon mij zijn eerstgeborene afstaan, of voor mij een scheepslading goud halen: koning Eric is nu vertrokken naar het goudland, *maar* . . . wanneer hij na twee jaar niet in staat is zijn belofte in te lossen, dan ben ik genoodzaakt uw zoon Erwin op te eisen. In dat geval moogt gij uw eerstgeborene behouden tot in *het zevende jaar*. Dan echter zal ik mijn rechten doen gelden."
Met afschuw heeft Winonah naar deze woorden geluisterd. De kamer draait om haar heen, en zij zakt weg in een diepe bewusteloosheid.
Geheel onkundig van deze gebeurtenissen vervolgen Eric en zijn mannen hun eindeloos lijkende tocht. Bij een eilandengroep — de Bermuda's — hebben zij weer hun watervoorraad ververst en zich tegoed gedaan aan verse vruchten en noten. Nu bevinden zij zich weer in volle zee, maar het lijkt alsof er geen einde komt aan hun voorspoedige reis. De wind neemt allengs af en zij vorderen slechts langzaam.

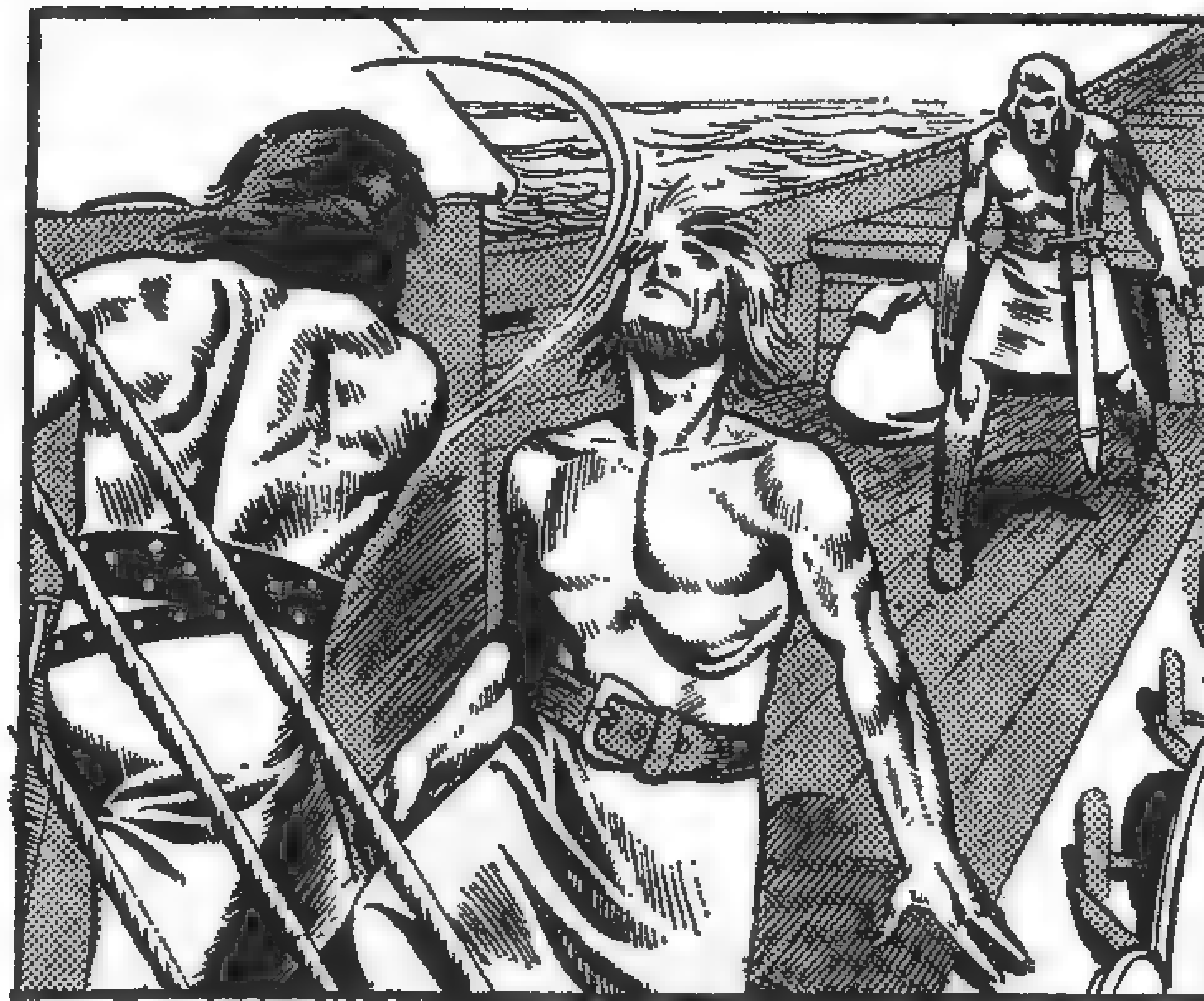

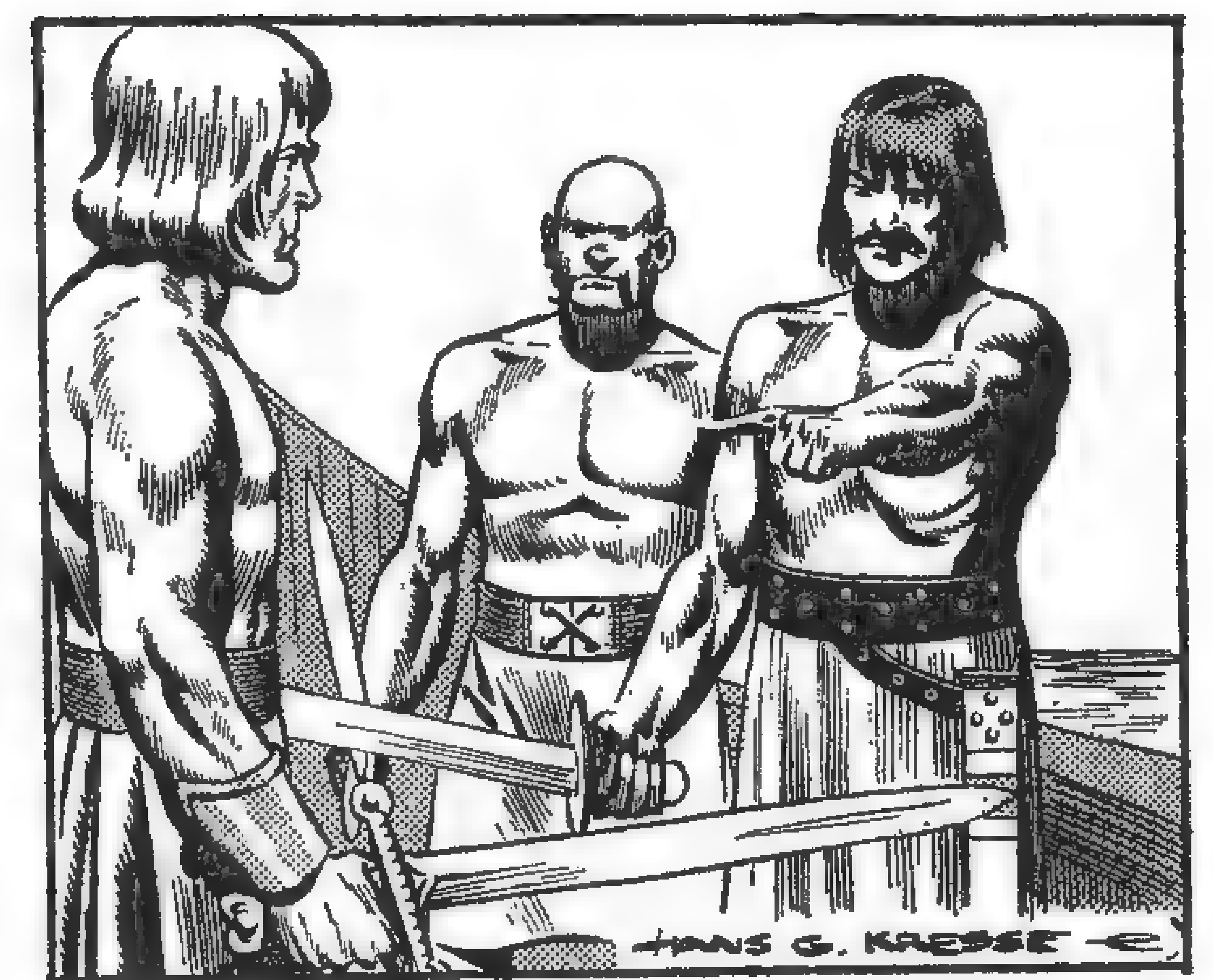

Het zeil hangt slap, geen zuchtje wind beroert de touwen, en het schip drijft langzaam rond op de trage golven, terwijl een brandende zon op de bemanning neerstraalt. Met een bezorgd gezicht kijkt Eric naar de lucht. Strakblauw, trillend en zonder een enkel wolkje spant de hemel zich boven de eindeloze oceaan. De zee is glad als een spiegel. Traag kabbelen de golfjes voort en het klotsen van het water tegen de boeg is het enige geluid in de zwoele stilte . . . Er is nu geen voortgang meer in de Vikingboot. Gedurende enkele weken dobbert het scheepje op het gladde water en aan boord wordt de toestand ondragelijk. De hitte overdag is zó groot dat de mannen, op een lendendoek na, al hun kleren uittrekken en zoveel mogelijk de weinige schaduwplekken opzoeken. Maar zelfs in de schaduw is het niet koel.

Er begint zich nu een gevaar te vormen, doordat het drinkwater opraakt. Om het zo lang mogelijk vol te houden deelt Eric twee maal per dag aan iedere man een beker water uit. Maar dan, op een smoorhete middag, is er nog maar één zak kwalijk riekend water over. Juist genoeg om het nog twee dagen vol te houden, als er daarna geen wonder geschiedt, zullen zij verloren zijn . . .

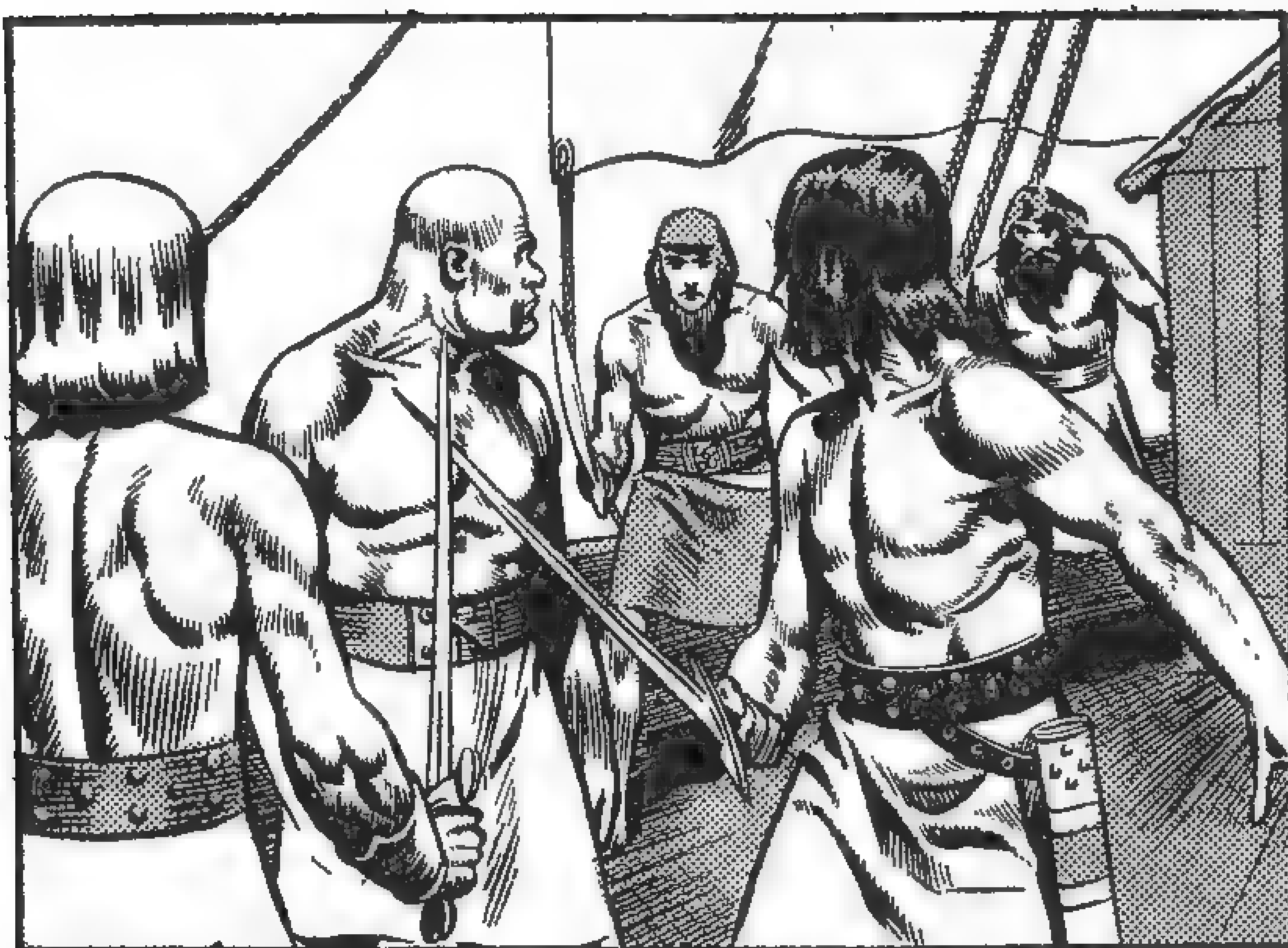

Aan boord heerst een geladen atmosfeer, nu bekend is dat nog slechts voor twee dagen water aan boord is. Baldon, die zich met zijn mannen tot nu toe steeds behoorlijk heeft gedragen, werpt eindelijk zijn masker af. Ongemerkt wenkt hij zijn mannen naderbij, en hij fluistert met hese stem: „Dit is een onhoudbare toestand. Mijn keel is als leer. Daar staat nog één zak water . . . Als we snel handelen zal hij voor ons zijn . . ."

Met gedempte stem geeft hij vervolgens zijn mannen, die er al net zo slecht aan toe zijn als de rest van de bemanning, enkele aanwijzingen. Dan, zonder waarschuwing, handelen de rovers . . . Met het zwaard in de vuist stormen Baldon en Alder naar het achterdek. Een van Erics mannen poogt hen tegen te houden bij de nauwe doorgang tussen kajuit en verschansing, maar een vuistslag van Baldon maakt hem voorlopig onschadelijk. De overval is zo plotseling gekomen dat het gebeurd is voor Erics mannen zich van hun verbazing hersteld hebben. Op het achterdek ziet Eric Baldon en Alder naderen, en snel grijpt hij Wograms zwaard . . . Bij het zien van dit machtige zwaard aarzelen Baldon en Alder even, maar de dorst drijft hen tot wanhoop . . .

Terwijl de dikke Olav, Gunnar en Nordegaï Erics helpers bij de doorgang naar het achterdek tegenhouden, treedt Baldon dreigend op Eric toe. Dikke zweetdruppels parelen op zijn gelaat, en zijn haar hangt in pieken voor zijn ogen.

„Geef ons de zak water," gromt de rover hees. „Wanneer je weigert, wanneer je ons wilt laten verdorsten, zullen wij ons met geweld water verschaffen . . ."

Na deze dreigende woorden van de rover heerst er een ogenblik stilte op het achterdek. Met halftoegeknepen ogen neemt Eric de kerels op. Nu blijkt dus dat hij zich in hun ware aard niet vergist heeft. Een smalend lachje verschijnt op Erics gebarsten lippen.
„Muiterij, he!" gromt hij. „Wel, slechts over mijn lijk zullen jullie je van het water meester kunnen maken . . ."
Op dat ogenblik stormen zijn mannen het achterdek op, met vóóraan de jonge Halsa, Erics toegewijde dienaar en vriend. Baldon en Alder begrijpen dat Olav, Nordegaï en Gunnar het onderspit zullen moeten delven, en ook zij geven wijselijk hun poging tot muiterij op.

Op slag verandert de houding van Baldon. Er komt een meelijwekkende trek op zijn gelaat en hij fluistert onderdanig:
„Vergeving koning. Het was verkeert van mij . . . doch, je begrijpt, door de moeilijke omstandigheden verloor ik mijn zelfbeheersing . . ."
Eric antwoordt niet: hij keert de verraderlijke kerels de rug toe en beduidt zijn mannen zich van het achterdek te verwijderen.
Dit voorval bewijst onze held eens te meer dat oppassen de boodschap is. Die nacht houdt Eric zelf de wacht bij de overgebleven zak water, gereed, om bij het minste onraad handelend op te treden.

In de nacht steekt een koele bries op en de zeilen flapperen in de nog zwakke wind. De bemanning is in grote beroering en bij allen herleeft even de hoop . . .
De wind wordt geleidelijk sterker en wanneer de morgen aanbreekt, glijdt het scheepje met flinke snelheid over de golven. Aan de hand van de gegevens die Lauri hem meegaf, bepaalt Eric de koers. Pal naar het zuiden richt hij de steven. Daar achter de horizon moet zich een eilandengroep bevinden, en vele paren ogen staren vol verwachting over de golven . . .
Dan, tegen de middag, klinkt eensklaps een verheugde kreet over de hoofden van de vermoeide mannen . . . Een van Erics soldaten staat op de voorplecht wild met zijn armen te zwaaien, en met schitterende ogen zien allen de blauwe streep aan de horizon . . . *Land!*
De mannen kunnen hun ongeduld bijna niet meer bedwingen . . . Eindelijk is dan hun wanhopige tocht ten einde. Zij zien de streep uit zee oprijzen en hongerig kijken zij naar het veelbelovende groen . . . Eric zet zijn scheepje recht op de branding, en in een fontein van schuim naderen zij het strand. Een muur van tropische planten rijst voor hen op, en allen vragen zich af wat zij hier zullen aantreffen . . .

De boot schuurt over het zand. Eric en zijn mannen springen over boord en allen waden naar het verlaten, smalle strand. Om op alles voorbereid te zijn hebben zij zich goed bewapend, en omzichtig begeven zij zich in de koelte van het tropische woud. Geen geluid verstoort de stilte hier. Voor hen, die maanden achtereen de benauwende beperking van een klein schip beleefd hebben, komt dit eiland als een verlossing. Het eerste waarnaar zij op zoek gaan, is water. Zwijgend banen zij zich een weg door het dichte, vochtige oerwoud, en dan slaakt Eric plotseling een verheugde kreet...

Een kleine waterval stort zich voor hem van een steile rots in een koel, helder meertje. De vreugde der Noormannen kent geen grenzen. Zij dompelen zich geheel in het water, en drinken met lange teugen hun brandende dorst weg...

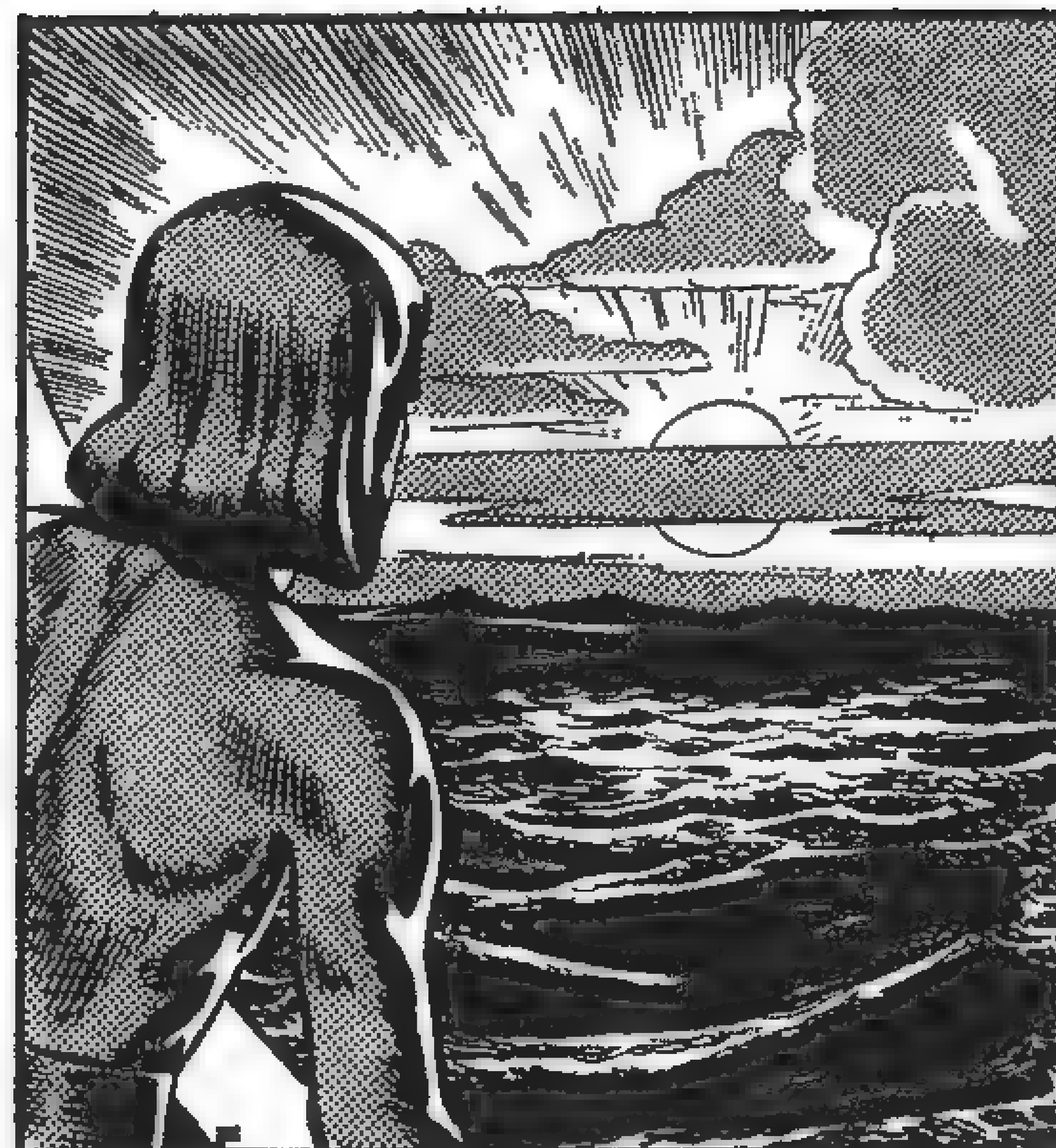
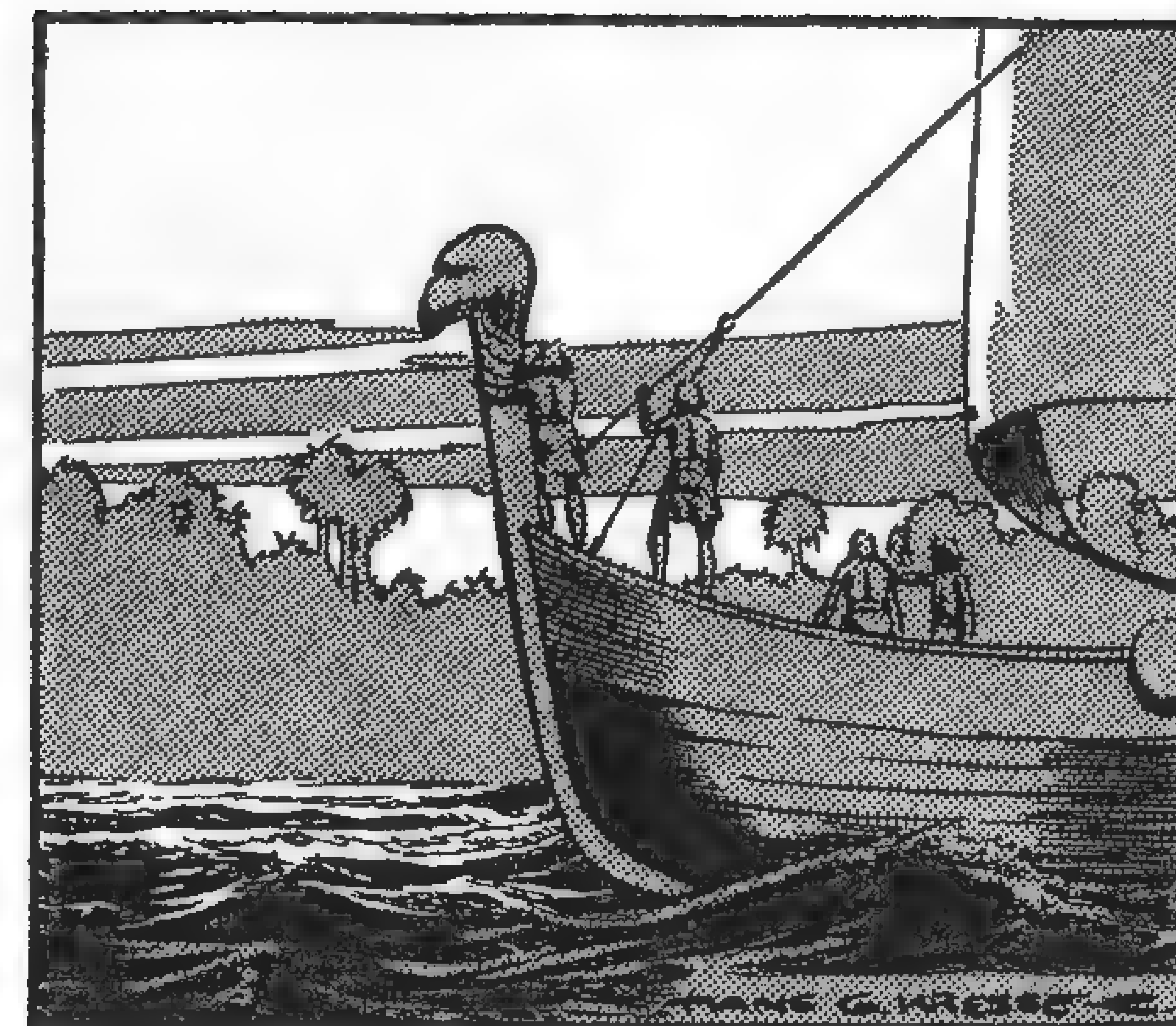
Dan beveelt Eric de waterzakken te vullen. Als een trage slang slingert de rij Vikingen zich door het oerwoud, van de boot naar het meertje en weer terug, tot het gehele ruim onder het achterdek vol staat met tot barstens toe gevulde waterzakken. De toekomst ziet er nu weer wat voorspoediger uit!

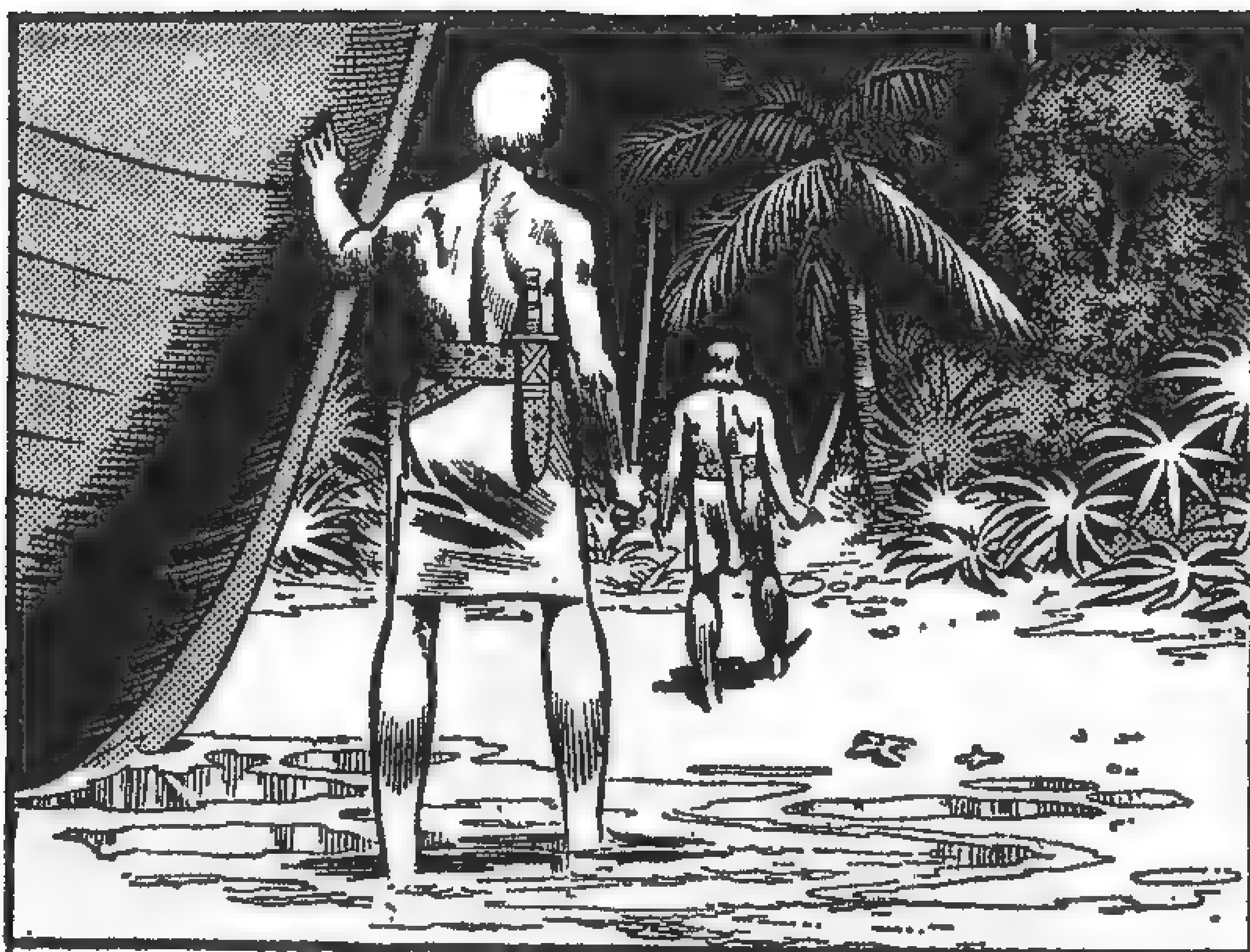

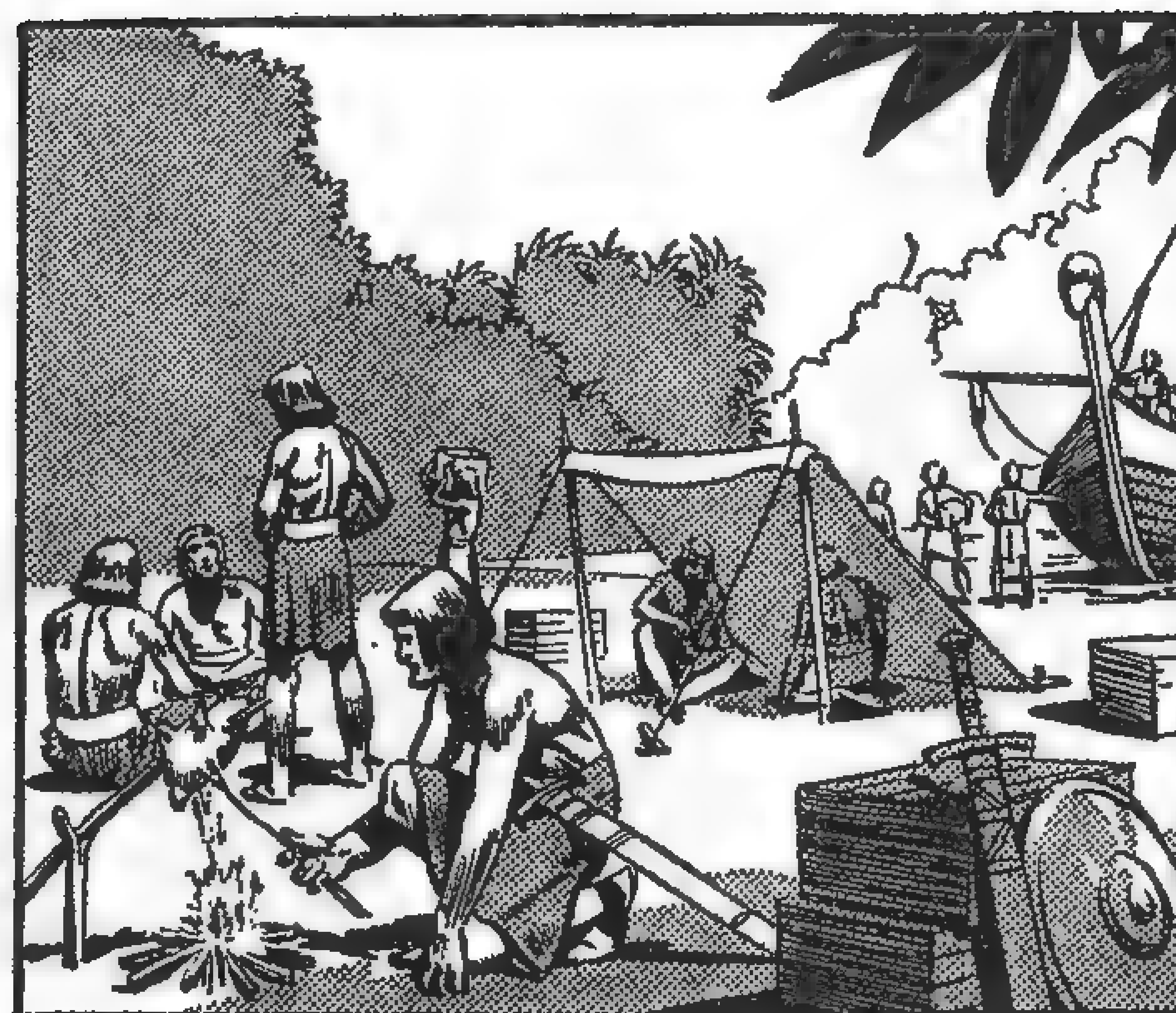

De eilandengroep ligt weer achter hen in een grijsblauwe nevel, de wind houdt aan en doet het zeil bol staan. Al het leed en de ontberingen van de vorige dagen zijn weer vergeten, nu het schip in volle vaart over de schuimende zee scheert. Aan boord heerst een opgewekte stemming. De mannen voelen dat het einde van de grote tocht nabij is. En hoewel zij niet weten wat zij in Goudland zullen aantreffen, zijn ze vol vertrouwen. Eric heeft zijn eigen mannen over de aard van zijn opdracht ingelicht en hen verteld om welke reden de vijf rovers aan boord zijn. Hoewel de verstandhouding tussen de beide partijen goed is, heerst er toch een zekere achterdocht. Wanneer dan ook Baldon op Eric toetreedt om zijn verontschuldigingen aan te bieden, kan onze held een gevoel van wantrouwen niet geheel onderdrukken. Toch neemt hij de hem toegestoken hand aan.
Eric begint nu scherp uit te kijken naar land. Volgens Lauri moeten zij een zeestraat tussen twee grote eilanden doorvaren en daarna, pal zuid koersend, in Goudland aankomen.
Het ranke scheepje snijdt als een mes door de golven en dan, op een morgen doemt wazig blauw de lijn van een tweetal dicht naast elkaar liggende eilanden op.

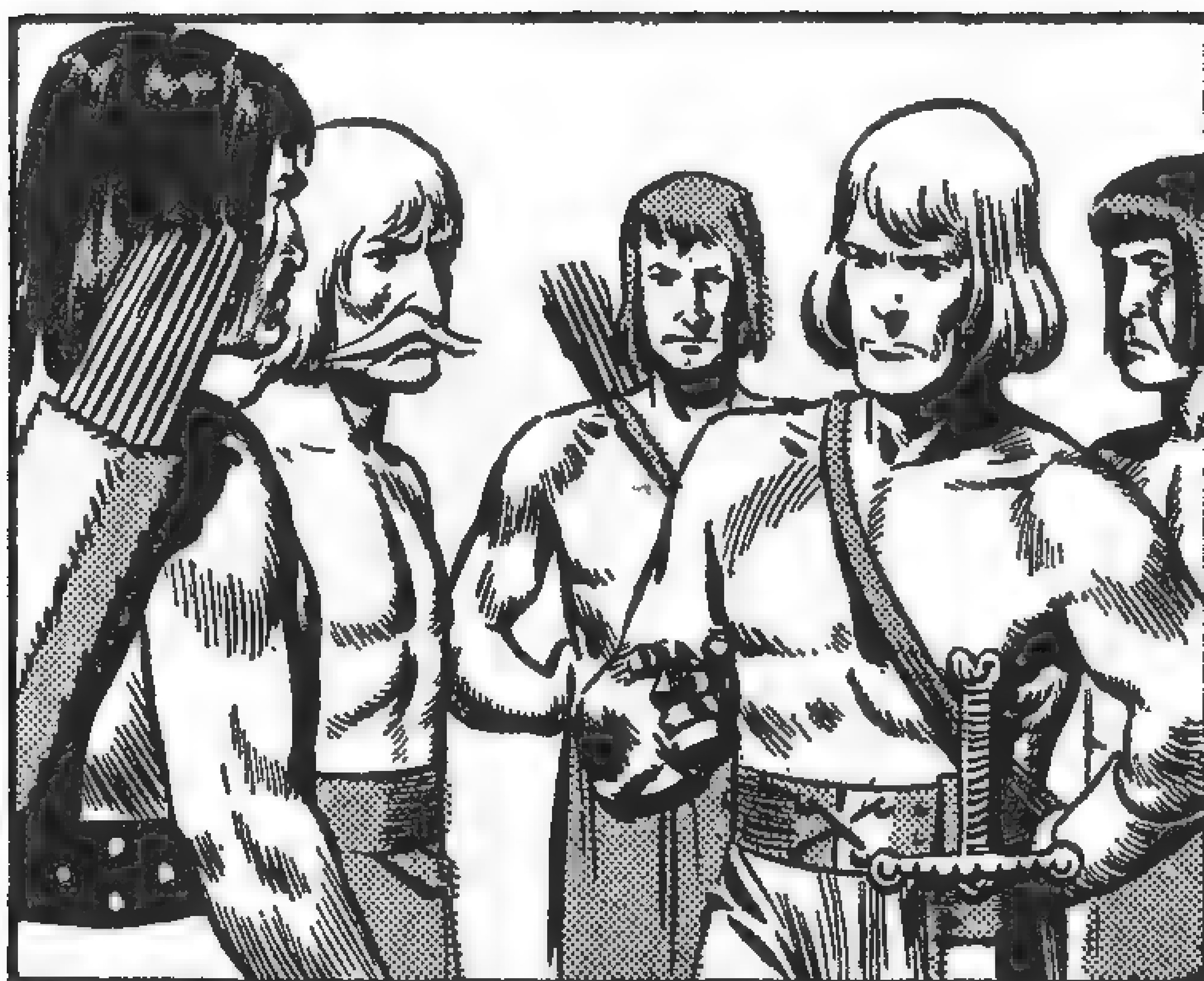
De reis is voorspoedig. De zeeëngte tussen het tweetal grote eilanden waarover Lauri onze held inlichtte, is gevonden en in een fontein van schuim scheert het bootje langs een groene, geheimzinnige kust, terwijl aan de horizon het silhouet van het andere eiland zichtbaar is . . .
Hunkerend kijken de mannen naar het voorbijschuivende landschap, doch de tocht wordt voortgezet. Nu het einddoel zo nabij is, wil Eric de reis niet meer onderbreken.
De hele dag en de volgende morgen en middag snelt het slanke schip voort over een diepblauwe zee. Maar dan, als de zon reeds ondergaat, doemt een streep op aan de horizon. Het Goudland is in 't zicht! Het feit dat het tegen de avond loopt, bevalt Eric wel. Voor de bewoners van Goudland blijft hun komst dan misschien onopgemerkt. Eric wil voorlopig contact met de bevolking vermijden.
In de stille avond glijdt de Vikingboot geruisloos langs de kust. Men zoekt naar de door Lauri beschreven baai, waar zij landen kunnen. Gespannen turen de Vikings naar de groene, wazige kust van het geheimzinnige Goudland. Hier is dus het einde van hun lange tocht en allen vragen zich af welke avonturen hen hier wachten . . .

Tegen zonsondergang zet Eric de boot op de kust en de mannen gaan aan wal. Er wordt besloten hier voorlopig een bivak op te slaan. Baldon en zijn vier trawanten zonderen zich af en zitten aan de rand van het oerwoud druk te redeneren. Eric laat hen geen ogenblik aan zijn aandacht ontsnappen.
Wanneer het kamp in orde is, de nachtverdeling geregeld en de mannen hun honger gestild hebben met verse vis en klein wild, besluit Eric de omtrek eens te verkennen . . . Hij kiest de trouwe Halsa en een bekwame Viking uit als metgezellen en het drietal begeeft zich naar de bosrand. Eensklaps duikt Baldon naast hen op en zegt:
„Graag wil ik je met mijn mannen begeleiden op deze tocht. Men weet nooit wat zich in het bos bevindt en . . ."
Eric legt hem met een kort handgebaar het zwijgen op. Hoe doorzichtig is het plan van de rover. Toch zou het geen kwaad kunnen Baldon mee te nemen. Dan kan Eric tenminste een oogje op hem houden . . . „Eén man mag je meenemen, Baldon," zegt Eric, en hij denkt daarbij dat de krachtsverhouding dan in zijn voordeel is: drie tegen twee. Even aarzelt Baldon, maar dan, met een nauw merkbare glimlach, stemt hij toe . . .

Halsa kijkt misprijzend toe terwijl Baldon zijn man uitzoekt: het is Gunnar de dief.
„Mooi," knikt Eric, terwijl hij Baldons metgezel oplettend aankijkt. Dan wendt hij zich weer tot Baldon: „De volgorde waarin wij zullen lopen is als volgt: Voorop ga ik; achter mij komt Gunnar; dan jij Baldon; achter jou mijn twee mannen."
Baldon knikt, hoewel hij deze volgorde niet toejuicht; immers nu zijn hij en zijn helper ingesloten en iedere verdachte beweging zal ogenblikkelijk door de mannen van Eric opgemerkt worden. Er is evenwel geen enkele reden om op deze indeling aanmerkingen te maken en aldus wordt de onderzoekingstocht aanvaard.
In volkomen stilte baant het troepje zich een weg door het oerwoud. Eric heeft al zijn aandacht nodig bij zijn omgeving en kan dus geen oog houden op wat achter hem gebeurt. Hij moet vertrouwen op zijn mannen. Scherp kijkt onze held uit naar sporen die kunnen duiden op de aanwezigheid van mensen. Zij volgen een smal wildpaadje, dat zich langs struiken en bomen slingert. Bij een scherpe bocht worden Eric en de achter hem komende Gunnar even aan het gezicht van de overigen onttrokken. Eric denkt hier niet aan, maar Gunnar ziet zijn kans. Ook Baldon verschijnt nu om de hoek en eensklaps hoort Eric een gedempt: „Nu!"
Onze held wil zich omdraaien, doch het is reeds te laat, een zwaar voorwerp raakt zijn achterhoofd en bewusteloos zinkt hij ter aarde . . .

Nog maar nauwelijks heeft Gunnar zijn verraderlijke daad volbracht of Halsa en Berka, Erics tweede man, verschijnen om de bocht. In één oogopslag overziet de jonge Halsa de toestand en dan stoot hij een woeste kreet uit . . . Baldon die zich snel van Wograms toverzwaard heeft meester gemaakt staat op het punt Eric hiermee te doorsteken. Doch Berka springt met van woede vertrokken gezicht op hem toe en de rover wordt gedwongen zijn plan te laten varen om zijn leven te verdedigen. Een wilde, venijnige strijd ontbrandt op het smalle pad. De kansen staan gelijk; twee tegen twee.

Alleen . . . het toverzwaard is in handen van Baldon . . .
Diep in het oerwoud houden drie gebronsde mannen stil . . . en luisteren ingespannen: het is of zij een menselijke stem iets horen schreeuwen . . . Nu dringen verwarde geluiden tot hen door; het drietal buigt zich naar elkaar en wisselt enkele woorden in een taal die merkwaardig veel lijkt op die van Atlantis . . . Dan begeven zij zich in het dichte lover en geruisloos sluipen zij voort in de richting van het geluid.

Op het wildpad woedt de strijd in volle hevigheid. Baldon, in het bezit van Erics zwaard, houdt zijn twee tegenstanders op eerbiedige afstand en dringt hen meer en meer terug van de plaats waar Eric gevallen is. Baldons bedoeling is duidelijk: zodra zijn tegenstanders onschadelijk gemaakt zijn, zal hij de weerloze koning Eric doden... Deze gedachte drijft Berka er toe een wanhopige poging te doen om Eric te ontzetten. Dit wordt echter zijn ongeluk. De zwaarden flitsen, een kreet... en Berka stort ter aarde! Voor Halsa ziet het er niet mooi uit. Hij is alleen overgebleven. Tot nu toe heeft hij zich dapper tegen Gunnar geweerd en de rover zelfs in de verdediging gedrongen, maar nu snelt Baldon zijn makker te hulp...

Wograms zwaard blinkt gevaarlijk en onwillekeurig deinst Halsa terug. Zo ontsnapt hij aan een gewisse dood, want geen seconde later snort een pijl rakelings langs zijn hoofd, en verdwijnt ritselend tussen de varens. Een tweede pijl die voor Gunnar bestemd is, treft echter doel. De rover slaakt een kreet en valt op de grond. Een ogenblik staan de twee overgeblevenen, Baldon en Halsa, sprakeloos; een gemeenschappelijk gevaar dreigt hen en zij vergeten voor een ogenblik hun vijandschap, wanneer een drietal kerels, bruin en gespierd, op hen toestormt. Juist als de strijd met de nieuwaangekomenen ontbrandt, ontwaakt Eric uit zijn verdoving en ontdekt dat zijn zwaard verdwenen is. Tussen de bladeren doorkijkend ziet hij Baldon met Wograms zwaard, bijgestaan door Halsa en in gevecht met een drietal vreemde mannen. Ogenblikkelijk trekt hij zijn hoofd terug in de schaduw en langzaam centimeter voor centimeter kruipt hij weg in de beschutting van het weelderige gebladerte.

Eric vordert langzaam. Hij voelt zich beschaamd dat hij zo voor het gevaar wegvlucht, maar zijn gezond verstand zegt hem dat dit het enige is dat hij kan doen. Hij is ongewapend, Gunnar is dood. Berka eveneens. Hij kan niets doen om zijn mannen te helpen . . . integendeel het enige dat hij zou bereiken is dat men hem ook zou doden of gevangennemen. Het zweet sijpelt hem van het voorhoofd. Eindelijk als Eric meent buiten het bereik van de bruine mannen te zijn, staakt hij zijn tocht en strekt zich languit onder de varens om de toestand te overdenken.

Inmiddels is Baldon erin geslaagd te ontsnappen. De rover bekommert zich niet om het lot van Halsa. Het laatste wat hij van Erics trouwe vriend ziet is, hoe hij als een wanhopige strijdt tegen twee van de aanvallers. Van de derde inboorling kan hij geen spoor meer ontdekken. Hijgend dringt Baldon het oerwoud binnen. Het magische zwaard tot slaan gereed, speurt hij zenuwachtig in het rond, bevreesd voor mogelijke vervolgers. Maar het oerwoud zwijgt, geen geluid verstoort de beklemmende stilte en eindelijk is Baldon overtuigd dat hij voorlopig geen gevaar meer te duchten heeft. Een triomfantelijke grijns verschijnt op zijn gezicht. Zijn opzet is gelukt, beter dan hij zich had kunnen dromen. Niet alleen is Eric onschadelijk gemaakt en heeft hij nu het zozeer verlangde magische zwaard, hij keert alléén terug. Ook zijn man Gunnar is dood.

Grinnikend sluipt Baldon door de smorende jungle terug naar de landingsplaats. Zijn hand omklemt stevig Wograms zwaard . . . Hiermee zal hij de meester zijn. Van nu af aan zullen de mannen zijn bevelen uit te voeren hebben.

De mannen in het kamp zijn in afwachting van de terugkeer van Eric en zijn patrouille. Keer op keer kijken zij naar de jungle. Dan verschijnt in de groene omlijsting van de tropische plantengroei een kleine figuur. Onder doodse stilte strompelt Baldon, als een gebroken man, het kamp binnen. Onder zijn arm klemt hij het magische zwaard van Wogram . . .

Baldon speelt zijn rol als een geboren toneelspeler en vertelt met toonloze stem hoe het troepje overvallen werd. De dappere koning Eric der Noormannen sneuvelde het eerst. Slechts hij, Baldon, slaagde erin te ontkomen.

„In zijn laatste ogenblikken," zegt de huichelachtige Baldon „reikte koning Eric mij zijn dierbare zwaard." „Heer Baldon," sprak hij: „U bent mijn opvolger. Leidt u de tocht tot een goed einde, vaarwel! Toen stierf hij in mijn armen."

Stil hebben de mannen geluisterd en zwijgend staren zij naar het flitsende zwaard, dat Baldon hen als bekrachtiging van zijn woorden voorhoudt. Dan treedt de roodharige Tonka naar voren en zijn woorden vertolken de geheime gedachten van al Erics mannen.

„Baldon, de dood van onze koning en de patrouille vervult ons met diepe smart. Wij zijn blij, tenminste jou levend terug te zien, maar wij verbazen ons over het laatste besluit van onze koning. Immers er was van te voren bepaald dat zo onze koning iets overkomen mocht, Halsa, het commando zou overnemen. En als opvolger van Halsa was *„Ik"*, Tonka, aangesteld. Daar thans én koning Eric én Halsa zijn heengegaan, heb ik en niemand anders het commando."

„Goed . . .," grijnst Baldon. „Het zij zo. Als man van eer stel ik voor de wapens te laten beslissen, wie van ons geschikt is als leider van de troep!"

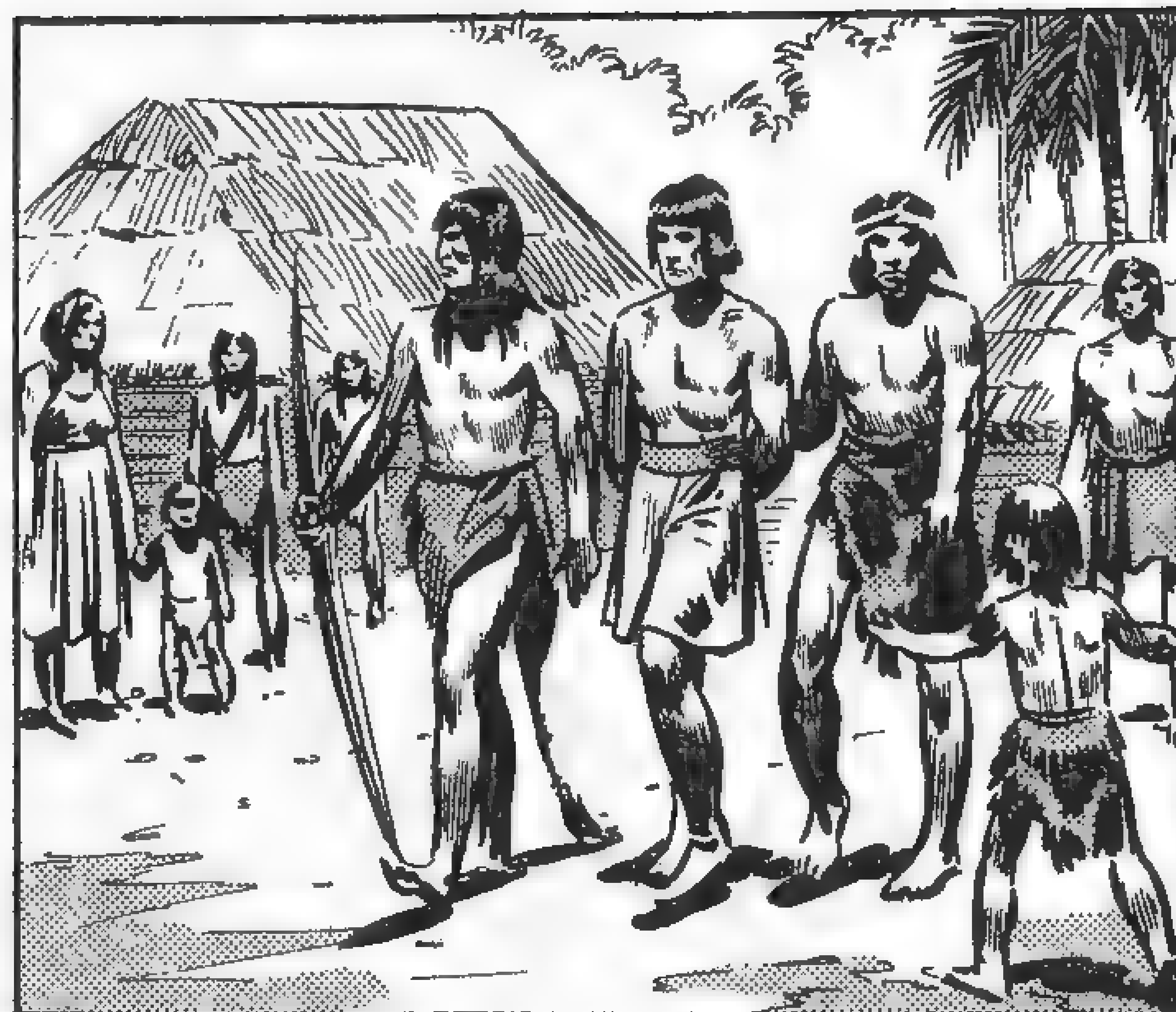

Eric is intussen naar de plaats van de strijd teruggekeerd en ziet hoe zijn trouwe Halsa als gevangene wordt weggevoerd. Reeds is één van de drie inboorlingen tussen de struiken verdwenen, klaarblijkelijk om zijn stam te waarschuwen. Even aarzelt Eric. Wat staat hem te doen? Dan bedenkt hij dat Baldon kans zag te ontsnappen en hij besluit Halsa te volgen. Zodra hij eenmaal weet waar men Halsa heenbrengt, kan hij terugkomen met zijn mannen en de dappere Viking bevrijden.
Inmiddels wordt op het strand alles in gereedheid gebracht voor de tweekamp tussen Tonka en Baldon. Tonka beseft dat hij weinig kans heeft te overwinnen, daar zijn tegenstander in het bezit is van Wograms zwaard, maar dapper ziet hij zijn gevaarvolle toestand onder ogen.
Een van Erics oudere krijgers zal scheidsrechter zijn. De twee tegenstanders nemen tegenover elkaar in het strijdperk plaats. Baldon staart Tonka met een verholen grijns aan. Voor hém is de overwinning zeker. Langzaam trekt de oude kamprechter de stok die beide kemphanen scheidt weg en op dat ogenblik verscheurt een wilde schreeuw de stilte. Pijlen suizen door de lucht en van achter elk bosje, iedere palm, iedere struik springt een glimmende gebronsde krijger te voorschijn . . .

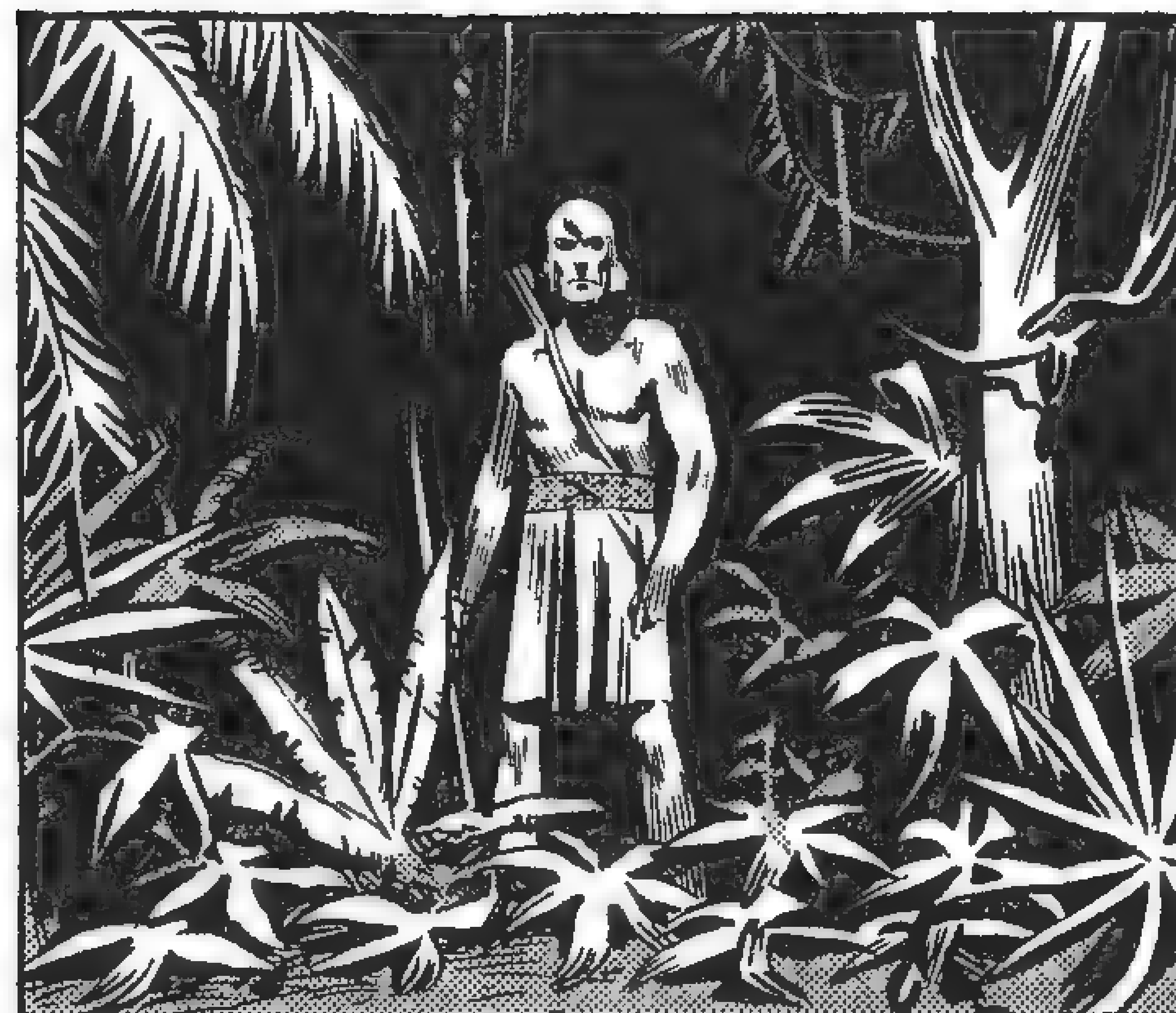

Geduldig als een kat volgt Eric inmiddels de tocht van zijn vriend Halsa. Hij neemt goed de stand van de zon op en brengt hier en daar tekens op bomen aan. Dit moet hem de terugtocht vergemakkelijken. Dan komt er eindelijk een einde aan de tocht. Daken van huizen worden zichtbaar en voorzichtig trekt Eric zich wat terug.
Halsa is verre van gerust. Zijn twee bewakers wisselen geen woord en de blikken die ze hem toewerpen beloven niet veel goeds. De jonge Noor is ongerust over het lot van zijn koning. Meer nog dan zijn eigen welzijn gaat hem het mogelijke lot van Eric ter harte. Zwijgend schrijden gevangene en bewakers door het oerwoud en met een zeker gevoel van opluchting ziet Halsa dat het einde van de reis nabij is. Op een open plek staat een aantal huisjes met rieten daken. Inboorlingen, voornamelijk vrouwen en kinderen, treden nieuwsgierig nader om de gevangene te bekijken. Enkele mannen staan onbewogen toe te zien. Halsa bemerkt dat weinig mannelijke bewoners zich in het dorp bevinden. De reden hiervan zou hij later pas te weten komen. Goed verscholen achter struiken neemt Eric het dorp in ogenschouw. Hij volgt Halsa zo ver hij hem zien kan en prent alles goed in z'n geheugen. Dan onopgemerkt, trekt hij zich terug en slaat de weg naar zijn kamp in.

Zo snel mogelijk zoekt Eric zijn weg door het dichte oerwoud. Hij oriënteert zich op de zon, maar het schijnt dat de weg waarlangs hij gekomen is, eensklaps is verdwenen. Zwetend, gestriemd door het scherpe gras en de stekelige planten, worstelt Eric voort. Langzaam krijgt hij de overtuiging dat hij de weg kwijt is. Vergeefs kijkt hij in het rond naar de merktekens die hij op de bomen kraste. Moe en hongerig vervolgt Eric zijn tocht zonder einde . . . doch plotseling blijft hij doodstil staan. Een zwak gerucht achter hem heeft zijn aandacht getrokken. Onze held luistert gespannen, nauwelijks ademhalend. Hij hoort niets meer. Ten slotte overtuigd dat hij zich iets inbeeldt, zet hij zijn tocht door de vochtige, moordende hitte van het oerwoud voort. Maar weer ritselt er iets in de struiken.
Nu heeft Eric het duidelijk gehoord: hij kan zich niet vergissen. Snel en op alles bedacht, legt hij een pijl op zijn boog, zoekt beschutting in de dichte plantengroei en wacht af.

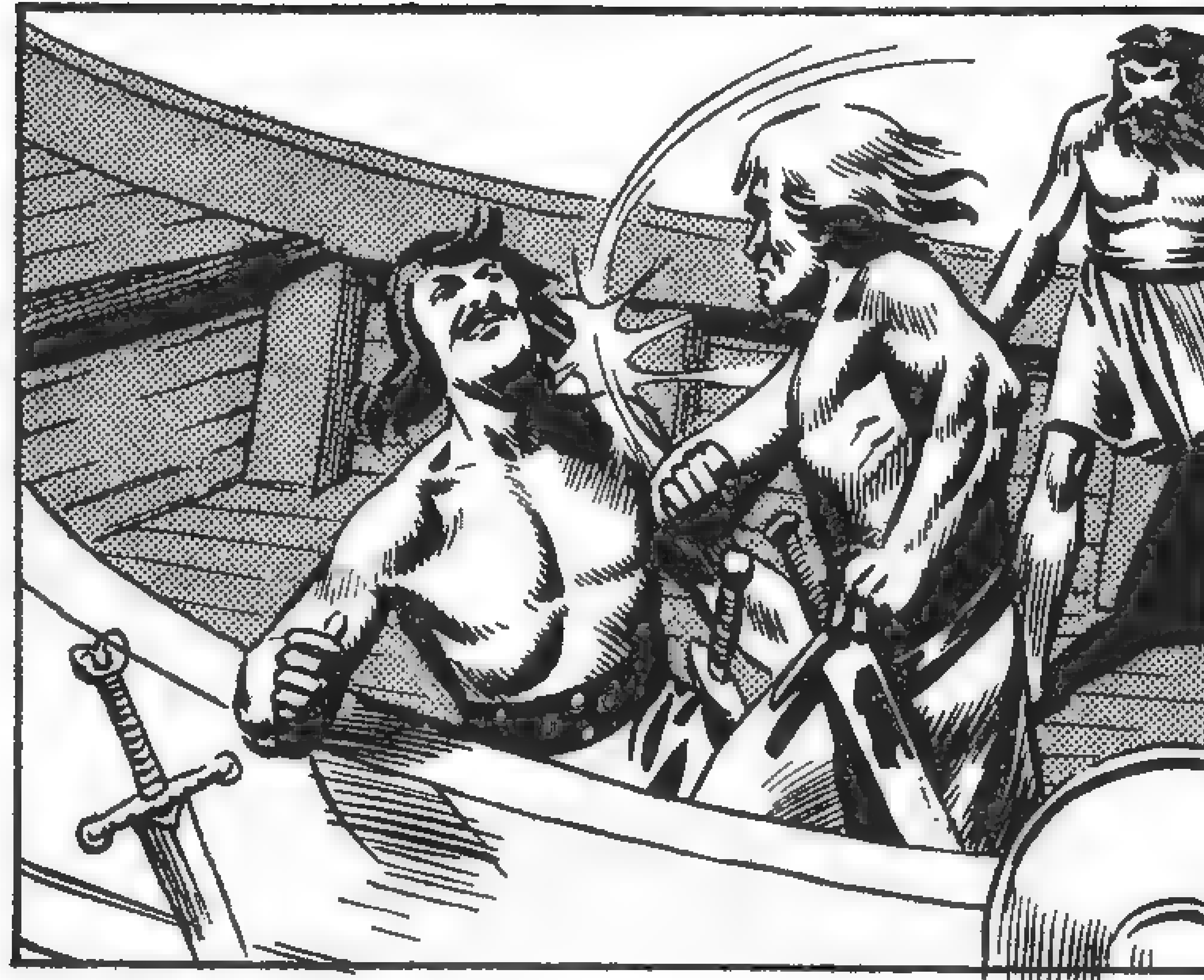

De stilte van het oerwoud begint op Erics zenuwen te werken. Hij heeft het gevoel dat men hem volgt en bespiedt maar waar hij ook kijkt, alles blijft roerloos. Zweetdruppels parelen op zijn voorhoofd... de hitte, maar ook de spanning is ondragelijk... Waarom treedt zijn verborgen bespieder niet naar voren, waarom sluipt hij om hem heen?

Vergeefs wacht Eric en dan plotseling breekt hij door het struikgewas en vervolgt zijn tocht, de boog gereed. Plotseling hoort hij voor zich stemmen. Achter de boomstammen is een lichtplek en Eric begrijpt dat hij zijn kamp heeft teruggevonden. Snel spoedt hij zich voort, maar eensklaps houdt hij stil... Zijn mannen zijn daar in gevecht met gebruinde krijgers. Zij proberen met de boot te vluchten. Het zeil is al gehesen. Enkele inboorlingen begeven zich te water, maar de Noormannen weren zich geducht... gespannen volgt Eric de strijd op het strand. Plots hoort hij een geluid achter zich. Een schaduw valt over hem heen en vóór hij zich teweer kan stellen, doet een zware slag op zijn hoofd hem wegzinken in een diepe, zwarte duisternis.

De Noormannen weren zich dapper tegen de overmachtige vijand: Baldon hakt als een dolleman met het magische zwaard om zich heen en boezemt de inboorlingen zoveel ontzag in, dat zij even terugdeinzen. Deze adempauze is genoeg, de Vikingen slagen erin de boot vlot te krijgen. De wind pakt het zeil en met geleidelijk groter wordende snelheid glijdt de drakkar van het strand weg. Aan boord van het wegzeilende schip houdt Tonka Baldon voortdurend scherp in het oog. De rover draagt nog steeds het magische zwaard en Tonka wacht op zijn kans om hem dit afhandig te maken.

De roverhoofdman staat aan de verschansing, evenals de rest van de bemanning naar het verdwijnende strand te turen . . . en dan ziet Tonka zijn kans schoon. Ongemerkt komt hij nader en plots, zonder waarschuwing geeft hij de rover een geweldige kaakslag. Met een laatste beweging heft Baldon het zwaard nog op, doch het wapen ontglipt hem . . . juist boven de verschansing. Tonka slaakt een gil en grijpt naar het begeerde wapen . . . doch . . . te laat! Wograms zwaard valt met een plons in zee. Een kort ogenblik nog is het te zien . . . dan wordt het verzwolgen door de golven . . .

Met bonzend hoofd ontwaakt Eric . . . Hij tracht zich te herinneren wat er gebeurd is. Hij kijkt in het rond. Hij bevindt zich in een kleine halfdonkere ruimte . . . een man komt op hem toe . . . Halsa! . . . Dan dringt het duidelijk tot Eric door. Hij is gevangen samen met Halsa en er is niemand die hen helpen kan . . .

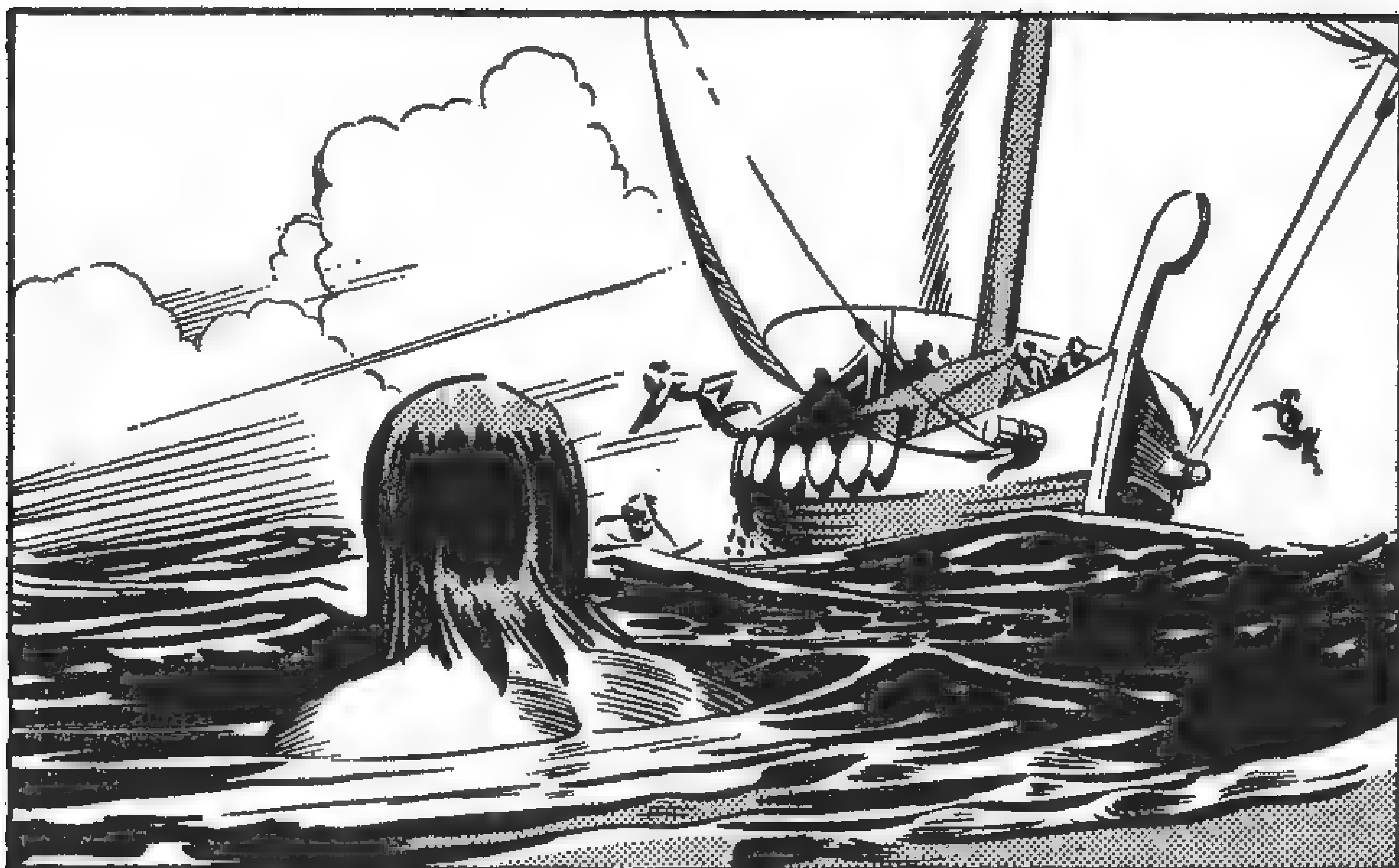

Enkele ogenblikken staren de mannen elkaar zwijgend aan. Zij beseffen beiden de ernst van hun toestand. Verwonderd vragen zij zich af of dit nu de bewoners van het Goudland zijn: de aanblik van de armzalige hutten geeft hen niet veel hoop. Vergeefs doorzoeken zij hun gevangenis, doch van het zozeer begeerde metaal kunnen zij geen spoor ontdekken. Ook de inboorlingen zien er niet naar uit dat goud bij hen een gewoon verschijnsel is. Met een zucht keert Halsa zich tot Eric: „Wel, als dit Goudland is . . .! Ik vraag mij af of wij ooit Noorwegen terugzien."

Aan boord van het Vikingschip ziet Baldon met het verdwijnen van Wograms zwaard zijn heerschappij verloren gaan. Bleek en zenuwachtig grijpt de rover naar zijn eigen zwaard, maar Tonka is hem voor . . . Met een verheugde grijns springt de Viking naar voren, en het staal van zijn zwaard schittert koud.

„Je zult je voegen naar mij bevelen!" gromt Tonka. „Niet jij, maar *ik* voer thans het bevel. Ik zal je in de boeien laten slaan, samen met je handlangers . . ."

Snel wijkt Baldon achteruit. In één oogopslag overziet hij de toestand. De kust van Goudland is nog niet ver. Dáár is rijkdom. Hier gevangenschap . . . Met een katachtige behendigheid wendt de rover zich naar de verschansing, en voor de ogen van de verbijsterde mannen springt hij overboord in de golvende zee . . .

Met soepele slagen zwemt Baldon in de richting van de kust. De afstand tussen hem en de boot wordt snel groter. Wanneer hij meent buiten schotsafstand te zijn, kijkt hij om en met een grijns ziet hij dat zijn mannen hem gevolgd zijn. Even vreest hij dat Tonka het schip zal laten keren, doch zonder vaart te verminderen stevent het noordwaarts . . . Blijkbaar zijn Erics mannen tevreden dat ze op zo'n gemakkelijke manier van de vier rovers verlost zijn.
Zo dicht mogelijk bij elkaar blijvend zwemmen de rovers naar de kust. De afstand blijkt groter te zijn dan zij gedacht hadden, doch alle vier zijn geoefende zwemmers en hun uithoudingsvermogen is groot. Rustig naderen zij de groene kust van het lokkende Goudland, en geen van hen bemerkt hoe een grote blauwzwarte vin snel nadert . . . Alder is de eerste die de haai bemerkt . . . en verschrikt roept hij een luide waarschuwing. De rovers verdubbelen hun krachtsinspanning, doch de dreigende vin komt steeds nader. De dikke Olav zwemt uit alle macht, maar hij raakt meer en meer op de anderen achter. Dan een heftige beweging van de golven, en de onfortuinlijke rover verdwijnt in de diepte.

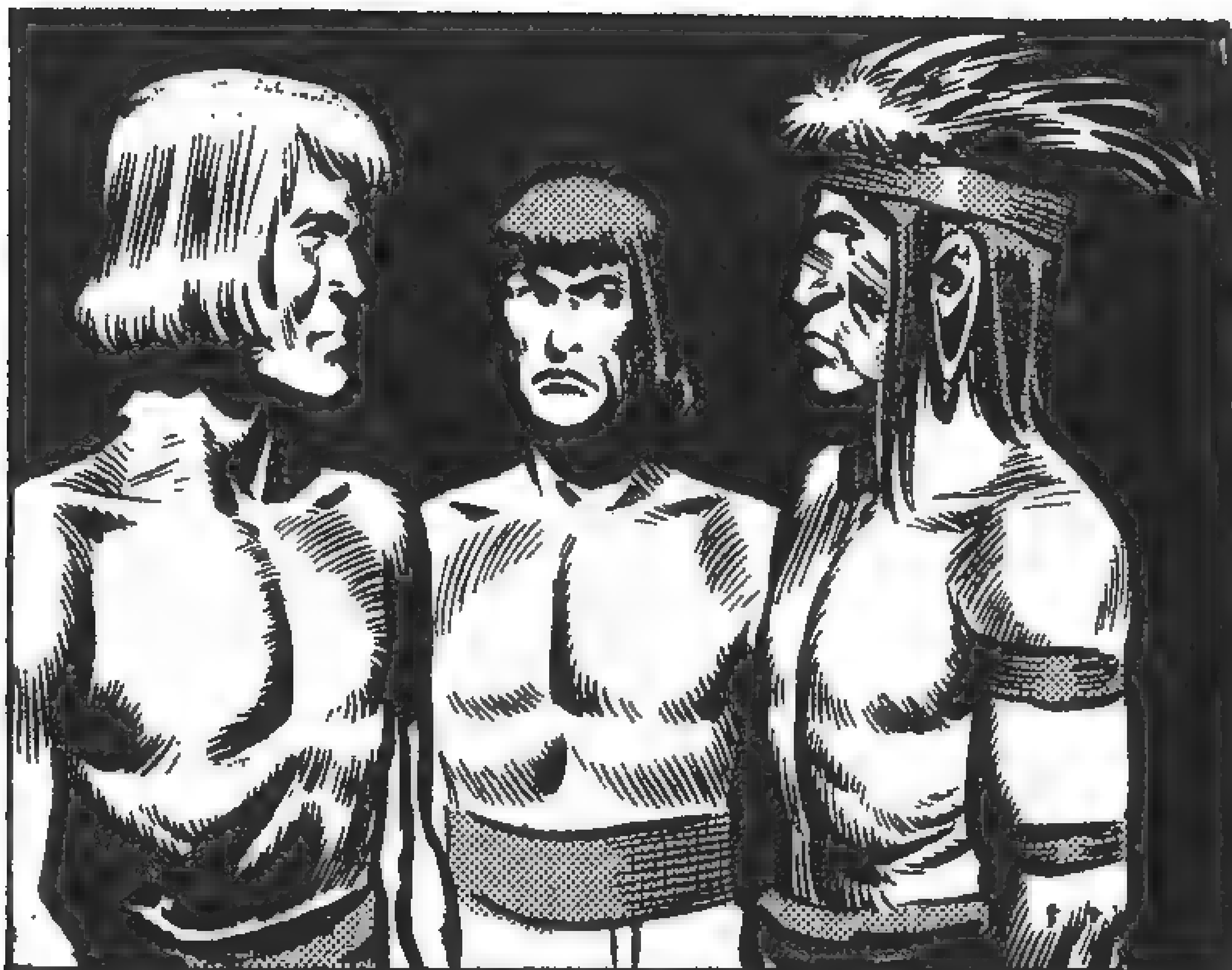

Het lot van de ongelukkige Olav geeft de overige rovers dubbele kracht. Lijkbleek en hijgend zwemmen zij voort; ieder ogenblik vrezen ze door de haai te worden aangevallen. Doch gelukkig laat het dier zich niet meer zien, en ten slotte bereiken ze de kust. Uitgeput wankelen zij over het strand in de richting van het tropische oerwoud dat als een donkere muur voor hen oprijst.
Een zeewindje doet de palmbladeren ritselen. Enkele helgekleurde vogels vliegen luidkrijsend op. Verder . . . stilte. Doodse, drukkende stilte. Nog hijgend van het zwemmen neemt Baldon met halftoegeknepen ogen de omgeving op. Hij, noch zijn twee overgebleven mannen, weten bij benadering waar zij zijn.
„Goudland . . ." fluistert de rover, „rijkdom? Wij zullen rijker zijn dan wie ook in Noorwegen!"
Doch dan, de sombere blikken volgend van zijn mannen, zwijgt hij plotseling. Daar, in de verte blinkt een zeil . . . Dáár verdwijnt het laatste contact met hun land, met Noorwegen. En met al het goud ter wereld zullen zij hier geen schip kunnen kopen om hen daar terug te brengen . . .

Halsa en Eric bevinden zich nu reeds enkele dagen in gevangenschap en geen van beiden weet wat hun lot zal zijn. De oude inboorling, die hen tweemaal per dag een kommetje voedsel brengt, schijnt niet genegen een woord met de gevangenen te wisselen. Zwijgend, met een gelaat zonder uitdrukking komt en gaat hij, en deze stilzwijgendheid is niet zeer geruststellend voor de twee Noormannen.
„Ik vraag me af waar we beland zijn," gromt Eric op een middag, wanneer de oude man hun tweede maaltijd gebracht heeft. „En wat ons te wachten staat bij deze mensen. Men neemt ons gevangen, sluit ons op in een vuile hut en kijkt niet meer naar ons om . . . Een merkwaardige behandeling."
Halsa knikt. Beiden pogen een antwoord te vinden op de door Eric gestelde vragen, doch het antwoord komt van een kant die zij niet verwacht hadden.
De deur van hun gevangenis gaat langzaam open, en er verschijnt een donkere gestalte met een bos veren op het hoofd. Gespannen richt Eric zich half op, en met een gevoel van naderend onheil ziet hij de vreemde op zich toekomen.

Eric en Halsa staan op wanneer de inboorling op hen toetreedt. Het schijnt een belangrijk persoon te zijn, want de anderen behandelen hem met eerbied. De man begint te spreken en tot zijn grote verbazing kan Eric hem goed verstaan. De taal die de man spreekt lijkt erg veel op die van Atlantis.

„Gij zijt vreemden hier," gromt de man. „Wezens zoals gij, zag men hier nog nooit tevoren. Dagenlang heeft de raad vergaderd om uit te maken wat met u te doen. Onze vijanden, de Ozmecs vereren de zon. Het is te zien dat gij, wezens-met-het-glanzende-haar, zonnewezens zijt. Uw haren glimmen als de stralen der zon en in uw ogen is de blauwe lucht. Het is duidelijk dat gij op deze aarde gekomen zijt, om onze vijanden, de Ozmecs, van dienst te zijn. Gij zijt afgezanten van de zon. De raad zal mij zo dadelijk laten weten wat zij omtrent u beslist heeft."

De toon van de man bevalt Eric niet, en wanneer even later een donkere krijger de hut binnentreedt, voelt Eric dat er onheil in de lucht hangt. Kort knikt de nieuwaangekomene met het hoofd en Erics bezoeker wendt zich tot de beide Vikings.

„De raad heeft beslist, dat gij *moet sterven!* Door een zoon-van-de-zon te doden zullen wij de bovennatuurlijke kracht van de Ozmecs breken en in staat zijn hen te verslaan!'

Eric begrijpt dat redeneren nutteloos is. De onwetendheid van hun bewakers is als een ondoordringbare muur. Het heeft geen zin te pogen ze aan het verstand te brengen dat zij menselijke wezens zijn die nog nooit van de Ozmecs hebben gehoord en zeker geen *zonen van de zon* zijn. Eric haalt zijn schouders op en een doffe wanhoop maakt zich van Halsa meester.
Er wordt nu haast gemaakt om het vonnis ten uitvoer te brengen. De gehele nacht dreunen de trommels, en vanuit hun hut horen ze duidelijk het opzwepend gezang der inboorlingen. Eric onderzoekt de mogelijkheid van een vlucht, doch al spoedig blijkt dat dit onmogelijk is. De inboorlingen hebben geen halve maatregelen genomen.

Een twee rijen dikke haag van krijgers is om de „gevangenis" opgesteld. De volgende morgen leidt men Eric en Halsa, zwaar geboeid, omringd door zingende en dansende krijgers, naar het dorpsplein. Vele inboorlingen zijn beschilderd en hun blikken voorspellen weinig goeds. De twee Noormannen worden ieder aan een dikke paal gebonden en in een grote kring danst men om hen heen, begeleid door de tam-tams.
Diep in het oerwoud zitten Baldon en zijn twee gezellen om een klein vuurtje. Zij luisteren ingespannen: van veraf dringt het onheilspellende geroffel van trommels tot hen door en na kort overleg besluiten zij te gaan kijken wat dat geluid te betekenen heeft.

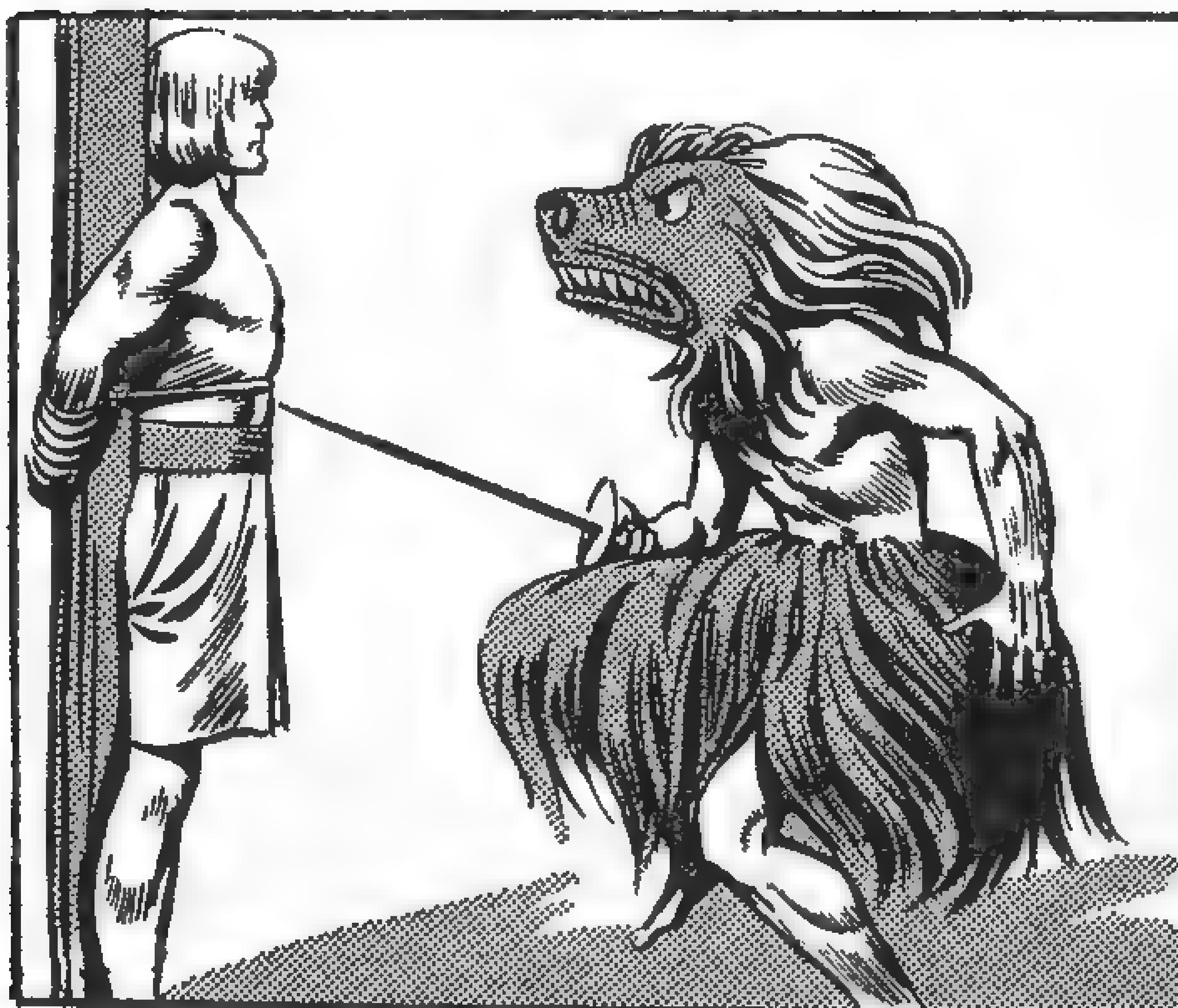

Op een waanzinnige en eentonige maat roffelen de bruine vuisten van de trommelslagers op de tam-tams. Steeds wilder wordt het ritme en steeds woester worden de bewegingen van de inboorlingen. Eric heeft iets dergelijks nog nooit meegemaakt. Een stijgende razernij grijpt hen aan. Onbegrijpend staart hij naar de rij verwrongen gezichten. Eensklaps houdt het zingen der krijgers op, slechts de trommen dreunen nog en wanneer de rijen zich openen, betreedt een soort tovenaar de open ruimte. In zijn hand klemt hij een lange, dunne, doch vlijmscherpe spies, waarmee hij dreigend naar Eric steekt.

Onder het uitstoten van allerlei schelle klanken nadert de tovenaar al dansende de gevangenen. Het grote, afzichtelijke masker schudt heen en weer. Dan, met een plotselinge uitval, springt de tovenaar op Eric toe en de spies raakt even zijn hals.
Inmiddels naderen Baldon, Nordegaï en Alder door het woud. Als donkere schimmen glijden zij door de struiken. Wanneer zij door de takken heen iets zien schemeren, laten zij zich voorzichtig in de schaduw van het gebladerte op de grond zakken.

Als een razende danst de tovenaar voor de twee gevangenen heen en weer. Er is een stilte gevallen over het plein. Een trom roffelt nog zachtjes. Eric houdt strak de punt van de degen in het oog. De aanblik van de gemaskerde danser vervult hem meer en meer met afgrijzen en ongemerkt beproeft hij de sterkte zijner boeien. Zijn spieren zwellen onder deze krachtsinspanning, maar hij is niet in staat de koorden te verbreken. Zweet staat op zijn voorhoofd en glijdt in straaltjes langs zijn bruine huid. Een tweede maal voelt Erik een prik van de spies en plotseling staat de tovenaar doodstil. Ook de laatste trom zwijgt nu. Langzaam, sluipend als een kat, nadert de tovenaar en ditmaal beseft Eric dat het einde nabij is.
Hij klemt zijn tanden op elkaar en staart zijn kwelgeest uitdagend aan. Deze sluipt dichterbij. De punt van de spies is recht op Erics hart gericht. Nog vijf passen, nog vier passen, nog drie ... en dan gaan Erics ogen wijd open van ontsteltenis en verbazing. De magere figuur van de tovenaar maakt een kronkelende beweging en vóórdat Eric goed beseft wat er gebeurt, stort de man door een pijl getroffen ter aarde. Met grote ogen staart Eric naar de pijl die zijn leven redde en voor een ogenblik vergeet hij alles om zich heen ...
De pijl is van zuiver, geelglanzend goud!
Hij kijkt op en het schouwspel dat hij nu ziet doet zijn verbazing nog stijgen. De inboorlingen zijn verdwenen, als weggevaagd door een geweldige hand en in hun plaats nadert een groot aantal vreemd uitgedoste mannen, wier wapens, sieraden, hoofdbanden en gordels glanzen in de zon.

Gelaten wacht Eric af wat er nú weer zal gebeuren. Zwijgend naderen de vreemde krijgers, hun ogen strak gericht op de figuur van onze held. Dan treedt een hoofdman naar voren en op een kort bevel knielen alle aanwezigen eerbiedig voor hem. Langzaam, plechtig haast, richten de vreemdsoortige krijgers zich weer op, en de aanvoerder treedt onderdanig enkele stappen naar voren. Met nauw verholen verwondering ziet Eric deze voorstelling aan... en een zucht van opluchting ontsnapt hem. Wat deze vreemd uitgedoste kerels ook van plan zijn, vijandige bedoelingen schijnen zij niet te koesteren. Te oordelen naar de overvloed van goud waarmede zij zich behangen hebben, schijnt *dit* het volk te zijn waarover Lauri sprak. Eindelijk blijkt Eric dan het doel van zijn reis bereikt te hebben, zij het ook in voor hem wel vreemde omstandigheden.

„Wij groeten u, o machtige zoon van de zon!" spreekt de aanvoerder. „En onze harten zijn verheugd. Juist op tijd kwamen wij hier, om u uit de handen van onze vijanden te redden. Komt thans met ons, o zonnekind, opdat uw aanwezigheid het volk van Nualti moge verblijden!"

Vanuit het struikgewas staren drie paar begerige ogen naar de spreker. Baldon kijkt als betoverd naar de gouden sieraden en wapens van de vreemde krijgers en er komt een tevreden grijns op zijn gelaat... Ook het doel van *hun* tocht is bereikt...

Aandachtig heeft Eric toegeluisterd en hij begrijpt dat dit de vijanden moeten zijn waarover een der inboorlingen met hem gesproken heeft. Ogenblikkelijk grijpt Eric deze kans om zijn vrijheid te herwinnen aan. Onverstoorbaar vat hij de hem toegemeten rol van „zoon-van-de-zon" op. Hij glimlacht neerbuigend en verwaardigt zich zelfs enige korte dankwoorden te spreken. Het feit dat hij de taal van Atlantis meester is, komt hem nu goed van pas, daar het Nualti als twee druppels water hier op lijkt.

Dan bemerkt onze held dat men met Halsa, zijn trouwe helper, minder aangename plannen schijnt te hebben. De arme kerel staat op het punt onder scherpe bewaking hardhandig te worden weggevoerd, maar nu grijpt Eric in. Hij legt de mannen uit dat Halsa zijn dienaar is, en wanneer zij naar Halsa's donkere haardos wijzen zegt Eric glimlachend:

„Hij is de zoon-van-de-nacht, die altijd volgt op het licht van de zon! Zonder duisternis zou men het licht niet opmerken."

Deze spitsvondige opmerking redt Halsa van gevangenschap of erger, en even later zijn beide vrienden herenigd. De aanvoerder staat eerbiedig zijn draagstoel aan de „zoon-van-de-zon" af, en met een gezicht alsof dit alles vanzelf spreekt, neemt Eric plaats. De Nualti-krijgers verzamelen zich en in een lange rij begeven zij zich op weg, Eric triomfantelijk met zich meedragend.

Stom van verbazing en afgunst slaan Baldon, Nordegaï en Alder de wijze waarop men Eric behandeld, gade. Verborgen achter het gebladerte kijken zij elkaar sprakeloos aan, doch dan zegt Baldon hees: „Kom mannen, we moeten de stoet volgen. Zo zullen wij weten waar al dat goud vandaan komt!"

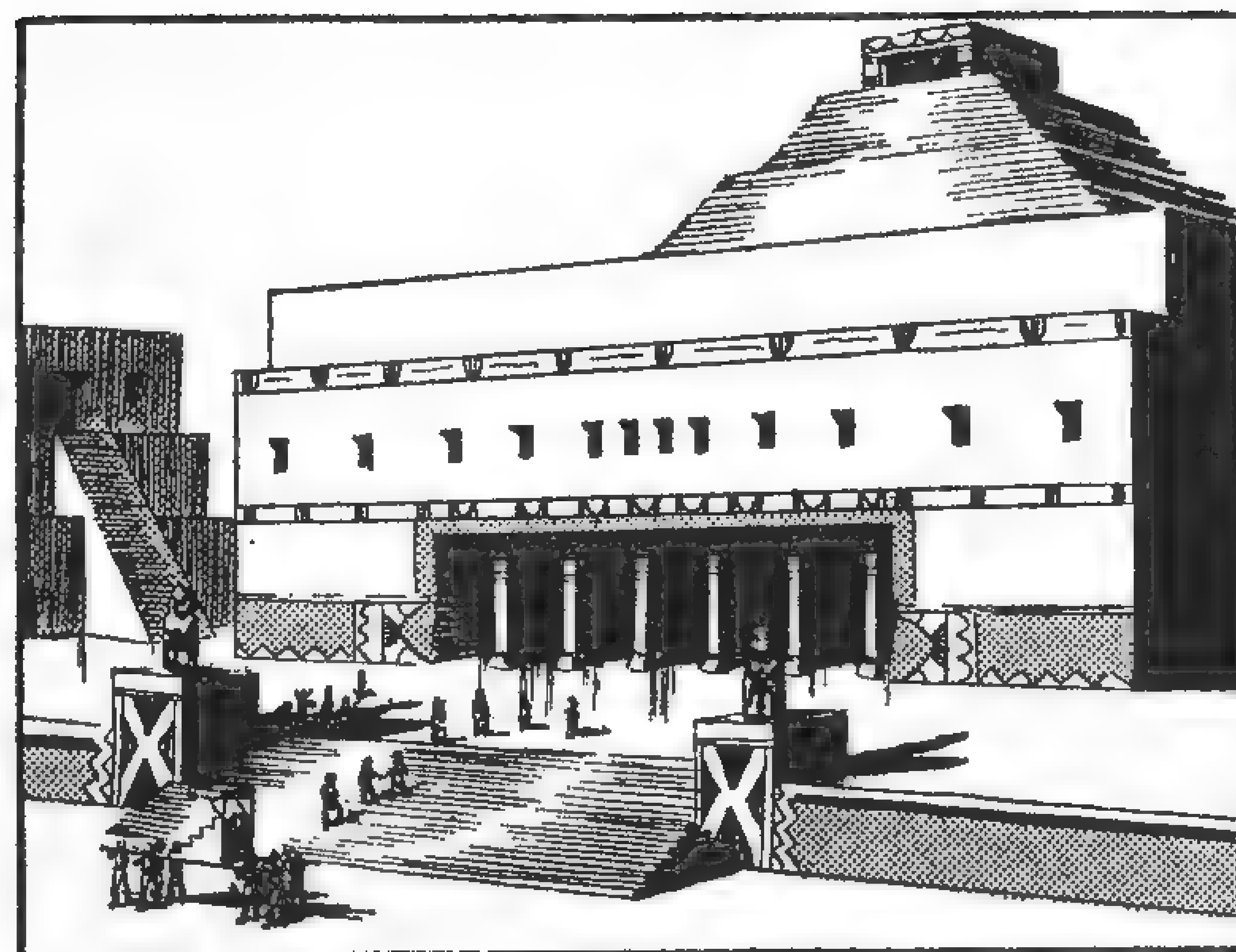

Zoveel mogelijk in de dichte begroeiing van het woud blijvend, volgen de drie rovers voorzichtig de stoet waarin Eric meegevoerd wordt. Baldon heeft een peinzende uitdrukking op zijn gelaat. Tevergeefs poogt hij te raden waarom Eric een dergelijk schitterende ontvangst te beurt valt.
„Wel," gromt de rover eindelijk geërgerd, „de hoofdzaak is toch maar, dat we nu weten waar we bérgen goud kunnen vinden."

Inmiddels heeft het schip waarop nu Tonka het bevel voert, na een dag noordwaarts varen een klein eilandje bereikt. Op aandringen van zijn vermoeide mannen zet Tonka het scheepje op het strand, en de Vikings gaan aan land, in de hoop wat eten voor hun hongerige magen te kunnen bemachtigen. Zij hebben geluk en wanneer allen zich te goed gedaan hebben aan de opbrengst van de jacht, roept Tonka zijn mannen voor een beraadslaging bijeen.

Inmiddels nadert de reis van Eric het einde. Na een lange tocht door het oerwoud bereikt de stoet een hoogvlakte tussen de bergen en hier ziet Eric voor zijn verbaasde blik een stad, die veel gelijkenis vertoont met de steden van het rampzalige Atlantis. De stad bestaat uit grote en kleine piramidevormige bouwwerken, waartussen een aantal blokvormige bouwsels oprijzen. Rondom dit kolossaal geheel bevinden zich ontelbare eenvoudige hutten van klei met rieten daken. Het nieuws van de komst van de zoon-van-de-zon is de stoet reeds vooruitgegaan en overal liggen de mensen gebogen ter aarde, als onze held in zijn draagstoel voorbijkomt. De tocht gaat nu door het centrum van de stenen stad en Eric merkt verwonderd op hoe weinig mensen hier lopen.

Voor een geweldig vierkant gebouw stopt de draagstoel en men beduidt hem uit te stappen. Onder de indruk kijkt Eric naar het grootse bouwwerk, een brede trap voert erheen en bovenaan, ter weerszijden, staan grote gouden beelden . . . Langzaam en plechtig voert men hem het gebouw binnen. Het blijkt het paleis van de vorst te zijn. Langs ontelbare gangen waarvan, zoals Eric tot zijn grote verbazing vaststelt, de vloeren van zuiver goud zijn, leidt men „de-zoon-van-de-zon" naar de troonzaal. Fier treedt Eric binnen: een krijger kondigt hem met luide stem aan, en alle aanwezigen, de koning inbegrepen, buigen zich diep en eerbiedig ter aarde.

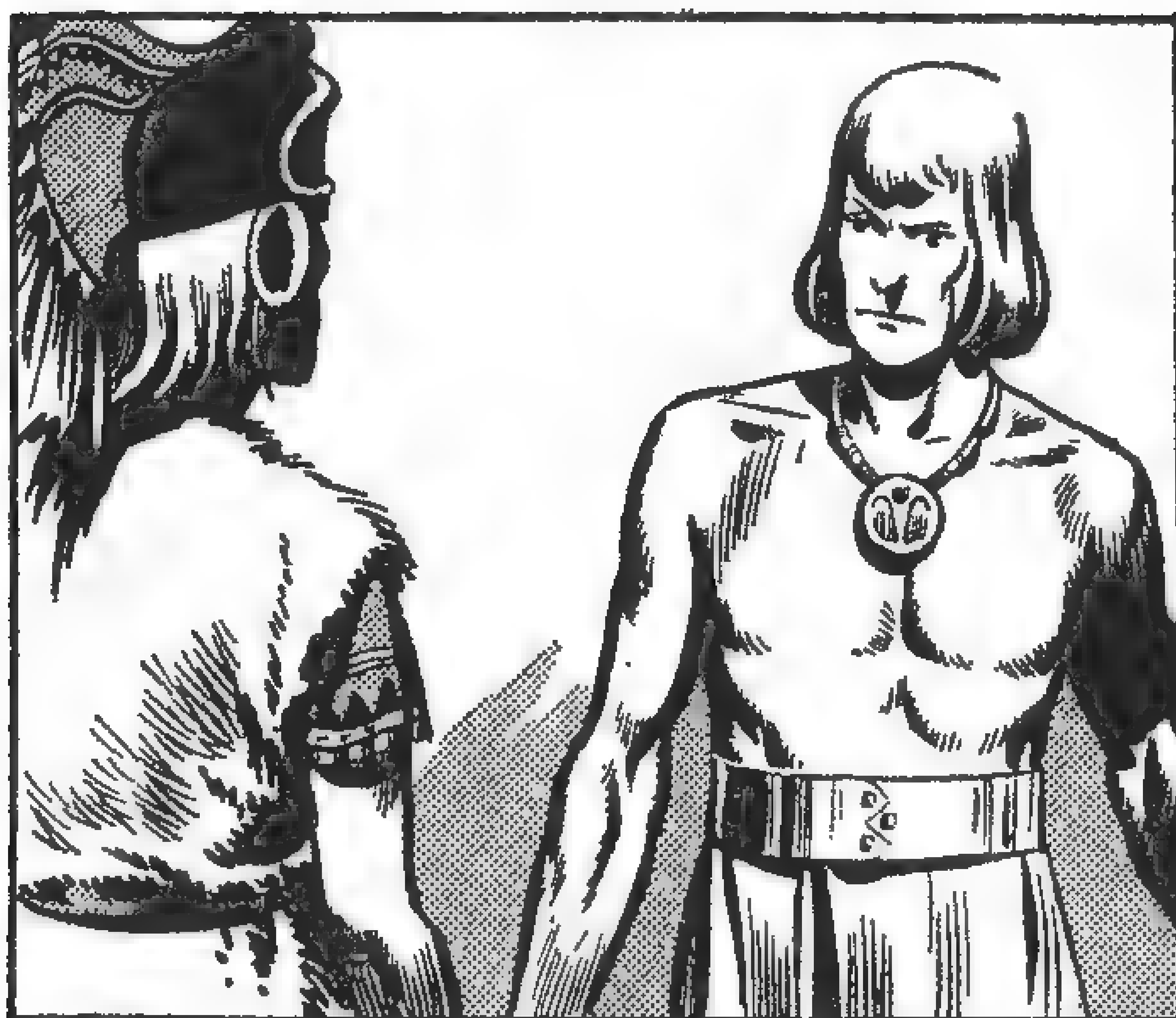
Heimelijk kijkt Eric in de troonzaal rond. Hij kan zijn ogen nauwelijks geloven. Dit vreemde volk schijnt zo'n overvloed van kostbaar goud te bezitten dat zij het letterlijk voor alles gebruiken. De vloer van de troonzaal is één spiegelend veld van roodachtig goud, muren en zoldering zijn op overvloedige manier versierd met kunstig gevormde gouden mozaïeken. De helmen van de krijgers, de troon van de koning, alles schittert en blinkt. Het duizelt Eric, doch hij waakt er voor zijn ontroering niet te laten blijken.

De koning, begeleid door een aantal hoogwaardigheidsbekleders, treedt nu onderdanig op Eric toe. Aandachtig neemt Eric het gelaat van de heerser op, dan richt hij zijn blikken onderzoekend op diens gevolg. Een afkeer bevangt hem. Een der personages bezit slechts één goed oog, dat vreemd en fanatiek schittert en de man een onheilspellend voorkomen geeft. De overigen zien er niet veel aantrekkelijker uit. Eric spreekt zijn waardering uit voor de ontvangst doch zij staren hem wantrouwend, bijna vijandig aan.

Dit bevalt onze held niet en kort vraagt hij met de koning alleen gelaten te worden. Tegenstribbelend trekken de overigen zich terug en dan kijkt Eric vriendelijk in het gegroefde, zorgelijke gezicht van de koning.

„De „Zoon-van-de-zon" verheugt zich in de aanwezigheid van de koning der Ozmecs te zijn: gij ziet er als een goed mens uit," zegt Eric plechtig. „Ik heb echter niet veel vertrouwen in degenen die zich zojuist hebben verwijderd," laat hij erop volgen. De oude koning zwijgt en kijkt Eric lang en doordringend aan. Dan zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken zegt hij:

„Gij kunt mij niet bedriegen . . . Gij zijt de „zoon-van-de-zon" niet."

De woorden van de oude koning komen zo onverwacht, dat Eric even aan de grond genageld staat. Dit is een gevaarlijke situatie en onze held bereidt zich voor om zijn vrijheid zo duur mogelijk te verkopen. Doch de koning bezorgt hem nog een verrassing. „Vrees niets, vreemde!" klinkt zijn stem zacht. „Ik kan een geheim bewaren en zeker wanneer het in mijn eigen belang is." Ongelovig staart Eric de koning aan; hij weet niet goed hoe hij het heeft. Een flauwe glimlach verschijnt op het gerimpelde gezicht van de oude heerser. „Gij moogt dan niet de „zoon-van-de-zon" zijn, tóch zijt gij als door de voorzienigheid gezonden," fluistert de oude man. „Weet dan dat ik slechts koning ben in naam, de ware heersers zijn zij die gij zojuist weggezonden hebt, de priesters van de zon. Zij zijn het die het volk der Nualti, de Ozmecs, regeren . . . doch vraag niet *hoe!* Het zijn tirannen, zij zuigen het volk uit, boezemen het vrees in voor de Zonnegod en door die vrees hebben zij het volk in hun hand. Uw komst als „zoon-van-de-zon" kan hen niet welgevallig zijn. Immers, in de ogen van het volk zult gij hoger staan dan zij. Daarom ben ik blij dat gij gekomen zijt; gij en ik zullen in staat zijn de macht van deze mensen te breken voor het welzijn van het volk der Nualti."

Terwijl de Ozmec-koning en Eric deze samenspraak houden, steken ook de priesters de koppen bij elkaar. De éénogige heeft het woord. „Mij bevalt de aanwezigheid van de „zoon-van-de-zon" niet," gromt hij. „Ik geloof niet dat deze goudharige persoon de „zoon-van-de-zon" is; maar het volk gelooft het en dat is erg genoeg. Hij kan ons het leven zuur maken en daarom moeten we hem onschadelijk maken."

Eric en Halsa nemen hun intrek in het paleis van de oude koning en kleden zich zoals bij hun stand past. 't Is duidelijk te merken dat de priesters ergens op zinnen, doch de koning verzekert onze held dat hij geen gewelddaden heeft te vrezen, daar zij rekening moeten houden met het gelovige volk. De oude Ozmec stelt veel belang in Erics afkomst en bij gelegenheid vertelt Eric wel eens van zijn avontuurlijk leven. Ook beantwoordt hij zonder omwegen de vraag van de koning met welk doel hij zich in het land der Nualti bevindt. Onze held vertelt van zijn opdracht en de waarde die goud in zijn eigen land heeft.

De oude man luistert aandachtig toe en zit een tijdlang nadenkend voor zich uit te kijken. Dan rijst hij op uit zijn zetel, terwijl een flauwe glimlach op zijn gelaat verschijnt.
„Goud, zoals gij het noemt, kunt ge zoveel krijgen als ge wilt," zegt de Ozmec. „Ik begrijp uw weerzin om het te moeten roven; welnu dat behoeft gij ook niet. Ik schenk u genoeg om een schip te vullen, als beloning voor de hulp die gij mij en het volk zult bewijzen tegen de tirannen van de zonnepriesters. Zodra deze tirannen verdreven zijn, zal een scheepslading goud uw eigendom zijn!"

Het vooruitzicht niet met lege handen in Noorwegen terug te hoeven keren en het goud op eerlijke manier te kunnen verwerven, stemt Eric blijmoedig. De volgende morgen staat hij vanaf een balkon uit te zien over de stad, wanneer een rumoer zijn aandacht trekt. Even later ziet hij beneden op het plein een aantal schamel geklede mensen, omgeven door een haag van soldaten in de richting van de Zonnetempel lopen. Op de tempelpiramide ontwaart hij de figuren van een aantal priesters en verwonderd vraagt hij zich af wat er gaat gebeuren. Het troepje armoedige mannen en vrouwen, tien in getal, schrijdt langzaam over het brede plein. Wanhoop staat op hun gezichten te lezen.

Huiverend kijken zij naar de tempel en een der vrouwen snikt. Inmiddels heeft Eric zich naar de koning begeven, die hij zijn ontdekking mededeelt. De oude Ozmec glimlacht bitter. „Hier ziet ge nu de macht van de zonnepriesters," zegt hij. „Eens per maand moet het volk schatting betalen aan de dienaren van de Zonnegod. Zij die hun belasting niet kunnen voldoen, omdat zij te arm zijn of een ongelukkige oogst hebben gehad, worden gevangen genomen en van deze ongelukkigen worden er op geregelde tijden enige geofferd aan de Zonnegod, ten einde diens toorn niet op te wekken ... De mensen die u gezien hebt, zullen deze dag nog sterven!"

Met afgrijzen heeft Eric geluisterd en even staart hij peinzend voor zich uit. Dan komt hij in beweging. Zonder op noch om te zien, stormt hij de troonzaal uit, de gangen door en de trappen af. De soldaten aan de poort maken zich verschrikt uit de voeten als zij de reusachtige blonde „god" zien aankomen. Waar Eric voorbijrent, buigen de mannen diep ter aarde, doch onze held let hier niet op. Evenmin ziet hij dat het volk hem nieuwsgierig doch op veilige afstand volgt. Vóór hem uit, aan de voet van de piramidetempel loopt de groep verdoemden. Eric slaagt erin de stoet te bereiken, juist wanneer deze op het punt staat de lange, steile trappen te beklimmen. „Halt!" schalt zijn stem over het plein . . . bij het zien van de „zoon-van-de-zon" buigt een ieder zich ter aarde, doch Eric beveelt de mensen zich op te richten en zich tot de krijgers wendend, zegt Eric met luide stem: „Gij bevrijdt deze mensen en zendt hen naar huis! Ik, de „zoon-van-de-zon" beveel het u! Ik wens geen mensenoffers meer." Een ademloze stilte valt over het plein. De veroordeelden kijken elkaar aan met tranen van geluk in de ogen. Doch eensklaps is het als valt er weer een schaduw over hen heen . . . Een magere, in purper gehulde figuur is snel de tempeltrap afgedaald en als Eric zich omdraait, staart hij in het van haat vertrokken gezicht van de éénogige priester. Enkele ogenblikken staren de beide mannen elkaar zwijgend aan, dan komt de éénogige langzaam dreigend nader . . .

Zijn gezonde oog met een dreigende glans op Eric gericht, maakt Techotla, de éénogige priester, een stijve buiging. „Sedert wanneer ziet Tonatiuh, de Zonnegod, af van de gebruikelijke offers?" sist hij. „Wil de geëerde zoon-van-de-zon mij hierop antwoorden?"
Op het plein voor de zonnetempel valt een doodse stilte in. Allen vrezen de macht van Techotla en zijn priesterschare en hoopvol richten zij hun blikken op Eric, die in hun ogen het opperste gezag vertegenwoordigt. Eric voelt de dodelijke vijandschap van Techotla, doch met luide stem zegt hij: „Techotla heeft juist gezien. Tonatiuh heeft zijn kinderen lief. Hij wenst niet langer dat het bloed van onschuldigen zal vloeien."
Techotla vertrekt geen spier; hij beseft dat zijn rivaal hem schaakmat heeft gezet; immers hoe zou een dienaar van de Zonnegod de bevelen van zijn meester kunnen weerstreven?
Op een kort gebaar van de door woede verteerde priesters snijden de krijgers de boeien der tien slachtoffers los . . . en deze laten zich eerbiedig voor hun redder op de knieën vallen.
„Het is wel," zegt onze held zacht, „gaat huiswaarts: de zoon-van-de-zon zal over u allen waken . . ."
Diep onder de indruk verwijderen de geredde Ozmecs zich en met een laatste opwekkend woord keert Eric naar het paleis terug . . .
De priesters staren de „zoon-van-de-zon" met donkere gezichten na . . . Zij voelen dat hun heerschappij aan het wankelen is. De „zoon-van-de-zon" is een gevaarlijke rivaal . . . Brusk wendt Techotla zich tot zijn priesters. „Kom," snauwt hij, „het is noodzakelijk dat Goudhaar verdwijnt . . . en wel zo snel mogelijk!"

Voldaan over het feit dat hij tien arme drommels van een vreselijke dood heeft gered, wandelt Eric naar het paleis terug. Hij begeeft zich direct naar de oude koning die hem met een bezorgd gezicht ontvangt.
„Ik zag wat buiten geschiedde," spreekt de oude man, „en als mens juich ik deze daad toe, doch helaas moet ik haar als koning afkeuren!"
Verwonderd staart Eric de spreker aan. De oude Ozmec vervolgt: „Gij en ik streven hetzelfde doel na, uw methoden zijn echter te ingrijpend. Voor de ogen van het volk hebt gij de priesterklasse vernederd. Ik twijfel er niet aan of gij zult zeer binnenkort bespeuren, dat Techotla en zijn trawanten dit niet goedschiks aanvaarden. Zelfs al waart gij wèrkelijk de zoon van de zon . . ."

Als om deze woorden te bevestigen, klinkt op dat ogenblik de bronzen slag van een gong door het paleis. De massieve deuren zwaaien open en onder doodse stilte betreden twee onheilspellende gestalten de koningszaal: Techotla en een van zijn priesters . . . Onhoorbaar treden zij tot voor Eric . . . Nauw merkbaar nijgt Techotla het hoofd: de ander maakt de gebruikelijke buiging . . .
„Wel?" klinkt Erics stem luid door de zaal, terwijl hij Techotla met koude blik opneemt . . .
„De reden van ons bezoek is uw weigering het zoenoffer voor Tonatiuh, de Zonnegod, te aanvaarden," gromt Techotla en zijn ene oog staart vol haat in het gezicht van de Noorman. „Het zal de zoon-van-de-zon duidelijk zijn, dat de zonden van het volk toch geboet moeten worden; hetzij met hun bloed . . . hetzij . . . met het uwe!"

Erics ogen vernauwen zich tot spleetjes. Hij doorziet de bedoeling van de sluwe Techotla en een spottend lachje krult zijn lippen. Met een hooghartig gebaar nodigt hij de heidense priester tot verder spreken.

„Gij begrijpt mijn bedoeling nietwaar," zegt Techotla met gehuichelde ernst. „De Zonnegod, Tonatiuh zal zijn kinderen de Ozmecs slechts kunnen vergeven, wanneer zij boetvaardig zijn. De rijken kunnen hun zonden afkopen met offers. De armen die niet over goederen beschikken, met hun leven. Zo was het tot gij kwaamt. Gij zoon van de zon, neemt . . ."

„Ik begrijp het," onderbreekt Eric met snijdende stem. „Gij wilt voorstellen dat ik in ruil voor de levens van ontelbare arme drommels het mijne offer aan Tonatiuh . . . Welaan Techotla, niet u, doch ik, als Zoon-van-de-Zon zal beslissen wat gebeuren moet. Uw onbeschaamdheid is mij een ergernis. Verdwijn terstond voordat mijn toorn over uw hoofden losbarst!"

Met flikkerende ogen, doch zwijgend, buigen de beide priesters zich ter aarde, en onder de ijskoude blikken van de woedende Noorman schrijden zij achterwaarts de zaal uit.

Wanneer de mannen vertrokken zijn, heerst er een ogenblik stilte in de grote ruimte. Eric, Halsa en de koning kijken elkaar zwijgend aan, dan zegt Eric met een blik over zijn schouders: „Als ik mij niet vergis, kunnen we binnenkort gewelddaden verwachten. Welnu ik ben gereed om deze kerels gepast te ontvangen."

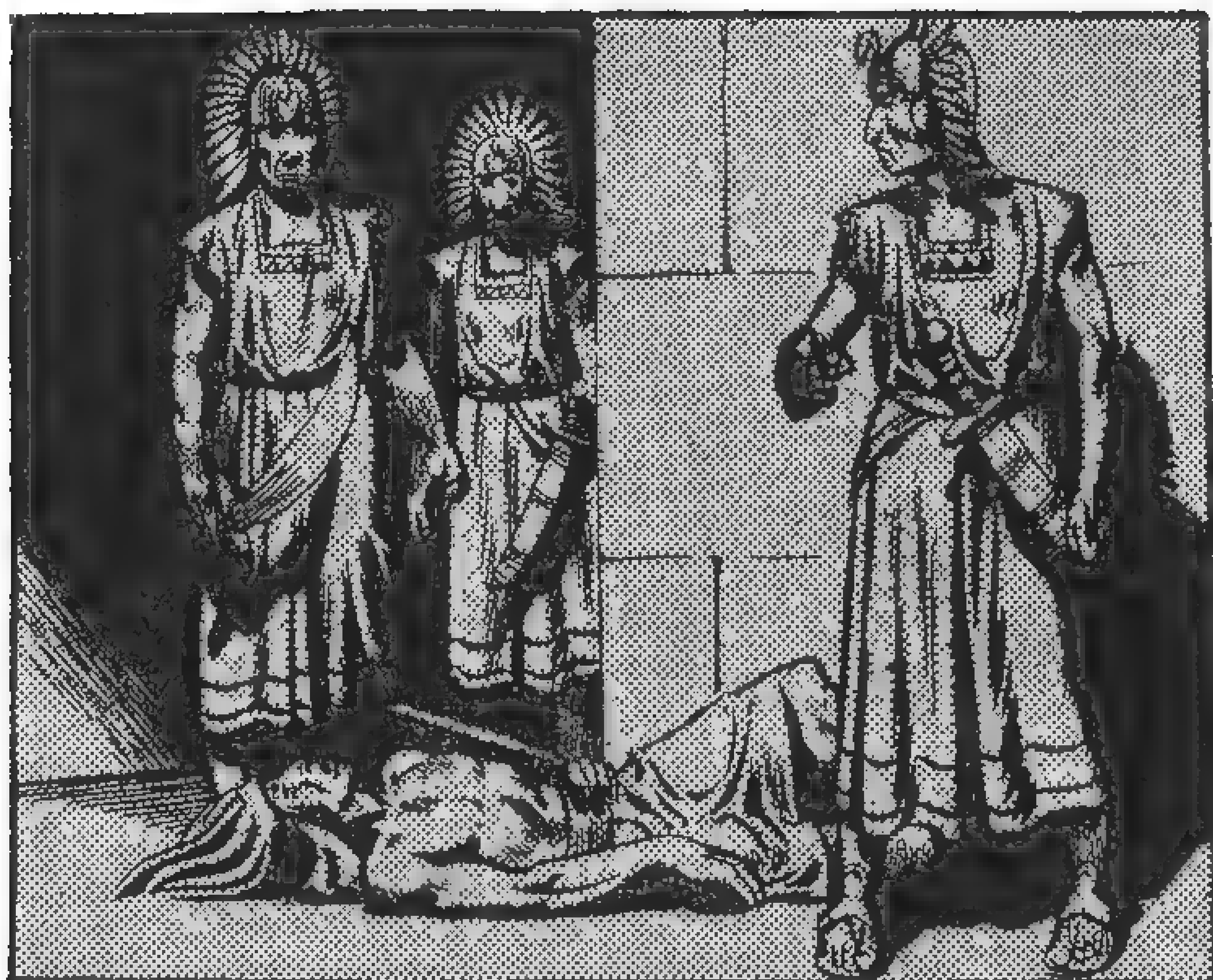
Onder de Ozmecs gaat het nieuws van de wonderbare redding van tien hunner uit de greep van de Zonnegod en diens wrede priesters als een lopend vuurtje rond. De Tempelstad, die in vroeger tijden door vele Ozmecs gemeden werd, wordt overstroomd door nieuwsgierigen die allen een blik willen werpen op de „Zoon-van-de-Zon". De koning meldt Eric dat een groepje mensen verzoekt toegelaten te worden om de dank van het gehele volk over te brengen. Eric neemt op de gouden koningstroon plaats en met een plechtig gezicht ontvangt hij de afvaardiging, die hem eerbiedig dankoffers overhandigt. De bijgelovige Ozmecs zijn werkelijk overtuigd dat de Noorman een „godheid" is en dit kan Eric ten goede komen.
Geheel in stijl spreekt onze vriend de onderdanige afgevaardigden toe. Hij verzekert hen dat de Zonnegod een vriendelijke god is; dat mensenoffers voorgoed tot het verleden behoren en dat hij „Zoon-van-de-Zon", ervoor zal zorgen dat rust en vrede in het land zullen heersen. De Ozmecs vertrekken in grote blijdschap en de boodschap van de „Zoon-van-de-Zon" verspreidt zich door het gehele land.
In hun tempelhuizen zitten Techotla en een aantal andere priesters somber bijeen. Ook zij hoorden Erics boodschap en voor hen betekent dit het einde van hun macht ... „Goudhaar wil zich niet vrijwillig terugtrekken," gromt Techotla. „Wel, we zullen hem dwingen. Wij zullen geweld moeten gebruiken en hem voorgoed onschadelijk maken. Luister ... !"

Een aantal donkere gedaanten sluipt 's nachts onder het bleke licht der maan voort in de richting van het koninklijk paleis. Voorzichtig, geluidloos naderen zij de brede trap en in de schaduw van de stenen borstwering wordt halt gehouden.
Een eenzame wachtpost staat voor de indrukwekkende zuilengalerij, welke de ingang vormt tot het paleis. Een der donkere figuren sluipt voorwaarts; zwak belicht de maan een lange boog, waarop nu een pijl rust, gereed voor het verraderlijk schot. De wacht voor het paleis spitst zijn oren en argwanend probeert hij de duisternis te doorboren. Een zwakke glinstering en een beweging in de donkere schaduwen achter de borstwering doet hem verstrakken. Doch op hetzelfde ogenblik flitst iets door de lucht en getroffen door een gouden pijl stort de ongelukkige paleiswacht ter aarde...
De schaduwen komen tot leven, een groot aantal mannen springt op het bordes, wapens glinsteren in het maanlicht en met sluipende tred begeeft een hunner zich in de schaduw van de ingang. Even staat de donkere figuur daar en luistert: dan overtuigd dat er geen onraad is, wenkt hij zijn makkers hem te volgen...

Door de donkere, stille gangen van het koninklijk paleis sluipen de gedaanten zonder aarzelen verder. In de omgeving van de vertrekken van de oude koning, waar ook Eric vertoeft, stuiten zij op een tweede wachtpost. Doch ook deze wordt meedogenloos onschadelijk gemaakt. Een van de kerels treedt naar voren en begint zacht en gebiedend te spreken. Het is Techotla, de opperpriester. Eric ontwaakt uit een onvaste slaap en bevangen door een vreemde onrust kijkt hij in het rond. Zijn slaapvertrek wordt overstroomd door zilveren maanlicht en alles ademt diepe rust uit. Onze held luistert ingespannen. Geen geluid verstoort de nachtelijke stilte en tevreden gesteld wil hij zich te ruste leggen. Doch dan doet een vreemd geluid hem opnieuw overeind komen. Strak tuurt Eric naar het gordijn dat zijn kamer afsluit. Door de kier straalt een flauw lichtschijnsel en een sluipende tred is hoorbaar. Snel laat de Noorman zich van zijn legerstede glijden en op zijn tenen nadert hij het gordijn. Doch op dat ogenblik wordt dit met forse hand terzijde geschoven en Eric staart recht in het duivelse gelaat van Techotla, terwijl de punt van een gouden speer dreigend op hem gericht wordt.

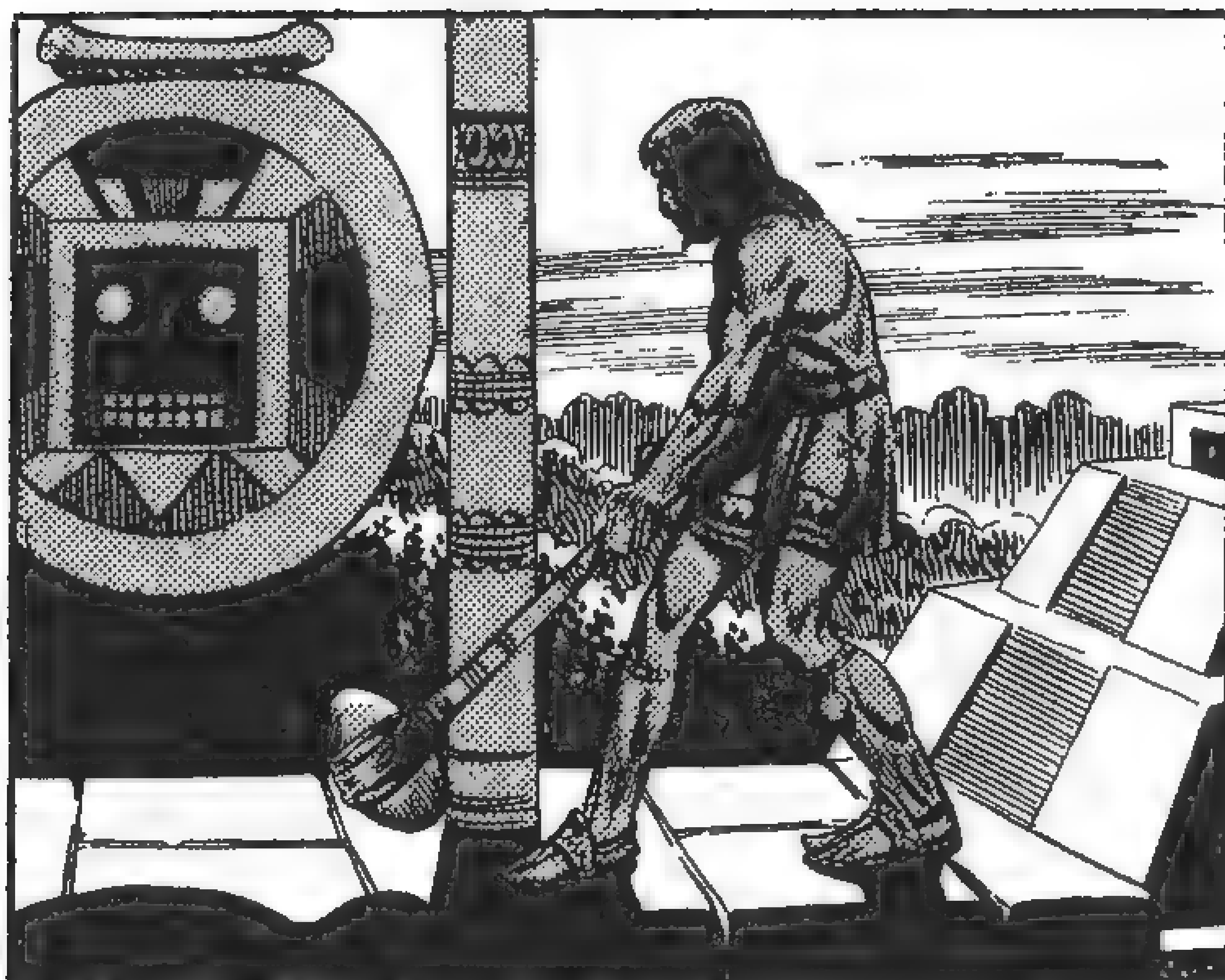

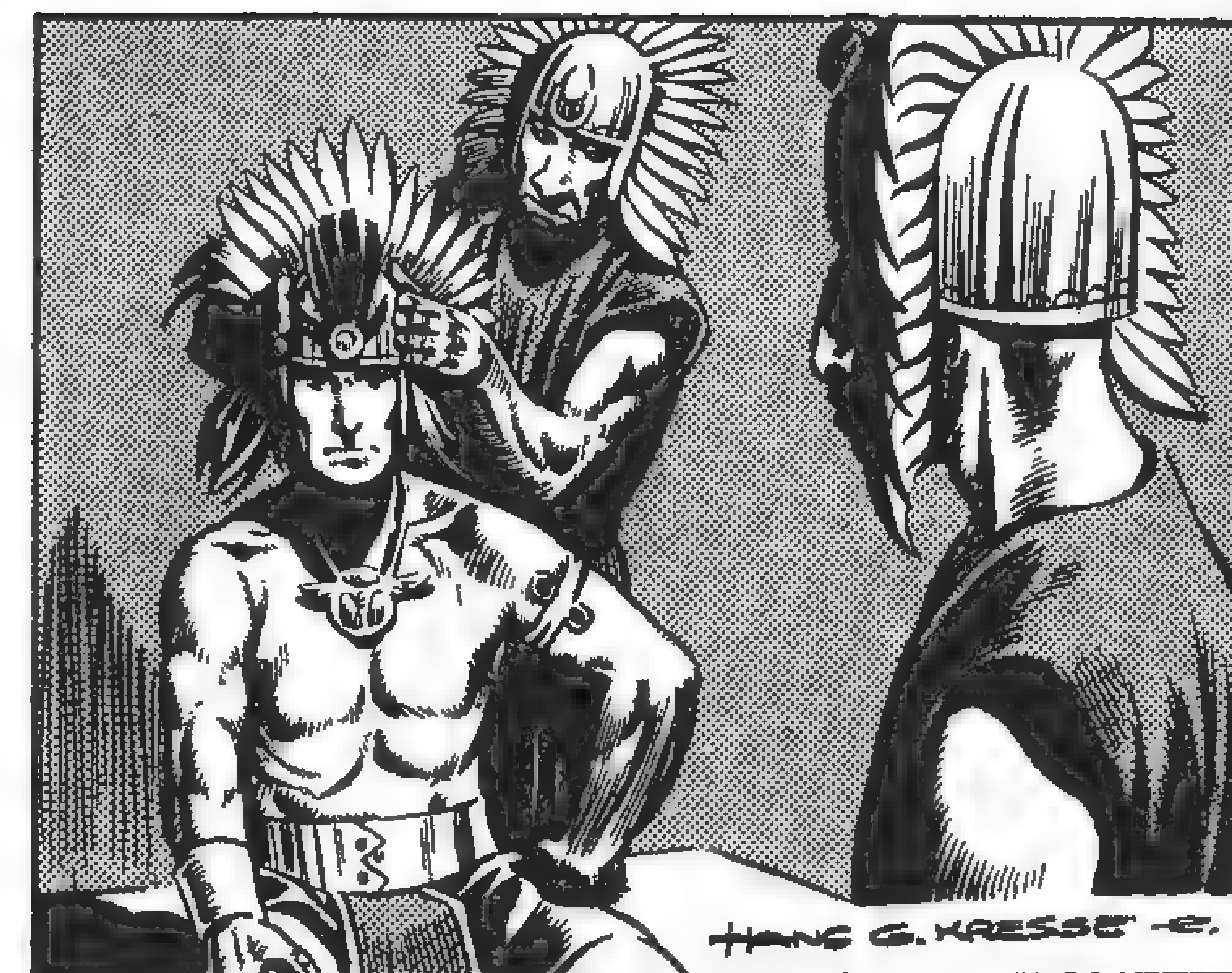
Eric is zó verbijsterd en de overrompeling komt zó onverwacht, dat hij vergeet zich te verzetten. Bovendien zou onze held niet in staat zijn geweest de overmacht te weerstaan, daar hij ongewapend is. Drie, vier gewapende priesters dringen achter Techotla Erics slaapvertrek binnen en naar hun gelaatsuitdrukking te oordelen staat hem niet veel goeds te wachten. Hij herstelt zich echter snel van zijn verwondering en zich in zijn volle lengte oprichtend vraagt hij: „Wat verstout gij u op deze wijze bij de „Zoon-van-de-Zon" binnen te dringen?"

Met een satanisch lachje geeft éénoog ten antwoord: „Tonatiuh, de Zonnegod verlangt dat de zonden van het volk geboet worden. Gij, Zoon-van-de-Zon, zult morgen vroeg geofferd worden, daar gij niet wenst dat het volk zélf zijn zonden belijdt. Uw leven in ruil voor het hunne. Slechts dán zal het gebruikelijke mensenoffer voorgoed afgeschaft kunnen worden!"

Zonder verder naar Eric om te kijken, trekken de priesters – op één na – zich terug. De priester die als zijn bewaker is achtergebleven, laat er niet veel twijfel over bestaan, dat onze held een gevangene is. Diep in gedachten zet Eric zich op de rand van zijn legerstede. Techotla heeft voor het ogenblik de strijd gewonnen.

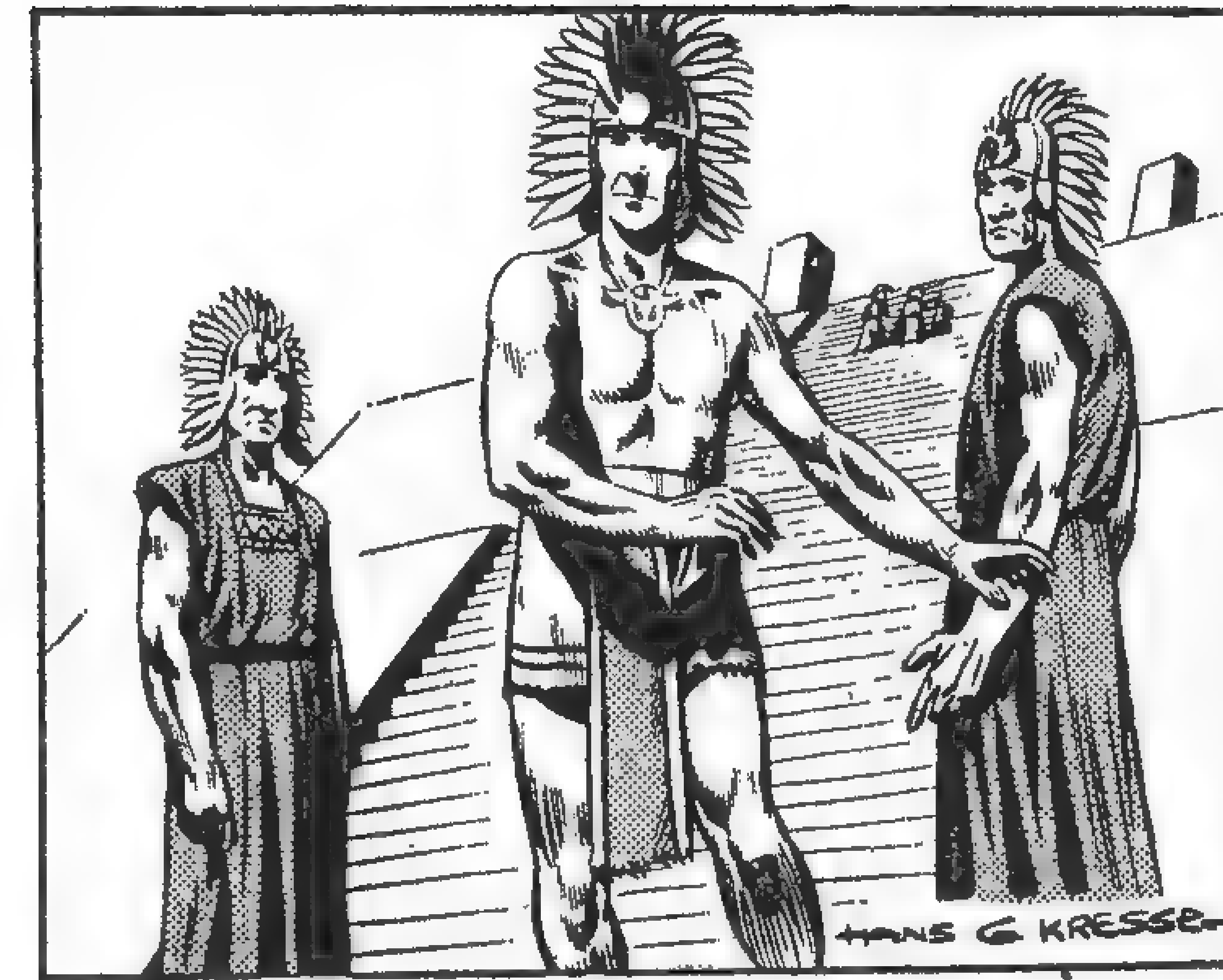

Gelijk met het eerste, grauwe morgenlicht klinken de zware slagen van een grote gong over de nog slapende tempelstad. Een gespierde Ozmec, een tempeldienaar, laat keer op keer het zware brons dreunen ten teken dat aan het volk een belangrijke mededeling gedaan zal worden.
Aarzelend, schuw haast, komt het Ozmec-volk uit zijn huizen. Sedert jaren heeft de grote gong niet meer geklonken en wanneer dat gebeurde, betekende dit altijd dat er slechte tijdingen op komst waren.
Van de top van de Zonnetempel stijgt een zware rookwolk ten hemel. De gebruikelijke boodschap dat een mensenoffer aan Tonatiuh zal worden gebracht. Met bijgelovige vrees in het hart stromen de mensen samen op het grote plein vóór de Zonnetempel, om te vernemen wat de wrede priesters hen mede zullen delen. Ook Eric hoort gongslagen en Techotla die juist het vertrek betreedt, zegt grijnzend: „Thans weet het volk wat te gebeuren staat. De „Zoon-van-de-Zon", hun beschermer, gaat naar de zon terug ... hahaha ... Komaan, het wordt tijd dat gij u gereed maakt voor de ceremoniën."
Gedwee laat Eric zich de gouden kap met de groen gekleurde verenkrans opzetten en ongedwongen luistert hij naar het gesnoef van Techotla ... Eric heeft een plan en kalm wacht hij zijn tijd af ...

Het Ozmec-volk is diep terneergeslagen door het bericht dat hun beschermer, de „Zoon-van-de-Zon", hen weer gaat verlaten. Meer dan ooit vrezen zij de wrede hand der priesterklasse wanneer straks hun held voorgoed van hen is heengegaan. Nederig buigen zij zich ter aarde als Eric, Techotla en een aantal in purper geklede priesters op het bordes van het paleis verschijnen. Statig, zelfverzekerd, schrijdt Eric achter Techotla aan over het brede plein. Schuchter wordt een danklied te zijner ere aangeheven, doch Techotla gebied de Ozmecs te zwijgen en onder een drukkende stilte begint Eric de lange, steile tempeltrap te bestijgen ... Achter hem volgt Techotla, een triomfantelijke grijns op het gezicht.

Onze held wacht rustig zijn kans af. Wanneer deze heidenen denken dat hij zo snel de strijd opgeeft, vergissen zij zich. Kalm bestijgt Eric de trap, tot hij het eerste platform bereikt ... waar een aantal priesters hem reeds wacht. Snel neemt Eric de toestand op. Techotla staat op het punt de tweede trap te beklimmen doch met een vreemd lachje houdt Eric hem tegen.
Statig wendt onze Noorman zich om en laat zijn blikken over de menigte dwalen ... Terwijl Techotla met een argwanend gezicht toekijkt zegt de „Zoon-van-de-Zon" met krachtige stem: „Halt! Ik wens enkele woorden tot mijn volk te spreken ... !"

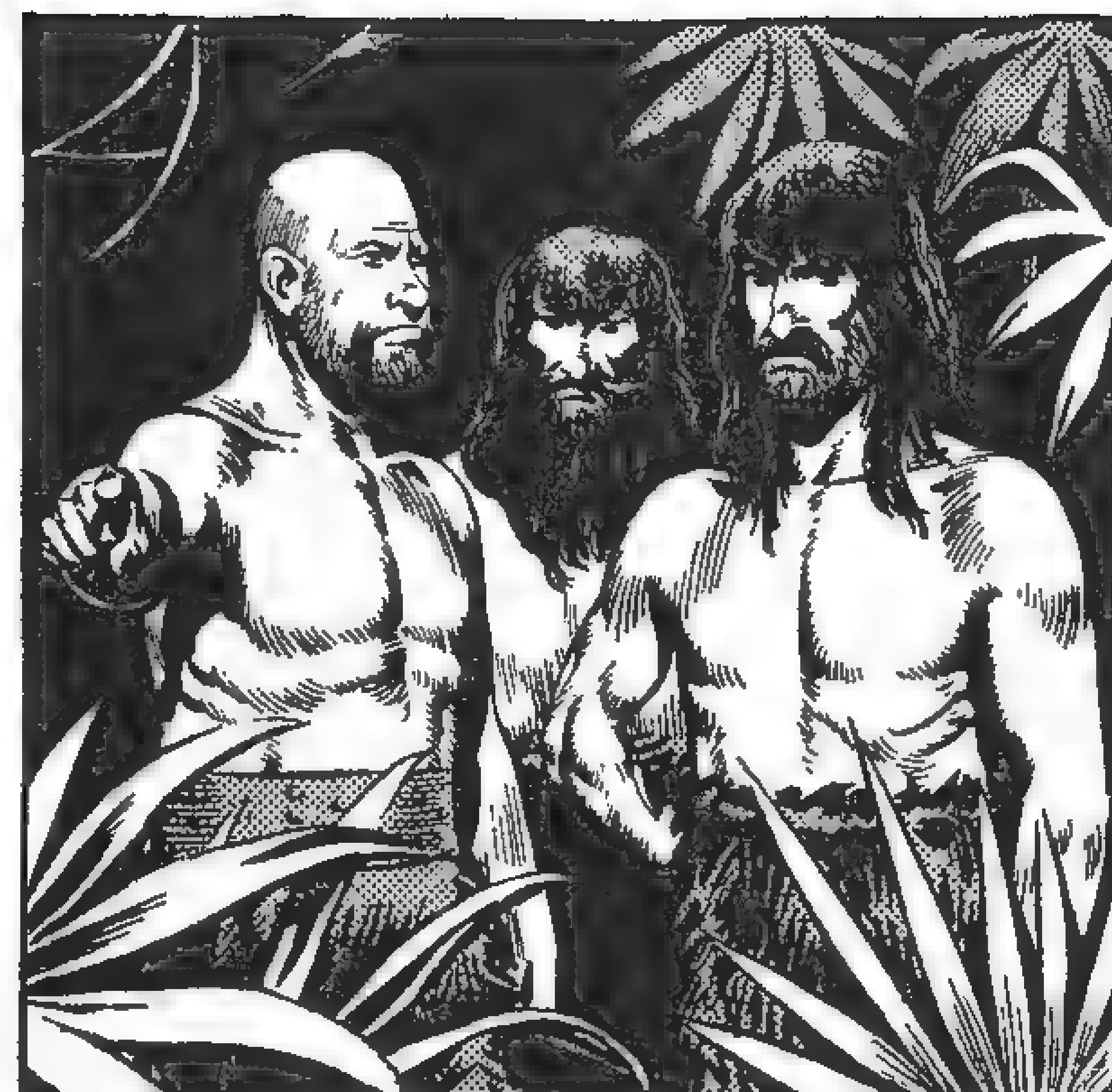

Techotla gromt nijdig en wantrouwend kijkt hij Eric met zijn flikkerend oog aan. Hier in het volle gezicht van de menigte is hij slechts de dienaar die gehoorzamen moet, en er zit voor hem niets anders op dan lijdzaam af te wachten. Hij kan echter niet nalaten onze held toe te sissen: „Maak het kort!" Eric glimlacht onheilspellend en beduidt het volk nader te komen. Zo dicht mogelijk scharen de Ozmecs zich om de voet van de tempel, en dan begint Eric luid te spreken:
„Gij hebt gehoord, dat ik, „Zoon-van-de-Zon" mijn leven ga geven, opdat gij voortaan uw bloed niet meer zoudt behoeven te storten voor Tonatiuh, de Zonnegod." Zijn krachtige stem schalt over het plein. „Welaan," vervolgt hij, „weet dan, dat dit offer niet vrijwillig geschiedt. Gij wordt geregeerd door wrede priesters die u uitbuiten. Mijn aanwezigheid onder u was hen een doorn in het oog. Daarom hebben Techotla en zijn valse priesters het gewaagd hun hand tegen mij, de Zoon-van-de-Zon en hun gebieder op te heffen!"
Een dreigend gemompel rolt over het plein en triomfantelijk kijkt Eric Techotla aan, die onder deze woorden lijkbleek is geworden. „Men heeft mij, de Zoon-van-de-Zon, gevangen genomen om mij vóór uw ogen van het leven te beroven. Ik zeg u: deze Zonnepriesters zijn valse herders. De Zoon-van-de-Zon geeft u toestemming u van deze wrede heersers te ontdoen . . . !"
Een geweldig tumult is het antwoord doch Eric heeft geen tijd de uitwerking van zijn woorden af te wachten, want met een van woede vertrokken gezicht stort Techotla zich op hem. Een groot zwaard glinstert gevaarlijk in zijn opgeheven hand.

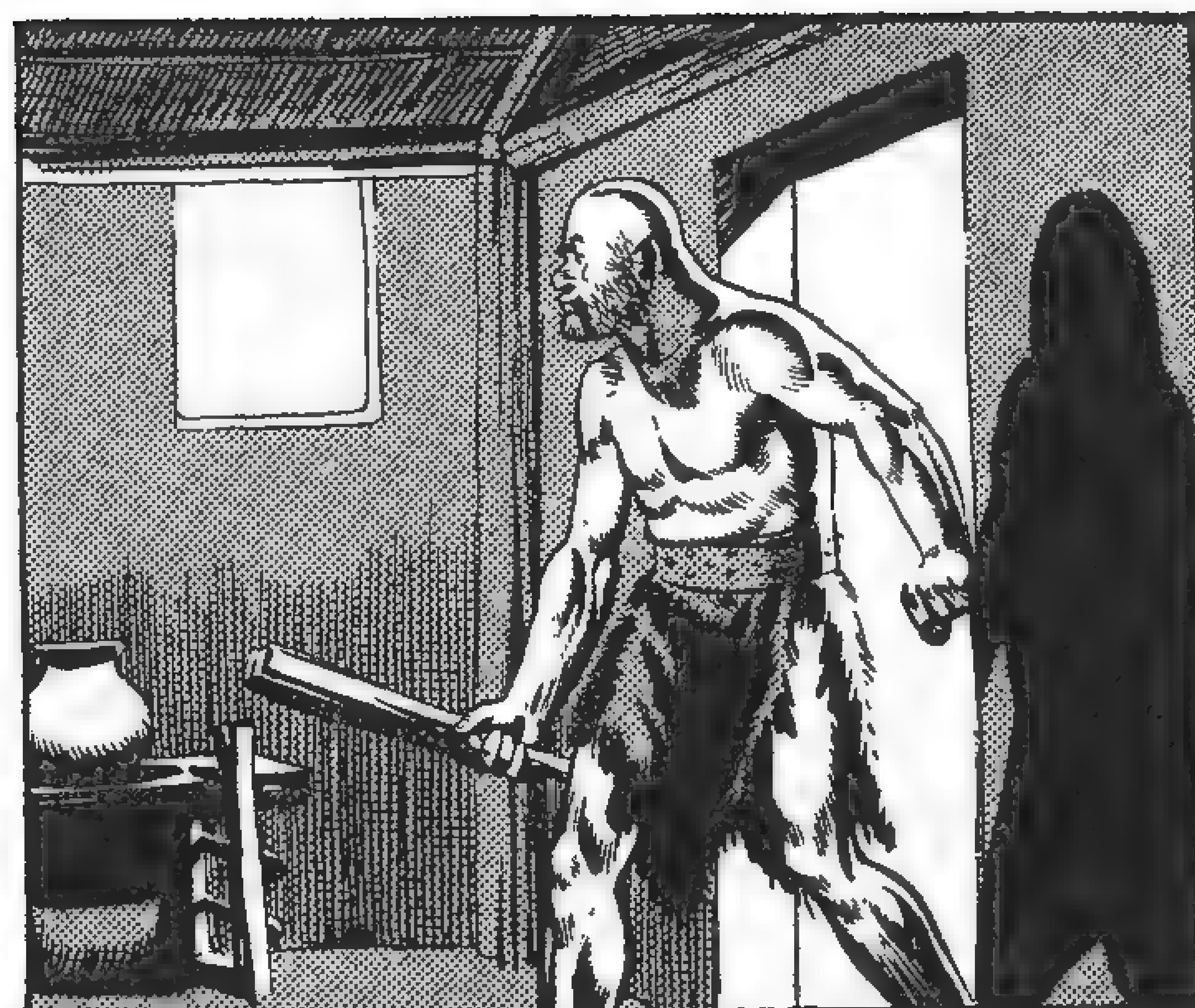
Terwijl Eric zijn gevaarlijke avonturen beleeft in de tempelstad hebben de drie rovers Baldon, Alder en Nordegaï hun bivak opgeslagen in het oerwoud. Hun toestand is verre van benijdenswaardig. Wapens bezitten zij niet meer, zodat zij gedwongen zijn met strikken en vallen op wild te jagen. Vaak kwelt de honger hen en enkele malen is Alder 's nachts het dorp der lemen hutten binnengeslopen om etensresten te zoeken. Zij geven echter de hoop niet op en de gedachte aan het goud sterkt hen keer op keer.

Op de morgen van de dag waarop Eric geofferd zal worden, horen ook de rovers de slagen van de grote trom en Alder klimt in een boom om te zien wat dit geluid kan betekenen. Hij ziet een volksmenigte op het plein voor de tempel en snel daalt hij af om zijn twee kameraden in te lichten.

„Juist," gromt Baldon, „dit is waarop wij al die tijd gewacht hebben. Er schijnt daar iets gaande te zijn waar iedereen bij wil zijn. Niemand zal nu op ons letten . . . komt dus!"

Snel en zo geluidloos mogelijk zoeken de rovers hun weg door het dichte struikgewas tot zij op de eerste hutten stuiten die de stenen stad aan alle zijden omgeven. Baldon neemt de toestand eerst op. Het dorp lijkt uitgestorven. De rover wenkt zijn makkers en het drietal treedt uit de beschutting van de struiken. Op dat ogenblik bemerken zij twee bruine kinderen, die hen al die tijd met grote angstogen hebben gadegeslagen. Even staren de twee kleine jongens de rovers onbeweeglijk aan. Dan vluchten zij gillend weg tussen de lemen huizen.

Snel duiken de rovers weer weg tussen de struiken. De angstkreten van de twee kinderen sterven weg en stilte daalt weer tussen de huizen. Geen mens of dier vertoont zich: blijkbaar is het een heel belangrijke gebeurtenis die daar op het tempelplein plaatsvindt en dit komt de rovers nu goed van pas. Ten slotte zijn zij overtuigd dat zij alleen zijn in het dorp. Zij sluipen ten tweede male onder de struiken vandaan en begeven zich nu snel naar de huizen. Alder is de eerste die het waagt een der hutten te betreden. Als wapen klemt hij een zware tak in z'n hand, maar een blik in de armelijke woonplaats stelt hem gerust. Er is niemand.

Alder wenkt de anderen en begerig nemen de drie rovers het inwendige van de hut in zich op. Er komt een teleurgestelde trek op hun gezichten. Aarden kommen en schalen, ruwe houten zitplaatsen, een rieten mat op de vast aangestampte lemen vloer, maar géén goud! Dan slaakt Baldon plotseling een verheugde kreet en bijna gelijktijdig springt hij naar voren. Alder en Nordegaï volgen langzamer, doch wanneer zij zien wat Baldon triomfantelijk in zijn opgeheven hand houdt, komen ook zij in beweging. Met een verheugde grijns omklemt de aanvoerder een lange glinsterende dolk. Het gehele lemmer is van zuiver goud en ook de schede, van licht gekleurd hout, is kunstig ingelegd met het edele metaal.

Ook Alder heeft een wapen gevonden en Baldon fluistert hees: „Dit is onze eerste buit. Goud, zuiver goud! Komt mannen, dit is een feestmaal waard!"

De drie vagebonden maken het zich gemakkelijk in het verlaten dorp. Nauwkeurig doorzoeken zij hun hut en allerlei vreemde gerechten komen te voorschijn. Met smaak verorberen zij grote stukken geroosterd vlees en schaal na schaal met een dikke meelbrij verdwijnt in hun hongerige magen.
„Dit is pas leven!" zegt Baldon grijnzend, terwijl hij een kom met het laatste restje opheft. „Nooit heeft mij meelpap zo heerlijk gesmaakt!"
De dikke Alder kijkt zijn aanvoerder grinnikend en met half-toegeknepen oogjes aan en zegt: „Nu hebben wij onze magen gevuld, het wordt nu tijd ook onze geldbuidels te vullen. We hebben een kans als nooit tevoren. Het volk is druk met een of ander feest bezig, het dorp en vele gebouwen in de stenen stad zijn verlaten. Laat ons nu gaan!"
„Ja, laat ons gaan!" knikt Baldon, maar eensklaps spitst hij zijn oren . . . Ook de anderen hebben het geluid gehoord; het is net of iemand met zachte sluipende treden nadert. Alder springt verschrikt overeind. En met een angstig gezicht laat de rover op Baldons woorden volgen: „Als het niet te laat is! *Daar komt iemand!"*

Snel springt Baldon overeind en gaat naar de deur. De anderen volgen. Voorzichtig wil de aanvoerder naar buiten sluipen doch daar, geen dertig meter van hem verwijderd, nadert een stokoude vrouw, met een van de twee kleine jongens, die bij hun eerste nadering wegvluchtten. Ook het oude vrouwtje blijft bij het zien van de rover aarzelend staan. Angst en verbazing tekenen zich op haar gerimpeld gezicht af, maar dan begint ze met zwakke stem om hulp te roepen. Baldon weet niet wat te doen; hij staat op het punt hard weg te lopen, wanneer er iets aan hem voorbij flitst! Het is Nordegaï.

Met enkele sprongen is de rover bij het hulpeloze vrouwtje en het ongelukkige schepsel zakt onder zijn woeste slagen ineen. Het jongetje rent gillend weg en Nordegaï wil ook het kind te lijf, doch nu zijn Baldon en Alder hem voor. Twee paar sterke handen grijpen hem beet en Baldon bijt hem toe: „Nu is het genoeg . . . Dat was niet nodig geweest . . . Ik ben geen klein kind, maar deze daad moet ik afkeuren!"

Even dreigt een twist tussen de drie mannen, maar dan zegt Nordegaï: „Vergeving, heer. Zij had onze aanwezigheid kunnen verraden en dan waren wij alle drie . . ."

De rover maakt zijn zin niet af en Baldon sluit het gesprek met een onverstaanbaar gebrom. Snel maken zij zich uit de voeten en sluipen de zo goed als verlaten tempelstad binnen. Een luid rumoer trekt hun aandacht en Nordegaï, die voorop loopt, draait zich met een triomfantelijk gezicht om.

„Er wordt gevochten op het plein vóór de piramide," zegt hij. „Hier kunnen wij gebruik van maken!"

Terwijl de drie rovers zich te goed doen in een der Ozmec-hutten, is het Ozmec-volk, verzameld voor de tempel, in grote beroering. De „Zoon-van-de-Zon" in eigen persoon beveelt hen zich van de priesters te ontdoen en dreigend naderen de mensen de tempel. Toch houdt een zekere angst hen nog terug, zo groot is de verderfelijke invloed van de heidense priesters . . . !
Wanneer Techotla echter zijn zwaard heft om Eric, de „Zoon-van-de-Zon", hiermee te lijf te gaan, begaat hij een grote domheid. Nu bewijst hij zelf immers hoe waar de woorden van de „Zoon-van-de-Zon" zijn en een kreet van afgrijzen en woede stijgt op uit honderden kelen.
Eric heeft echter niet de tijd de hulp van de Ozmecs af te wachten. Alles gaat bliksemsnel in zijn werk . . . Als Techotla toeslaat springt Eric lenig opzij. Hij wijkt uit op de tweede tempeltrap en, zich bliksemsnel omdraaiend, zet hij zijn voet op de borst van de totaal overrompelde Techotla . . . De valse priester verliest het evenwicht en met een gil stort éénoog langs de treden van de tempel omlaag zijn verderf tegemoet! Deze onverwachte overwinning verschaft Eric een korte adempoos. Snel stormt hij de schier eindeloze trap op, doch daar verschijnen op de tweede omloop, de dreigende gestalten van priesters die op het tempelplatform de offerdienst zouden leiden. Deze dalen nu snel de trappen af . . . Twee, drie priesters volgen onze held de trap op . . . zij het aarzelend, daar het Ozmecvolk, dat nu de onderste trap beklimt hén weer bedreigt. Doch deze hulp voor Eric is nog ver en één blik overtuigt hem van het hopeloze van zijn toestand . . . Hij zit in een val en de Ozmecs zullen te laat komen om hem te helpen . . .

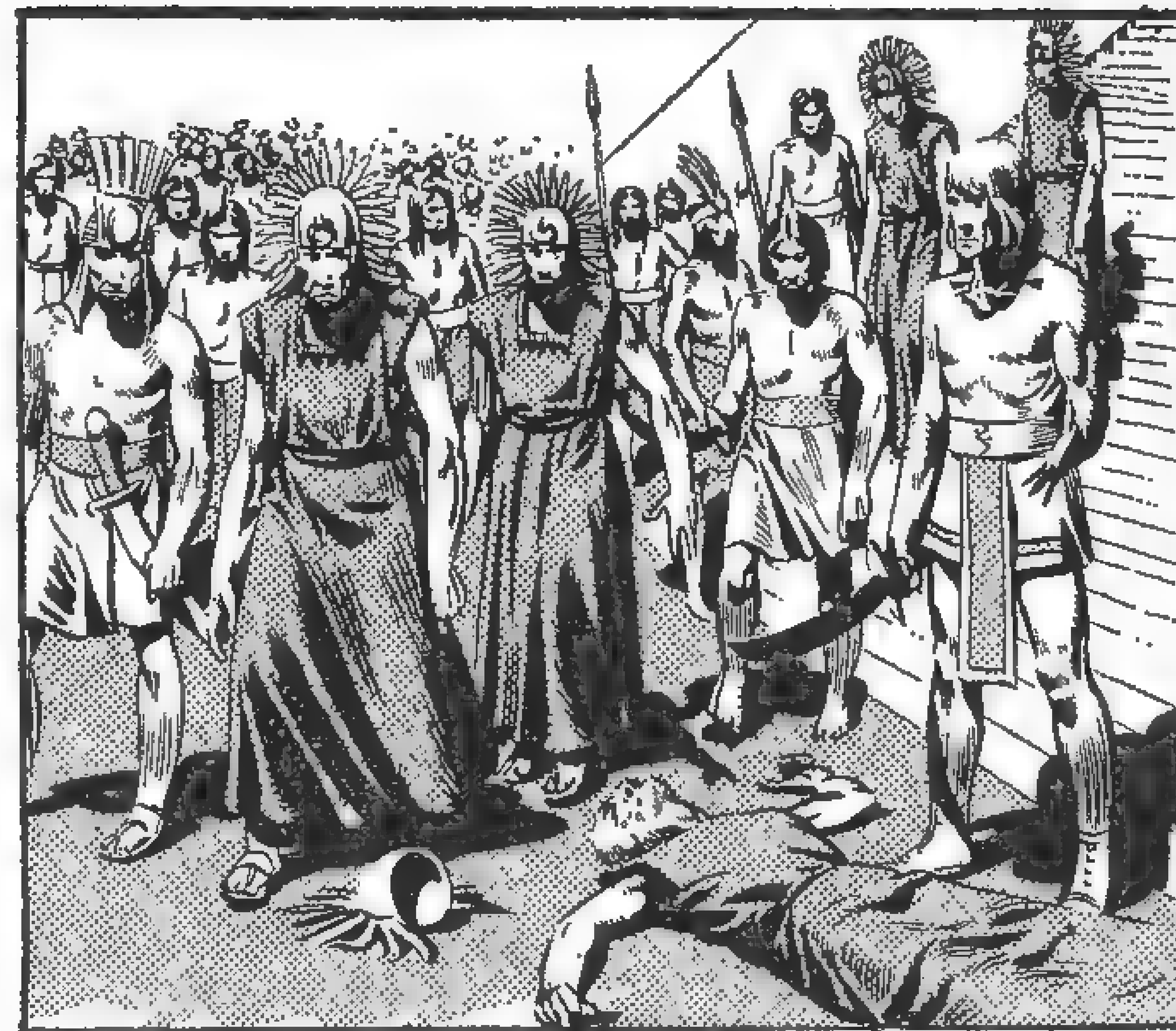
Eric begrijpt dat alleen snel handelen hem nog kan redden. De aanval is de beste verdediging en deze stelling indachtig stormt Eric als een bliksemflits de laatste treden op. Een van de twee priesters op de tweede omloop wil juist voorzichtiger de aanval openen. De aanblik van de „Zoon-van-de-Zon" met zijn fladderende gele haren en flikkerende ogen vervult hem echter met zodanige schrik, dat zijn ledematen dienst weigeren.

Op hetzelfde ogenblik voelt hij zich opgenomen in twee sterke armen en met een luide gil rolt de overrompelde priester langs de treden omlaag en blijft bewegingloos op de eerste omloop liggen. Snel grijpt Eric het zwaard van de man en keert zich naar zijn belagers onder hem. De priesters op de tweede omloop schijnen echter geen lust te voelen het lot van hun makker te delen. Bovendien maakt zich van enkelen een bijgelovige vrees meester; ze vragen zich af, of zij zich wel ongestraft tegen de onvervaarde „Zoon-van-de-Zon" kunnen keren!

Eric ziet de Ozmecs naderen; wanneer hij het nog even kan uithouden tegen de priesters, zal hij gered zijn! Ook de priesters beseffen dat, en hun aanvallen worden gevaarlijker. Inmiddels hebben de Ozmecs het eerste platform bereikt. De daar aanwezige priesters bieden vertwijfelde weerstand.

Tijd is hun bondgenoot. Erics toestand wordt gaandeweg hopelozer. Verbeten wordt de strijd op de tempeltreden gevoerd doch de Ozmecs zijn door hun groter aantal sterker en de priesters worden ten slotte onder de voet gelopen. Dan met aanmoedigende kreten snelt het volk zijn beschermer de goudharige „Zoon-van-de-Zon" te hulp . . .

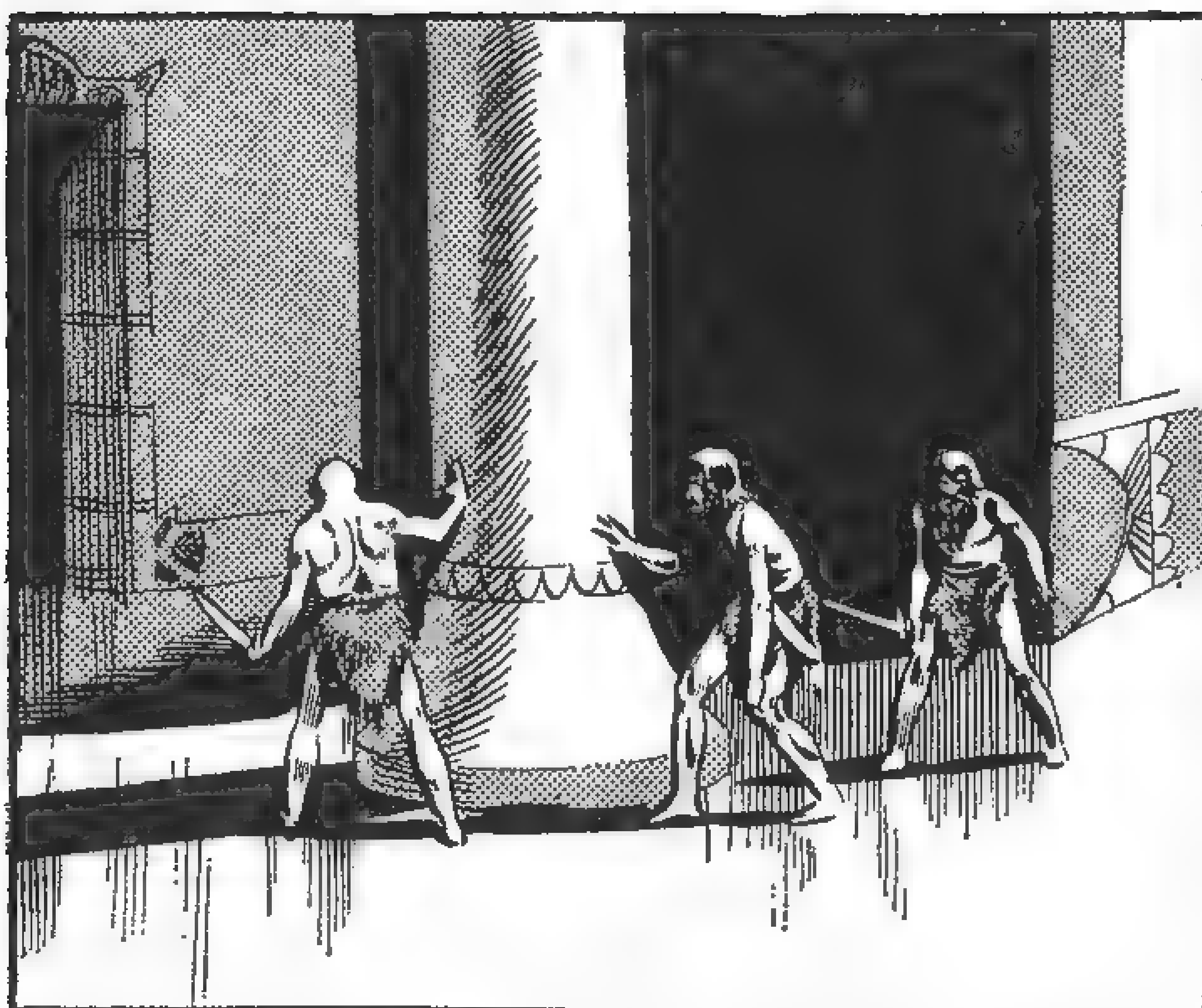

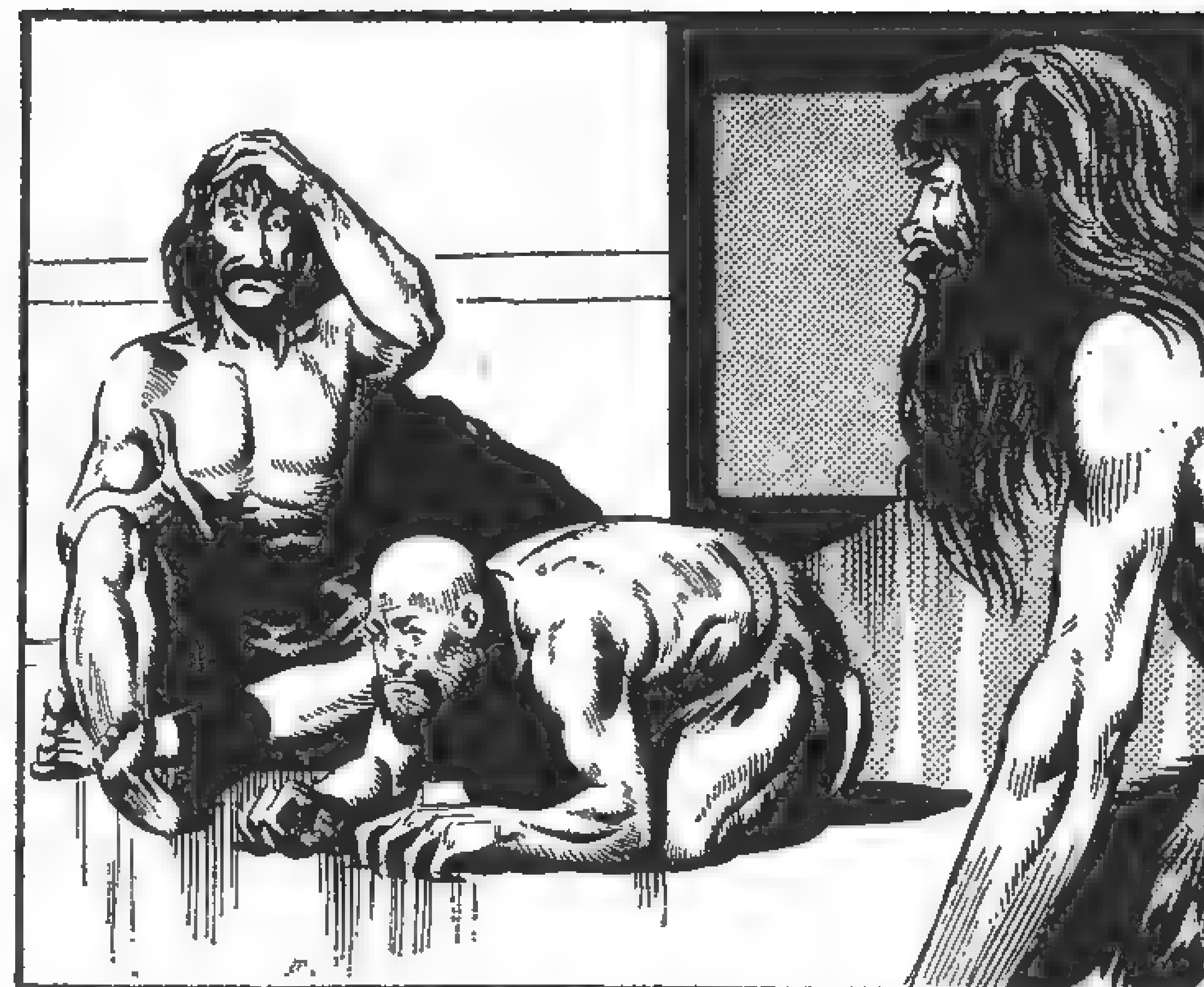
Omgeven door strijdlustige Ozmecs, onder aanvoering van een al even strijdlustige, doch vermoeide Eric zien de priesters hun verloren toestand in en één van hen heft de arm op ten teken van overgave . . .

Onder de woedende blikken van het Ozmec-volk scharen de priesters zich bijeen en voorafgegaan door de „Zoon-van-de-Zon", laten zij zich de tempeltrappen afleiden. Beneden, aan de voet van de Zonnetempel ligt de stille figuur van Techotla in het stof . . . Zijn gouden helm ligt een eind verder, gedeukt en de groene papegaaieveren zijn gebroken. Schuw en vreesachtig stappen de priesters langs hun ongelukkige aanvoerder en Eric kan niet nalaten met luide stem te zeggen:

„Ziet, hoe de toorn van Tonatiuh hen treft die zich tegen hem verzetten! Laat dat een les voor u zijn!"

Onze held draagt de heidense priesters over aan krijgers van de koning en na enkele woorden van dank tot de ontroerde Ozmecs gesproken te hebben, richt hij zijn schreden naar het koninklijk paleis; begeleid door een der krijgers. Diep buigen alle aanwezigen wanneer de Noorman de brede trap bestijgt. Hij voelt zich opgelucht dat deze, voor hem aanvankelijk zo gevaarlijke gebeurtenissen, tot een goed einde zijn gekomen, doch helaas kan hij niet bevroeden wat hem binnen de dikke paleismuren wacht.

Terwijl Eric in een gevecht voor zijn leven gewikkeld is met de verraderlijke priesters, sluipen de drie op goud beluste rovers omzichtig de treden van het koninklijk paleis op ... Alles verloopt naar wens, geen levende ziel is te zien. Na de omgeving goed opgenomen te hebben beduidt Alder dat de kust veilig is, waarna het drietal schielijk het paleis binnenglipt.

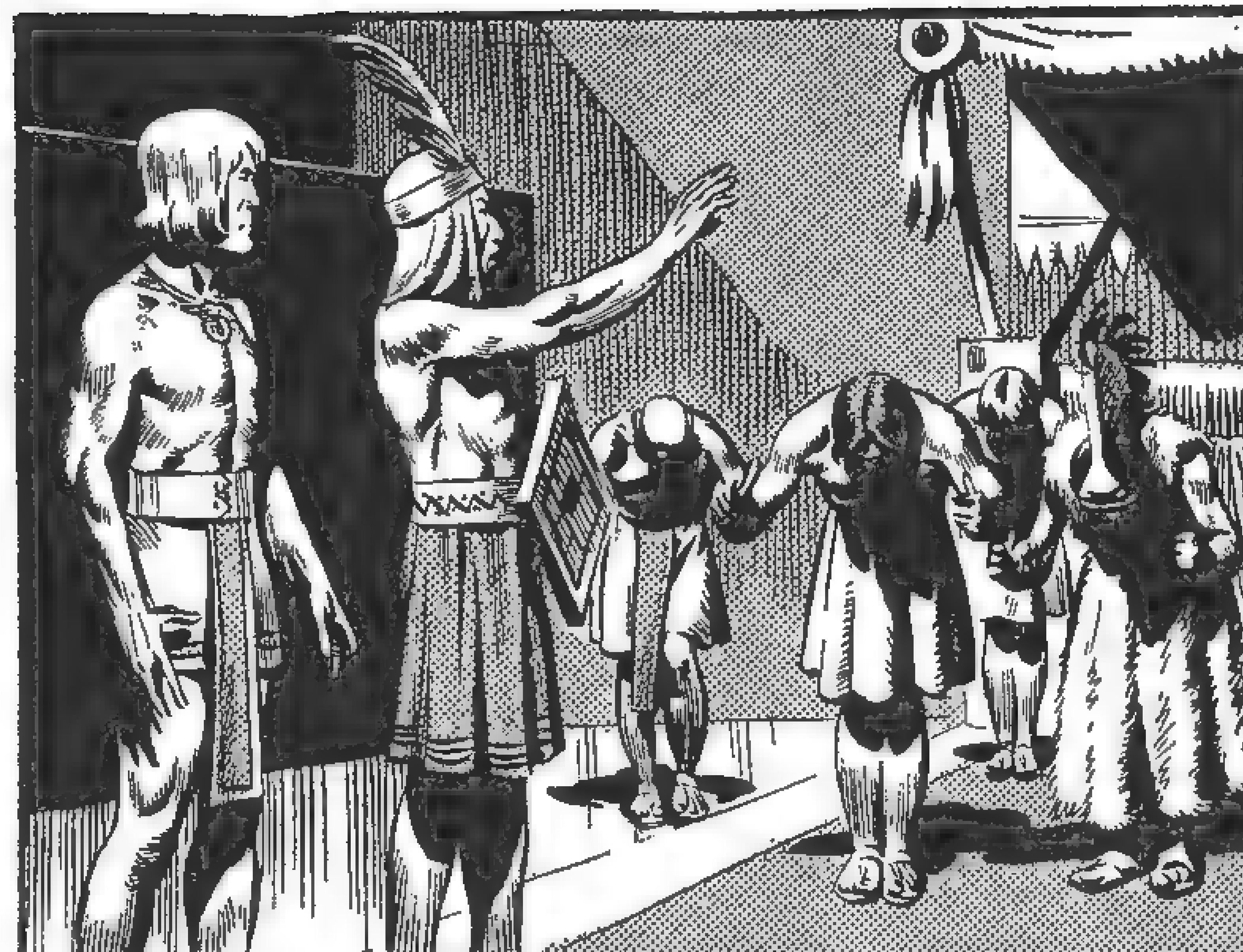
Daarbinnen blijven zij als versteend staan. Baldon knippert met zijn ogen en kijkt ongelovig naar zijn twee metgezellen. Goud, prachtig roodachtig goud straalt hen tegen uit alle hoeken, van de vloer, van de zoldering, de muren ...! De aanvoerder laat een hikkende lach horen en snelt verder de gangen in. Plotseling laat hij zich op de grond zakken en Alder volgt zijn voorbeeld. Zij betasten en strelen de vloer, uitzinnig van vreugde. De enige die niet zo uitgelaten doet is Nordegaï. Met een peinzende blik staart hij rond en langzaam komt er een wanhopige trek op zijn gezicht.

Ook de houding van Baldon en Alder verandert na de eerste uitbarsting van vreugde. Baldon krabt zich met een zorgelijk gezicht het hoofd en zegt kreunend: „Al dat goud, ik zit er bovenop, aan alle kanten ben ik omgeven door goud, maar ik heb er niets aan want ik kan het niet meenemen ... ik kan toch niet met een hele vloer gaan slepen?" Alder die als een waanzinnige de grond aan het krabben is, houdt plots op en het drietal staart elkander zwijgend aan ...

„Dit is ... dit is ... een *ramp,*" zegt de dikke Alder ten slotte schor, „een *kwelling ...!*"

Zwijgend staan de rovers op en begeven zich verder in het paleis, hopend daar ergens losse gouden voorwerpen te ontdekken. In hun opwinding hebben zij hun omgeving geheel vergeten en zo bemerken zij niet, dat een krijger hen vanuit een der gangen bespiedt!

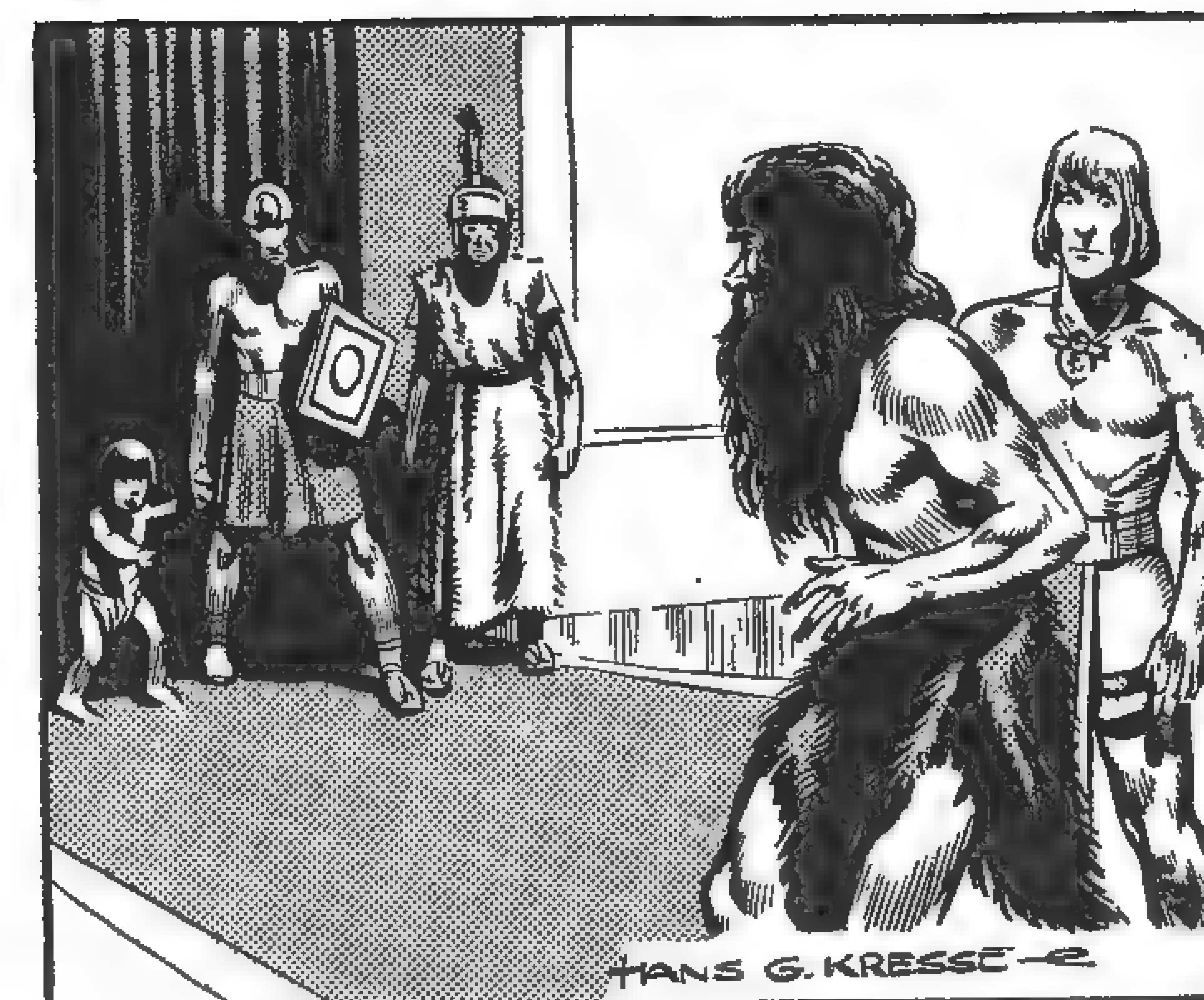

Trots schrijdt Eric door de gangen van het paleis naar de koninklijke appartementen, gevolgd door zijn krijger ... Vóór de koningszaal en het vertrek waar Halsa vertoeft, staan priester-soldaten op wacht, die bij de nadering van de „Zoon-van-de-Zon" in grote opwinding geraken. Zwijgend treedt Eric naderbij en zegt: „Tonatiuh heeft zijn valse dienaar gestraft: Techotla is dood; zijn heidense knechten zijn in de macht van de „Zoon-van-de-Zon". Verdwijn thans, zo ge het vege lijf wilt redden!"
Stamelend en buigend maken de onthutste krijgers, die van de toestand niets meer begrijpen, zich uit de voeten. Voorafgegaan door zijn krijger, betreedt Eric nu de troonzaal.
Met luide stem nodigt de krijger alle aanwezigen uit het hoofd te buigen voor de almachtige „Zoon-van-de-Zon" en plechtig wordt aan dit bevel voldaan ... Nadenkend monstert Eric de aanwezigen. Er zijn er meer dan hij verwachtte en een onprettig gevoel maakt zich van hem meester. Enkele van de gebogen gestalten komen hem vaag bekend voor. Dan richten de aanwezigen zich weer op en glimlachend begeeft Eric zich naar de oude koning, die hem dankbaar tegemoet treedt. Doch dan klinkt een bekende, spottende stem in zijn oor en in zijn eigen taal hoort Eric: „Welaan, „Zoon-van-de-Zon", je komt precies op tijd; onze toestand is verre van rooskleurig ..."
Wanneer Eric zich met een ruk omkeert, staart hij recht in het grijnzende gelaat van Baldon!

Snel herstelt Eric zich van zijn begrijpelijke verbazing en kort zegt hij: „Laat mij eerst de oude koning begroeten! Straks zal ik mij met jou bezighouden."
Achter Baldon bemerkt onze held nu ook de onaangename gezichten van diens twee broeders in de misdaad: Alder en Nordegaï. Nu treedt echter de koning op hem toe: „Voorwaar Zoon-van-de-Zon, uw macht is groot! Eindelijk dan zijn de valse leiders van mijn volk ontmaskerd. Het is goed zo . . ." Dan vraagt de koning: „Wie zijn deze lieden? Zij maken op mij een ongunstige indruk."
„Het zijn rovers, die zich op het schip bevonden waarmee ik naar dit land kwam," antwoordt Eric.
„De mannen-met-de-ruwe-gezichten zijn dus niet uw vrienden: wel dan is het goed! Gij hebt uw deel van de belofte gehouden. Thans zal ik de mijne nakomen en u belonen met een schip vol goud. Dan kunt gij vertrekken waarheen ge wilt."
Na deze woorden wendt Eric zich tot de drie rovers, die met argwanende gezichten hebben staan toeluisteren, trachtend iets te begrijpen van de vreemde taal die Eric en de koning spreken.
„Ik ben ingelicht door Halsa," gromt Baldon. „Jij hebt je zaken hier goed voor elkaar! Wat gebeurt er nu met ons? Zullen we de oude vete vergeten? Ik heb reeds lang genoeg van dit avontuur."
„Wel," antwoordt onze held, „vrienden zullen wij nooit worden, maar wat geschied is, is geschied."
Op dit ogenblik wordt een zwaar gordijn terzijde geschoven en een kleine jongen verschijnt, luid om de koning roepend, in de zaal.

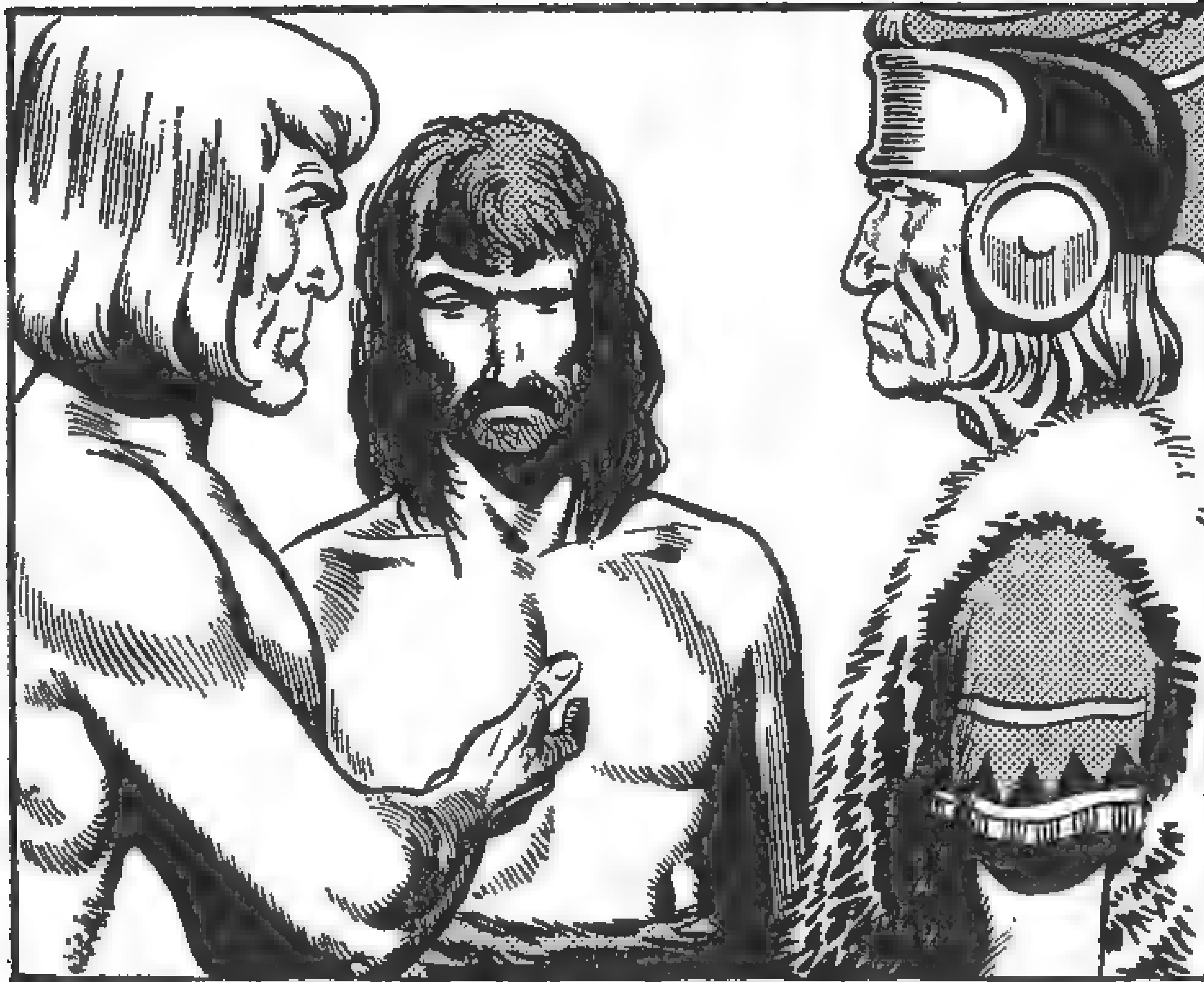
Een krijger probeert hem terug te houden, doch nu wordt het kereltje Nordegaï gewaar. Vol verbazing ziet Eric de gedragingen van de rover aan . . . Het schijnt dat de aanblik van de kleine jongen hem vreselijk doet schrikken! Dan schalt de heldere kinderstem door de zaal: „Daar! Daar! Moordenaar! Lieve grootmoeder doodgeslagen. Hij met de baard!"
De woorden van de kleine knaap doen vermoeden dat de rovers een of andere misdaad bedreven hebben, en woedend treedt Eric op Nordegaï toe. Deze is doodsbleek geworden. Schichtig kijkt hij om zich heen en wanneer hij de Noorman zo onheilspellend ziet naderen, draait hij zich met een ruk om. In twee, drie sprongen is de man bij de uitgang. Een soldaat poogt hem tegen te houden, doch een vuistslag velt hem neer en de moordenaar vlucht de gang in. Een onbeschrijfelijke verwarring breekt los. Ook Baldon en Alder pogen te vluchten, maar Eric schreeuwt een bevel en Halsa en een aantal krijgers snellen nader om de rovers in bedwang te houden. Onder leiding van Eric zet men de moordenaar na. Enkele schutters spannen hun bogen en even later stort Nordegaï dodelijk getroffen ter aarde.

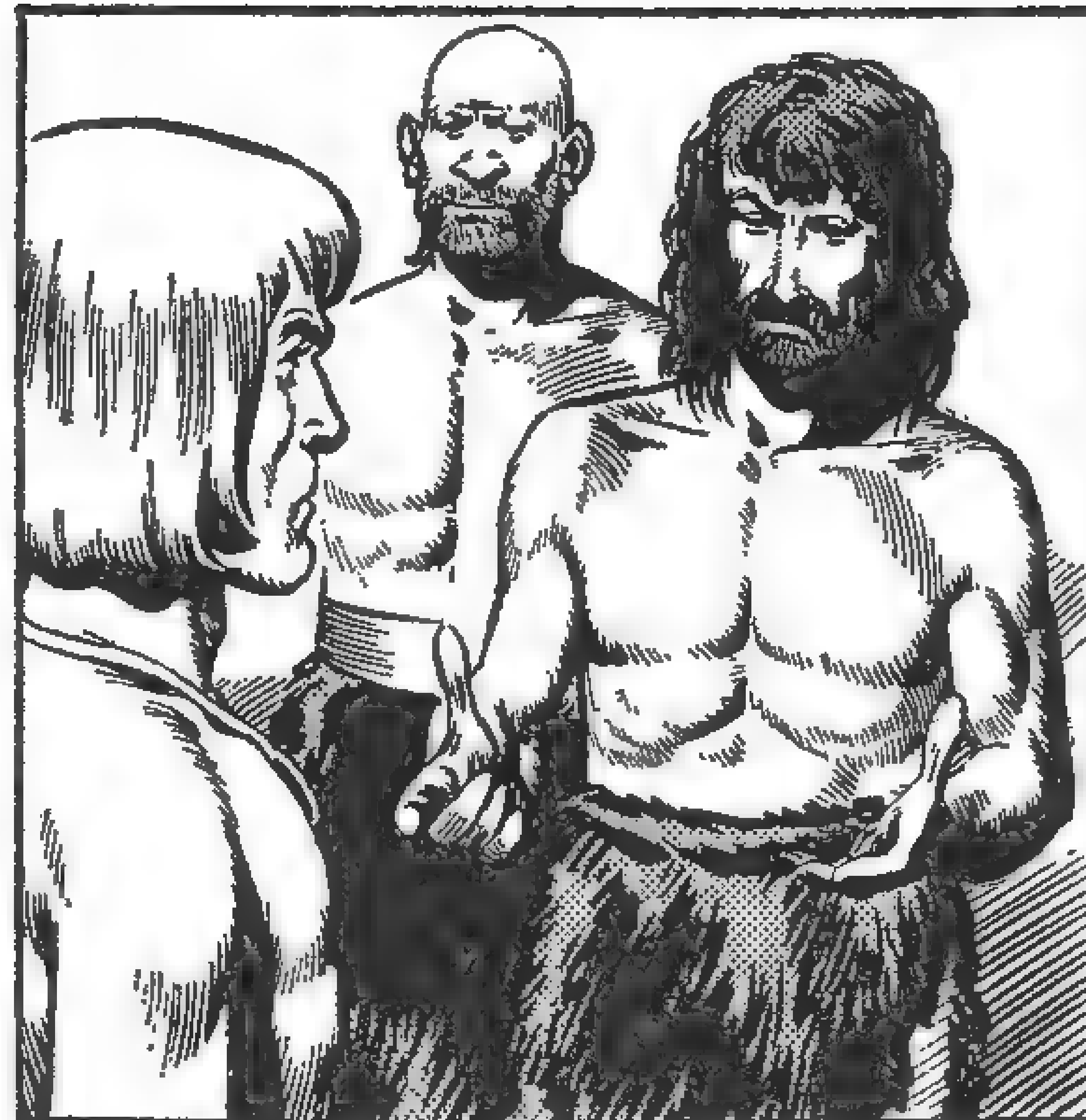

Terwijl de krijgers Baldon en Alder – die zich verre van gerust voelen – in bedwang houden, treedt Eric op het dodelijk verschrikte kind toe. Kalm en vriendelijk verzoekt de Noorman de jongen het verhaal van de aanslag op zijn grootmoeder te doen en na zijn schroom overwonnen te hebben, begint het kind te spreken. Geduldig hoort Eric het hortende verhaal aan. Er wordt met geen woord gerept van Baldon en Alder in verband met de moord en onze held vraagt ten slotte welke rol zij gespeeld hebben.
„Twee andere mannen deden niets. Alleen hij met de baard. De baardman wilde mij pakken en toen mocht hij niet van de andere mannen," vertelde de knaap. „Toen kregen ze alle drie ruzie en ik ben weggelopen."
„Mooi," zegt Eric, „dank je wel. Je bent een grote kerel!" Langzaam begeeft hij zich naar de doodsbenauwde rovers. Tot de bewakers zegt hij: „Het is goed, zij hebben geen schuld." Gehoorzaam trekken de krijgers zich terug en Eric zegt tot Baldon: „Het schijnt, dat jij je voor één keer in je leven toch goed gedragen hebt. Dat zal ik onthouden . . ."

De koning der Ozmecs neemt Eric apart en vraagt met zachte stem wat dit te betekenen heeft. Eric legt hem uit dat Baldon en Alder geen schuld hebben aan de moord. Een zorgelijke trek glijdt over het gelaat van de oude man: „Dit voorval zal ongetwijfeld kwaad bloed zetten bij het volk. In u zien zij nog steeds een „Zoon-van-de-Zon, doch dat zullen zij nimmer van uw rasgenoten geloven." Eric denkt een ogenblik na. „Zeg hun dat deze mannen dienaren der onderwereld zijn," stelt hij voor, „opgeroepen door de dienaren van Techotla om hen behulpzaam te zijn. Verzeker het volk dat ik deze onderwereld-dienaars heb weten te overwinnen en dat zij onder mijn bescherming staan. Is dat niet voldoende?" „Gij zijt een listig man, heer Eric," knikt de vorst. „Dit is inderdaad voldoende. Het zal hun leven redden." Baldon put zich uit in dankbetuigingen en roemt Erics edelmoedigheid. Deze legt hem met een handgebaar het zwijgen op. „Zeg mij liever hoe je aanwezigheid hier te verklaren is," en Baldon vertelt hem van hun vruchteloze speurtocht naar goud. „In de gangen van dit gebouw werden we eensklaps overvallen door een aantal soldaten, die ons voor je brachten," besluit hij zijn verhaal. Eric knikt langzaam. Dus goud is hun enige drijfveer geweest. Wat kon men anders van Baldon verwachten. „Jullie in dit land achterlaten zou laf zijn," zegt Eric ernstig. „Ik heb daarom besloten jou en Alder met mij mee te nemen. Gedraag je je loyaal, dan ben ik bereid je houding tijdens dit avontuur te vergeten," voegt hij er aan toe. „De koning der Ozmecs heeft mij een scheepslading goud toegezegd. Ik ben nog steeds bereid onze afspraak na te komen en je een gedeelte van dit goed af te staan, Baldon."

Een ogenblik kijken zij elkander scherp aan. Dan drukt Baldon hem zwijgend de hand. Doch in zijn brein welt een sluw plan op . . .

Nadat Baldon en Alder zich, na het lange verblijf in de wildernis, hebben kunnen verfrissen en van betere kleding zijn voorzien, verzoekt Eric hun deel te nemen aan een bespreking. Het idee zo snel mogelijk naar Noorwegen terug te keren, wordt steeds aanlokkelijker voor hem. Het enige bezwaar ligt in het feit dat hij niet over een schip beschikt, zeewaardig genoeg om er de lange thuisreis mee te ondernemen. Zij bespreken dit probleem met de koning der Ozmecs. Deze merkt op: „Schepen, als waarover gij spreekt, kent mijn volk niet. Wel echter zal het mogelijk zijn een vlot voor u te vervaardigen. Een groot, sterk vlot, ruim genoeg om u allen te dragen, dat door een zeil wordt voortbewogen. Wat denkt ge daarvan?" „Het is een vrij riskante onderneming," zegt Eric nadenkend. „Maar wij hebben geen andere keus en een dergelijk vlot kan zeer stevig gebouwd worden. Als wij er zelf het toezicht op kunnen houden en de constructie aangeven, geloof ik dat we het maar moesten wagen. Tenslotte moeten we iets riskeren om thuis te komen."

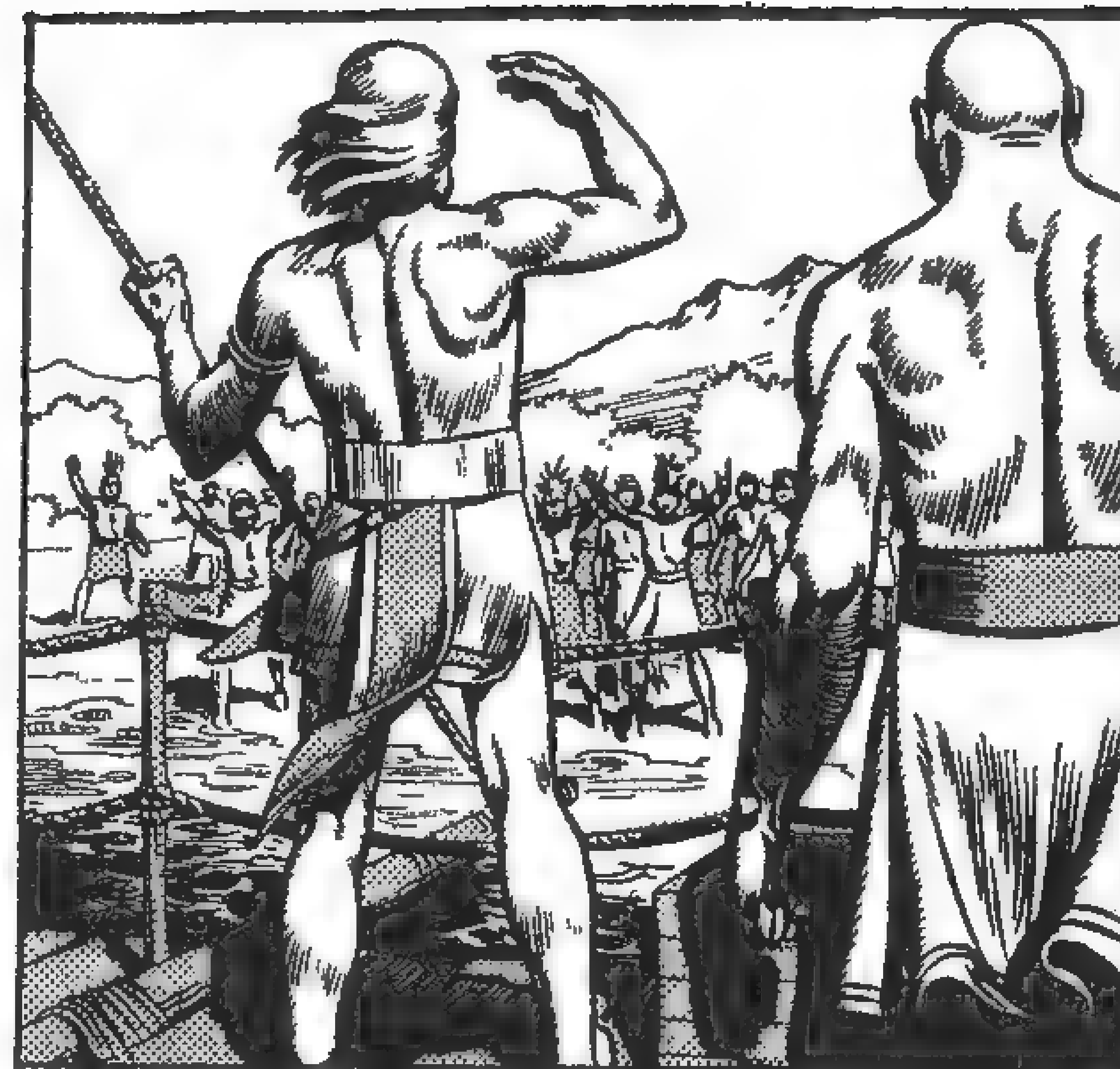
Bomen worden geveld en volgens een bouwtekening van Eric tot een vlot samengevoegd. Er is afgesproken dat Hansa en Baldon de werkzaamheden zullen leiden. Eric vat het plan op om met hen mee te gaan, doch als zij op het punt staan het vertrek te verlaten, treedt de koning der Ozmecs op hem toe. „Ge vergeet blijkbaar dat wij nog een afspraak hebben, o Man uit het Noorden," zegt hij ernstig „Heb ik u niet een scheepslading goud beloofd? Welaan, volg mij, dan zal ik u uw rechtmatig deel geven." Met een handgebaar beduidt Eric aan Halsa en Baldon dat zij hem met de oude vorst alleen moeten laten. Doch er is een blik vol hebzucht in Baldons ogen als hij, in gedachten verzonken, met de ander het vertrek verlaat.

De koning der Ozmecs gaat de Noorman voor naar het achtergedeelte van de grote zaal. Via een onopvallende deur bereiken zij een smalle nis, die schijnbaar doodloopt. Nadat de oude man echter even met zijn handen over de steen heeft getast, wijkt een gedeelte van de achterwand langzaam terug en nu ziet Eric een donkere opening voor zich, waaronder een smalle trap naar omlaag voert. Zij dalen de trap af. Hol klinken hun stappen op de stenen en om Eric heen is de muffe lucht van een kelder. Beneden aan de trap voeren gangen verschillende richtingen uit. De oude Ozmec blijft staan op het langgerekte voorgewelf en duidt op de grote aarden potten die langs de wanden staan. Erics adem stokt. Elke pot is tot de hals gevuld met goudklompen.
„Dit is slechts een klein gedeelte van het goud der Ozmecs," spreekt de vorst. „Neem zoveel u goeddunkt. De dienst welke ge mij en mijn volk bewezen hebt, kan nooit genoeg beloond worden. Geef op hoeveel ge begeert, opdat ik dit naar het vlot kan laten brengen." Dankbaar gehoorzaamt Eric aan dit verzoek. En de volgende dagen voert een stroom van dragers het felbegeerde metaal naar de kust, waar het bij het vlot wordt opgeslagen dat steeds meer zijn voltooiing nadert. „Het laat zich aanzien dat wij binnen vierentwintig uur kunnen vertrekken," kan Eric eindelijk voldaan aan de koning der Ozmecs verzekeren. Deze werpt hem een peinzende blik toe. „O, Man uit het Noorden," zegt hij. „Ge gaat u thans inschepen met een lading goud en met twee mannen die door de duivelse zucht naar dit metaal zijn bezeten . . ." „. . . Doch die mij opnieuw hun loyaliteit hebben toegezegd," onderbreekt Eric. „Ik weet het niet," de oude Ozmec schudt het hoofd. „Mijn voorgevoel ziet gevaar voor u. En mijn voorgevoel bedriegt mij nooit!"

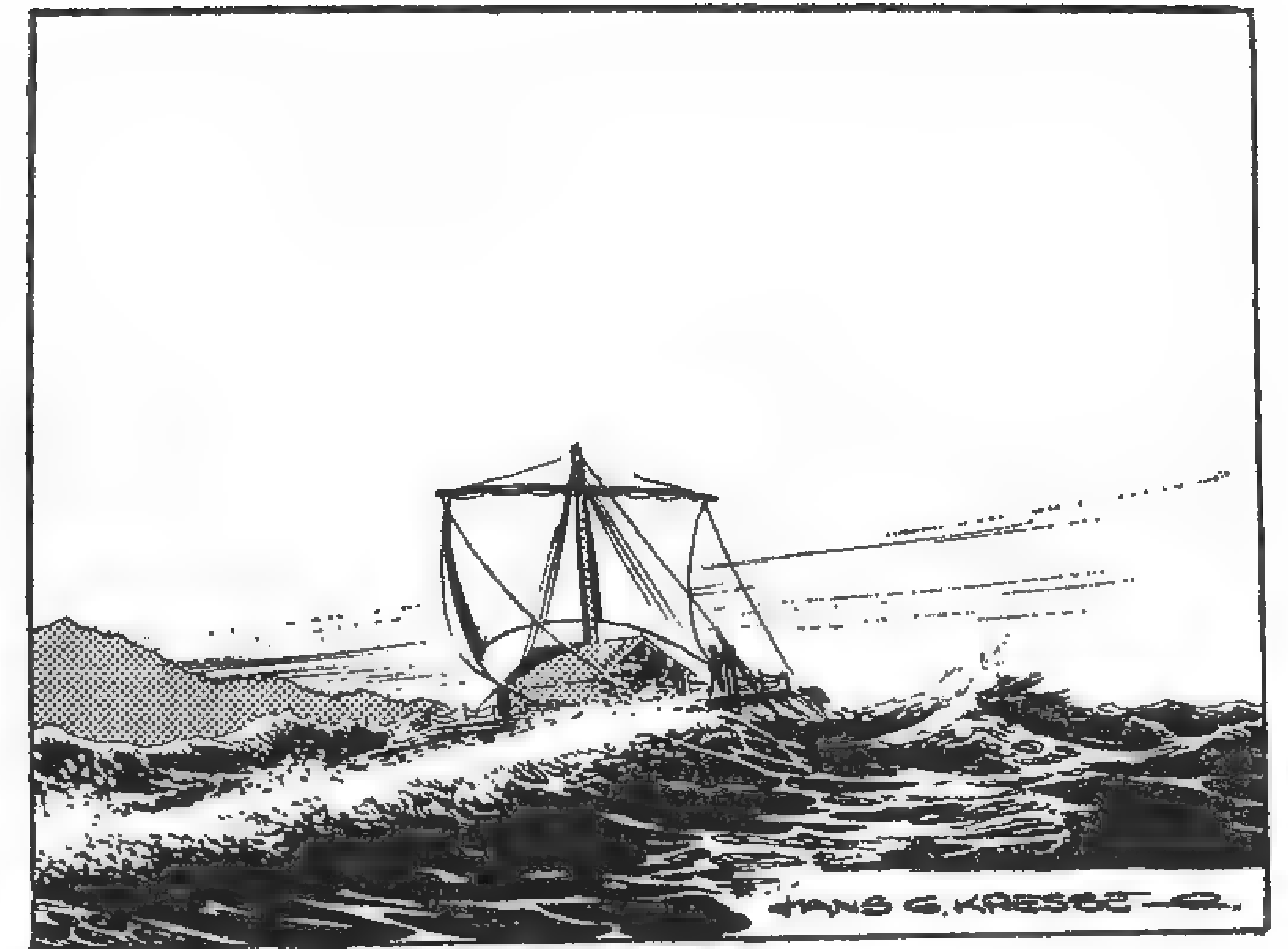
De waarschuwing van de oude koning der Ozmecs maakt Eric onrustig. Zelf gewend tot het uiterste zijn woord gestand te doen, kan hij zich niet voorstellen dat Baldon zijn hernieuwde belofte van trouw lafhartig zal kunnen verbreken. Toch besluit hij tot het uiterste op zijn hoede te zijn, en als hij, vlak voordat zij met het vlot in zee zullen steken, onverwachts het vertrek van Baldon betreedt en deze bezig ziet een dolk onder zijn kleding te verbergen, laait z'n wantrouwen op. „Het spijt me," zegt hij scherp, terwijl hij op de roofridder toetreedt, „maar laten wij eens en voor al afspreken dat het u noch Alder geoorloofd is wapens te dragen." Baldon werpt hem een snelle blik toe, waarin spot de opkomende woede tracht te maskeren. „Zijt ge soms bevreesd voor ons, heer Eric?" vraagt hij met een fluwelen stem. „Ik ben nog nooit bevreesd geweest voor adders," zegt Eric onverschillig, „maar toch breek ik ze uit voorzorg liever de giftanden uit." Hij draait zich rustig om en loopt het vertrek uit. „Ge kunt u beter haasten, heer Baldon. Binnen een half uur vertrekken wij."

En inderdaad, een half uur later schuiven vele sterke armen het vlot door de branding. Het zeil vangt wind en langzaam, diep door de golven ploegend onder het zware gewicht aan goud, dat het torst, verwijdert het plompe vaartuig zich van de oever. Staande aan de railing wuift Eric de samengestroomde Ozmecs toe, die onder luide kreten hun „Zoon-van-de-Zon" uitgeleide hebben gedaan. Heel klein onderscheidt hij de tengere figuur van de oude vorst die, staande op een verhoging, de man naoogt aan wie hij zijn geluk en de voorspoed van zijn rijk te danken heeft. Langzaam wordt de kustlijn wazig. Eric wendt zich om. „Naar Noorwegen, mannen!" zegt hij gelukkig.

HET GEHEIM VAN HET GRAFGEWELF

In het verre Noorwegen rijgen de dagen zich voor Winonah tot maanden . . . Nog steeds is er geen enkel bericht over haar echtgenoot. Haar enig geluk vindt zij in Erwin, Erics zoontje, dat nu een jaar oud is. Maar ook dit geluk is vermengd met bitterheid. Als een afschuwelijke dreiging, die haar dagen versombert en haar nachtenlang uit de slaap houdt, zweeft Winonah de bedreiging van Lauri de magier voor de geest. Als Eric binnen twee jaar niet met een scheepslading goud terugkeert zal Lauri, volgens zijn eigen zeggen, het recht hebben haar kind op te eisen. Naarmate de tijd verstrijkt begint een diepe moedeloosheid zich van haar meester te maken. Nog één jaar, nog minder zelfs, en als Eric dán niet terug is... zij durft niet verder te denken.

Op het vlot, duizenden mijlen van haar vandaan, dwalen ook Erics gedachten dikwijls naar het ogenblik van zijn terugkeer. Maar bij hem is van neerslachtigheid geen sprake. In het besef dat hij zijn opdracht heeft volbracht, is er niets dat hem onrustig maakt, dan het verlangen naar Winonah... en een enkele maal de snelle blik van verstandhouding, die hij Baldon en Alder zag wisselen. Een blik, die hem en Halsa, zijn vriend, tot de uiterste oplettendheid aanspoort . . .

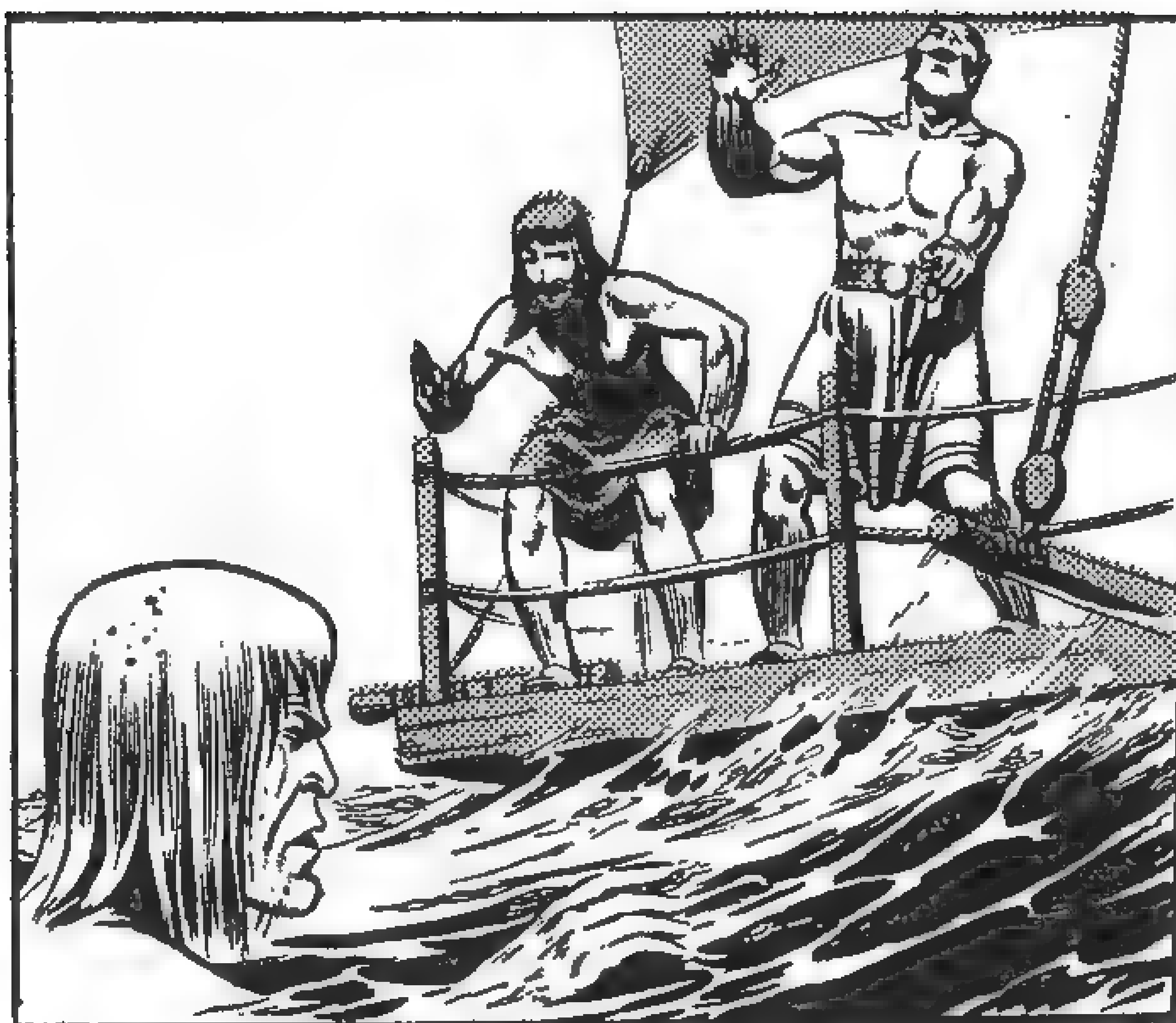

Na een tocht over open zee, zien zij in de verte 't silhouet van een eiland opdoemen. In de hoop daar misschien hun watervoorraad te kunnen aanvullen, zet de Noorman koers erheen. Dicht onder de kust van het eiland varend, zien ze hoge rotsen loodrecht uit zee opstijgen. Dof kan Eric de branding horen brullen in de holen, die de zee in de loop der eeuwen in het gesteente heeft geslepen. Grote zwermen zeevogels cirkelen luid krijsend rond.
„Ik geloof, dat 'n landing hier té riskant is," zegt Eric tegen Halsa. „Stel je voor dat 't vlot te pletter slaat tegen die rotsen . . . maar misschien is er een betere plaats te vinden . . . Kijk goed uit."

Ze zijn zó verdiept in het beschouwen van de vreemde kust, dat ze de blik die Baldon zijn aanhanger toewerpt, niet zien. De twee rovers sluipen voorzichtig om de kisten met goud heen, die de lading van het vlot vormen. Hun voeten maken niet het minste gerucht op het hout. Baldons ogen blijven een ogenblik met een uitdrukking van wilde hebzucht op de kisten rusten. Het volgende moment voelt Eric een hevige stoot in de rug. Hij wankelt, tracht wanhopig houvast te vinden, maar zijn voet slipt weg op het vochtige dek en met een kreet stort hij overboord, onmiddellijk gevolgd door Halsa . . .

Als Eric weer bovenkomt, is het vlot al meters van hem verwijderd en de wind maakt deze afstand snel groter. De twee rovers stoten een honend gelach uit: „Vaarwel, koning der Noormannen," schreeuwt Baldon. „Ik beloof je, dat wij het goud eerlijk zullen verdelen, haha!" Zijn stem wordt snel zwakker en in machteloze woede probeert Eric het vlot na te zwemmen. Maar na enkele slagen ziet hij het nutteloze van deze poging in. Hij keert terug naar Halsa.
„Probeer naar land te zwemmen," zegt de Noorman „en spaar je krachten. We moeten oppassen voor de branding." Zijn stem klinkt onbewogen, maar zijn hart is vervuld met bitterheid.
Het kost de nodige moeite om aan land te komen; eindelijk vinden ze een smalle strook strand aan de voet van de rotsen, omzoomd door tropische jungle. De stilte die hier hangt, is bijna spookachtig . . . Ze staan een ogenblik roerloos bijeen en nemen de steile rotswand aandachtig op . . . Tot Halsa plotseling zijn hand opheft. „Luister . . .," roept hij opgewonden. „Daar roept iemand!"

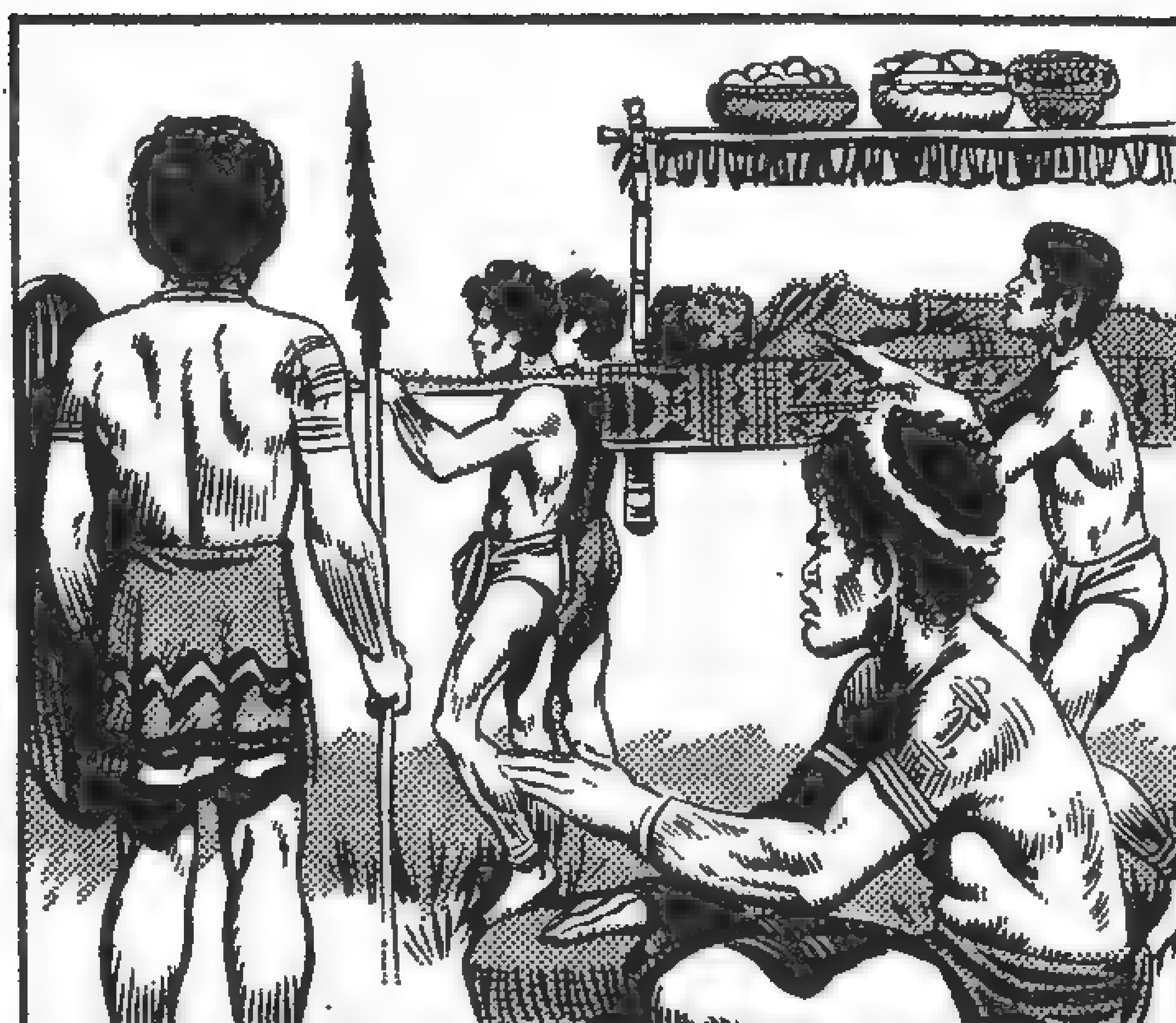

„Ik hoor niets," antwoordt Eric ongelovig, doch op hetzelfde ogenblik weerklinkt het opnieuw; een schrille kreet, die niet anders kan zijn dan de roep van een mens in nood.
„Het lijkt wel de stem van een vrouw," fluistert Eric. „Ga mee, we moeten weten wat hier gebeurt." Met een paar schreden verdwijnt hij tussen de hoge varenplanten, terwijl Halsa hem op de voet volgt. Nogmaals weerklinkt het hulpgeschrei, waarvan de echo zachtjes natrilt door de wildernis. Steeds dieper dringen de twee vrienden het bos in, in de richting van het geluid.
„We moeten geen gerucht maken," fluistert Eric. „Zolang we niet weten wat er aan de hand is, is het beter, dat men ons niet opmerkt."
Zonder een takje te laten kraken, sluipen ze verder. Tot Eric plotseling zijn vriend met een gebaar doet stilstaan. Tussen de takken door kunnen zij in de verte een aantal huizen met rieten daken zien.
„Een dorp," fluistert Halsa. „We moeten dichterbij zien te komen. Meter voor meter sluipen ze naderbij, tot zij een goed overzicht hebben van de ruimte tussen de hutten. Schrik en ontsteltenis staan op hun gelaat te lezen, als zij zien wat zich daar afspeelt.

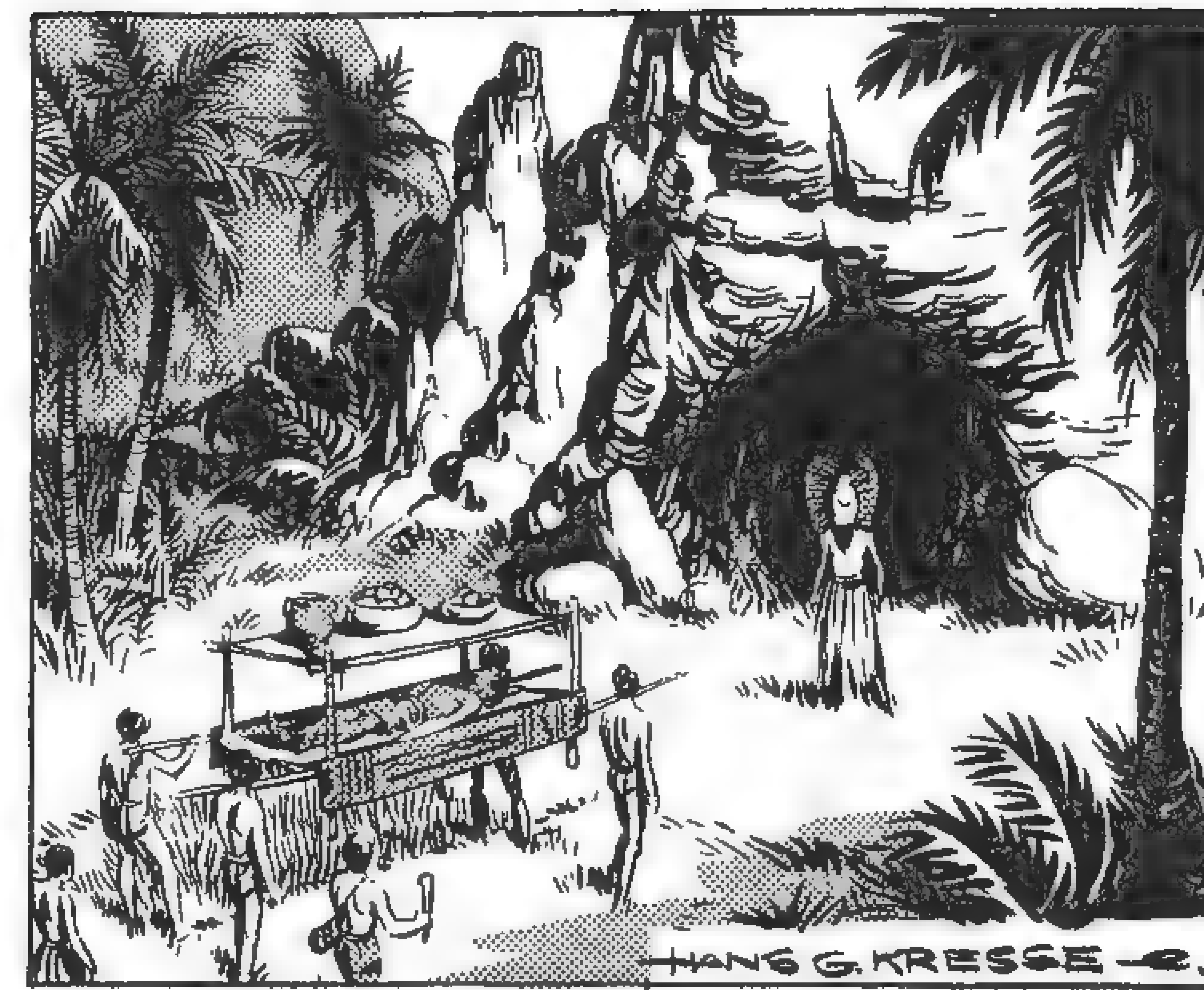

Een groot aantal woeste krijgers loopt bedrijvig heen en weer rondom een baar, waarop het lichaam van een dode ligt uitgestrekt. Het is een zonderlinge baar, met twee verdiepingen. Op de bovenste verdieping staan schalen met rijst en vruchten. Nu beginnen aan alle zijden tam-tams te roffelen en vier krijgers hijsen de baar op hun schouders. Een inboorling, voorzien van een afschuwelijk masker, stelt zich op aan het hoofd van de stoet.
„Die dode zal wel een of ander stamhoofd zijn," fluistert Eric tot Halsa. „Vandaar dat ze zoveel drukte maken."
Het doffe, ritmische gedreun van de tam-tams wordt sterker en sterker. De inboorlingen, die zich achter de man met het masker opstellen, deinen zachtjes met hun glimmende bovenlijven heen en weer en zwaaien hun knotsen en speren.
„Die kerel met 't masker is natuurlijk de medicijnman," zegt Eric fluisterend. „Maar ik begrijp nog steeds niet, wie er om hulp geroepen heeft."
Bijna op hetzelfde ogenblik wordt die vraag beantwoord. Tussen de hutten komen twee inboorlingen te voorschijn, die een meisje met zich meesleuren. Hoewel zij zich verweert als een wilde kat, laten haar bewakers zich daardoor geen ogenblik van streek brengen. Zij sleuren haar over het plein tot achter de baar.

„Zie je dat?" fluistert Halsa, die ademloos toekijkt. „Wat zou dat te betekenen hebben?"
„Ik geloof, dat ik het weet," antwoordt Eric. „Kom mee, we hebben geen tijd te verliezen. We moeten hen in 't oog houden..."
„Maar wat heeft 't dan toch te betekenen?" dringt Halsa aan; „wat kan dit onschuldige kind gedaan hebben en wat zijn ze met haar van plan? Kunnen wij die kerels niet neerschieten?"
„In 's hemelsnaam niet," fluistert Eric verschrikt.
Terwijl de beide vrienden door de wildernis achter de stoet aansluipen, zegt Eric: „Dat meisje is waarschijnlijk de vrouw van het overleden stamhoofd geweest en de wetten van dit volk eisen dat zij haar man in het graf volgt..."
„Levend begraven," valt Halsa in de rede. „Ze kunnen die vrouw toch niet in een graf stoppen, terwijl zij nog leeft?"
Eric haalt z'n schouders op. „Dat zullen hun wetten zijn. Let op, ik geloof dat ze het doel van de reis zijn genaderd."
De stoet houdt inderdaad stil voor een steile bergwand, waarin de donkere opening van een grote crypte te zien is.

De draagbaar wordt op de grond gezet en de inboorlingen vormen een grote kring. Daarna wordt het meisje in de kring gevoerd. De tam-tams gaan nu als razenden te keer en het meisje kijkt met grote verschrikte ogen die kring van dansende en zwaaiende mannen rond. De medicijnman treedt naar voren. Hij wringt zich in de zonderlingste bochten en danst kronkelend en vreemde grimassen makend enige malen om haar heen.
„Als hij haar met een vinger aanraakt, vermoord ik hem," sist Halsa. „Waarom blijven we hier toekijken? Waarom *doen* we niets om haar te redden?"
„We zouden niet de minste kans hebben," fluistert Eric. „Het enige dat wij kunnen doen is afwachten tot die kans komt."

Ademloos volgen de twee vrienden het vreemde schouwspel, dat zich vlak voor hun ogen afspeelt. De medicijnman is het meisje nu genaderd. Bezwerend strekt hij de handen naar haar uit, waarbij hij allerlei vreemde klanken mompelt. Hij doet een paar passen achteruit, dan weer vooruit en plotseling gaat zijn rechterhand, waarin hij een felgekleurde, formidabel uitziende strijdknots klemt, dreigend omhoog. Bliksemsnel stormt hij op het weerloze meisje af. Zij geeft een kreet, die door merg en been gaat en . . . op hetzelfde ogenblik zoeft een pijl door de lucht en blijft trillend steken in de borst van de tovenaar, die zonder een kreet te geven levenloos neerstort.

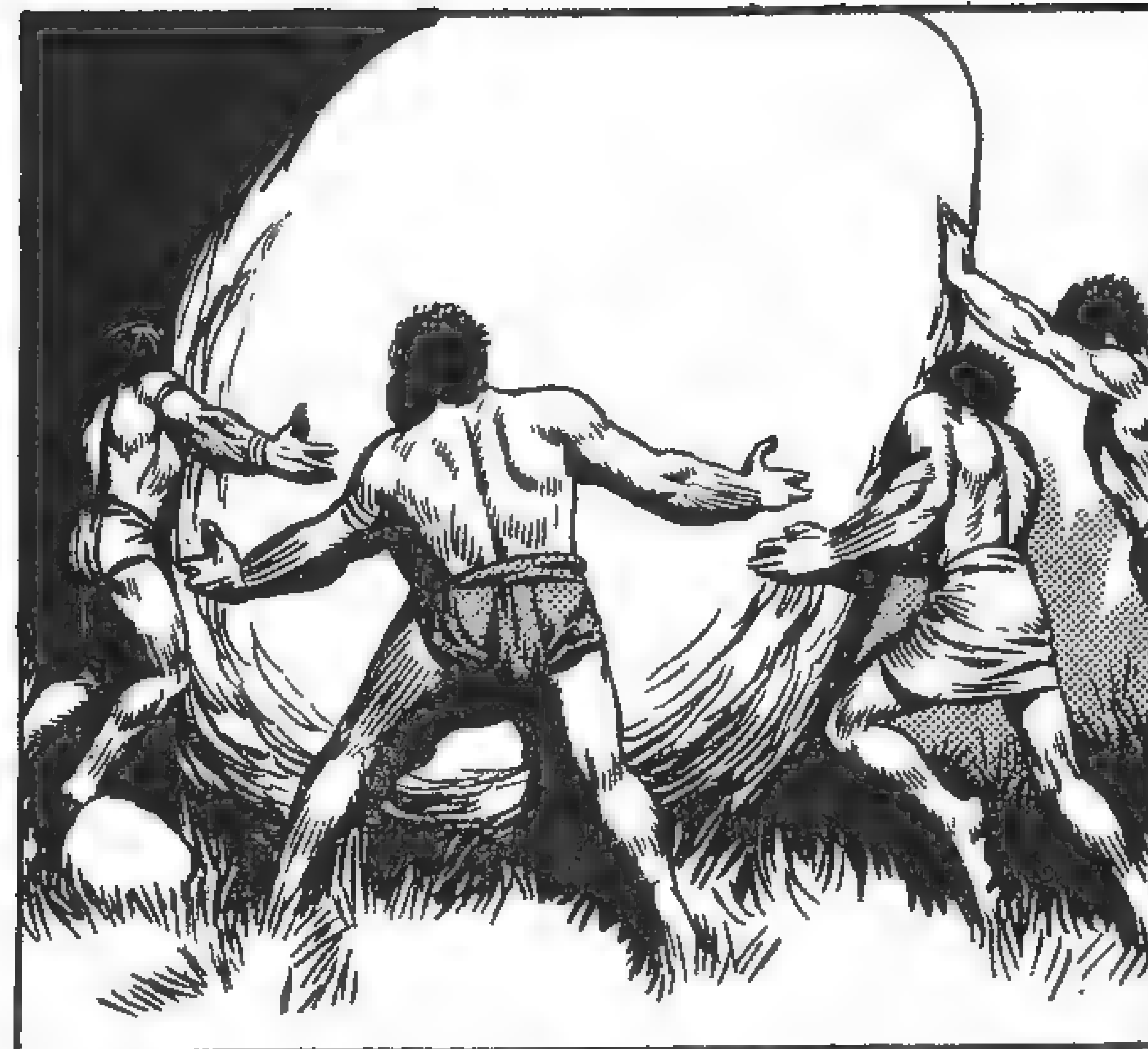

Halsa had zich niet langer kunnen bedwingen; vóórdat Eric het kon beletten, had hij met een vlugge beweging zijn boog geheven en met dodelijke zekerheid snort zijn pijl het doel tegemoet.
Er gaat een gehuil van schrik op, als de krijgers hun medicijnman daar plotseling zien neervallen en zonder zich verder om hem te bekommeren stuiven zij in alle richtingen het bos in. Het meisje dat niets van dit alles begrijpt, staat met verschrikte ogen naar de bewegingloze gestalte aan haar voeten te staren.
„Kom mee, dit is onze kans!" roept Halsa uit en vóór dat Eric hem kan weerhouden rent hij als een bezetene naar de plek waar nog steeds het meisje staat. Eric, die zijn vriend niet in de steek wil laten, stormt achter hem aan, hoewel hij op het ergste voorbereid is.
Met een paar grote sprongen is Halsa de open plek overgestoken. „Vrees niet," zegt hij tot het meisje, „wij zijn vrienden. Wij zijn gekomen om je te redden!" Doch op hetzelfde ogenblik snort er een regen van pijlen en speren uit de omliggende bosjes op hen af. Eric grijpt zijn vriend bij de arm en schreeuwt: „Kom mee! Rennen! Anders brengen we er het nooit levend af."

Terwijl een hagel van pijlen om hen heen neer klettert, rennen de twee mannen naar de beschutting van het bos. Als door een wonder worden zij geen van beiden geraakt, maar pas als zij een goed eind de wildernis zijn ingerend, durven zij stil te staan. Ademloos luisteren zij of zij achtervolgd worden, maar alles blijft rustig om hen heen.
„We hadden haar mee moeten nemen," hijgt Halsa.
„En dan de kans lopen dat zij door een speer getroffen wordt," merkt Eric op. „Neen, vertrouw op mij. Onze kans komt nog wel. Jij bent er alleen te vroeg bij geweest. Maar nu moeten we zien, dat we de weg terugvinden, want als we iets willen doen, moeten we vóór alles weten wat die kerels verder van plan zijn. Ik heb zo'n vermoeden, dat die grot een soort grafkelder is waar ze het hele zaakje zullen heenbrengen."
Eric heeft goed gezien, want als de twee vrienden na enig zoeken de open plek voor de rotswand terugvinden, zien ze nog juist, hoe een aantal krijgers een reusachtig rotsblok voor de ingang van de grot wentelt. Van de baar of het meisje is niets meer te zien . . .
„We zijn te laat," fluistert Halsa. „Die steen krijgen we nooit meer weg."

In spanning wachten zij af wat er verder gebeuren gaat. Als het rotsblok eenmaal op zijn plaats ligt, verdwijnen de inboorlingen in de wildernis, zonder ook maar één keer achterom te kijken. Eric en Halsa blijven nog een kwartier in hun schuilplaats zitten, maar dan staat Eric op.
„Alles blijft rustig," zegt hij. „Ik geloof dat zij vertrokken zijn. Nu zullen wij zien wat wij kunnen doen."
Nog steeds op hun hoede, sluipen ze naar de ingang van de grot. Niets verraadt dat er nog mensen in de buurt zijn, en tenslotte zijn de beide vrienden overtuigd dat de kust veilig is.

„We zullen moeten proberen om dat blok van zijn plaats te krijgen," zegt Eric grimmig. „Ik vermoed dat ze het meisje in de grot hebben opgesloten, bij de baar van haar overleden echtgenoot."
Zij zetten hun schouders onder het rotsblok en beginnen uit alle macht te duwen, doch hoe ze zich ook inspannen, de steen wijkt geen duimbreed van zijn plaats. Tenslotte moeten zij hun pogingen opgeven. „Wat moeten we beginnen," zucht Halsa verslagen. „We hebben onze kans laten voorbijgaan... dat arme kind, daar binnen..."

„We zijn nog niet verslagen," grijnst Eric opeens. „Wat we met onze eigen lichaamskracht niet kunnen, krijgen we voor elkaar als we een hefboom gebruiken. Ga mee, we moeten een paar jonge, rechte stammen zoeken."
Vol goede moed gaan ze aan het werk. Een paar rechte stammetjes zijn spoedig gevonden; deze ontdoen van zijtakken is het werk van een ogenblik. Aldus gewapend keren ze naar het rotsblok terug, steken het einde van hun hefboom onder de steen en beginnen met hernieuwde kracht te duwen. En nu komt er beweging in het rotsblok. Het is een zwaar karwei, dat hen een paar uur lang bezighoudt en hen menig zweetdruppeltje kost. Maar iedere centimeter die de steen verschuift, geeft hen nieuwe krachten. Eindelijk is de opening zo groot, dat ze er zich door kunnen wringen.
Voor hen gaapt een donkere ruimte, waarin ze niets kunnen onderscheiden en amper hun weg kunnen vinden. Als hun ogen echter aan de duisternis gewend zijn, beginnen zich vage vormen af te tekenen. Aarzelend en tastend zoeken zij hun weg in het duistere rotshol.
Wat zij echter niet weten is, dat vanuit de struiken tegenover de ingang van de spelonk twee donkere ogen al hun bewegingen hebben gevolgd. Zodra de vrienden de grot zijn binnengegaan, sluipt een lenige gestalte door de wildernis in de richting van het dorp . . .

Nu hun ogen aan de duisternis gewend zijn, vorderen Eric en Halsa vlugger. Zij bevinden zich in een nauwe gang welke zich verbreedt in een grote ruimte.
„Waar moeten we nu heen?" fluistert Halsa vragend en zij staan stil om hun richting te bepalen. Op goed geluk gaan ze verder. Nog steeds kunnen zij niets ontdekken. Halsa begint de moed al te verliezen als Eric hem aanstoot en voor zich uit wijst.
„Ja, hierheen Eric. Wij hebben haar gevonden! Als het maar niet te laat is!"
Midden in de grot, nauwelijks zichtbaar in het donker, staat de baar met het lichaam van het overleden stamhoofd. De vruchten boven-op de baar verspreiden een heerlijke geur, maar dat bemerken de beide mannen nauwelijks. Al hun aandacht is voor het meisje, dat met armen en enkels is vastgebonden aan een paal die vlak voor de baar in de grond steekt. Een flauwe glimlach verschijnt op haar gelaat, als zij ziet wie de indringers zijn en in een ogenblik hebben Eric en Halsa haar boeien losgesneden. Zij wankelt op haar benen en dreigt te vallen, maar Halsa ondersteunt haar en wil Eric vragen hem te helpen, als de Noorman plotseling aandachtig luistert. Nu horen de anderen het ook: een dof gedreun aan de ingang van de grot: Ze zijn ontdekt!

„Vlug!" schreeuwt Eric, „naar de uitgang voor het te laat is!" Hij stormt vooruit, terwijl Halsa met het meisje volgt. Ze rennen de gang door, struikelend over stenen en oneffenheden en juist als ze, buiten adem, om de laatste bocht zijn, zien ze in de verte hoe de nauwe doorgang afgesloten wordt . . .
„Te laat," zucht Eric en somber staart het drietal naar het geweldige rotsblok, dat de toegang verspert.

„We moeten dat ding weg zien te duwen," merkt Halsa op, „anders zullen we hier jammerlijk omkomen . . ."
„We kunnen 't proberen," meent Eric, „maar het zal niet gemakkelijk zijn, zonder hefbomen." Beide mannen zetten hun schouders onder de rotsblok en duwen, terwijl het meisje in angstige spanning toekijkt. De spieren liggen als koorden op hun lichaam en het zweet gutst hen langs het gelaat, maar de steen beweegt geen centimeter...

De beide mannen spannen hun uiterste krachten in om de geweldige steen van zijn plaats te krijgen, maar hier in de grot staan hun geen boomtakken ten dienste die zij als hefbomen kunnen gebruiken. En zo blijft de steen onwrikbaar op zijn plaats. Het is een hopeloze toestand. Als Eric zich ontmoedigd omwendt, valt zijn oog op het meisje dat hen al die tijd heeft gadegeslagen. Iets in haar gezicht en haar houding geeft hem de indruk dat zij in tweestrijd verkeert over iets . . .

„Het gaat niet," zegt hij, terwijl hij haar tersluiks opneemt.

„Dan zijn we verloren," antwoordt zij aarzelend, „of . . ."

„Of wat?" vraagt Eric scherp.

Maar zij schudt haar hoofd. Het schijnt dat zij niets meer wil zeggen, maar als Eric aandringt, fluistert zij eindelijk: „Er is nóg een uitgang: een smalle spelonk. Maar dat is de weg waarlangs de goden binnenkomen om de doden te halen. Geen sterveling mag die weg betreden . . ."

Eric lacht, opgelucht. „Hoe is je naam, en wie is je vader?" vraagt hij.

„Mijn naam is Aitka," zegt het meisje, „en mijn vader is M'bongo, het hoofd van de stam der Wongabitis . . ."

„Welnu," hervat Eric, „ook ik ben een koningszoon, en ook Halsa stamt uit een roemrijk geslacht. Zouden drie koningskinderen die vreemde goden niet durven tarten? Leidt ons naar de gang! Iets ergers dan deze opsluiting kan ons niet wachten!"

„Aan de andere zijde mondt de tunnel uit in een smalle kreek," stamelt Aitka ... „Daarin leven gevaarlijke watermonsters ... Het zal onmogelijk zijn langs die weg te ontkomen."
„Dat dienen we te onderzoeken!" zegt Eric. „Alles is beter dan hier langzaam te sterven. Vind jij ook niet?" Hij werpt Halsa een vragende blik toe, die ernstig knikt. „Vooruit Aitka, wijs ons die uitgang!"
Terwijl ze door de grot voortgaan, tracht Eric het meisje wat op haar gemak te brengen. Hij vraagt haar, hoe ze hier terecht gekomen is. Het blijkt, dat zij de dochter van een machtig opperhoofd is. Door 'n ongelukkig toeval hebben de krijgers van deze stam haar gevangen kunnen nemen. „Er heerst een oude vete tussen mijn stam en hen en zij waren zeer tevreden dat zij de dochter van hun doodsvijand in handen hadden gekregen. De rest weet je." „Maar weet je vader dan niets van je ontvoering?" informeert Halsa. „Ik vrees dat de boodschappers hem te laat bereikt hebben," antwoordt zij. „Hij was met zijn krijgers uitgevaren, toen de aanval plaatsvond. Zodra het nieuws tot hem doordringt, zal hij zeker zijn oorlogskano's wenden en mij te hulp komen. Maar waarschijnlijk valt er niets meer te redden," besluit Aitka somber.
Op dat ogenblik beduidt Eric hen dat ze stil moeten zijn. Men nadert de uitgang. De oren van de Noorman zijn gespitst op het minste geluid, doch alles blijft rustig en behoedzaam treden ze naar buiten.

Vlak voor de uitgang van de grot stroomt een riviertje. Een ogenblik kijken zij om zich heen en snuiven de frisse buitenlucht op.
„We zullen door het water moeten," zegt Halsa. „We kunnen links noch rechts. Ik zal voorop gaan om te kijken of de stroom niet te sterk is en of het water niet te hoog staat."
„Maar er leven monsters in 't water," zegt Aitka benauwd . . .
„Ik zie niets," antwoordt Halsa schouderophalend.
Vol spanning nagekeken door Eric en Aitka begeeft hij zich te water. Gelukkig blijkt het riviertje niet diep te zijn, want Halsa is het midden reeds genaderd en het water komt hem nog slechts tot de heupen.
Doch plotseling zien Eric en het meisje, Halsa een gebaar van schrik maken . . .
„De watermonsters!" schreeuwt Aitka.
Onbeweeglijk van schrikt kijkt Eric toe. Met een vaart, die men nauwelijks verwachten zou, maakt een grote krokodil zich los uit de waterplanten langs de oever en schiet recht op Halsa af.

Ook van de andere kant wordt nu de dreigend opengesperde muil van een tweede krokodil zichtbaar. Het lot van Halsa schijnt bezegeld en het meisje slaat met een kreet van afgrijzen de handen voor haar ogen. Doch Eric heeft zijn tegenwoordigheid van geest geen ogenblik verloren. Met een bliksemsnelle beweging maakt hij de boog van zijn schouder los. Een seconde later snort een met dodelijke zekerheid gerichte pijl door de lucht en blijft trillend in de kop van het ondier steken: een paar keer slaat het woest met zijn staart, zodat het water hoog opspat. Dan wordt het door de stroom gegrepen en verdwijnt snel uit het gezicht.

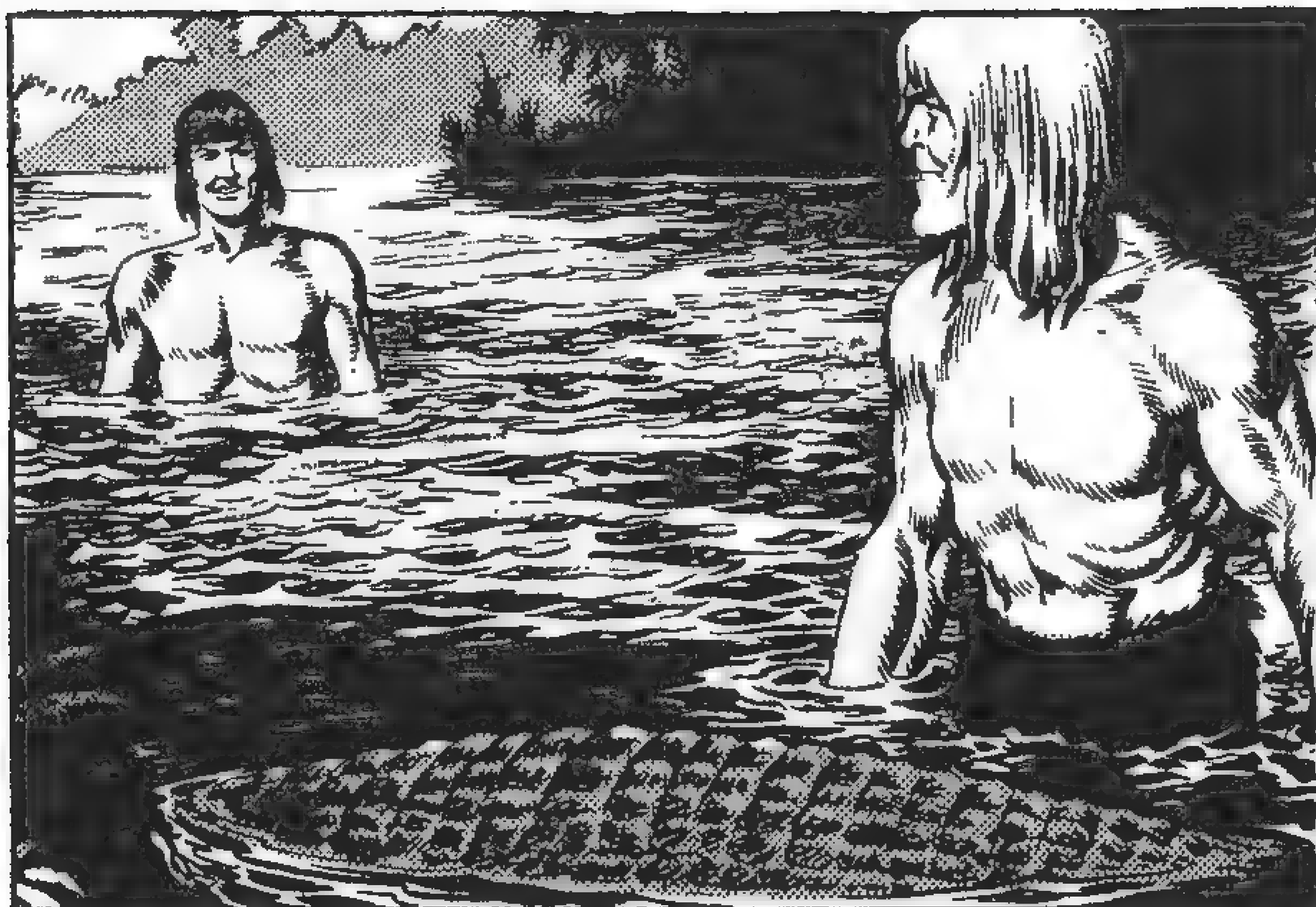
De tweede krokodil schijnt door het verdwijnen van zijn mededinger nog driester geworden te zijn; met een razende vaart schiet hij op zijn weerloze prooi af. In één ogenblik ziet Eric, dat hij hier met pijl en boog niets kan uitrichten. Hij slingert de pijlkoker van zich af om niet in zijn bewegingen gehinderd te worden, neemt zijn dolk in de hand en springt zonder zich een ogenblik te bedenken in het water. In zijn haast raakt zijn arm echter een tak aan. Door die onverwachte beweging schiet de dolk uit zijn hand en verdwijnt met een plons in die diepte . . . Met opengesperde muil schiet de krokodil op deze nieuwe indringer toe . . .

Ogenblikkelijk duikt Eric onder. Hij heeft gezien waar zijn dolk onder water verdween. Het water is helder, zodat hij niet lang behoeft te zoeken. Iedere seconde telt, want Halsa dreigt het monster ten prooi te vallen.
Eric heeft zijn wapen stevig in de vuist; met een paar krachtige slagen spoedt hij zich naar de ongelukkige Halsa, geeft deze een duw, die hem op het nippertje buiten het bereik van de verschrikkelijke muil brengt en stort zich op de krokodil.
Het monster schudt wild met zijn kop en slaat met zijn staart om zich heen. Maar Eric laat niet los, en telkens wanneer hij de kans krijgt, steekt hij toe . . .
Ademloos volgen Halsa en het meisje op de oever de strijd tussen Eric en de krokodil, die in het voordeel van de Noorman verloopt De weerstand van het monster wordt minder. Eric voelt hoe het lichaam verslapt. Nog eenmaal drijft hij zijn wapen met alle kracht in de kop en het dier is onschadelijk gemaakt.
Geen van beiden merken dat zij op hun beurt worden gadegeslagen door twee donkere gestalten die, verborgen in het struikgewas, zwijgend kijken naar Erics strijd tegen de krokodil.

Halsa, waadt door het water naar Eric en schudt hem zwijgend de hand. Voor de zoveelste maal heeft zijn vriend hem van een afschuwelijke dood gered.
Ook het meisje slaakt een zucht van opluchting, doch Eric waarschuwt hen: „Verheug je niet te vroeg; we zijn nog niet aan de overkant. Er kunnen hier nog meer van die monsters zijn.
Eric en Halsa nemen het meisje tussen hen in en zonder ongelukken bereiken zij de andere oever.
„Is 't strand nog ver?" vraagt Eric, als ze al enige tijd door de wildernis gelopen hebben.
„Het duurt niet lang meer," antwoordt Aitka hem, „wij hebben een grote omweg gemaakt door de andere uitgang in de grot."
„Gelukkig maar," zucht Halsa, „ik zal me pas veilig voelen als we goed en wel weer in 'n boot zitten en een heel eind van dit verwenste eiland af zijn. Ik kan er niets aan doen, maar ik heb zo'n voorgevoel, dat we nog niet van ze af zijn . . ."
„Ach wat," lacht Eric, „ik geloof dat je verbeelding je parten gaat spelen; we hebben immers, na onze ontsnapping uit de grot geen sterveling meer gezien!"
Onderwijl hebben de twee bespieders zich geruisloos uit de voeten gemaakt en staan nu, wat dieper het woud in, opgewonden te vertellen wat zij gezien hebben, terwijl een troepje woest uitziende inboorlingen zwijgend naar hen luistert.
Onwetend van dit alles vervolgt het drietal zijn weg tot het meisje plots haar hand op Halsa's arm legt. „Ssst!" fluistert zij, „wij worden gevolgd!"

Bijna gelijktijdig horen ook Eric en Halsa het knappen van takjes en het geritsel van bladeren. Hun vlucht is niet onopgemerkt gebleven. Een kleine groep inboorlingen volgt nu het spoor van de vluchtelingen, terwijl een paar anderen de hoofdmacht zijn gaan waarschuwen.
„Ja, het is zo, wij worden gevolgd," fluistert de Noorman, „en wat erger is, zij halen ons in. Hoever is het nog naar het strand?"
Aitka haalt haar schouders op . . . „Ze halen ons in. Ze kunnen ieder ogenblik hier zijn," zegt Eric. Hij wendt zich tot het meisje. „Ga alleen verder," dringt hij aan. „Wij zullen trachten hen hier tegen te houden. Ga naar het strand, probeer 'n boot te vinden . . . Wanneer we er binnen een half uur niet zijn en je hebt 'n boot, breng je zelf dan in veiligheid!"
Het meisje wil tegenspreken, doch Eric legt haar met een gebaar het zwijgen op. „Gauw, je hebt geen ogenblik te verliezen wij komen je achterna."
Het meisje schijnt in te zien, dat dit inderdaad de beste oplossing is en als een hinde verdwijnt zij onder de bomen.
Eric kijkt om zich heen. „Het is hier een prachtige plek om die kerels af te wachten," zegt hij, terwijl hij zijn boog losmaakt. Zwijgend volgt Halsa zijn voorbeeld . . . In de verte zien zij de eerste inboorlingen behoedzaam naderen . . .

„Denk eraan," fluistert Eric, „ieder schot moet raak zijn. Laat hen zo dichtbij komen als mogelijk is en wacht met schieten tot je volkomen zeker van je doel bent."
Halsa knikt en neemt evenals Eric een stuk of vier pijlen in de hand, waarmee hij de boog omkneld houdt. Op die manier zal het straks mogelijk zijn een salvo van pijlen af te vuren, waardoor de vijand misschien denken zal dat zij méér tegenstanders tegenover zich hebben, dan zij dachten . . .
Nu kunnen Eric en Halsa de voorste aanvallers duidelijk onderscheiden. De inboorlingen weten nog niet dat zij reeds ontdekt zijn en volgen nog steeds de sporen van de drie vluchtelingen. In ademloze spanning laten Eric en Halsa hen tot op enkele meters naderen. „Nu," fluistert Eric en op hetzelfde ogenblik snort een regen van pijlen door de lucht, die al onmiddellijk heel wat slachtoffers onder de niets vermoedende achtervolgers maakt.
Ondertussen heeft Aitka het strand bereikt, waar haar angst met iedere minuut groter wordt, want nergens kan zij een boot vinden . . . Blijkbaar hebben de inboorlingen hun boten op een ander deel van 't strand liggen. Ineens wordt zij opgeschrikt door een wild gezang: Uit zee nadert een aantal kano's met felle oorlogskleuren beschilderd en bemand met een groot aantal gillende en schreeuwende inboorlingen . . .

Radeloos kijkt het meisje om zich heen naar een schuilplaats. Zij rent weer terug naar de bescherming van het bos, doch reeds schuren de kano's over het zand en de eerste inboorlingen die aan land springen, stormen met opgeheven knotsen op haar af.
Ondertussen is het gevecht in het bos in volle gang. Eric en Halsa hebben reeds heel wat aanvallers in het zand doen bijten, maar de inboorlingen die zich inmiddels van de eerste schrik hersteld hebben, worden steeds driester en dringen voortdurend meer op . . .
„Ik heb geen pijlen meer," fluistert Halsa plotseling en Erics gezicht verstrakt. Ook dat nog . . . Ook zijn pijlen raken op en met hun dolken kunnen ze tegen deze overmacht niets beginnen.
„Ik heb er nog eentje," antwoordt hij fluisterend, „die is voor die grote kerel daar rechts. Ik heb een idee dat hij de aanvoerder is. Zodra ik geschoten heb, gaan we ervandoor! Dat is onze enige kans; misschien raken ze ons spoor bijster."
Hij mikt lang en zorgvuldig en een verschrikte kreet bewijst, dat hij goed heeft geraakt. Op hetzelfde ogenblik schreeuwt hij: „Rennen! Zo hard je kunt!" En met grote sprongen verdwijnen de beide mannen tussen de struiken.

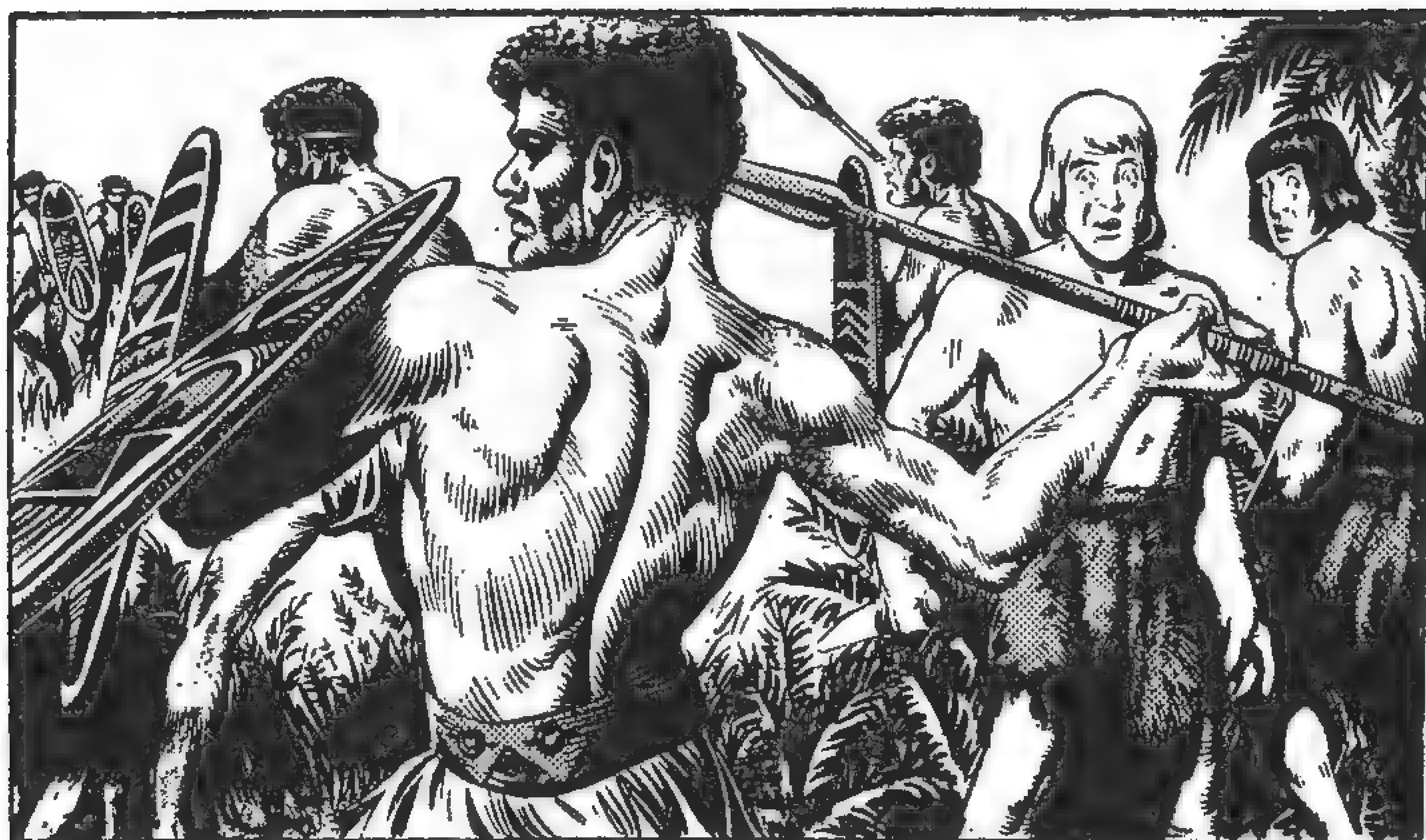

Zonder omkijken hollen ze door, tot ze bijna geen adem meer over hebben. Doch het geschreeuw van hun achtervolgers blijft nog steeds achter hen opklinken. Hijgend trekt Eric Halsa neer in een dicht varenbos. „Beweeg niet," fluistert hij. „We moeten ons schuil houden. Dat is onze enige kans."
Roerloos blijven de twee vrienden op hun hurken zitten, in angstige spanning, of het hen zal lukken hun achtervolgers om de tuin te leiden. Inderdaad wordt het geschreeuw zwakker.
„Ze zijn het spoor bijster," fluistert Eric, nadat ze nog even gewacht hebben: „Ga mee. Nu hebben we een kans."

Ze zorgen ervoor zo weinig mogelijk beweging te maken en sluipen langzaam in de richting van het strand.
„Ik geloof dat we het halen," fluistert Eric, doch de woorden zijn nog niet uit zijn mond, als hij eensklaps staan blijft . . . „Ik hoor iets voor ons uit," mompelt hij. Halsa hoort het nu ook. Het geluid komt snel dichterbij. Plotseling zien de twee vrienden de takken uit elkander wijken en een aantal met knotsen gewapende krijgers komt op hen af. Op hetzelfde ogenblik klinkt ook aan de andere zijde een triomfkreet: hun achtervolgers hebben hen opnieuw ontdekt en ze bevinden zich nu tussen twee vuren.

„Dat ziet er lelijk voor ons uit!" mompelt Eric, als van twee kanten de krijgers op hen aanstormen. „Het zal mij verwonderen als we hier heelhuids uitkomen. Maar in ieder geval zullen we onze huid duur verkopen."

Inderdaad is de toestand voor de twee vrienden hachelijk. Uit de richting van het strand komen voortdurend meer krijgers, terwijl van de andere kant hun vroegere aanvallers dreigend naderbij sluipen.

Eric en Halsa die, nu hun pijlen verschoten zijn, niets anders meer hebben dan hun dolken, klemmen deze vastberaden in de vuist. Maar dan gebeurt er iets vreemds . . .

De inboorlingen die van het strand komen, stormen hen voorbij en rennen met gevelde speren op de inboorlingen van het eiland af. Al spoedig zijn zij daarmee in een hevig gevecht gewikkeld. Pijlen en werpspiesen snorren door de lucht en de twee vrienden die midden tussen de strijdenden inzitten, moeten voortdurend oppassen, dat zij niet door een verdwaalde pijl worden geraakt. Het gevecht duurt niet lang. De overmacht van de aanvallers is te groot en al gauw slaan de anderen jammerend en schreeuwend op de vlucht. Een deel van de aanvallers zet hen achterna, de overigen sluiten Eric en Halsa van alle zijden in . . .

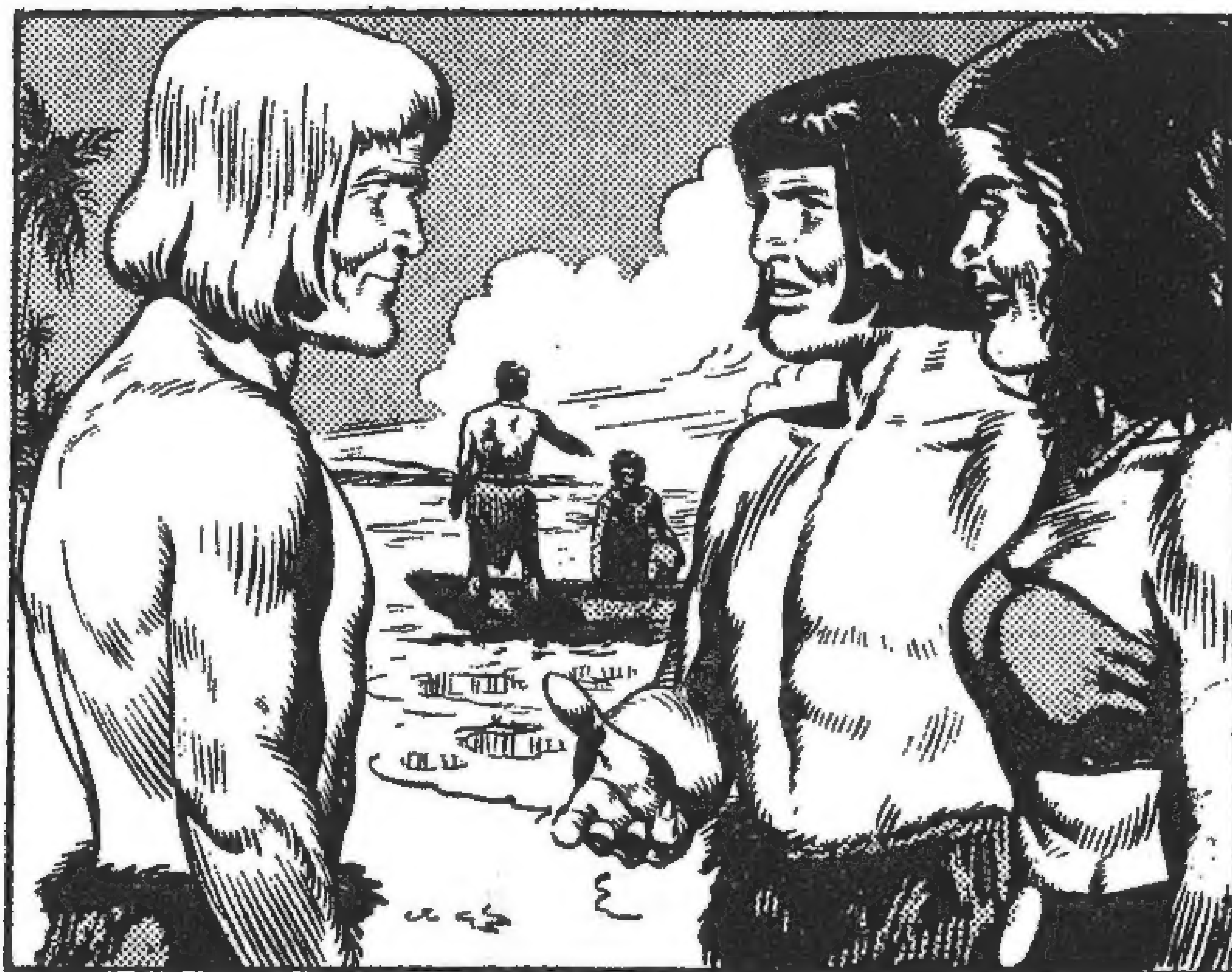
„Nu is het onze beurt!" fluistert Eric tot Halsa, „maar ze krijgen *mij* niet levend in handen!"

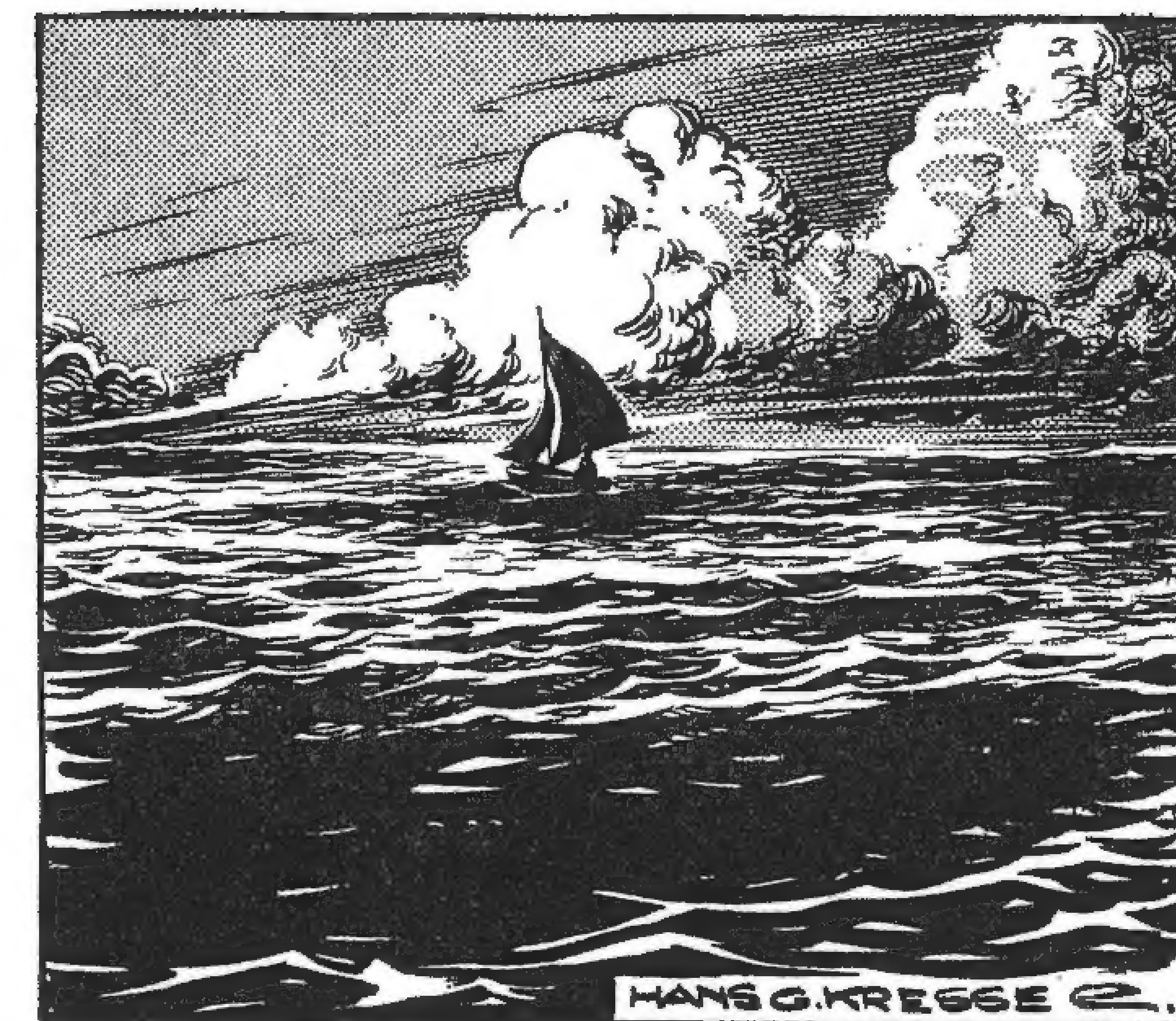

Als de inboorlingen hen dicht genaderd zijn, beginnen zij vriendelijk te lachen.
„Zij willen dat wij met hen meegaan!" merkt Eric op. „Hm! Ik wil wel eens weten, waar zij ons heen brengen!"
„En ik wil weten, wat er van Aitka geworden is," vult Halsa aan, „zij zou op het strand op ons wachten. Als haar maar niets overkomen is!"
„We zullen het gauw genoeg merken," zegt Eric grimmig, „want deze kerels willen, als ik mij niet vergis, ook terug naar het strand. Wij moeten hen volgen!"
De twee vrienden gaan met de krijgers mee naar het strand en even later staan zij tegenover een enorme dikke, grijze inboorling. Naast hem staat Aitka, die de Noormannen met een blijde glimlach verzoekt nader te komen. „Dit is mijn vader," zegt zij. „Hij kwam hierheen om mij te redden, maar jullie waren hem gelukkig voor. Het is hem dan ook een grote eer jullie te bedanken! Vraagt vrij! *Niets* zal hem te veel zijn!"
De Noorman informeert of men iets weet van een groot vlot, dat bemand is door twee blanken. Inderdaad hebben enkele mannen dit vlot voorbij zien zeilen in westelijke richting.
„Er hangt voor mij zeer veel van af dit vlot te achterhalen," zegt Eric. „Wellicht wilt ge me een kano ter beschikking stellen."
„Niet een kano," antwoordt Aitka's vader, „mijn mannen zullen een boot voor u bouwen, een boot die zeewaardig is en die ge zelf ontworpen hebt. We zullen er morgen direct aan beginnen."
Eric dankt het opperhoofd voor zijn aanbod en wil zich tot Halsa wenden om hem alles te vertellen. Doch hij vindt zijn vriend niet. Die heeft zich met Aitka onder de palmen teruggetrokken, en terwijl ze zacht met elkander spreken ligt er in beider ogen een dromerige uitdrukking . . .

De volgende dag beginnen de Wongabiti's, zoals de naam van Aitka's volk luidt, onmiddellijk met de bouw van de boot. Tevreden bekijkt Eric de lijnen van het vaartuig. Dit zal een snelle zeiler worden, waarmee hij het vlot, waarop Baldon het gestolen goud der Ozmecs vervoert, gemakkelijk in kan halen. Zo is hij met zijn gedachten hiermee bezig, dat hij Halsa en Aitka, die aarzelend op hem toekomen, eerst opmerkt als zij vlak voor hem staan.
„Ha Halsa," zegt hij vrolijk. „Wij vorderen prachtig. Binnen enkele dagen vertrekken we. En ik beloof je dat we Baldon een fikse rekening zullen voorleggen."
„Eric . . ." zegt Halsa verlegen. „Ik denk . . . eh . . . ik vrees dat ik je niet zal vergezellen . . . Aitka en ik . . . Het is erg moeilijk uit te leggen . . ."
„Aha!" knikt de Noorman lachend. „Dus zó moet ik de laatste van mijn mannen verliezen! Wel, er is geen betere manier denkbaar! Ik hoop dat jullie hier gelukkig worden!"
„En ik hoop dat je hier wilt blijven tot de huwelijksplechtigheid voltrokken is," zegt Halsa, „Aitka en ik zouden dat erg prettig vinden." Doch Eric schudt z'n hoofd. „Nee," zegt hij. „De oude vete tussen mij en Baldon moet beslecht worden eer ik met het goud naar Noorwegen terug kan keren. En thuis wacht mij Winonah. Nee Halsa, ik moet vertrekken zodra de boot gereed is."
Als enkele dagen later het ranke vaartuig klaar is, laat hij proviand en water aan boord brengen en na afscheid van iedereen genomen te hebben stoot hij af. Nog lang wuiven Halsa en Aitka hem na vanuit de kano, die hem een eindweegs vergezeld heeft, tot het zeil kleiner wordt. Langzaam vervaagt het land achter de kleine boot. Tot slechts wind en zee het vaartuig omringen. Eric trekt de schoot strak en staart naar de horizon; een horizon waarachter nieuwe, onbekende avonturen liggen!

DEZE SERIE BESTAAT UIT:

DE STEEN VAN ATLANTIS

DE SULTAN VAN AKAIIM

HET STENEN AFGODSBEELD

HET WATER DES LEVENS

DE ONDERGANG VAN ATLANTIS

DE VALSE KONING

HET GOUD DER OZMECS

HET WAPENGERICHT

HET GEHEIM VAN HET GRAFGEWELF

WOLTERS-NOORDHOFF